Evaņģēliji un Apustuļu darbi

Satura Rādītājs

Mateja Evaņģēlijs	1
Marka Evaņģēlijs	21
Lūkas Evaņģēlijs	34
Jāņa Evaņģēlijs	56
Apustuļu Darbi	73

Metjū

1. NODAĻA

1 Jēzus Kristus, Dāvida dēla, Ābrahāma dēla, cilts grāmata.
2 Ābrahāms dzemdināja Īzāku; un Īzākam piedzima Jēkabs; un Jēkabam dzemdināja Jūdu un viņa brāļus;
3 Un Jūda dzemdināja Faresu un Zaru no Tamāras; un Faresam piedzima Esroms; un Esromam dzemdināja Aramu;
4 Un Aram dzemdināja Aminadabu; un Aminadabam dzemdināja Nasonu; un Nāsonam piedzima Salmons;
5 Un Salmonam dzima Boozs no Rahabas; un Būs dzemdināja Obedu no Rutes; un Obedam piedzima Jese;
6 Un Isaja dzemdināja ķēniņu Dāvidu; un ķēniņš Dāvids dzemdināja Salamanu no tās, kas bija Ūrijas sieva;
7 Un Salamanam piedzima Roboāms; un Roboāms dzemdināja Abiju; un Abija dzemdināja Asu;
8 Un Asa dzemdināja Jozafātu; un Jozafāts dzemdināja Jorāmu; un Jorams dzemdināja Oziju;
9 Un Ozijam piedzima Joatams; un Joatam dzemdināja Ahazu; un Ahas dzemdināja Ecēhiju;
10 Un Ecēhija dzemdināja Manase; un Manass dzemdināja Amonu; un Amonam piedzima Josija;
11Un Josija dzemdināja Jehoniju un viņa brāļus, apmēram tajā laikā, kad tie tika aizvesti uz Bābeli.
12 Un pēc tam, kad viņi tika nogādāti Bābelē, Jehonija dzemdināja Salatiēlu; un Salatielam piedzima Zorobābels;
13 Un Zorobābelam dzemdināja Abiudu; un Abiuds dzemdināja Ēļakimu; un Eliakims dzemdināja Azoru;
14 Un Azora dzemdināja Sadoku; un Sadokam piedzima Ahims; un Ahimam dzemdināja Eliudu;
15 Un Eliuds dzemdināja Ēleāzaru; un Eleāzaram piedzima Matāns; un Matāns dzemdināja Jēkabu;
16 Un Jēkabs dzemdināja Jāzepu, Marijas vīru, no kuras dzimis Jēzus, ko sauc par Kristu.
17 Tātad visas paaudzes no Ābrahāma līdz Dāvidam ir četrpadsmit paaudzes; un no Dāvida līdz aizvešanai uz Babilonu ir četrpadsmit paaudzes; un no aizvešanas Bābelē pie Kristus ir četrpadsmit paaudzes.
18 Bet Jēzus Kristus dzimšana notika tā: kad viņa māte Marija bija saderināta ar Jāzepu, pirms viņi sanāca kopā, viņa tika atrasta ar Svētā Gara bērnu.
19Tad Jāzeps, viņas vīrs, būdams taisnīgs un nevēlēdamies viņu rādīt par priekšzīmi sabiedrībā, gribēja viņu slepeni atstāt.
20 Bet, kamēr viņš to domāja, redzi, Kunga eņģelis viņam parādījās sapnī, sacīdams: Jāzep, Dāvida dēls, nebīsties ņemt pie sevis savu sievu Mariju, jo tas, kas viņā ieņemts, ir no Svētā Gara.
21 Un viņa dzemdēs dēlu, un tu sauksi viņu vārdā Jēzus, jo viņš izglābs savu tautu no tās grēkiem.
22Tagad tas viss notika, lai piepildītos, ko tas Kungs ir sacījis caur pravieti, sacīdams:
23 Lūk, jaunava būs grūta un dzemdēs dēlu, un viņu nosauks Emanuēls, kas tulkojumā nozīmē: Dievs ar mums.
24 Tad Jāzeps, augšāmcēlies no miega, darīja, kā Tā Kunga eņģelis bija viņam pavēlējis, un paņēma pie sevis savu sievu:
25 Un viņš to nepazina, kamēr viņa nebija dzemdējusi savu pirmdzimto dēlu; un viņš nosauca viņu vārdu Jēzus.

2. NODAĻA

1 Kad Jēzus piedzima Jūdejas Bētlemē ķēniņa Hēroda laikā, lūk, uz Jeruzālemi ieradās gudri vīri no austrumiem,
2 Sacīdams: Kur ir dzimis jūdu ķēniņš? jo mēs esam redzējuši viņa zvaigzni austrumos un esam nākuši Viņu pielūgt.
3 Kad ķēniņš Hērods to dzirdēja, viņš izbijās un visa Jeruzāleme ar viņu.
4 Un viņš, sapulcinājis visus tautas augstos priesterus un rakstu mācītājus, jautāja tiem, kur Kristum jādzimst.
5 Un tie viņam sacīja: Jūdejas Betlēmē, jo tā ir rakstīts ar pravieti:
6 Un tu Betlēme, Jūdas zemē, neesi mazākais starp Jūdas valdniekiem, jo no tevis nāks pārvaldnieks, kas valdīs pār manu Israēla tautu.
7 Tad Hērods, slepeni pasaucis gudros, cītīgi jautāja tiem, cikos zvaigzne parādījusies.
8 Un viņš sūtīja tos uz Betlēmi un sacīja: "Ejiet un rūpīgi meklējiet bērnu! un, kad jūs viņu būsit atraduši, dariet man vārdu, lai es arī nāku un pielūdzu viņu.
9 Kad viņi dzirdēja ķēniņu, viņi aizgāja; un, lūk, zvaigzne, ko viņi redzēja austrumos, gāja viņiem pa priekšu, līdz tā nāca un nostājās pāri vietai, kur bija bērns.
10 Kad viņi ieraudzīja zvaigzni, viņi priecājās ar lielu prieku.
11 Un, iegājuši namā, viņi ieraudzīja bērnu ar Mariju, viņa māti, un krita zemē un pielūdza Viņu. zelts, vīraks un mirres.
12 Un, kad Dievs sapnī bija brīdināts, ka viņi neatgriežas pie Hēroda, viņi devās citā ceļā uz savu zemi.
13 Un, kad viņi bija aizgājuši, lūk, Tā Kunga eņģelis parādījās Jāzepam sapnī, sacīdams: celies un ņem bērnu un viņa māti un bēg uz Ēģipti, un esi tur, līdz es tev pasludināšu vārdu. Hērods meklēs bērnu, lai viņu iznīcinātu.
14 Un, piecēlies, viņš naktī paņēma bērnu un viņa māti un devās uz Ēģipti.
15 Un bija tur līdz Hēroda nāvei, lai piepildītos, ko Tas Kungs ir sacījis caur pravieti, sacīdams: No Ēģiptes es esmu aicinājis savu dēlu.
16Tad Hērods, redzēdams, ka gudrie viņu apsmej, bija ļoti dusmīgs un izsūtīja, un nogalināja visus bērnus, kas bija Betlēmē un visās tās apkaimēs, sākot no divu gadu vecuma un jaunākiem, laiks, ko viņš bija cītīgi apjautājies gudrajiem.
17Tad piepildījās pravieša Jeremija teiktais, sacīdams:
18Rāmā bija dzirdama balss, vaimanas un raudas, un lielas sēras, Rāhele raudāja par saviem bērniem, un viņa negribēja mierināt, jo viņu nav.
19 Bet, kad Hērods bija miris, lūk, Tā Kunga eņģelis sapnī parādījās Jāzepam Ēģiptē,
20 Sacīdams: Celies, ņem bērnu un viņa māti un ej uz Israēla zemi, jo tie ir miruši, kas meklēja bērna dzīvību.
21 Un viņš cēlās, paņēma bērnu un viņa māti un nonāca Israēla zemē.
22Bet, kad viņš dzirdēja, ka Arhelauss valdījis Jūdejā sava tēva Hēroda istabā, viņš baidījās turp iet; tomēr, sapnī Dieva brīdināts, viņš nogriezās Galilejas apgabalos.
23 Un viņš atnāca un apmetās pilsētā, ko sauc par Nācareti, lai piepildītos, ko pravieši sacījuši: Viņu sauks par nācarieti.

3. NODAĻA

1 Tanīs dienās nāca Jānis Kristītājs, sludinādams Jūdejas tuksnesī,
2 Un sacīdams: Nožēlojiet grēkus, jo debesu valstība ir tuvu klāt.
3 Jo šis ir tas, par ko pravietis Isajs ir sacījis: saucēja balss tuksnesī: Sagatavojiet Tam Kungam ceļu, dariet taisnas Viņa takas!
4 Un tam pašam Jānim bija kamieļa spalvas tērps un ādas josta ap viņa gurniem; un viņa gaļa bija siseņi un savvaļas medus.
5Tad izgāja pie viņa Jeruzāleme un visa Jūdeja un visa Jordānas apkārtne,
6 Un viņi tika viņa kristīti Jordānā, izsūdzot savus grēkus.
7 Bet, redzēdams daudzus farizejus un saducejus nākam pie Viņa kristīšanās, Viņš tiem sacīja: Ak, odžu paaudze, kas jūs ir brīdinājis bēgt no gaidāmajām dusmām?
8 Tāpēc nesiet grēku nožēlai piemērotus augļus:
9 Un nedomājiet sevī teikt: Ābrahāms mums ir mūsu tēvs, jo es jums saku, ka Dievs no šiem akmeņiem spēj radīt Ābrahāmam bērnus.
10 Un tagad arī cirvis ir pielikts pie koku saknēm, tāpēc katrs koks, kas nenes labus augļus, tiek nocirsts un iemests ugunī.
11 Es jūs kristu ar ūdeni, lai nožēlotu grēkus, bet tas, kas nāk pēc manis, ir varenāks par mani, kura kurpes es neesmu cienīgs nēsāt; viņš jūs kristīs ar Svēto Garu un uguni.
12 Viņa vēdeklis ir viņa rokā, un viņš pilnībā iztīrīs savu grīdu un savāks savus kviešus klētī; bet viņš sadedzinās pelavas ar neizdzēšamu uguni.
13 Tad Jēzus nāca no Galilejas uz Jordānu pie Jāņa, lai viņu kristītu.
14 Bet Jānis viņam aizliedza, sacīdams: Man vajag tevi kristīt, un tu nāc pie manis?
15 Bet Jēzus atbildēja un sacīja viņam: Palaidiet tagad, jo tā mums pienākas piepildīt visu taisnību. Tad viņš viņu cieta.
16 Un Jēzus, kad viņš tika kristīts, tūdaļ izkāpa no ūdens, un, lūk, debesis viņam atvērās, un viņš redzēja Dieva Garu nolaižamies kā balodis un iedegam pār viņu.
17 Un, lūk, balss no debesīm saka: Šis ir mans mīļais Dēls, par kuru man patīk.

4. NODAĻA

1 Tad Jēzu Gars aizveda tuksnesī, lai tiktu velna kārdināts.
2 Un, kad viņš bija gavējis četrdesmit dienas un četrdesmit naktis, viņš pēc tam bija izsalcis.
3 Kad kārdinātājs piegāja pie viņa, viņš sacīja: Ja tu esi Dieva Dēls, saki, lai šie akmeņi top par maizi.
4 Bet viņš atbildēja un sacīja: Ir rakstīts: cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet no katra vārda, kas iziet no Dieva mutes.
5Tad velns aizved viņu svētajā pilsētā un nostāda uz tempļa smailes,
6 Un sacīja viņam: Ja tu esi Dieva Dēls, noliecies, jo ir rakstīts: Viņš saviem eņģeļiem pavēlēs par tevi, un tie nesīs tevi savās rokās, lai tu nekad nesasistu savu kāju. pret akmeni.
7 Jēzus viņam sacīja: Atkal ir rakstīts: tev nebūs kārdināt To Kungu, savu Dievu.
8 Atkal velns viņu uzved ārkārtīgi augstā kalnā un rāda viņam visas pasaules valstības un to godību;
9 Un sacīja viņam: To visu es tev došu, ja tu nokritīsi un mani pielūgsi.
10 Tad Jēzus sacīja viņam: Ej prom, sātan!
11 Tad velns viņu pameta, un, lūk, eņģeļi nāca un kalpoja viņam.
12 Kad Jēzus dzirdēja, ka Jānis ir iemests cietumā, viņš devās uz Galileju.
13 Un, atstājot Nācareti, viņš ieradās un apmetās Kapernaumā, kas atrodas jūras krastā, Zabulonas un Neftalimas robežās.
14 Lai piepildītos pravieša Isaja teiktais, sacīdams:
15 Zabulonas zeme un Neftalimas zeme pie jūras ceļa, viņpus Jordānas, pagānu Galileja;
16 Tauta, kas sēdēja tumsā, redzēja lielu gaismu; un tiem, kas sēdēja nāves apvidū un ēnā, ir gaisma.
17 No tā laika Jēzus sāka sludināt un teikt: Nožēlojiet grēkus, jo debesu valstība ir tuvu klāt.
18 Un Jēzus, ejot gar Galilejas jūru, redzēja divus brāļus, Sīmani, ko sauca par Pēteri, un Andreju, viņa brāli, metam tīklu jūrā, jo tie bija zvejnieki.
19 Un Viņš tiem sacīja: Sekojiet man, un es jūs padarīšu par cilvēku zvejniekiem.
20 Un tie tūdaļ atstāja savus tīklus un sekoja Viņam.
21 Un, ejot no turienes, viņš redzēja citus divus brāļus, Jēkabu, Zebedeja dēlu, un Jāni, viņa brāli, laivā kopā ar savu tēvu Zebedeju lāpām savus tīklus. un viņš tos sauca.
22 Un tie tūdaļ atstāja kuģi un savu tēvu un sekoja viņam.
23 Un Jēzus gāja pa visu Galileju, mācīdams viņu sinagogās un sludinādams valstības evaņģēliju un dziedinādams visas slimības un slimības ļaužu vidū.
24 Un viņa slava izplatījās visā Sīrijā, un viņi atveda pie Viņa visus slimos, dažādu slimību un moku pārņemtos, velnu apsēstos, vājprātīgos un triekas skartos; un viņš tos dziedināja.
25 Un viņam sekoja liels ļaužu pulks no Galilejas un Dekapoles, un no Jeruzalemes, un no Jūdejas, un no Jordānas viņpuses.

5. NODAĻA

1 Un viņš, redzēdams ļaužu pulkus, uzkāpa kalnā, un, kad viņš bija nosēdies, viņa mācekļi nāca pie Viņa.
2 Un Viņš atvēra savu muti un mācīja tos, sacīdams:
3 Svētīgi garā nabagie, jo viņiem pieder debesu valstība.
4 Svētīgi sērojošie, jo tie tiks iepriecināti.
5 Svētīgi lēnprātīgie, jo viņi iemantos zemi.
6 Svētīgi tie, kas izsalkuši un slāpst pēc taisnības, jo tie tiks paēdināti.
7 Svētīgi žēlsirdīgie, jo viņi dabūs žēlastību.
8 Svētīgi sirdsšķīstie, jo viņi redzēs Dievu.
9 Svētīgi miera nesēji, jo tie tiks saukti par Dieva bērniem.
10 Svētīgi tie, kas tiek vajāti taisnības dēļ, jo viņiem pieder debesu valstība.
11 Svētīgi jūs esat, ja cilvēki jūs lamā un vajā un melīgi runās pret jums visādu ļaunu manis dēļ.
12 Priecājieties un priecājieties, jo liela ir jūsu alga debesīs, jo tā vajāja praviešus, kas bija pirms jums.
13 Jūs esat zemes sāls; bet ja sāls ir zaudējusi savu aromātu, ar ko to sālīt? no tā brīža tas nekam neder, kā vien tikt izmestam un iemīdītam zem cilvēku kājām.

14 Jūs esat pasaules gaisma. Pilsētu, kas atrodas kalnā, nevar noslēpt.
15 Arī cilvēki neiededz sveci un neliek to zem krūma, bet uz svečtura; un tas dod gaismu visiem, kas ir mājā.
16 Lai jūsu gaisma spīd cilvēku priekšā, lai tie redzētu jūsu labos darbus un pagodinātu jūsu Tēvu, kas ir debesīs.
17 Nedomājiet, ka es esmu nācis bauslību vai praviešus iznīcināt; es neesmu nācis atmest, bet izpildīt.
18 Jo patiesi es jums saku: kamēr debesis un zeme nezudīs, no bauslības nepazudīs neviena zīmīte vai zīmīte, kamēr viss piepildīsies.
19 Tātad, kas pārkāps vienu no šiem vismazākajiem baušļiem un tā cilvēkus māca, tas tiks saukts par mazāko debesu valstībā;
20 Jo es jums saku: ja jūsu taisnība nepārsniegs rakstu mācītāju un farizeju taisnību, jūs nekādā gadījumā neieiesit debesu valstībā.
21 Jūs esat dzirdējuši, ka no seniem laikiem sacīts: tev nebūs nokaut! un ikvienam, kas nogalinās, draud sods:
22 Bet es jums saku: ikviens, kas bez iemesla dusmojas uz savu brāli, tiks pakļauts tiesas briesmām, un ikviens, kas savam brālim sacīs: Raca, tiks pakļauts tiesas briesmām; bet kas sacīs: tu muļķis. , draudēs elles uguns.
23 Tāpēc, ja tu nesīsi savu dāvanu pie altāra un tur atceries, ka tavam brālim ir kas pret tevi;
24 Atstājiet tur savu dāvanu altāra priekšā un ejiet; vispirms samierinies ar savu brāli un tad nāc un piedāvā savu dāvanu.
25 Ātri vienojies ar savu pretinieku, kamēr tu esi viņam ceļā; lai nevienā brīdī pretinieks tevi nenodod tiesnešam un tiesnesis nenodod virsniekam un tu netiktu iemests cietumā.
26 Patiesi es tev saku: tev nebūs no turienes iziet, kamēr nebūsi samaksājis vislielāko naudu.
27 Jūs esat dzirdējuši, ka no seniem laikiem sacīts: tev nebūs laulību pārkāpt.
28 Bet es jums saku: ikviens, kas uzlūko sievieti, viņu iekārodams, savā sirdī jau ir pārkāpis laulību ar viņu.
29 Un, ja tava labā acs tevi apgrēcina, izrauj to un izmet to no sevis, jo tev der, lai viens no taviem locekļiem iet bojā, nevis lai visa tava miesa tiktu iemesta ellē.
30 Un, ja tava labā roka tevi apgrēcina, nocirsti to un met to nost, jo tev der, ja viens no taviem locekļiem iet bojā, nevis visa tava miesa tiek iemesta ellē.
31 Ir sacīts: kas atlaiž savu sievu, tas lai dod viņai šķiršanās rakstu.
32 Bet es jums saku: ikviens, kas atlaiž savu sievu, izņemot netiklības iemeslu, liek tai pārkāpt laulību;
33 Atkal jūs esat dzirdējuši, ka no seniem laikiem ir sacīts: tev nebūs zvērēt, bet pildīt Tam Kungam savus zvērestus.
34 Bet es jums saku: nemaz nezvēriet! ne debesīs; jo tas ir Dieva tronis:
35 Ne pie zemes; jo tas ir viņa kāju krēsls, ne pie Jeruzālemes; jo tā ir lielā ķēniņa pilsēta.
36. Nezvēri pie savas galvas, jo tu nevari nevienu matu padarīt baltu vai melnu.
37 Bet lai ir jūsu saziņa: jā, jā; Nē, nē, jo viss, kas ir vairāk par tiem, nāk no ļaunuma.
38 Jūs esat dzirdējuši, ka sacīts: aci pret aci un zobu pret zobu.
39 Bet es jums saku: nepretojies ļaunumam, bet kas tev sitīs pa tavu labo vaigu, pagriez viņam arī otru.
40 Un, ja kāds tevi iesūdzēs tiesā un atņems tavu mēteli, lai viņam arī tavu apmetni.
41 Un ikviens, kas piespiedīs tevi iet jūdzi, ej viņam līdzi divi.
42 Dod tam, kas tevi lūdz, un no tā, kas vēlas aizņemties, tu neatkāpies.
43 Jūs esat dzirdējuši, ka ir sacīts: mīli savu tuvāko un ienīsti savu ienaidnieku.
44 Bet es jums saku: mīliet savus ienaidniekus, svētījiet tos, kas jūs nolād, dariet labu tiem, kas jūs ienīst, un lūdziet par tiem, kas jūs apkauno un vajā;
45 Lai jūs būtu sava debesu Tēva bērni, jo Viņš liek savai saulei uzlēkt pār ļaunajiem un labajiem un sūta lietu pār taisnajiem un netaisnajiem.
46 Jo, ja jūs mīlat tos, kas jūs mīl, kāda alga jums ir? vai pat muitnieki nav tādi paši?
47 Un, ja jūs sveicat tikai savus brāļus, ko jūs darāt vairāk par citiem? vai pat muitnieki tā nedara?
48 Tāpēc esiet pilnīgi, tāpat kā jūsu debesu Tēvs ir pilnīgs.

6. NODAĻA

1 Uzmanieties, lai jūs nedodat savu žēlastību cilvēku priekšā, lai tie jūs redzētu, pretējā gadījumā jūs nesaņemsit savu debesu Tēva algu.
2 Tāpēc, kad tu dosi savu žēlastību, tad nebauro tavu priekšā, kā liekuļi to dara sinagogās un ielās, lai viņiem būtu cilvēku gods. Patiesi es jums saku: viņiem ir sava alga.
3 Bet, kad tu dod žēlastību, lai tava kreisā roka nezina, ko tava labā roka dara.
4 Lai tava žēlastība būtu slepenībā, un tavs Tēvs, kas redz slepenībā, tev atlīdzinās atklāti.
5 Un, kad tu lūdz Dievu, neesi kā liekuļi, jo viņiem patīk lūgt, stāvot sinagogās un ielu stūros, lai cilvēki tos redzētu. Patiesi es jums saku: viņiem ir sava alga.
6 Bet tu, kad tu lūdz, ieej savā skapī un, aizslēdzis savas durvis, lūdz savu Tēvu, kas ir noslēpumā; un tavs Tēvs, kas redz slepenībā, tev atlīdzinās atklāti.
7 Bet, kad jūs lūdzat, nerunājiet veltīgi, kā to dara pagāni, jo viņi domā, ka tiks uzklausīti viņu daudzās runas dēļ.
8 Tāpēc netopiet viņiem līdzīgi, jo jūsu Tēvs zina, kas jums vajadzīgs, pirms jūs Viņu lūdzat.
9 Tāpēc lūdziet šādi: Tēvs mūsu, kas esi debesīs, svētīts lai ir tavs vārds!
10 Lai nāk Tava valstība. Tavs prāts lai notiek virs zemes, tāpat kā debesīs.
11 Mūsu dienišķo maizi dod mums šodien.
12 Un piedod mums mūsu parādus, kā mēs piedodam saviem parādniekiem.
13 Un neieved mūs kārdināšanā, bet atpestī mūs no ļauna, jo Tava ir valstība un spēks un gods mūžīgi. Āmen.
14 Jo, ja jūs piedosit cilvēkiem viņu pārkāpumus, tad arī jūsu debesu Tēvs jums piedos.
15 Bet, ja jūs nepiedosit cilvēkiem viņu pārkāpumus, tad arī jūsu Tēvs jūsu pārkāpumus nepiedos.
16 Turklāt, kad jūs gavējat, neesiet noskumuši kā liekuļi, jo tie izkropļo savas sejas, lai cilvēkiem liktos gavēni. Patiesi es jums saku: viņiem ir sava alga.
17 Bet tu, kad tu gavē, svaidi savu galvu un nomazgā seju;
18 Lai tu neliktos cilvēkiem gavējam, bet savam Tēvam, kas ir noslēpumā, un tavs Tēvs, kas redz noslēpumā, tev atlīdzinās.

19 Nekrājiet sev dārgumus virs zemes, kur kodes un rūsa sabojā un kur zagļi ielaužas un zog.
20Bet krājiet dārgumus debesīs, kur ne kodes, ne rūsa nesabojājas un kur zagļi neielaužas un nezog.
21 Jo kur ir tava manta, tur būs arī tava sirds.
22 Ķermeņa gaisma ir acs; ja tava acs ir viena, tad visa tava miesa būs gaismas pilna.
23 Bet, ja tava acs ir ļauna, visa tava miesa būs tumsas pilna. Ja gaisma, kas tevī ir, ir tumsa, cik liela ir šī tumsa!
24 Neviens nevar kalpot diviem kungiem: vai nu viņš vienu ienīdīs, bet otru mīlēs; vai citādi viņš turēsies pie viena un nicinās otru. Jūs nevarat kalpot Dievam un mamonam.
25 Tāpēc es jums saku: nedomājiet par savu dzīvību, ko jūs ēdīsit vai ko dzersit; nedz arī par savu ķermeni, ar ko jums būs jāģērbjas. Vai dzīvība nav vairāk par gaļu un miesa par drēbēm?
26 Lūk, gaisa putni, jo tie nesēj, nepļauj un nevāc šķūņos; tomēr jūsu debesu Tēvs tos baro. Vai jūs neesat daudz labāki par viņiem?
27 Kurš no jums, domādams, var palielināt savu augumu par vienu olekti?
28 Un kāpēc jūs domājat par drēbēm? Apsveriet lauka lilijas, kā tās aug; viņi nestrādā un negriežas.
29 Un tomēr es jums saku, ka pat Salamans visā savā godībā nebija ģērbies kā viens no šiem.
30 Tātad, ja Dievs tā ietērps lauka zāli, kas šodien ir un rīt tiek iemesta cepeškrāsnī, vai tad viņš jūs, mazticīgie, daudz vairāk ģērbtu?
31 Tāpēc nedomājiet, sakiet: ko mēs ēdīsim? vai: Ko mēs dzersim? vai: ar ko lai mēs ģērbsimies?
32 (Jo pēc visām šīm lietām pagāni meklē.) Jo jūsu debesu Tēvs zina, ka jums tas viss ir vajadzīgs.
33 Bet vispirms meklējiet Dieva valstību un Viņa taisnību; un visas šīs lietas jums tiks pievienotas.
34 Tāpēc nedomājiet par rītdienu, jo rītdiena domās par sevi. Dienai pietiek ar tās ļaunumu.

7. NODAĻA

1 Netiesājiet, lai jūs netiktu tiesāti.
2 Jo ar kādu tiesu jūs tiesājat, ar tādu jūs tiksit tiesāti, un ar kādu mēru jūs mērīsit, ar tādu jums tiks atmērīts.
3 Un kāpēc tu redzi skabargu sava brāļa acī, bet neņem vērā baļķi, kas ir savā acī?
4 Vai kā tu saki savam brālim: Ļauj man izvilkt skabargu no tavas acs? un, lūk, baļķis ir tavā acī?
5 Tu liekuli, vispirms izmet baļķi no savas acs; un tad tu skaidri redzēsi izmest skabargu no sava brāļa acs.
6 Nedodiet suņiem to, kas ir svēts, un nemetiet savas pērles cūku priekšā, lai tās nesamīdītu tās zem kājām un nepagrieztos un jūs nesaplēstu.
7 Lūdziet, tad jums tiks dots; meklējiet, tad jūs atradīsit; klauvējiet, tad jums tiks atvērts:
8 Jo katrs, kas lūdz, saņem; un kas meklē, tas atrod; un tam, kas klauvē, tiks atvērts.
9 Vai kāds no jums ir cilvēks, kuram, ja viņa dēls lūgs maizi, viņš dos viņam akmeni?
10 Vai, ja viņš lūgs zivi, vai viņš tam dos čūsku?
11 Ja jūs, ļauni būdami, protat dot saviem bērniem labas dāvanas, cik daudz vairāk jūsu Tēvs debesīs dos labu tiem, kas Viņu lūdz?
12 Tāpēc visu, ko jūs vēlaties, lai cilvēki jums dara, dariet arī jūs viņiem, jo šī ir bauslība un pravieši.
13 Ieejiet pa šaurajiem vārtiem, jo plati ir vārti un plats ir ceļš, kas ved uz pazušanu, un daudzi pa tiem ieiet.
14 Jo šauri ir vārti un šaurs ir ceļš, kas ved uz dzīvību, un maz ir, kas to atrod.
15 Sargieties no viltus praviešiem, kas nāk pie jums aitas drēbēs, bet iekšēji tie ir plēsīgi vilki.
16 Jūs tos pazīsiet pēc viņu augļiem. Vai cilvēki novāc vīnogas no ērkšķiem vai vīģes no dadžiem?
17 Tāpat katrs labs koks nes labus augļus; bet bojāts koks nes ļaunus augļus.
18 Labs koks nevar nest ļaunus augļus, ne arī bojāts koks nevar nest labus augļus.
19 Katrs koks, kas nenes labus augļus, tiek nocirsts un iemests ugunī.
20 Tāpēc jūs tos pazīsit pēc viņu augļiem.
21 Ne katrs, kas man saka: Kungs, Kungs, ieies debesu valstībā; bet kas dara mana debesu Tēva gribu.
22 Daudzi man tanī dienā sacīs: Kungs, Kungs, vai mēs neesam pravietojuši Tavā vārdā? un tavā vārdā esi izdzinusi ļaunos garus? un tavā vārdā esi darījis daudzus brīnišķīgus darbus?
23 Un tad es viņiem apliecināšu: Es jūs nekad neesmu pazinis. Ejiet prom no manis, jūs, kas darāt netaisnību!
24 Tāpēc ikvienu, kas dzird šos manus vārdus un tos dara, es pielīdzināšu gudram cilvēkam, kas savu namu uzcēla uz klints.
25 Un lija lietus, un plūdi nāca, un vēji pūta un sita pār šo māju; un tā nekrita, jo tā bija balstīta uz klints.
26 Un ikviens, kas dzird šos manus vārdus un tos nedara, tiks pielīdzināts neprātīgam cilvēkam, kas savu namu uzcēla uz smiltīm.
27 Un lija lietus, un plūdi nāca, un vēji pūta un sita pār šo māju; un tas nokrita, un tā krišana bija liela.
28 Un notika, kad Jēzus bija beidzis šos vārdus, ļaudis brīnījās par viņa mācību:
29 Jo Viņš tos mācīja kā tāds, kam ir vara, nevis kā rakstu mācītāji.

8. NODAĻA

1 Kad viņš nokāpa no kalna, viņam sekoja daudz ļaužu.
2 Un, lūk, nāca spitālīgais un pielūdza viņu, sacīdams: Kungs, ja Tu gribi, Tu vari mani šķīstīt.
3 Un Jēzus izstiepa roku un pieskārās viņam, sacīdams: Es gribu! esi tīrs. Un tūdaļ viņa spitālība tika attīrīta.
4 Un Jēzus viņam sacīja: Skaties, nevienam nesaki! bet ej, parādies priesterim un upurē dāvanu, ko Mozus bija pavēlējis, viņiem par liecību.
5 Kad Jēzus iegāja Kapernaumā, pie viņa pienāca virsnieks un lūdza viņu:
6 Un sacīdams: Kungs, mans kalps guļ mājās slims ar trieku un smagi mocīts.
7 Un Jēzus viņam sacīja: Es nākšu un viņu dziedināšu.
8 Virsnieks atbildēja un sacīja: Kungs, es neesmu cienīgs, ka tu nāktu zem mana jumta, bet saki tikai vārdu, un mans kalps taps vesels.
9 Jo es esmu vīrs, kas ir pakļauts varai, un man ir kareivji, un es saku šim cilvēkam: ej, un viņš iet; un citam: nāc, un viņš nāks; un manam kalpam: dari to, un viņš to darīs.

10 To dzirdēdams, Jēzus brīnījās un sacīja tiem, kas sekoja: Patiesi es jums saku: tik lielu ticību es neesmu atradis Israēlā.
11 Un es jums saku: daudzi nāks no austrumiem un rietumiem un sēdēs kopā ar Ābrahāmu, Īzāku un Jēkabu debesu valstībā.
12 Bet valstības bērni tiks izmesti ārējā tumsā; tur būs raudāšana un zobu trīcēšana.
13 Un Jēzus sacīja virsniekam: Ej! un kā tu ticēji, tā lai tev notiek. Un viņa kalps tika dziedināts tajā pašā stundā.
14 Un kad Jēzus ienāca Pētera namā, viņš redzēja savas sievas māti gulējam un slimu ar drudzi.
15 Un viņš pieskārās viņas rokai, un drudzis to atstāja, un viņa cēlās un viņiem kalpoja.
16 Kad iestājās vakars, tie atveda pie Viņa daudzus ļauno garu apsēstos, un viņš ar savu vārdu izdzina garus un dziedināja visus slimos.
17 Lai piepildītos, ko pravietis Isajs ir sacījis, sacīdams: Viņš paņēma mūsu vājības un nesa mūsu slimības.
18 Kad Jēzus redzēja daudz ļaužu pie sevis, viņš pavēlēja doties uz otru krastu.
19 Un kāds rakstu mācītājs pienāca un sacīja viņam: Mācītāj, es tev sekošu, kur vien tu iesi.
20 Un Jēzus viņam sacīja: Lapsām ir bedres, un debess putniem ir ligzdas; bet Cilvēka Dēlam nav, kur nolikt galvu.
21 Un kāds cits no Viņa mācekļiem sacīja viņam: Kungs, atļauj man vispirms iet un apglabāt savu tēvu.
22 Bet Jēzus viņam sacīja: Seko man! un lai mirušie apglabā savus mirušos.
23 Kad viņš iekāpa laivā, viņa mācekļi viņam sekoja.
24 Un, lūk, jūrā sacēlās liela vētra, tā ka kuģi klāja viļņi, bet viņš gulēja.
25 Un Viņa mācekļi piegāja pie Viņa un modināja Viņu, sacīdami: Kungs, glāb mūs, mēs ejam bojā.
26 Un Viņš tiem sacīja: Kāpēc jūs, mazticīgie, esat bailīgi? Tad viņš cēlās un norāja vējus un jūru; un valdīja liels miers.
27 Bet vīri brīnījās, sacīdami: Kas tas par cilvēku, ka pat vēji un jūra viņam paklausa?
28 Un, kad viņš nonāca otrā krastā, ģergēziešu zemē, viņam pretī nāca divi ļauno garu apsēsti, kas izgāja no kapiem, ārkārtīgi nikni, lai neviens nevarētu iet pa to ceļu.
29 Un, lūk, tie kliedza, sacīdami: Kas mums ar Tevi, Jēzu, tu Dieva Dēls? vai tu nāc šurp, lai mūs mocītu pirms laika?
30 Un tur bija labs ceļš no tiem, kas ganījās daudz cūku ganāmpulka.
31 Tad velni viņu lūdza, sacīdami: Ja tu mūs izdzen, tad ļauj mums iet cūku ganāmpulkā.
32 Un Viņš tiem sacīja: Ejiet! Un, izgājuši ārā, viņi iegāja cūku ganāmpulkā, un, lūk, viss cūku ganāmpulks ar spēku skrēja no stāvas vietas jūrā un gāja bojā ūdeņos.
33 Un tie, kas tos sargāja, bēga un devās uz pilsētu un stāstīja visu un to, kas notika ar velnu apsēstajiem.
34 Un, lūk, visa pilsēta izgāja Jēzum pretī; un, viņu ieraudzījuši, tie lūdza Viņu aiziet no viņu robežām.

9. NODAĻA

1 Un viņš iekāpa laivā, pārgāja pāri un nonāca savā pilsētā.
2 Un, lūk, pie Viņa atnesa triekas slimnieku, kas gulēja gultā. Un Jēzus, redzēdams viņu ticību, sacīja paralizētajam: Dēls, esi drošs; tavi grēki lai tev piedoti.
3 Un, lūk, daži rakstu mācītāji sevī sacīja: Šis vīrs zaimo.
4 Un Jēzus, zinādams viņu domas, sacīja: Kāpēc jūs savās sirdīs domājat ļaunu?
5 Jo kas ir vieglāk, teikt: Tavi grēki tev piedoti? vai teikt: celies un staigā?
6 Bet lai jūs zinātu, ka Cilvēka Dēlam ir vara virs zemes piedot grēkus (tad viņš saka paralizētajam): Celies, ņem savu gultu un ej uz savu māju.
7 Un viņš cēlās un aizgāja uz savu māju.
8 Bet ļaudis, to redzot, brīnījās un godināja Dievu, kas cilvēkiem bija devis tādu spēku.
9 Un, kad Jēzus gāja no turienes, viņš ieraudzīja cilvēku, vārdā Matejs, sēžam pie muitas saņemšanas un sacīja viņam: Seko man! Un viņš cēlās un sekoja Viņam.
10 Un notika, kad Jēzus sēdēja namā pie galda, lūk, daudzi muitnieki un grēcinieki nāca un apsēdās kopā ar Viņu un viņa mācekļiem.
11 To redzot, farizeji sacīja Viņa mācekļiem: Kāpēc jūsu Skolotājs ēd kopā ar muitniekiem un grēciniekiem?
12 Bet Jēzus, to dzirdēdams, sacīja tiem: Nevis veseliem ārsts nav vajadzīgs, bet slimajiem.
13 Bet ejiet un uzziniet, ko tas nozīmē: Es gribu apžēlot, nevis upuri, jo es neesmu nācis aicināt uz atgriešanos taisnos, bet grēciniekus.
14 Tad Jāņa mācekļi nāca pie Viņa un sacīja: Kāpēc mēs un farizeji bieži gavējam, bet Tavi mācekļi negavē?
15. Un Jēzus viņiem sacīja: Vai līgavas bērni var sērot, kamēr līgavainis ir ar viņiem? bet nāks dienas, kad līgavainis viņiem tiks atņemts, un tad viņi gavēs.
16 Neviens neliek jaunas drānas gabalu uz vecās drēbes, jo tas, kas ir ielikts, lai to piepildītu, ņem no drēbēm, un plaisa kļūst vēl lielāka.
17 Un arī cilvēki nelej jaunu vīnu vecos traukos, pretējā gadījumā trauki saplīst, un vīns iztek, un pudeles iet bojā;
18 Kamēr viņš to viņiem runāja, lūk, kāds priekšnieks atnāca un pielūdza viņu, sacīdams: Mana meita jau tagad ir mirusi, bet nāc un uzliec viņai savu roku, un viņa dzīvos.
19 Un Jēzus cēlās un sekoja Viņam, un arī viņa mācekļi.
20 Un, lūk, sieviete, kas bija slima ar asinsizplūdumu divpadsmit gadus, pienāca viņam aiz muguras un pieskārās viņa drēbju malai.
21 Jo viņa sacīja sevī: ja es drīkstu pieskarties viņa drēbēm, es būšu vesela.
22 Bet Jēzus apgrieza viņu un, viņu redzēdams, sacīja: " Meitiņ, esi mierināts! tava ticība tevi ir padarījusi veselu. Un sieviete kļuva vesela no tās stundas.
23 Un, kad Jēzus ienāca priekšnieka namā un redzēja, ka kungi un ļaudis trokšņoja,
24 Viņš tiem sacīja: Dodiet vietu, jo kalpone nav mirusi, bet guļ. Un tie viņu izsmēja.
25 Bet kad ļaudis bija izlaisti, viņš iegāja un paņēma viņu aiz rokas, un kalpone piecēlās.
26 Un slava par to izplatījās visā tajā zemē.
27 Kad Jēzus no turienes aizgāja, viņam sekoja divi aklie vīri, brēkdami un sacīdami: Dāvida Dēls, apžēlojies par mums!
28 Kad viņš ienāca namā, pie viņa nāca aklie, un Jēzus sacīja viņiem: Vai jūs ticat, ka es to varu? Tie viņam sacīja: Jā, Kungs!
29 Tad Viņš pieskārās viņu acīm, sacīdams: Lai jums notiek pēc jūsu ticības!

30 Un viņu acis atvērās; Un Jēzus stingri pavēlēja tiem, sacīdams: Skatieties, lai neviens to neuzzinātu!
31Bet viņi, kad viņi bija aizgājuši, izplatīja viņa slavu visā tanī zemē.
32 Kad viņi izgāja, redzi, viņi atveda pie Viņa mēmu vīru, kas bija velna apsēsts.
33 Un kad velns tika izdzīts, mēmais runāja, un ļaudis brīnījās, sacīdami: Israēlā tas nekad nav redzēts.
34 Bet farizeji sacīja: Viņš izdzen ļaunos garus caur velnu valdnieku.
35 Un Jēzus gāja pa visām pilsētām un ciemiem, mācīdams to sinagogās un sludinādams valstības evaņģēliju un dziedinādams visas slimības un kaites ļaužu vidū.
36 Bet, redzēdams ļaužu pulkus, viņam kļuva par tiem žēl, jo tie noģība un tika izklīdināti kā avis, kurām nav gana.
37 Tad Viņš sacīja saviem mācekļiem: Pļaujamā ir daudz, bet strādnieku maz.
38 Tāpēc lūdziet pļaujas Kungu, lai Viņš sūta strādniekus savā pļaujā!

10. NODAĻA

1 Un, pieaicinājis savus divpadsmit mācekļus, Viņš deva tiem spēku pret nešķīstiem gariem, lai tos izdzītu un dziedinātu visas slimības un slimības.
2 Šie ir divpadsmit apustuļu vārdi; Pirmais, Sīmanis, ko sauc Pēteris, un Andrejs, viņa brālis; Jēkabs, Zebedeja dēls, un Jānis, viņa brālis;
3 Filips un Bartolomejs; Toms un muitnieks Matejs; Jēkabs, Alfeja dēls, un Lebejs, kura uzvārds bija Tadejs;
4 Sīmanis Kanaānietis un Jūda Iskariots, kas arī viņu nodeva.
5 Šos divpadsmit Jēzus izsūtīja un pavēlēja tiem, sacīdams: Neejiet pa pagānu ceļiem un neejiet nevienā samariešu pilsētā.
6 Bet labāk ejiet pie Israēla nama pazudušajām avīm.
7 Un ejot sludiniet, sacīdami: Debesu valstība ir tuvu klāt.
8 Dziediniet slimos, tīriet spitālīgos, uzmodiniet mirušos, izdzeniet ļaunos garus: par velti jūs saņēmāt, par velti dodiet.
9 Neglabājiet makos ne zeltu, ne sudrabu, ne misiņu,
10 Nedz papīrītis tavam ceļam, nedz divi svārki, nedz kurpes, nedz stabuļi, jo strādnieks ir sava ēdiena cienīgs.
11 Un kurā pilsētā vai pilsētā jūs ieiesit, pajautājiet, kurš tajā ir cienīgs; un palieciet tur, līdz aiziesit no turienes.
12 Un, ieejot kādā namā, sveiciniet to!
13 Un, ja nams ir cienīgs, lai tavs miers nāk pār to, bet, ja tas nav cienīgs, lai tavs miers atgriežas pie jums.
14 Un kas jūs neuzņems un nedzird jūsu vārdus, izejot no tā nama vai pilsētas, nokratiet putekļus no savām kājām.
15 Patiesi es jums saku: Sodomas un Gomoras zemei tiesas dienā būs vieglāk nekā tai pilsētai.
16 Lūk, es jūs sūtu kā avis vilku vidū. Tāpēc esiet gudri kā čūskas un nekaitīgi kā baloži.
17 Bet sargieties no cilvēkiem, jo viņi jūs nodos tiesām un šaustīs savās sinagogās;
18 Un jūs manis dēļ vedīs pārvaldnieku un ķēniņu priekšā par liecību pret viņiem un pagāniem.
19 Bet, kad viņi jūs nodos, nedomājiet, kā un ko runāt, jo tajā pašā stundā jums tiks dots, ko jūs runāsit.
20 Jo ne jūs runājat, bet jūsu Tēva Gars runā jūsos.
21 Un brālis nodos brāli nāvei un tēvs bērnu, un bērni sacelsies pret saviem vecākiem un nosodīs tos.
22 Un jūs visi ienīdīs mana vārda dēļ, bet, kas izturēs līdz galam, tas tiks izglābts.
23 Bet, kad viņi jūs vajā šajā pilsētā, bēgiet uz citu, jo patiesi es jums saku: jums nebūs staigāt pāri Israēla pilsētām, iekams būs atnācis Cilvēka Dēls.
24 Māceklis nav augstāks par savu kungu, ne kalps par savu kungu.
25 Mācēklim pietiek, ka viņš ir kā viņa kungs, un kalps kā viņa kungs. Ja viņi ir nosaukuši nama kungu par Belcebulu, cik daudz vairāk lai viņi sauc tos no viņa nama?
26 Tāpēc nebīstieties no tiem, jo nekas nav aizklāts, kas netiktu atklāts; un paslēpās, tas nebūs zināms.
27 Ko es jums saku tumsībā, to runājiet gaismā, un ko dzirdat ausī, sludiniet uz māju jumtiem.
28 Un nebīstieties no tiem, kas nogalina miesu, bet nespēj nogalināt dvēseli, bet vairāk bīstieties no tā, kas var iznīcināt gan dvēseli, gan miesu ellē.
29 Vai divus zvirbuļus nepārdod par vienu faršu? un neviens no tiem nekritīs zemē bez jūsu Tēva.
30 Bet visi jūsu galvas mati ir saskaitīti.
31 Tāpēc nebīstieties, jūs esat vērtīgāki par daudziem zvirbuļiem.
32 Tātad, kas mani apliecinās cilvēku priekšā, to es apliecināšu sava Tēva priekšā, kas ir debesīs.
33 Bet ikvienu, kas mani noliegs cilvēku priekšā, to es noliegšu sava Tēva priekšā, kas ir debesīs.
34 Nedomājiet, ka es esmu nācis nest mieru virs zemes; es neesmu nācis nest mieru, bet zobenu.
35 Jo es esmu nācis, lai celtu strīdu pret viņa tēvu un meitu pret savu māti un vedeklu pret savu vedeklu.
36 Un cilvēka ienaidnieki būs viņa paša saime.
37 Kas mīl tēvu vai māti vairāk nekā mani, tas nav manis cienīgs, un kas mīl dēlu vai meitu vairāk nekā mani, tas nav manis cienīgs.
38 Un kas neņem savu krustu un neseko man, tas nav manis cienīgs.
39 Kas atrod savu dzīvību, tas to pazaudēs, un, kas zaudē savu dzīvību manis dēļ, tas to atradīs.
40 Kas jūs uzņem, tas uzņem mani, un, kas mani uzņem, tas uzņem to, kas mani sūtījis.
41 Kas uzņem pravieti pravieša vārdā, tas saņems pravieša algu; un kas pieņem taisno taisnā vārdā, tas saņems taisnā algu.
42 Un ikviens, kas dos dzert vienam no šiem mazajiem kausu auksta ūdens tikai mācekļa vārdā, patiesi es jums saku, viņš nekādā gadījumā nezaudēs savu algu.

11. NODAĻA

1 Un notika, kad Jēzus bija beidzis pavēlēt saviem divpadsmit mācekļiem, viņš aizgāja no turienes, lai mācītu un sludinātu viņu pilsētās.
2 Kad Jānis cietumā dzirdēja Kristus darbus, viņš sūtīja divus savus mācekļus,
3 Un sacīja viņam: Vai tu esi tas, kam vajadzētu nākt, vai lai mēs meklējam citu?
4 Jēzus atbildēja un sacīja viņiem: Ejiet un parādiet Jānim vēlreiz, ko jūs dzirdat un redzat.

5 Aklie redz un klibi staigā, spitālīgie tiek šķīstīti un kurlie dzird, mirušie ceļas augšā, un nabagiem tiek sludināts evaņģēlijs.
6 Un svētīgs ir tas, kas mani neapgrēcinās.
7 Un tiem aizejot, Jēzus sāka runāt ļaudīm par Jāni: Ko jūs izgājāt tuksnesī redzēt? Vēja satricināta niedre?
8 Bet ko jūs izgājāt redzēt? Cilvēks, ģērbies mīkstos tērpos? lūk, tie, kas valkā mīkstas drēbes, ir ķēniņu namos.
9 Bet ko jūs izgājāt redzēt? Pravietis? jā, es jums saku, un vairāk nekā pravietis.
10 Jo šis ir tas, par kuru ir rakstīts: redzi, es sūtu savu sūtni tavā priekšā, kas sagatavos tavu ceļu tavā priekšā.
11 Patiesi es jums saku: starp tiem, kas dzimuši no sievietēm, nav cēlies lielāks par Jāni Kristītāju, bet mazākais debesu valstībā ir lielāks par viņu.
12 Un no Jāņa Kristītāja dienām līdz pat šim brīdim Debesu valstība tiek pakļauta vardarbībai, un vardarbīgie to sagrābj ar varu.
13 Jo visi pravieši un bauslība pravietoja līdz Jānim.
14 Un, ja jūs to saņemsit, tad šis ir Eliass, kam bija jānāk.
15 Kam ausis dzirdēt, tas lai dzird!
16 Bet kam lai es pielīdzinu šo paaudzi? Tas ir kā bērniem, kas sēž tirgos un sauc savus biedrus,
17 Un sacīdams: Mēs esam jums pīdējuši, bet jūs neesat dejojuši; mēs esam apraudājuši jūs, un jūs neesat žēlojuši.
18 Jo Jānis nāca, neēd, ne dzer, un viņi saka: Viņā ir velns.
19 Cilvēka Dēls nāca, ēd un dzer, un viņi saka: Lūk, cilvēks rijīgs un vīna dzērājs, muitnieku un grēcinieku draugs. Bet viņas bērniem gudrība ir attaisnojama.
20Tad viņš sāka pārmest pilsētām, kurās bija paveikts vairums viņa vareno darbu, jo tās nenožēloja grēkus.
21 Bēdas tev, Horazin! bēdas tev, Betsaida! jo, ja Tirā un Sidonā būtu paveikti tie varenie darbi, kas jūsos darīti, viņi jau sen būtu nožēlojuši grēkus maisā un pelnos.
22 Bet es jums saku: Tirai un Sidonai tiesas dienā būs vieglāk nekā jums.
23 Un tu, Kapernauma, kas paaugstināts līdz debesīm, tiksi nogāzts ellē, jo, ja tie varenie darbi, kas tevī ir darīti, būtu veikti Sodomā, tas paliktu līdz šai dienai.
24 Bet es jums saku: Sodomas zemei tiesas dienā būs vieglāk nekā tev.
25 Tajā laikā Jēzus atbildēja un sacīja: Es pateicos Tev, Tēvs, debesu un zemes Kungs, ka Tu to esi apslēpis gudrajiem un gudrajiem un atklājis bērniem.
26 Arī tā, Tēvs, jo tā šķita labi Tavā acīs.
27 Mans Tēvs visu man ir nodevis, un neviens nepazīst Dēlu kā vien Tēvs; un neviens nepazīst Tēvu, kā vien Dēls un tas, kam Dēls to vēlas atklāt.
28 Nāciet pie manis visi, kas strādājat un esat noslogoti, es jūs atpūtināšu.
29 Ņemiet uz sevi manu jūgu un mācieties no manis; jo es esmu lēnprātīgs un sirdī pazemīgs, un jūs atradīsit atpūtu savām dvēselēm.
30 Jo mans jūgs ir viegls, un mana nasta ir viegla.

12. NODAĻA

1 Tajā laikā Jēzus gāja sabatā caur labību; Un viņa mācekļi bija izsalkuši un sāka plūkt vārpas un ēst.
2 Bet farizeji, to redzot, sacīja viņam: Lūk, Tavi mācekļi dara to, ko nedrīkst darīt sabatā.
3 Bet viņš tiem sacīja: Vai jūs neesat lasījuši, ko Dāvids darīja, kad viņš bija izsalcis, un tie, kas bija ar viņu?
4 Kā viņš iegāja Dieva namā un ēda redzamo maizi, ko viņam nebija atļauts ēst, ne tiem, kas bija ar viņu, bet tikai priesteriem?
5 Vai arī jūs neesat lasījuši bauslībā, ka sabata dienās priesteri svētnīcā apgāna sabatu un ir nevainojami?
6 Bet es jums saku: šinī vietā ir lielāka nekā svētnīca.
7 Bet, ja jūs zinātu, ko tas nozīmē, es apžēlošu, nevis upuri, jūs nenosodītu nevainīgos.
8 Jo Cilvēka Dēls ir Kungs pat pār sabatu.
9 Un, no turienes aizgājis, viņš iegāja viņu sinagogā.
10 Un, lūk, tur bija kāds cilvēks, kuram bija nokaltusi roka. Un tie jautāja Viņam, sacīdami: Vai drīkst dziedināt sabata dienās? lai viņi varētu viņu apsūdzēt.
11 Un viņš tiem sacīja: Kurš gan būs starp jums, kam būs viena aita un, ja tā sabatā iekritīs bedrē, vai viņš to nesatvers un neizcels?
12 Cik tad cilvēks ir labāks par aitu? Tāpēc sabata dienās ir atļauts darīt labu.
13 Tad viņš sacīja cilvēkam: Izstiep savu roku! Un viņš to izstiepa; un tas tika atjaunots vesels, tāpat kā otrs.
14 Tad farizeji izgāja un sprieda pret viņu, kā viņu iznīcināt.
15 Bet Jēzus, to uzzinājis, aizgāja no turienes, un viņam sekoja liels ļaužu pulks, un Viņš tos visus dziedināja.
16 Un pavēlēja tiem viņu nepaziņot:
17 Lai piepildītos pravieša Isaja teiktais, sacīdams:
18 Lūk, mans kalps, ko es esmu izvēlējies; Mans mīļais, par kuru mana dvēsele patīk. Es likšu pār viņu Savu Garu, un viņš sludinās spriedumu pagāniem.
19 Viņš nestrīdēsies un neraud; neviens nedzirdēs viņa balsi ielās.
20 Viņš nesalauzīs nobružātu niedri un nedzēsīs kūpošos linus, iekams nesīs tiesu uzvarai.
21 Un Viņa vārdā pagāni paļausies.
22 Tad pie Viņa atveda velna apsēstu, aklu un mēmu, un viņš to dziedināja tā, ka akls un mēms runāja un redzēja.
23 Un visi ļaudis brīnījās un sacīja: Vai šis nav Dāvida dēls?
24 Bet farizeji, to dzirdējuši, sacīja: Šis neizdzen ļaunos garus, bet ar velnu valdnieka Belcebula palīdzību.
25 Un Jēzus saprata viņu domas un sacīja viņiem: Katra valstība, kas sašķēlusies pati pret sevi, tiek iznīcināta. un neviena pilsēta vai nams, kas sašķēlies pret sevi, nepastāvēs.
26 Un, ja sātans izdzina sātanu, viņš sašķēlās pats pret sevi; kā tad pastāvēs viņa valstība?
27 Un ja es ar Belcebulu izdzenu velnus, ar ko tad jūsu bērni tos izdzen? tāpēc viņi būs jūsu tiesneši.
28 Bet, ja es izdzenu velnus ar Dieva Garu, tad Dieva valstība ir atnākusi pie jums.
29 Vai kā gan kāds var ieiet stipra namā un izlaupīt viņa mantu, ja viņš vispirms nesasien stipro? un tad viņš sabojās savu māju.
30 Kas nav ar mani, tas ir pret mani; un kas ar mani nesavāc, tas izklīdina.
31 Tāpēc es jums saku: visi grēki un zaimi cilvēkiem tiks piedoti, bet Svētā Gara zaimošana cilvēkiem netiks piedota.
32 Un ikviens, kas runā pret Cilvēka Dēlu, tam tiks piedots, bet, kas runā pret Svēto Garu, tam netiks piedots ne šajā pasaulē, ne arī nākamajā pasaulē.

33 Vai nu dari koku labu un viņa augļus labus; vai citādi sabojāt koku un sabojāt viņa augļus, jo koku pazīst no viņa augļiem.
34 Ak, odžu dzimta, kā jūs, būdami ļauni, varat runāt labu? jo no sirds pārpilnības mute runā.
35 Labs cilvēks no labas sirds bagātības iznes labus, bet ļauns no ļaunas bagātības iznes ļaunu.
36 Bet es jums saku: par katru tukšu vārdu, ko cilvēki runās, viņiem būs jāatskaitās tiesas dienā.
37 Jo pēc saviem vārdiem tu tiksi attaisnots un pēc saviem vārdiem tu tiksi notiesāts.
38 Tad daži no rakstu mācītājiem un farizejiem atbildēja, sacīdami: Mācītāj, mēs vēlēsimies no Tevis zīmi.
39 Bet Viņš atbildēja un sacīja tiem: Ļauna un laulības pārkāpēja paaudze meklē zīmi; un tam netiks dota nekāda zīme, kā vien pravieša Jonas zīme.
40 Jo kā Jonass bija trīs dienas un trīs naktis vaļa vēderā; tā Cilvēka Dēls būs trīs dienas un trīs naktis zemes sirdī.
41 Ninives vīri celsies tiesā kopā ar šo paaudzi un to nosodīs, jo viņi nožēloja grēkus pēc Jonas sludināšanas; un, lūk, šeit ir lielāks nekā Jonass.
42 Dienvidu ķēniņiene celsies tiesā kopā ar šo paaudzi un nosodīs to, jo viņa nāca no zemes malām, lai dzirdētu Salamana gudrību; un, lūk, šeit ir lielāks nekā Salamans.
43 Kad nešķīstais gars iziet no cilvēka, tas staigā pa sausām vietām, meklēdams atpūtu, bet neatrod.
44 Tad viņš saka: Es atgriezīšos savā namā, no kurienes iznācu; un kad viņš atnāk, viņš to atrod tukšu, izslaucītu un izpušķotu.
45 Tad viņš aiziet un paņem sev līdzi septiņus citus garus, kas ļaunāki par viņu pašu, un tie ieiet iekšā un tur apmetas. Un šī cilvēka pēdējais stāvoklis ir sliktāks par pirmo. Tā tas būs arī šai ļaunajai paaudzei.
46 Kamēr viņš vēl runāja ar ļaudīm, lūk, viņa māte un viņa brāļi stāvēja ārā un gribēja ar viņu runāt.
47 Tad kāds viņam sacīja: Lūk, tava māte un tavi brāļi stāv ārā un vēlas ar tevi runāt.
48 Bet viņš atbildēja un sacīja tam, kas viņam teica: Kas ir mana māte? un kas ir mani brāļi?
49 Un viņš izstiepa roku pret saviem mācekļiem un sacīja: Lūk, mana māte un mani brāļi!
50 Jo ikviens, kas dara mana debesu Tēva gribu, tas ir mans brālis un māsa, un māte.

13. NODAĻA

1 Tajā pašā dienā Jēzus izgāja no mājas un apsēdās jūras krastā.
2 Un daudz ļaužu sapulcējās pie viņa, tā ka viņš iekāpa laivā un apsēdās; un viss ļaužu pulks stāvēja krastā.
3 Un viņš daudz runāja tiem līdzībās, sacīdams: Lūk, sējējs izgāja sēt;
4 Kad viņš sēja, dažas sēklas nokrita ceļa malā, un putni nāca un aprija tās.
5 Daži nokrita uz akmeņainām vietām, kur viņiem nebija daudz zemes, un tūlīt tie izauga, jo viņiem nebija zemes dziļuma.
6 Un, kad saule uzlēca, tie bija apdeguši; un, tā kā tiem nebija sakņu, tie nokalta.
7 Un daži krita starp ērkšķiem; un ērkšķi izcēlās un tos nosmaka:
8 Bet citi iekrita labā zemē un nesa augļus, citi simtkārtīgus, citi sešdesmitkārtīgus, citi trīsdesmitkārtīgus.
9 Kam ausis dzirdēt, tas lai dzird!
10 Un mācekļi nāca un sacīja Viņam: Kāpēc tu runā ar viņiem līdzībās?
11 Viņš atbildēja un sacīja viņiem: Jo jums ir dots zināt Debesu valstības noslēpumus, bet viņiem tas nav dots.
12 Jo, kam ir, tam tiks dots, un tam būs vairāk, bet kam nav, tam tiks atņemts arī tas, kas viņam ir.
13 Tāpēc es runāju viņiem līdzībās, jo tie, redzot, neredz; un dzirdot, viņi nedzird un nesaprot.
14 Un tajos piepildās Isaja pravietojums, kas saka: Dzirdot, jūs dzirdēsit, bet nesapratīsit; un, redzot, jūs redzēsiet un neredzēsiet:
15 Jo šīs tautas sirds ir nomākta, un viņu ausis ir vājas dzirdēt, un acis viņi ir aizvēruši. lai viņi nekad neredzētu ar savām acīm un nedzirdētu ar ausīm un nesaprastu ar savu sirdi un neatgrieztos, un Es viņus neizdziedinātu.
16 Bet svētīgas ir jūsu acis, jo tās redz, un jūsu ausis, jo tās dzird.
17 Jo patiesi es jums saku: daudzi pravieši un taisnie ir vēlējušies redzēt to, ko jūs redzat, bet nav redzējuši; un dzirdēt to, ko jūs dzirdat, bet neesat dzirdējuši.
18 Tāpēc klausieties līdzību par sējēju!
19 Ja kāds dzird vārdu par valstību un to nesaprot, tad nāk ļaundaris un paņem to, kas iesēts viņa sirdī. Šis ir tas, kurš pa ceļam saņēma sēklu.
20 Bet kas sēklu uzņēma akmeņainās vietās, tas ir tas, kas vārdu dzird un ar prieku to pieņem.
21 Tomēr viņam nav saknes sevī, bet viņš ir īsu laiku, jo, kad vārda dēļ rodas bēdas vai vajāšanas, viņš tiek apvainots.
22 Arī tas, kas dabūjis sēklu starp ērkšķiem, ir tas, kas vārdu dzird; un rūpes par šo pasauli un bagātības viltība apslāpē vārdu, un viņš paliek neauglīgs.
23 Bet tas, kas sēklu labā zemē smēls, ir tas, kas vārdu dzird un saprot; kas arī nes augļus un nes, cits simtkārtīgus, cits sešdesmitkārtīgus, cits trīsdesmitkārtīgus.
24 Viņš tiem stāstīja vēl vienu līdzību, sacīdams: Debesu valstība ir līdzīga cilvēkam, kas sēja labu sēklu savā laukā.
25 Bet, kamēr cilvēki gulēja, viņa ienaidnieks nāca un sēja nezāles starp kviešiem un aizgāja.
26 Bet, kad asmens izauga un nesa augļus, parādījās arī nezāle.
27 Tad nama saimnieka kalpi nāca un sacīja viņam: Kungs, vai tu neiesēji labu sēklu savā tīrumā? no kurienes tad tā nezāle?
28 Viņš tiem sacīja: To ir izdarījis ienaidnieks. Kalpi viņam sacīja: Vai tad tu gribi, lai mēs ejam un tos savācam?
29 Bet viņš sacīja: Nē! Lai, kamēr jūs vācat nezāles, jūs ar tām neizraujat arī kviešus.
30 Lai abi aug kopā līdz pļaujai, un pļaujas laikā es teikšu pļāvējiem: savāciet vispirms nezāles un sasieniet tās kūlīšos, lai tās sadedzinātu, bet kviešus savāciet manā šķūnī.
31 Viņš tiem stāstīja vēl vienu līdzību, sacīdams: Debesu valstība ir kā sinepju graudiņš, ko cilvēks ņēma un iesēja savā laukā.
32 Kas patiešām ir mazākais no visām sēklām, bet, kad tas izaug, tas ir vislielākais starp augiem un kļūst par koku, tā ka debess putni nāk un apmetas tā zaros.

33 Viņš tiem runāja vēl vienu līdzību; Debesu valstība ir līdzīga raugam, ko sieviete ņēma un ieslēpa trijos mēros miltu, līdz viss bija sarūgs.
34 To visu Jēzus runāja ļaudīm līdzībās; un bez līdzības Viņš tiem nerunāja:
35 Lai piepildītos, ko pravietis ir sacījis: Es atvēršu savu muti līdzībās; Es pateikšu lietas, kas ir turētas noslēpumā no pasaules radīšanas.
36 Tad Jēzus palaida ļaudis un iegāja namā, un Viņa mācekļi nāca pie Viņa un sacīja: Pastāsti mums līdzību par nezālēm tīrumā!
37 Viņš atbildēja un sacīja tiem: Kas sēj labo sēklu, tas ir Cilvēka Dēls.
38 Lauks ir pasaule; labā sēkla ir valstības bērni; bet nezāles ir ļaundaru bērni;
39 Ienaidnieks, kas tos sēja, ir velns; raža ir pasaules gals; un pļāvēji ir eņģeļi.
40 Kā tāpēc nezāles tiek savāktas un sadedzinātas ugunī; tā tas būs arī šīs pasaules beigās.
41 Cilvēka Dēls sūtīs savus eņģeļus, un tie savāks no Viņa valstības visu, kas apgrēcina, un tos, kas dara netaisnību;
42 Un iemetīs tos uguns krāsnī; būs vaimanas un zobu trīcēšana.
43 Tad taisnie spīdēs kā saule sava Tēva valstībā. Kam ausis dzirdēt, tas lai dzird.
44 Debesu valstība atkal ir līdzīga mantai, kas apslēpta tīrumā; ko cilvēks, atradis, paslēpj, un aiz prieka par to iet un pārdod visu, kas viņam ir, un pērk šo lauku.
45 Debesu valstība atkal ir līdzīga tirgotājam, kas meklē labas pērles.
46 Viņš, atradis vienu dārgu pērli, gāja, pārdeva visu, kas viņam bija, un nopirka to.
47 Debesu valstība atkal ir līdzīga tīklam, kas tika izmests jūrā un savākts visa veida.
48 Kad tas bija pilns, viņi izvilka krastā un apsēdās un salasīja labos traukos, bet sliktos izmeta.
49Tā būs arī pasaules galā: eņģeļi nāks un izšķirs ļaunos no taisno vidus,
50 Un iemetīs tos uguns krāsnī; būs vaimanas un zobu trīcēšana.
51 Jēzus sacīja viņiem: Vai jūs to visu sapratāt? Tie viņam saka: Jā, Kungs!
52 Tad Viņš tiem sacīja: Tāpēc katrs rakstu mācītājs, kas mācīts Debesu valstībai, ir līdzīgs vīram, kas ir nama saimnieks, kas no sava mantu krājuma izceļ jaunu un vecu.
53 Un notika, kad Jēzus bija pabeidzis šīs līdzības, viņš aizgāja no turienes.
54 Un, kad Viņš bija nonācis savā zemē, Viņš tos mācīja viņu sinagogā, tā ka tie brīnījās un sacīja: No kurienes šim cilvēkam šī gudrība un šie varenie darbi?
55 Vai tas nav galdnieka dēls? vai viņa māti nesauc Marija? un viņa brāļi Jēkabs, un Jozejs, un Sīmanis, un Jūda?
56 Un viņa māsas, vai viņas visas nav ar mums? No kurienes tad šim cilvēkam ir visas šīs lietas?
57 Un tie apvainojās uz Viņu. Bet Jēzus viņiem sacīja: Pravietis nav bez cieņas, kā vien savā zemē un savā namā.
58 Un viņš tur nedarīja daudz varenu darbu viņu neticības dēļ.

14. NODAĻA

1 Tajā laikā tetrarhs Hērods dzirdēja par Jēzus slavu,
2 Un sacīja saviem kalpiem: Šis ir Jānis Kristītājs; viņš ir augšāmcēlies no miroņiem; un tāpēc viņā atklājas vareni darbi.
3 Jo Hērods bija satvēris Jāni, sasējis un ieslodzījis cietumā Hērodijas, sava brāļa Filipa sievas, dēļ.
4 Jo Jānis viņam sacīja: Tev nav atļauts viņu turēt.
5 Un, gribēdams viņu nonāvēt, viņš baidījās no ļaužu pulka, jo tie viņu uzskatīja par pravieti.
6 Bet kad Hēroda dzimšanas diena bija svinēta, Hērodijas meita dejoja viņu priekšā un iepriecināja Hērodu.
7 Pēc tam viņš ar zvērestu apsolīja dot viņai visu, ko viņa lūgs.
8 Un viņa, mātes iepriekš pamācījusies, sacīja: Dod man šeit Jāņa Kristītāja galvu lādētājā!
9 Un ķēniņš nožēloja, bet zvēresta un to, kas kopā ar viņu pie galda sēdēja, dēļ viņš pavēlēja to viņai dot.
10 Un viņš sūtīja un nocirta Jānim galvu cietumā.
11 Un viņa galvu ienesa lādē un iedeva meitenei, un viņa to atnesa savai mātei.
12 Un Viņa mācekļi atnāca, paņēma miesu un apraka to, un aizgāja un paziņoja Jēzum.
13 Kad Jēzus par to dzirdēja, viņš ar kuģi devās no turienes uz tuksnešainu vietu atsevišķi; un, kad ļaudis to dzirdēja, tie viņam sekoja kājām no pilsētām.
14 Un Jēzus izgāja un ieraudzīja lielu ļaužu pulku, un viņu apžēlojās, un Viņš dziedināja viņu slimos.
15 Un kad bija vakars, Viņa mācekļi nāca pie Viņa un sacīja: Šī ir tuksneša vieta, un laiks ir pagājis. sūtiet ļaudis, lai tie ietu ciemos un iegādātos sev pārtiku.
16 Bet Jēzus viņiem sacīja: Viņiem nav jāiet; dodiet viņiem ēst.
17 Un tie viņam sacīja: Mums šeit ir tikai piecas maizes un divas zivis.
18 Viņš sacīja: "Atnesiet tos pie manis!"
19 Un viņš pavēlēja ļaudīm apsēsties uz zāles, paņēma piecas maizes un divas zivis, un, palūkojies uz debesīm, viņš svētīja, lauza un deva maizes saviem mācekļiem, bet mācekļus ļaužu pulkam. .
20 Un viņi visi ēda un paēda, un viņi savāca no atlikušajām šķembām divpadsmit grozus pilnus.
21 Un to, kas ēda, bija apmēram pieci tūkstoši vīriešu, neskaitot sievietes un bērnus.
22 Un tūdaļ Jēzus piespieda savus mācekļus iekāpt laivā un iet viņam pa priekšu uz otru krastu, kamēr Viņš ļaudīm palaida.
23 Un, ļaužu pulkus palaidis, Viņš uzkāpa kalnā, lai lūgtu Dievu.
24 Bet kuģis tagad atradās jūras vidū, viļņu mētāts, jo vējš bija pretējs.
25 Un ceturtajā nakts sardzē Jēzus gāja pie viņiem, staigādams pa jūru.
26 Un, kad mācekļi redzēja Viņu ejam pa jūru, tie izbijās un sacīja: Tas ir gars; un viņi kliedza aiz bailēm.
27 Bet Jēzus tūdaļ uzrunāja viņiem, sacīdams: Esiet drošs! tas esmu es; nebaidies.
28 Un Pēteris atbildēja viņam un sacīja: Kungs, ja tas esi Tu, saki man nākt pie tevis pa ūdeni!
29 Un viņš sacīja: Nāc! Un, kad Pēteris izkāpa no laivas, viņš gāja pa ūdeni, lai dotos pie Jēzus.
30 Bet, redzēdams pūšam vēju, viņš izbijās; un sācis grimt, viņš sauca, sacīdams: Kungs, glāb mani!

31 Un tūdaļ Jēzus izstiepa savu roku, satvēra viņu un sacīja viņam: Ak, mazticīgais, kāpēc tu šaubījies?
32 Un kad viņi iekāpa laivā, vējš apklusa.
33 Tad tie, kas bija laivā, nāca un pielūdza Viņu, sacīdami: Patiesi, Tu esi Dieva Dēls.
34 Un kad viņi bija pārgājuši, viņi nonāca Ģenezaretes zemē.
35 Kad tās vietas vīri uzzināja par viņu, viņi izsūtīja uz visu apkārtējo zemi un atveda pie Viņa visus slimos;
36 Un lūdza viņu, lai tie varētu tikai pieskarties viņa drēbju malai, un visi, kas pieskaras, kļuva pilnīgi veseli.

15. NODAĻA

1Tad pie Jēzus nāca rakstu mācītāji un farizeji, kas bija no Jeruzālemes, un sacīja:
2 Kāpēc tavi mācekļi pārkāpj vecāko tradīcijas? jo viņi nemazgā rokas, ēdot maizi.
3 Bet Viņš atbildēja un sacīja tiem: Kāpēc jūs arī pārkāpjat Dieva pavēli saskaņā ar savām tradīcijām?
4 Jo Dievs pavēlēja, sacīdams: Godini savu tēvu un māti, un: kas nolād tēvu vai māti, lai mirst nāvē.
5 Bet jūs sakāt: ikviens, kas sacīs savam tēvam vai mātei: tā ir dāvana, ar ko tu no manis varētu gūt labumu.
6 Un negodiniet viņa tēvu vai māti, viņš būs brīvs. Tā jūs ar savām tradīcijām esat padarījuši Dieva bausli par spēkā neesošu.
7 Jūs liekuļi, labi Isajs par jums pravietoja, sacīdams:
8 Šī tauta tuvojas man ar savu muti un godina mani ar savām lūpām; bet viņu sirds ir tālu no manis.
9 Bet velti viņi mani pielūdz, mācot cilvēku baušļus.
10 Un viņš sasauca ļaudis un sacīja tiem: Klausieties un saprotiet!
11 Ne tas, kas iet mutē, cilvēku nesagāna; bet kas nāk no mutes, tas sagāna cilvēku.
12 Tad nāca Viņa mācekļi un sacīja Viņam: Vai tu zini, ka farizeji apvainojās, dzirdēdami šo vārdu?
13 Bet viņš atbildēja un sacīja: Katrs augs, ko mans debesu Tēvs nav iestādījis, tiks izrauts.
14 Lieciet tos mierā: viņi ir akli aklo vadītāji. Un, ja akls vada aklo, abi iekritīs grāvī.
15 Tad Pēteris atbildēja un sacīja viņam: Pastāsti mums šo līdzību!
16. Un Jēzus sacīja: Vai arī jūs vēl nesapratāt?
17 Vai jūs vēl nesaprotat, ka viss, kas ieiet no mutes, nonāk vēderā un tiek izmests caurvējā?
18 Bet kas iziet no mutes, tas nāk no sirds; un tie apgāna cilvēku.
19 Jo no sirds iziet ļaunas domas, slepkavības, laulības pārkāpšanas, netiklības, zādzības, viltus liecības, zaimi.
20 Tas ir tas, kas apgāna cilvēku, bet ēst ar nemazgātām rokām neapgāna cilvēku.
21 Tad Jēzus aizgāja no turienes un devās uz Tiras un Sidonas krastiem.
22 Un, lūk, sieviete no Kanaānas iznāca no tiem pašiem krastiem un sauca uz viņu, sacīdama: Kungs, Dāvida Dēls, apžēlojies par mani! manu meitu ļoti nomāc velns.
23 Bet viņš viņai neatbildēja ne vārda. Un Viņa mācekļi nāca un lūdza Viņu, sacīdami: Atlaid viņu! jo viņa raud pēc mums.
24 Bet viņš atbildēja un sacīja: Es neesmu sūtīts kā vien pie Israēla nama pazudušajām avīm.
25 Tad viņa nāca un pielūdza Viņu, sacīdama: Kungs, palīdzi man!
26 Bet viņš atbildēja un sacīja: Nav pareizi atņemt bērniem maizi un mest to suņiem.
27 Un viņa sacīja: Patiesība, Kungs! Tomēr suņi ēd no drumstalām, kas nokrīt no viņu kungu galda.
28 Tad Jēzus atbildēja un viņai sacīja: " Ak, sieviete, liela ir tava ticība, lai notiek, kā tu gribi!" Un viņas meita kļuva vesela no tās pašas stundas.
29 Un Jēzus aizgāja no turienes un tuvojās Galilejas jūrai; un uzkāpa kalnā un apsēdās tur.
30 Un daudz ļaužu nāca pie Viņa, turot līdzi klibus, aklus, mēmus, kropļus un daudzus citus, un nometa tos pie Jēzus kājām; un viņš tos dziedināja:
31 Tā ka ļaužu pulks brīnījās, redzot mēmos runājam, kropļus veselus, klibus staigājam un aklus redzošus, un viņi pagodināja Israēla Dievu.
32 Tad Jēzus aicināja pie sevis savus mācekļus un sacīja: Man ir žēl ļaužu, jo viņi jau trīs dienas ir pie manis un viņiem nav ko ēst.
33 Un Viņa mācekļi sacīja Viņam: No kurienes mums tuksnesī ir tik daudz maizes, lai piepildītu tik lielu ļaužu pulku?
34 Un Jēzus sacīja viņiem: Cik maizes jums ir? Un viņi sacīja: Septiņas un dažas zivtiņas.
35 Un viņš pavēlēja ļaudīm apsēsties zemē.
36 Un viņš paņēma septiņas maizes un zivis, pateicās, lauza un deva saviem mācekļiem, un mācekļi ļaužu pulkam.
37 Un viņi visi ēda un paēda, un viņi savāca no salauztās gaļas, kas bija palikusi septiņus pilnus grozus.
38 Un tie, kas ēda, bija četri tūkstoši vīriešu, neskaitot sievietes un bērnus.
39 Un viņš sūtīja prom ļaužu pulku, iekāpa laivā un nonāca Magdalas krastos.

16. NODAĻA

1 Atnāca arī farizeji ar saducejiem un, kārdinādami, vēlējās, lai Viņš tiem rādītu zīmi no debesīm.
2 Viņš atbildēja un tiem sacīja: Kad būs vakars, jūs sakāt: būs labs laiks, jo debesis ir sarkanas.
3 Un no rīta šodien būs slikts laiks, jo debesis ir sarkanas un zemas. Ak jūs liekuļi, jūs varat atšķirt debesu seju; bet vai jūs nevarat saskatīt laika zīmes?
4 Ļaunā un laulības pārkāpēja paaudze meklē zīmi; un tam netiks dota neviena zīme, kā vien pravieša Jonas zīme. Un viņš tos atstāja un aizgāja.
5 Un, kad Viņa mācekļi nonāca otrpus, viņi bija aizmirsuši paņemt maizi.
6 Tad Jēzus viņiem sacīja: Uzmanieties un sargieties no farizeju un saduceju rauga!
7 Un viņi strīdējās savā starpā, sacīdami: Tas ir tāpēc, ka mēs maizi neesam paņēmuši.
8 To redzēdams, Jēzus tiem sacīja: Ak, jūs mazticīgie, ko jūs savā starpā spriežat, ka jūs maizi nenesāt?
9 Vai jūs vēl nesaprotat un neatceraties piecas maizes no pieciem tūkstošiem un cik grozu jūs paņēmāt?
10 Ne septiņas maizes no četriem tūkstošiem, un cik grozu jūs paņēmāt?
11 Kā jūs nesaprotat, ka es jums to nerunāju par maizi, lai jūs piesargātos no farizeju un saduceju rauga?

12 Tad viņi saprata, ka Viņš tiem lika sargāties nevis no maizes rauga, bet gan no farizeju un saduceju mācības.
13 Kad Jēzus nonāca Filipu Cēzarejas piekrastē, Viņš jautāja saviem mācekļiem, sacīdams: Par ko cilvēki saka, ka Es esmu Cilvēka Dēls?
14 Un tie sacīja: daži saka, ka tu esi Jānis Kristītājs, citi — Eliass; un citi, Jeremija vai kāds no praviešiem.
15 Viņš tiem saka: Bet par ko jūs uzskatāt mani?
16 Sīmanis Pēteris atbildēja un sacīja: Tu esi Kristus, dzīvā Dieva Dēls.
17 Bet Jēzus atbildēja un sacīja viņam: Slavēts tu esi, Sīmani Barjona, jo miesa un asinis to tev nav atklājušas, bet mans Tēvs, kas ir debesīs.
18 Un es arī tev saku: tu esi Pēteris, un uz šīs klints es celšu savu baznīcu; un elles vārti to neuzvarēs.
19 Un es tev došu Debesu valstības atslēgas, un visu, ko tu saisi virs zemes, būs siets arī debesīs, un ko tu virs zemes atraisīsi, tas būs atraisīts arī debesīs.
20Tad viņš pavēlēja saviem mācekļiem nevienam neteikt, ka viņš ir Jēzus Kristus.
21 No tā laika Jēzus sāka stāstīt saviem mācekļiem, ka viņam jāiet uz Jeruzālemi un daudz jācieš no vecākajiem un augstajiem priesteriem un rakstu mācītājiem, un jātiek nonāvētam un trešajā dienā augšāmceltam.
22 Tad Pēteris satvēra viņu un sāka viņu pārmācīt, sacīdams: Lai tu, Kungs, tas tev nebūs!
23 Bet viņš pagriezās un sacīja Pēterim: Atkāpies no manis, sātan!
24 Tad Jēzus sacīja saviem mācekļiem: Ja kāds grib man sekot, tas lai aizliedz sevi, ņem savu krustu un seko man.
25 Jo ikviens, kas savu dzīvību vēlas izglābt, to pazaudēs, un, kas savu dzīvību zaudēs manis dēļ, tas to atradīs.
26 Jo kāds labums cilvēkam, ja viņš iegūs visu pasauli, bet zaudēs savu dvēseli? vai ko lai cilvēks dos apmaiņā pret savu dvēseli?
27 Jo Cilvēka Dēls nāks sava Tēva godībā ar saviem eņģeļiem; un tad viņš atmaksās katram pēc viņa darbiem.
28 Patiesi es jums saku: daži šeit stāv, kas nebaudīs nāvi, iekams viņi redzēs Cilvēka Dēlu nākam savā valstībā.

17. NODAĻA

1Un pēc sešām dienām Jēzus paņēma Pēteri, Jēkabu un viņa brāli Jāni un uzveda tos vienu nošķirti augstā kalnā,
2 Un viņa seja spīdēja kā saule, un viņa drēbes bija baltas kā gaisma.
3 Un, lūk, viņiem parādījās Mozus un Ēlija, kas ar viņu runāja.
4 Tad Pēteris atbildēja un sacīja Jēzum: Kungs, mums ir labi šeit būt! viens tev, viens Mozum un viens Elijam.
5 Viņam vēl runājot, redzi, spožs mākonis tos apēnoja, un lūk, no mākoņa atskanēja balss, kas sacīja: Šis ir mans mīļais Dēls, par kuru es priecājos. dzirdi viņu.
6 To dzirdējuši, mācekļi krita uz sava vaiga un ļoti izbijās.
7 Un Jēzus nāca un pieskārās tiem un sacīja: Celieties un nebīstieties!
8 Un, pacēluši acis, viņi neredzēja nevienu, kā vien Jēzu.
9 Kad viņi nokāpa no kalna, Jēzus viņiem pavēlēja, sacīdams: Nevienam nestāstiet šo parādību, kamēr Cilvēka Dēls nebūs augšāmcēlies no miroņiem.
10 Un Viņa mācekļi jautāja Viņam, sacīdami: Kāpēc tad rakstu mācītāji saka, ka vispirms jānāk Elijam?
11 Bet Jēzus atbildēja un sacīja viņiem: Patiesi, Ēlijs vispirms nāks un visu atjaunos.
12 Bet es jums saku: Eliass jau ir atnācis, un viņi viņu nepazina, bet darīja ar viņu visu, ko gribēja. Tāpat arī Cilvēka Dēls cietīs no tiem.
13 Tad mācekļi saprata, ka Viņš tiem runāja par Jāni Kristītāju.
14 Un kad tie nāca pie ļaužu pulka, kāds vīrs piegāja pie viņa, nometās ceļos pie viņa un sacīja:
15 Kungs, apžēlojies par manu dēlu, jo viņš ir vājprātīgs un ļoti satraukts, jo viņš bieži iekrīt ugunī un bieži ūdenī.
16 Un es viņu atvedu pie taviem mācekļiem, un tie nevarēja viņu izārstēt.
17. Tad Jēzus atbildēja un sacīja: Ak, neticīgā un sagrozītā paaudze, cik ilgi man būs ar jums? cik ilgi es tevi pacietīšu? atved viņu šurp pie manis.
18 Un Jēzus norāja velnu; un viņš izgāja no viņa, un bērns kļuva vesels no tās pašas stundas.
19 Tad mācekļi piegāja pie Jēzus atsevišķi un sacīja: Kāpēc mēs nevarējām Viņu izdzīt?
20 Un Jēzus viņiem sacīja: Jūsu neticības dēļ, jo patiesi es jums saku: ja jums ir ticība kā sinepju graudiņš, tad jūs sakiet šim kalnam: ej no šejienes uz turieni! un tas noņems; un nekas jums nebūs neiespējams.
21 Bet šī suga neiziet, bet gan ar lūgšanu un gavēšanu.
22 Un tiem paliekot Galilejā, Jēzus viņiem sacīja: Cilvēka Dēls tiks nodots cilvēku rokās.
23 Un tie viņu nogalinās, un trešajā dienā viņš celsies augšām. Un viņiem bija ļoti žēl.
24 Kad viņi ieradās Kapernaumā, tie, kas saņēma nodevas naudu, nāca pie Pētera un sacīja: Vai jūsu kungs nemaksā nodevas?
25 Viņš saka: Jā. Un kad viņš ienāca namā, Jēzus viņu kavēja, sacīdams: Ko tu domā, Sīmani? no kā zemes ķēniņi ņem muitu vai nodevu? no saviem bērniem vai svešiniekiem?
26 Pēteris sacīja viņam: No svešiniekiem. Jēzus viņam saka: Tad bērni ir brīvi.
27 Tomēr, lai mēs viņus neapvainotu, ej uz jūru un izmet āķi un paņem zivi, kas pirmā uzkāpj; un, kad tu būsi atvēris viņa muti, tu atradīsi kādu naudas gabalu, kas ņem un dod viņiem par mani un tevi.

18. NODAĻA

1 Tajā pašā laikā mācekļi nāca pie Jēzus un sacīja: Kurš ir lielākais debesu valstībā?
2 Un Jēzus pasauca pie sevis mazu bērnu un novietoja viņu viņu vidū,
3 Un sacīja: Patiesi es jums saku: ja jūs neatgriezīsities un nekļūsit kā bērni, jūs neieiesit debesu valstībā.
4 Tātad, kas pazemojas kā šis bērns, tas ir lielākais debesu valstībā.
5 Un, kas uzņem vienu šādu bērnu manā vārdā, tas uzņem mani.
6 Bet kas apgrēcina kādu no šiem mazajiem, kas man tic, tam būtu labāk, ja viņam kaklā uzkārtu dzirnakmeni un viņu noslīcinātu jūras dziļumā.
7 Bēdas pasaulei apvainojumu dēļ! jo noteikti nākas apvainojumi; bet bēdas tam vīram, caur kuru nāk apvainojums!

8 Tāpēc, ja tava roka vai tava kāja tevi apgrēcina, nocirsti tās un atmet tos no sevis; labāk tev ieiet dzīvē sastingušam vai sakropļotam, nekā ar divām rokām vai divām kājām, lai tevi iemest mūžīgā ugunī.
9 Un, ja tava acs tevi apgrēcina, izrauj to un met nost; labāk tev ar vienu aci ieiet dzīvībā, nekā ar divām acīm tikt iemestam elles ugunī.
10 Uzmanieties, lai jūs nenicinātu nevienu no šiem mazajiem; jo es jums saku: viņu eņģeļi debesīs vienmēr redz mana debesu Tēva vaigu.
11 Jo Cilvēka Dēls ir nācis glābt to, kas bija pazudis.
12 Kā jūs domājat? Ja cilvēkam ir simts avis un viena no tām ir nomaldījusies, vai viņš neatstāj deviņdesmit deviņas un neiet kalnos un nemeklē to, kas ir nomaldījies?
13 Un, ja tā ir, ka viņš to atrod, patiesi es jums saku: viņš priecājas vairāk par šo aitu, nekā par deviņdesmit deviņām, kas nav nomaldījušās.
14Tāpat jūsu Debesu Tēva griba nav, lai kāds no šiem mazajiem pazustu.
15 Un, ja tavs brālis pārkāpj tevi, ej un saki viņam savu vainu starp tevi un viņu vienu; ja viņš tevi klausīs, tu esi ieguvis savu brāli.
16 Bet, ja viņš tevi nedzird, tad ņem sev līdzi vēl vienu vai divus, lai katrs vārds tiktu apstiprināts ar divu vai trīs liecinieku vārdiem.
17 Un, ja viņš tos neklausa, saki to draudzei, bet, ja viņš neklausa draudzi, tad lai viņš ir tev kā pagāns un muitnieks!
18 Patiesi es jums saku: ko jūs saisīsit virs zemes, tas būs siets arī debesīs; un ko jūs virs zemes atraisīsit, tas būs atraisīts arī debesīs.
19 Atkal es jums saku: ja divi no jums virs zemes vienosies par kaut ko, ko viņi lūgs, tad mans debesu Tēvs to viņiem darīs.
20 Jo kur divi vai trīs ir sapulcējušies manā vārdā, tur es esmu viņu vidū.
21 Tad Pēteris piegāja pie viņa un sacīja: Kungs, cik bieži mans brālis grēkos pret mani, un es viņam piedodu? līdz septiņām reizēm?
22 Jēzus viņam saka: Es tev nesaku: līdz septiņām reizēm, bet līdz septiņdesmit septiņām reizēm.
23 Tāpēc Debesu valstība ir pielīdzināma kādam ķēniņam, kas ņem vērā savus kalpus.
24 Un, kad viņš bija sācis rēķināties, pie viņa atnesa vienu, kas viņam bija parādā desmit tūkstošus talentu.
25 Bet, tā kā viņam nebija jāmaksā, viņa kungs pavēlēja pārdot viņu un viņa sievu, bērnus un visu, kas viņam bija, un samaksu.
26 Tad kalps nokrita un pielūdza viņu, sacīdams: Kungs, esi pacietīgs pret mani, un es tev visu samaksāšu.
27 Tad šī kalpa kungs apžēlojās, atraisīja viņu un atdeva viņam parādu.
28 Bet tas pats kalps izgāja un atrada vienu no saviem līdzkalpiem, kas viņam bija parādā simts pensus. Un viņš uzlika tam rokas un satvēra viņu aiz rīkles, sacīdams: Atmaksā man, ko esi parādā!
29 Un viņa līdzgaitnieks nokrita pie viņa kājām un lūdza viņu, sacīdams: Esi pacietīgs ar mani, tad es tev visu samaksāšu.
30 Bet viņš negribēja, bet gāja un iemeta viņu cietumā, kamēr viņš samaksās parādu.
31 Kad viņa līdzstrādnieki redzēja, kas notika, viņi ļoti nožēloja un nāca un pastāstīja savam kungam visu, kas bija noticis.
32 Tad viņa kungs, kad viņš bija viņu aicinājis, sacīja viņam: ak, ļaunais kalps, es tev piedevu visu parādu, jo tu mani gribēji.
33 Vai arī tev nevajadzēja apžēloties par savu līdzgaitnieku, tāpat kā man bija žēl par tevi?
34 Un viņa kungs sadusmojās un nodeva viņu mocītājiem, līdz viņš samaksās visu, kas viņam pienākas.
35 Tā arī mans debesu Tēvs darīs ar jums, ja jūs no sirds nepiedosiet katram savam brālim pārkāpumus.

19. NODAĻA

1 Un notika, kad Jēzus bija pabeidzis šos vārdus, viņš aizgāja no Galilejas un nonāca Jūdejas krastos aiz Jordānas;
2 Un liels ļaužu pulks viņam sekoja; un viņš tos tur dziedināja.
3 Pie viņa nāca arī farizeji, kārdinādami viņu un sacīja viņam: vai vīram ir atļauts atstādināt savu sievu jebkura iemesla dēļ?
4 Un viņš atbildēja un sacīja tiem: Vai jūs neesat lasījuši, ka tas, kas tos sākotnēji radījis, radīja tos vīrieti un sievieti,
5 Un sacīja: "Šī iemesla dēļ vīrs atstās tēvu un māti un pieķersies savai sievai, un tie divi būs viena miesa?"
6 Tāpēc viņi vairs nav divi, bet viena miesa. Tātad, ko Dievs ir savienojis, to cilvēks lai nešķir.
7 Tie viņam sacīja: Kāpēc tad Mozus pavēlēja dot šķiršanās rakstu un viņu atlaist?
8 Viņš tiem sacīja: Mozus jūsu sirds cietības dēļ ļāva jums atstādināt savas sievas, bet no sākuma tā nebija.
9 Un es jums saku: ikviens, kas atlaiž savu sievu, izņemot netiklības dēļ, un precas ar citu, pārkāpj laulību;
10 Viņa mācekļi viņam saka: ja vīram tā ir ar viņa sievu, tad nav labi precēties.
11 Bet Viņš tiem sacīja: Visi nevar pieņemt šos vārdus, kā vien tie, kam tas ir dots.
12 Jo ir daži einuhi, kas ir dzimuši no savas mātes miesām, un ir daži einuhi, kas par einuhiem ir tapuši no cilvēkiem, un ir einuhi, kas sevi ir padarījuši par einuhiem Debesu valstības dēļ. Kas spēj to saņemt, tas lai saņem.
13 Tad pie Viņa atveda bērnus, lai Viņš uzliktu tiem savas rokas un lūgtu Dievu, un mācekļi tos norāja.
14 Bet Jēzus sacīja: Laidiet bērniņus un neliedziet viņiem nākt pie manis, jo tādiem pieder Debesu valstība.
15 Un Viņš uzlika tiem rokas un aizgāja no turienes.
16 Un, lūk, kāds pienāca un sacīja viņam: Labais Mācītāj, ko labu lai es daru, lai man būtu mūžīgā dzīvība?
17 Un viņš viņam sacīja: Kāpēc tu mani sauc par labu? nav neviena laba, kā vien viens, tas ir, Dievs; bet, ja tu gribi ieiet dzīvībā, tad turi baušļus.
18 Viņš sacīja viņam: Kuru? Jēzus teica: tev nebūs slepkavot, tev nebūs laulību pārkāpt, tev nebūs zagt, tev nebūs nepatiesu liecību.
19 Godā savu tēvu un māti un: tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu.
20 Jauneklis viņam sacīja: To visu es esmu ievērojis no savas jaunības. Kas man vēl trūkst?
21 Jēzus viņam sacīja: Ja tu gribi būt pilnīgs, tad ej un pārdod to, kas tev ir, un atdod nabagiem, un tev būs manta debesīs, un nāc un seko man.

22 Bet, kad jauneklis dzirdēja šo vārdu, viņš aizgāja noskumis, jo viņam bija daudz mantas.
23 Tad Jēzus sacīja saviem mācekļiem: Patiesi es jums saku: bagāts diez vai ieies debesu valstībā.
24 Un vēlreiz es jums saku: vieglāk kamielim iziet caur adatas aci, nekā bagātam ieiet Dieva valstībā.
25 Kad Viņa mācekļi to dzirdēja, tie ļoti brīnījās, sacīdami: Kas tad var tikt izglābts?
26 Bet Jēzus, viņus aplūkodams, sacīja viņiem: Cilvēkiem tas nav iespējams; bet Dievam viss ir iespējams.
27 Tad Pēteris atbildēja un sacīja viņam: Lūk, mēs esam visu pametuši un sekojuši Tev. kas tad mums būs?
28 Un Jēzus viņiem sacīja: Patiesi es jums saku: jūs, kas man sekojāt, atdzimšanas laikā, kad Cilvēka Dēls sēdēs Sava godības tronī, jūs arī sēdēsit divpadsmit troņos, tiesādami divpadsmit ciltis. Izraēla.
29 Un katrs, kas mana vārda dēļ atstās mājas vai brāļus, vai māsas, vai tēvu, vai māti, vai sievu, vai bērnus, vai zemi, saņems simtkārtīgi un iemantos mūžīgo dzīvību.
30 Bet daudzi pirmie būs pēdējie; un pēdējie būs pirmie.

20. NODAĻA

1 Jo Debesu valstība ir līdzīga vīram, kas ir nama saimnieks, kas agri no rīta izgāja algot strādniekus savā vīna dārzā.
2 Un, kad viņš bija vienojies ar strādniekiem par santīmu dienā, viņš tos sūtīja savā vīna dārzā.
3 Un viņš izgāja ap trešo stundu un redzēja citus dīkā stāvam tirgū,
4 Un sacīja viņiem: Ejiet arī jūs vīna dārzā, un es jums došu visu, kas būs pareizs. Un viņi gāja savu ceļu.
5 Viņš atkal izgāja ap sesto un devīto stundu un darīja tāpat.
6 Un ap vienpadsmito stundu viņš izgāja un atrada citus dīkā stāvam un sacīja tiem: Kāpēc jūs stāvat šeit visu dienu dīkā?
7 Tie viņam saka: jo neviens mūs nav nolīgis. Viņš tiem saka: Ejiet arī jūs vīna dārzā! un visu, kas ir pareizi, to jūs saņemsiet.
8 Kad iestājās vakars, vīna dārza kungs sacīja savam pārvaldniekam: Sauc strādniekus un dod viņiem algu, sākot no pēdējā līdz pirmajam.
9 Un, kad viņi ieradās darbā pieņemtie ap vienpadsmito stundu, viņi saņēma katrs pa santīmu.
10 Bet, kad nāca pirmie, viņi domāja, ka viņiem vajadzētu saņemt vairāk; un tāpat viņi saņēma katrs pa santīmu.
11 Un, to saņēmuši, viņi kurnēja pret nama priekšnieku,
12 Sacīdams: šie pēdējie ir nostrādājuši tikai vienu stundu, un tu tos pielīdzināji mums, kas nesām dienas nastu un karstumu.
13 Bet viņš atbildēja vienam no tiem, sacīdams: Draugs, es tev nedaru nekādu ļaunumu.
14 Ņem, kas tavs, un ej, šim pēdējam es došu tāpat kā tev.
15 Vai man nav atļauts ar savējo darīt, ko gribu? Vai tava acs ir ļauna, jo es esmu labs?
16 Tā pēdējie būs pirmie un pirmie pēdējie, jo daudzi ir aicināti, bet maz izredzēto.
17 Un Jēzus, gājis uz Jeruzalemi, paņēma tos divpadsmit mācekļus ceļā un sacīja tiem:
18 Lūk, mēs ejam uz Jeruzalemi; un Cilvēka Dēls tiks nodots augstajiem priesteriem un rakstu mācītājiem, un tie viņu notiesās uz nāvi,
19 Un nodos viņu pagāniem, lai tie apsmietu, šaustītu un sistu krustā, un trešajā dienā viņš celsies augšām.
20 Tad pie viņa pienāca Zebedeja bērnu māte ar saviem dēliem, pielūdza viņu un vēlējās kaut ko no viņa.
21 Un viņš tai sacīja: Ko tu gribi? Viņa sacīja viņam: Dod, lai šie mani divi dēli, viens tavā valstībā, sēž tavā labajā un otrs kreisajā pusē.
22 Bet Jēzus atbildēja un sacīja: Jūs nezināt, ko jūs lūdzat. Vai jūs varat dzert no biķera, no kura es dzeršu, un kristīties ar to kristību, ar kuru es esmu kristīts? Tie viņam saka: Mēs esam spējīgi.
23 Un Viņš tiem sacīja: Jūs tiešām dzersit no mana biķera un tiksit kristīti ar to kristību, ar kādu es esmu kristīts. dota tiem, kuriem mans Tēvs to ir sagatavojis.
24 Un, kad tie desmit to dzirdēja, viņi sašutumā sacēlās pret abiem brāļiem.
25 Bet Jēzus aicināja tos pie sevis un sacīja: Jūs zināt, ka pagānu lielkungi valda pār tiem, un lielie pār tiem valda.
26 Bet tā lai nav starp jums, bet kas no jums grib būt liels, tas lai ir jūsu kalps;
27 Un kas no jums grib būt galvenais, tas lai ir jūsu kalps!
28 Tāpat kā Cilvēka Dēls nav nācis, lai Viņam kalpotu, bet lai kalpotu un atdotu savu dzīvību kā izpirkšanas maksu par daudziem.
29 Un, kad viņi devās prom no Jērikas, viņam sekoja liels ļaužu pulks.
30 Un, lūk, divi aklie, kas sēdēja ceļa malā, dzirdēja, ka Jēzus gāja garām, kliedza, sacīdami: Kungs, Dāvida Dēls, apžēlojies par mums!
31 Un ļaužu pulks tos norāja, ka viņiem vajadzētu klusēt, bet viņi sauca vēl vairāk, sacīdami: Kungs, Dāvida Dēls, apžēlojies par mums!
32 Un Jēzus apstājās un pasauca tos un sacīja: Ko jūs gribat, lai es jums daru?
33 Tie viņam saka: Kungs, lai mūsu acis atveras!
34 Tad Jēzus apžēlojās par tiem, un viņš pieskārās viņu acīm, un tūdaļ viņu acis kļuva redzīgas, un tie viņam sekoja.

21. NODAĻA

1 Un kad tie tuvojās Jeruzālemei un nonāca Betfagā, uz Eļļas kalnu, tad Jēzus sūtīja divus mācekļus,
2 Sacīdams tiem: Ejiet uz ciemu, kas atrodas pretī, un tūdaļ jūs atradīsit piesietu ēzeli un kumeļu ar viņu. Atlaidiet tos un atnesiet man!
3 Un, ja kāds jums kaut ko sacīs, tad sakiet: Tam Kungam tie ir vajadzīgi; un tūdaļ viņš tos sūtīs.
4 Tas viss notika, lai piepildītos, ko pravietis ir sacījis, sacīdams:
5 Sakiet Sionas meitai: Lūk, tavs Ķēniņš nāk pie tevis, lēnprātīgs un sēž uz ēzeļa un kumeļa, ēzeļa kumeļa.
6 Un mācekļi gāja un darīja, kā Jēzus viņiem bija pavēlējis,
7 Un atveda ēzeli un kumeļu un apvilka tos savās drēbēs, un tie uzlika viņu uz tiem.
8 Un ļoti liels ļaužu pulks izklāja savas drēbes ceļā; citi nocirta kokiem zarus un salmēja tos ceļā.
9 Un ļaudis, kas gāja pa priekšu un sekoja, sauca, sacīdami: Hozanna Dāvida Dēlam! Svētīgs, kas nāk Tā Kunga vārdā! Hozanna augstākajā līmenī.
10 Un kad viņš nonāca Jeruzalemē, visa pilsēta satricinājās un sacīja: Kas tas ir?

11 Un ļaudis sacīja: Šis ir Jēzus, Galilejas Nācaretes pravietis.
12 Un Jēzus iegāja Dieva namā un izdzina visus, kas svētnīcā pārdeva un pirka, un apgāza naudas mijēju galdus un baložu pārdevēju sēdekļus,
13 Un sacīja viņiem: Ir rakstīts: Mans nams tiks saukts par lūgšanu namu; bet jūs to esat padarījuši par zagļu bedri.
14 Un aklie un klibi nāca pie Viņa svētnīcā; un viņš tos dziedināja.
15 Un kad augstie priesteri un rakstu mācītāji redzēja brīnišķīgās lietas, ko Viņš darīja, un bērnus, kas raudāja svētnīcā un sacīja: Hozanna Dāvida Dēlam! viņi bija ļoti neapmierināti,
16 Un sacīja viņam: Vai tu dzirdi, ko tie saka? Un Jēzus viņiem sacīja: Jā! Vai jūs nekad neesat lasījuši: no mazuļu un zīdaiņu mutes tu esi slavējis?
17 Un viņš tos atstāja un izgāja no pilsētas uz Betāniju; un viņš tur apmetās.
18 Un no rīta, kad viņš atgriezās pilsētā, viņš bija izsalcis.
19 Un, ieraudzījis ceļā vīģes koku, viņš piegāja pie tā un neatrada tajā nekā, kā vien lapas, un sacīja tam: Lai turpmāk uz tevis neaug augļi mūžīgi. Un tūlīt vīģes koks nokalta.
20 To redzēdami, mācekļi brīnījās, sacīdami: Cik drīz vīģes koks ir nokaltis!
21 Jēzus atbildēja un sacīja viņiem: Patiesi es jums saku: ja jums ir ticība un jūs nešaubāties, jūs ne tikai darīsit to, kas tiek darīts ar vīģes koku, bet arī tad, ja jūs sacīsit šim kalnam: celies. , un esi iemests jūrā; tas tiks darīts.
22 Un visu, ko jūs lūgsiet ticībā, to jūs saņemsit.
23 Un kad viņš bija iegājis svētnīcā, tad augstie priesteri un tautas vecākie nāca pie Viņa, kad viņš mācīja, un sacīja: Ar kādu varu tu to dari? un kas tev deva šo varu?
24 Bet Jēzus atbildēja un sacīja viņiem: Es jums jautāšu arī vienu lietu, ko, ja jūs man pateiksit, es jums pateikšu, ar kādu varu es to daru.
25 No kurienes bija Jāņa kristības? no debesīm vai no cilvēkiem? Un viņi domāja paši savā starpā, sacīdami: Ja mēs teiksim: no debesīm; Viņš mums sacīs: Kāpēc tad jūs viņam neticējāt?
26 Bet ja mēs sakām: no cilvēkiem; mēs baidāmies no cilvēkiem; jo visi uzskata Jāni par pravieti.
27 Un tie atbildēja Jēzum un sacīja: Mēs nevaram pateikt. Un viņš tiem sacīja: Es jums nesaku, ar kādu varu es to daru.
28 Bet ko jūs domājat? Kādam cilvēkam bija divi dēli; un viņš piegāja pie pirmā un sacīja: Dēls, ej šodien strādāt manā vīna dārzā!
29 Viņš atbildēja un sacīja: Es negribu, bet pēc tam viņš nožēloja grēkus un aizgāja.
30 Un viņš piegāja pie otrā un sacīja tāpat. Un viņš atbildēja un sacīja: Es eju, kungs!
31 Kurš no abiem izpildīja sava tēva gribu? Tie viņam saka: pirmais. Jēzus viņiem saka: Patiesi es jums saku: muitnieki un netikles ieiet Dieva valstībā pirms jums.
32 Jo Jānis nāca pie jums pa taisnības ceļu, bet jūs viņam neticējāt, bet muitnieki un netikles viņam ticēja; un jūs, to redzēdami, pēc tam nenožēlojat, lai viņam ticētu.
33 Klausieties citu līdzību: kāds nama saimnieks iestādīja vīna dārzu un apjoza to apkārt, un tajā izraka vīna spiedi, uzcēla torni un izsniedza to strādniekiem un devās uz tālu zemi.
34 Un, kad tuvojās augļu laiks, viņš sūtīja savus kalpus pie strādniekiem, lai tie saņemtu augļus.
35 Un strādnieki satvēra viņa kalpus un vienu sita, bet otru nogalināja, bet otru nomētāja ar akmeņiem.
36 Viņš atkal sūtīja citus kalpus vairāk nekā pirmos, un tie darīja ar tiem tāpat.
37 Bet visbeidzot viņš sūtīja pie tiem savu dēlu, sacīdams: Viņi cienīs manu dēlu.
38 Bet strādnieki, ieraudzījuši dēlu, savā starpā sacīja: Šis ir mantinieks. nāc, nogalināsim viņu un sagrābsim viņa mantojumu.
39 Un tie viņu satvēra, izmeta no vīna dārza un nogalināja.
40 Kad atnāks vīna dārza kungs, ko viņš darīs ar tiem strādniekiem?
41 Tie viņam saka: Viņš nožēlojami iznīcinās tos ļaunos cilvēkus un izdos savu vīna dārzu citiem strādniekiem, kas dos viņam augļus savā laikā.
42 Jēzus sacīja viņiem: Vai jūs nekad neesat lasījuši Rakstos: Akmens, ko cēlāji atmeta, ir kļuvis par stūra galvu. Tas ir Kunga darbs, un tas ir brīnišķīgs mūsu acīs?
43 Tāpēc es jums saku: Dieva valstība jums tiks atņemta un dota tautai, kas nes tās augļus.
44 Un, kas uz šī akmens uzkritīs, tas tiks salauzts;
45 Kad augstie priesteri un farizeji dzirdēja viņa līdzības, viņi saprata, ka Viņš par tiem runāja.
46 Bet, kad tie meklēja Viņam rokas uzlikt, tie baidījās no ļaužu pulka, jo tie viņu uzskatīja par pravieti.

22. NODAĻA

1Un Jēzus atbildēja un runāja uz tiem atkal līdzībās un sacīja:
2 Debesu valstība ir līdzīga kādam ķēniņam, kas taisīja kāzas savam dēlam,
3 Un sūtīja savus kalpus aicināt uz kāzām, bet tie negribēja nākt.
4 Viņš atkal sūtīja citus kalpus, sacīdams: Sakiet tiem, kas ir aicināti: redzi, es esmu pagatavojis savas vakariņas: mani vērši un mani nobarotie lopi ir nokauti, un viss ir gatavs. Nāciet kāzās!
5Bet viņi to atbrīvoja un gāja viens uz savu saimniecību, otrs uz savām precēm.
6 Un atlikušie ņēma viņa kalpus, nicīgi lūdza tos un nogalināja.
7 Bet, kad ķēniņš to dzirdēja, viņš sadusmojās un izsūtīja savus karaspēkus, iznīcināja tos slepkavas un nodedzināja viņu pilsētu.
8 Tad viņš sacīja saviem kalpiem: Kāzas ir gatavas, bet aicinātie nebija cienīgi.
9 Tāpēc dodieties uz lielceļiem un visus, ko jūs atradīsiet, piesakieties kāzās.
10 Un tie kalpi izgāja uz lielceļiem un sapulcināja visus, ko vien atrada, gan sliktus, gan labus; un kāzas sarīkoja viesus.
11 Un, kad ķēniņš ienāca apraudzīt viesus, viņš tur ieraudzīja cilvēku, kuram nebija kāzu drēbes.
12 Un viņš sacīja viņam: Draugs, kā tu nonāci šeit bez kāzu drēbēm? Un viņš palika bez vārdiem.
13 Tad ķēniņš sacīja kalpiem: Sasieniet viņam rokas un kājas, ņemiet viņu prom un izmetiet ārējā tumsā! būs raudāšana un zobu griešana.
14 Jo daudzi ir aicināti, bet maz izredzēto.
15 Tad farizeji gāja un apspriedās, kā viņu iepīt viņa runā.

16 Un tie sūtīja pie Viņa savus mācekļus ar hērodiešiem, sacīdami: Mācītāj, mēs zinām, ka Tu esi patiess un patiesi māci Dieva ceļu, un tu nerūpējies par nevienu, jo tu neņem vērā cilvēku personību.
17 Tad saki mums: ko tu domā? Vai ir atļauts dot nodevas ķeizaram, vai nē?
18 Bet Jēzus, sapratis viņu ļaunumu, sacīja: Kāpēc jūs, liekuļi, mani kārdināt?
19 Parādi man nodevas naudu. Un tie atnesa viņam santīmu.
20 Un Viņš tiem sacīja: Kam šis attēls un uzraksts?
21 Tie viņam saka: ķeizara. Tad Viņš tiem sacīja: Atdodiet ķeizaram to, kas pieder ķeizaram! un Dievam to, kas pieder Dievam.
22 Kad viņi dzirdēja šos vārdus, tie brīnījās, atstāja Viņu un devās ceļā.
23Tanī dienā pie viņa pienāca saduceji, kas saka, ka augšāmcelšanās nav, un jautāja viņam:
24 Sacīdams: Mācītāj, Mozus sacīja: ja kāds mirst bez bērnu, viņa brālis apprecēs savu sievu un audzinās savam brālim pēcnācēju.
25 Bet ar mums bija septiņi brāļi, un pirmais, kad viņš bija apprecējis sievu, nomira un, kam nebija nekādu problēmu, atstāja sievu savam brālim.
26 Tāpat arī otrais un trešais līdz septītajam.
27 Un visbeidzot, arī sieviete nomira.
28 Tātad, kura sieva viņa būs augšāmcelšanās laikā no septiņiem? jo viņiem visiem bija viņa.
29 Jēzus atbildēja un sacīja viņiem: Jūs maldāties, nezinādami ne Rakstus, ne Dieva spēku.
30 Jo augšāmcelšanās laikā viņi neprecas un netiek precēti, bet ir kā Dieva eņģeļi debesīs.
31 Bet kas attiecas uz mirušo augšāmcelšanos, vai jūs neesat lasījuši to, ko Dievs jums ir sacījis, sacīdams:
32 Es esmu Ābrahāma Dievs un Īzāka Dievs un Jēkaba Dievs? Dievs nav mirušo, bet dzīvo Dievs.
33 Kad ļaudis to dzirdēja, tie bija pārsteigti par viņa mācību.
34 Kad farizeji dzirdēja, ka viņš saducejus lika apklusināt, tie sapulcējās kopā.
35 Tad viens no viņiem, kas bija bauslnieks, jautāja viņam, kārdinādams viņu un sacīja:
36 Mācītāj, kurš ir lielākais bauslis bauslībā?
37 Jēzus viņam sacīja: Tev būs mīlēt To Kungu, savu Dievu, no visas savas sirds un no visas savas dvēseles, un no visa sava prāta.
38 Šis ir pirmais un lielais bauslis.
39 Un otrs ir tam līdzīgs: tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu.
40 Uz šiem diviem baušļiem balstās visa bauslība un pravieši.
41 Kad farizeji bija sapulcējušies, Jēzus viņiem jautāja:
42 Sacīdami: Ko jūs domājat par Kristu? kura dēls viņš ir? Tie viņam saka: Dāvida Dēls.
43 Viņš tiem saka: Kā tad Dāvids garā sauc viņu par Kungu, sacīdams:
44 Tas Kungs sacīja uz manu Kungu: sēdies pie manas labās rokas, kamēr es tavus ienaidniekus lieku par paklāju tavām kājām?
45 Ja Dāvids viņu sauc par Kungu, kā tad viņš ir viņa dēls?
46 Un neviens nevarēja viņam atbildēt ne vārda, un neviens neuzdrošinājās viņam vairāk jautāt no tās dienas.

23. NODAĻA

1Tad Jēzus runāja ļaudīm un saviem mācekļiem:
2 Sacīdami: rakstu mācītāji un farizeji sēž Mozus krēslā.
3 Tāpēc visu, ko viņi jums liek, ievērojiet un dariet! bet nedariet pēc viņu darbiem, jo viņi saka, bet nedara.
4 Jo tie sasien smagas un smagas nastas un uzkrauj tās uz cilvēku pleciem; bet viņi paši tos ne ar vienu pirkstu nepakustinās.
5Bet visus savus darbus viņi dara, lai cilvēki tos redzētu: viņi paplašina savas cilpas un paplašina savu drēbju apmales,
6 Un mīliet augstākās telpas svētkos un galvenos sēdekļus sinagogās,
7 Un sveicieni tirgos un lai cilvēki tevi sauc par rabīnu, rabīnu.
8 Bet nesaucieties par rabīnu, jo viens ir jūsu Skolotājs, Kristus. un jūs visi esat brāļi.
9 Un nevienu nesauciet par savu tēvu virs zemes, jo viens ir jūsu Tēvs, kas ir debesīs.
10 Netopiet arī jūs par kungiem, jo viens ir jūsu Skolotājs, Kristus.
11 Bet lielākais starp jums lai ir jūsu kalps.
12 Un ikviens, kas sevi paaugstinās, tiks pazemots; un kas sevi pazemos, tas tiks paaugstināts.
13 Bet bēdas jums, rakstu mācītāji un farizeji, jūs liekuļi! jo jūs aizslēdzat Debesu valstību cilvēkiem, jo jūs neejat iekšā un neļaujat ieiet tiem, kas ieiet.
14 Bēdas jums, rakstu mācītāji un farizeji, jūs liekuļi! jo jūs aprijat atraitņu mājas un izlikšanās dēļ ilgi lūdzat, tāpēc jūs saņemsit lielāku sodu.
15 Bēdas jums, rakstu mācītāji un farizeji, jūs liekuļi! jo jūs apkārt jūrai un zemei, lai kļūtu par vienu prozelītu, un, kad viņš taps, jūs viņu darāt divreiz vairāk par elles bērnu nekā jūs paši.
16 Bēdas jums, jūs aklie vadītāji, kas sakāt: ja kas zvēr pie svētnīcas, tas nav nekas. bet kas zvēr pie tempļa zelta, tas ir parādnieks!
17 Jūs, neprātīgie un aklie, jo kas ir lielāks – zelts vai templis, kas svētī zeltu?
18 Un: kas zvēr pie altāra, tas nav nekas; bet kas zvēr pie dāvanas, kas tai ir, tas ir vainīgs.
19 Jūs, neprātīgie un aklie, jo kas ir lielāks, dāvana vai altāris, kas dāvanu svētī?
20 Tātad, kas zvēr pie altāra, tas zvēr pie tā un pie visa, kas uz tā atrodas.
21 Un kas zvēr pie svētnīcas, tas zvēr pie tā un pie tā, kas tajā dzīvo.
22 Un kas zvēr pie debesīm, tas zvēr pie Dieva troņa un pie tā, kas tajā sēž.
23 Bēdas jums, rakstu mācītāji un farizeji, jūs liekuļi! jo jūs maksājat desmito tiesu no piparmētrām, anīsa un ķimenēm un esat izlaiduši svarīgākās bauslības lietas, spriedumu, žēlastību un ticību. To jums vajadzēja darīt, bet otru neatstāt.
24 Jūs, aklie vadoņi, kas sasprindzina knišļus un norij kamieļu.
25 Bēdas jums, rakstu mācītāji un farizeji, jūs liekuļi! jo jūs tīrāt kausa un šķīvja ārpusi, bet iekšpusē tie ir pilni izspiešanas un pārmērības.
26 Tu aklais farizej, tīri vispirms to, kas atrodas kausā un bļodā, lai arī ārpuse būtu tīra.

27 Bēdas jums, rakstu mācītāji un farizeji, jūs liekuļi! jo jūs esat līdzīgi nobalinātiem kapiem, kas ārēji izskatās skaisti, bet iekšēji ir pilni ar mirušu kauliem un visa veida nešķīstību.
28 Tāpat arī jūs ārēji šķietat cilvēkiem taisni, bet iekšēji esat pilni liekulības un netaisnības.
29 Bēdas jums, rakstu mācītāji un farizeji, jūs liekuļi! jo jūs ceļat praviešu kapus un rotājat taisno kapus,
30 Un sakiet: ja mēs būtu bijuši savu tēvu laikos, mēs nebūtu līdzdalīgi ar viņiem praviešu asinīs.
31 Tāpēc esiet paši sev liecinieki, ka esat to bērni, kas nogalināja praviešus.
32 Tad piepildiet savu tēvu mēru!
33 Jūs, čūskas, odžu paaudze, kā jūs varat izbēgt no elles lāsta?
34 Tāpēc, lūk, es sūtu pie jums praviešus un gudros, un rakstu mācītājus. un dažus no tiem šaustīsit savās sinagogās un vajāsit no pilsētas uz pilsētu.
35 Lai pār jums nāktu visas taisnās asinis, kas izlietas virs zemes, no taisnā Ābela asinīm līdz Caharijas, Barahijas dēla, asinīm, ko jūs nogalinājāt starp templi un altāri.
36 Patiesi es jums saku: tas viss nāks pār šo paaudzi.
37 Ak, Jeruzāleme, Jeruzāleme, tu, kas nokauj praviešus un nomētā ar akmeņiem tos, kas pie tevis sūtīti!
38 Lūk, jūsu nams jums ir atstāts postā.
39 Jo es jums saku: jūs mani vairs neredzēsit, iekams jūs sacīsit: svētīts, kas nāk Tā Kunga vārdā!

24. NODAĻA

1 Un Jēzus izgāja un aizgāja no templa, un Viņa mācekļi nāca pie Viņa, lai parādītu viņam templa ēkas.
2 Un Jēzus viņiem sacīja: Vai jūs to visu neredzat? patiesi es jums saku: šeit nepaliks viens akmens uz otra, kas netiks nogāzts.
3 Kad viņš sēdēja Eļļas kalnā, mācekļi nāca pie Viņa atsevišķi un sacīja: Saki mums, kad tas notiks? un kāda būs tavas atnākšanas un pasaules gala zīme?
4 Un Jēzus atbildēja un sacīja viņiem: Uzmanieties, lai jūs neviens nepieviltu!
5 Jo daudzi nāks manā vārdā un sacīs: Es esmu Kristus; un pievils daudzus.
6 Un jūs dzirdēsit par kariem un baumām par kariem; raugieties, lai jūs nesatraucieties, jo tam visam jānotiek, bet gals vēl nav.
7 Jo tauta celsies pret tautu un valstība pret valstību, un būs bads un mēris, un zemestrīces dažādās vietās.
8 Tas viss ir bēdu sākums.
9 Tad viņi jūs nodos ciešanām un nogalinās, un jūs ienīdīs visas tautas mana vārda dēļ.
10 Un tad daudzi apvainosies un viens otru nodos, un viens otru ienīdīs.
11 Un celsies daudz viltus praviešu un daudzus pievils.
12 Un tā kā netaisnība vairosies, daudzu mīlestība atdzisīs.
13 Bet kas izturēs līdz galam, tas tiks izglābts.
14 Un šis valstības evaņģēlijs tiks sludināts visā pasaulē par liecību visām tautām; un tad pienāks gals.
15 Kad jūs redzēsiet izpostīšanas negantību, par ko runājis pravietis Daniēls, stāvam svētajā vietā (kas lasa, lai saprot!)
16 Tad lai tie, kas ir Jūdejā, bēg kalnos!
17 Tas, kas ir uz mājas jumta, lai nenokāpj, lai kaut ko izņemtu no savas mājas!
18 Un tas, kas ir tīrumā, lai neatgriežas, lai paņemtu savas drēbes.
19 Un bēdas grūtniecēm un zīdītājiem tajās dienās!
20 Bet lūdziet, lai jūsu bēgšana nenotiek ne ziemā, ne sabata dienā!
21 Jo tad būs lielas bēdas, kādas nav bijušas kopš pasaules sākuma līdz šim laikam, un tādas arī nebūs.
22 Ja šīs dienas netiktu saīsinātas, neviena miesa netiks izglābta, bet izredzēto dēļ šīs dienas tiks saīsinātas.
23 Tad ja kāds jums sacīs: Lūk, šeit ir Kristus vai tur; netici.
24 Jo celsies viltus Kristi un viltus pravieši un darīs lielas zīmes un brīnumus; tā, ka, ja iespējams, viņi maldinās pašus izredzētos.
25 Lūk, es jums esmu teicis iepriekš.
26 Tāpēc, ja viņi jums sacīs: lūk, viņš ir tuksnesī; neejiet ārā, lūk, viņš atrodas slepenajos kambaros; netici.
27 Jo kā zibens nāk no austrumiem un spīd līdz rietumiem; tā būs arī Cilvēka Dēla atnākšana.
28 Jo kur vien ir līķis, tur sapulcēsies ērgļi.
29 Tūlīt pēc šo dienu bēdām saule aptumšosies, un mēness nedos gaismu, un zvaigznes kritīs no debesīm, un debesu spēki satricinās.
30 Un tad parādīsies Cilvēka Dēla zīme debesīs, un tad sēros visas zemes ciltis, un tās redzēs Cilvēka Dēlu nākam debesu mākoņos ar spēku un lielu godību.
31 Un viņš sūtīs savus eņģeļus ar lielu taures skaņu, un tie pulcēs kopā Viņa izredzētos no četriem vējiem, no viena debess gala līdz otram.
32 Tagad mācies līdzību par vīģes koku; Kad viņa zars vēl ir mīksts un dīgst lapas, jūs zināt, ka vasara ir tuvu.
33 Tāpat arī jūs, kad jūs visu to redzēsit, ziniet, ka tas ir tuvu, pat pie durvīm.
34 Patiesi es jums saku: šī paaudze nepazudīs, kamēr tas viss nebūs piepildījies.
35 Debesis un zeme zudīs, bet mani vārdi nezudīs.
36 Bet par to dienu un stundu neviens nezina, ne debesu eņģeļi, bet tikai mans Tēvs.
37 Bet kā bija Noas dienas, tā būs arī Cilvēka Dēla atnākšana.
38 Jo tāpat kā dienās, kas bija pirms plūdiem, viņi ēda un dzēra, precējās un apprecējās līdz tai dienai, kad Noa iegāja šķirstā,
39 Un nezināja, līdz nāca plūdi, un tos visus aizveda; tā būs arī Cilvēka Dēla atnākšana.
40 Tad divi būs tīrumā; vienu paņems, bet otru atstās.
41 Divas sievietes maļas dzirnavās; vienu paņems, bet otru atstās.
42 Tāpēc esiet modri, jo jūs nezināt, kurā stundā jūsu Kungs nāks.
43 Bet ziniet to: ja nama vīrs zinātu, kurā sardzē zaglis nāks, viņš būtu nomodā un neļautu izjaukt savu māju.
44 Tāpēc esiet gatavi arī jūs, jo stundā, kad jūs nedomājat, nāks Cilvēka Dēls.
45 Kas tad ir uzticīgs un gudrs kalps, ko viņa kungs ir iecēlis pār savu namu, lai dot viņiem barību laikā?
46 Svētīgs tas kalps, ko viņa kungs, kad viņš nāks, atradīs tā darām.
47 Patiesi es jums saku: Viņš iecels viņu par valdnieku pār visu savu mantu.
48 Bet ja tas ļaunais kalps savā sirdī sacīs: Mans kungs kavē savu atnākšanu;

49 Un sāks sist savus līdzcilvēkus un ēst un dzert kopā ar piedzērušos;
50 Tā kalpa kungs nāks dienā, kad viņš viņu negaida, un stundā, ko viņš nezina,
51 Un sagriezīs viņu un iecels viņam daļu kopā ar liekuļiem; tur būs raudāšana un zobu griešana.

25. NODAĻA

1 Tad Debesu valstība tiks pielīdzināta desmit jaunavām, kas paņēma savas lampas un izgāja pretī līgavainim.
2 Un pieci no viņiem bija gudri, un pieci bija neprātīgi.
3 Neprātīgie paņēma savas lampas un neņēma līdzi eļļu.
4 Bet gudrie paņēma eļļu savos traukos ar saviem lukturiem.
5Kamēr līgavainis kavējās, viņi visi snauda un gulēja.
6 Un pusnaktī atskanēja sauciens: Lūk, līgavainis nāk! izejiet viņu satikt.
7 Tad visas tās jaunavas cēlās un sakārtoja savas lampas.
8 Un neprātīgie sacīja gudrajiem: Dodiet mums no savas eļļas! jo mūsu lampas ir izdzisušas.
9 Bet gudrie atbildēja, sacīdami: Ne tā! lai mums un jums nepietiktu, bet labāk ejiet pie tiem, kas pārdod, un pērciet sev.
10 Kad viņi gāja pirkt, nāca līgavainis; un tie, kas bija gatavi, iegāja ar viņu kāzās, un durvis tika aizvērtas.
11 Pēc tam nāca arī citas jaunavas un sacīja: Kungs, Kungs, atver mums!
12 Bet viņš atbildēja un sacīja: Patiesi es jums saku: es jūs nepazīstu.
13 Tāpēc esiet nomodā, jo jūs nezināt ne dienu, ne stundu, kurā Cilvēka Dēls nāks.
14 Jo Debesu valstība ir kā cilvēks, kas ceļo uz tālu zemi, kas aicināja savus kalpus un nodeva tiem savu mantu.
15 Un vienam viņš deva piecus talentus, citam divus un citam vienu; katram vīrietim pēc viņa vairākām spējām; un tūdaļ devās ceļā.
16 Tad tas, kas bija saņēmis piecus talentus, aizgāja un tirgojās ar tiem un darīja tiem citus piecus talentus.
17 Un tāpat tas, kas bija saņēmis divus, ieguva arī citus divus.
18 Bet tas, kas to bija saņēmis, gāja un raka zemē un paslēpa sava kunga naudu.
19 Pēc ilga laika atnāca šo kalpu kungs un rēķinās ar viņiem.
20 Un tas, kas bija saņēmis piecus talentus, nāca un atnesa citus piecus talentus, sacīdams: Kungs, Tu man iedevi piecus talentus, redzi, bez tiem es ieguvu vēl piecus.
21 Viņa kungs sacīja viņam: Labi darīts, tu labais un uzticamais kalps! Tu esi bijis uzticīgs mazās lietās, Es tevi iecelšu par valdnieku pār daudzām lietām. Ieej sava kunga priekā.
22 Atnāca arī tas, kas bija saņēmis divus talentus, un sacīja: Kungs, Tu man iedevi divus talentus.
23 Viņa kungs sacīja viņam: Labi darīts, labais un uzticīgais kalps! tu esi bijis uzticīgs dažās lietās, Es tevi likšu par valdnieku pār daudzām lietām; ieej sava kunga priekā.
24 Tad nāca tas, kas bija saņēmis vienu talentu, un sacīja: Kungs, es zināju, ka tu esi ciets cilvēks, kas pļauj, kur neesi sējis, un vāc, kur neesi salmus.
25 Un es baidījos un aizgāju un paslēpu tavu talantu zemē.
26 Viņa kungs atbildēja un sacīja viņam: Tu ļaunais un kūtrais kalps, tu zināji, ka es pļauju, kur neesmu sējis, un savācu, kur neesmu salmus.
27 Tāpēc tev vajadzēja nodot manu naudu apmainītājiem, un tad, kad es atnākšu, es saņemtu savējo ar augļošanu.
28 Tāpēc ņemiet viņam talentu un dodiet tam, kam ir desmit talenti.
29 Jo katram, kam ir, tiks dots, un tam būs pārpilnība, bet no tā, kam nav, atņems pat to, kas viņam ir.
30 Un izmetiet nederīgo kalpu ārējā tumsībā, tur būs raudāšana un zobu trīcēšana.
31 Kad Cilvēka Dēls nāks savā godībā un visi svētie eņģeļi ar viņu, tad Viņš sēdēs uz sava godības troņa.
32 Un Viņa priekšā tiks savāktas visas tautas, un Viņš tās nošķirs vienu no otras, kā gans šķir savas avis no āžiem.
33 Un viņš noliks avis pa labo roku, bet āžus pa kreisi.
34 Tad Ķēniņš sacīs tiem, kas atrodas savā labajā rokā: nāciet, mana Tēva svētītie, iemantojiet valstību, kas jums ir sagatavota no pasaules radīšanas.
35 Jo es biju izsalcis, un jūs man devāt ēst; es biju izslāpis, un jūs mani dzērāt; es biju svešinieks, un jūs mani uzņēmāt.
36 Es biju kails, un jūs mani apģērbāt, es biju slims, un jūs mani apmeklējāt; es biju cietumā, un jūs nācāt pie manis.
37 Tad taisnie viņam atbildēs, sacīdami: Kungs, kad mēs tevi redzējām izsalkušu un paēdinājām? vai izslāpis un devis tev dzert?
38 Kad mēs tevi redzējām svešinieku un pieņēmām? vai kailu un ģērbis tevi?
39 Vai kad mēs redzējām tevi slimu vai cietumā un nācām pie tevis?
40 Un Ķēniņš atbildēs un sacīs viņiem: Patiesi es jums saku: ko jūs esat darījuši vienam no šiem maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs esat darījuši man.
41 Tad Viņš sacīs arī tiem, kas pa kreisi: Ejiet prom no manis, jūs nolādētie, mūžīgajā ugunī, kas sagatavota velnam un viņa eņģeļiem!
42 Jo es biju izsalcis, un jūs man nedevāt ēst; es biju izslāpis, un jūs man nedevāt dzert.
43 Es biju svešinieks, un jūs mani nepieņēmāt, kailu, un jūs mani neapģērbāt, slimu un cietumā, un jūs mani neapmeklējāt.
44 Tad arī tie viņam atbildēs, sacīdami: Kungs, kad mēs tevi redzējām izsalkušu vai izslāpušu, vai svešinieku, vai kailu, vai slimu, vai cietumā, un neesam tev kalpojuši?
45 Tad Viņš tiem atbildēs, sacīdams: Patiesi es jums saku: ko jūs neesat darījuši vienam no šiem vismazākajiem, to jūs neesat darījuši man.
46 Un tie aizies mūžīgā sodā, bet taisnie mūžīgajā dzīvē.

26. NODAĻA

1Un notika, kad Jēzus bija pabeidzis visus šos vārdus, Viņš sacīja saviem mācekļiem:
2 Jūs zināt, ka pēc divām dienām ir Pasā svētki, un Cilvēka Dēls tiek nodots krustā sistam.
3 Tad sapulcējās augstie priesteri, rakstu mācītāji un tautas vecākie augstā priestera pilī, ko sauca Kajafa,
4 Un viņi apspriedās, ka varētu Jēzu sagrābt ar viltību un nogalināt.
5 Bet viņi sacīja: ne svētkos, lai ļaužu vidū neizceltos nemiers.
6 Kad Jēzus bija Betānijā, spitālīgā Sīmaņa namā,

7 Pie Viņa piegāja sieviete, kurai bija alabastra kārba ar ļoti dārgu smērvielu, un ielēja to viņam uz galvas, kad viņš sēdēja pie gaļas.
8 Bet, kad Viņa mācekļi to redzēja, tie sadusmojās un sacīja: kam tas izšķērdība?
9 Jo šo smēri varēja par dārgu pārdot un atdot nabagiem.
10 To sapratis, Jēzus sacīja tiem: Kāpēc jūs mocāt sievieti? jo viņa man ir darījusi labu darbu.
11 Jo nabagi vienmēr ir ar jums; bet es jums ne vienmēr.
12 Jo tā, ka viņa ir izlējusi šo svaidījumu uz mana ķermeņa, viņa to darīja manai apbedīšanai.
13 Patiesi es jums saku: kur vien šis evaņģēlijs tiks sludināts visā pasaulē, tur arī tas, ko šī sieviete ir darījusi, tiks stāstīts viņas piemiņai.
14Tad viens no divpadsmit, saukts Jūda Iskariots, gāja pie augstajiem priesteriem,
15 Un sacīja viņiem: Ko jūs man dosiet, un es jums viņu nodošu? Un tie noslēdza ar viņu derību par trīsdesmit sudraba gabaliem.
16 Un kopš tā laika viņš meklēja iespēju viņu nodot.
17 Un neraudzētās maizes svētku pirmajā dienā mācekļi nāca pie Jēzus un sacīja viņam: Kur tu gribi, lai mēs tev sagatavojam Lieldienu maltīti?
18 Un viņš sacīja: " Ej uz pilsētu pie tāda vīra un saki viņam: Mācītājs saka: Mans laiks ir tuvu. Es turēšu Pasā tavā namā kopā ar saviem mācekļiem.
19 Un mācekļi darīja, kā Jēzus bija tiem nolicis. un viņi sagatavoja Pasā svētkus.
20 Kad vakars bija pienācis, viņš apsēdās kopā ar tiem divpadsmit.
21 Un tiem ēdot, Viņš sacīja: Patiesi es jums saku, ka viens no jums mani nodos.
22 Un tie bija ļoti noskumuši, un visi sāka viņam teikt: Kungs, vai es tas esmu?
23 Un viņš atbildēja un sacīja: Kas ar mani iemērc savu roku bļodā, tas mani nodos.
24 Cilvēka Dēls iet, kā par Viņu rakstīts, bet bēdas tam cilvēkam, kas Cilvēka Dēlu nodod! tam cilvēkam būtu bijis labi, ja viņš nebūtu dzimis.
25 Tad Jūda, kas viņu nodeva, atbildēja un sacīja: Mācītāj, vai es tas esmu? Viņš tam sacīja: Tu teici.
26 Un viņiem ēdot, Jēzus paņēma maizi, svētīja to, lauza un deva mācekļiem un sacīja: Ņemiet, ēdiet! tas ir mans ķermenis.
27 Un viņš paņēma biķeri, pateicās un deva tiem, sacīdams: Dzeriet visi no tā!
28 Jo šis ir manas Jaunās Derības asinis, kas par daudziem tiek izlietas grēku piedošanai.
29 Bet es jums saku: turpmāk es nedzeršu no šiem vīna koka augļiem līdz tai dienai, kad es to dzeršu jaunu kopā ar jums sava Tēva valstībā.
30 Un, dziedājuši himnu, viņi izgāja Eļļas kalnā.
31 Tad Jēzus sacīja viņiem: " Šonakt jūs visi mani apgrēkojat, jo ir rakstīts: Es sitīšu ganu, un ganāmpulka avis tiks izklīdinātas."
32 Bet pēc tam, kad būšu augšāmcēlies, es pirms jums došos uz Galileju.
33 Pēteris atbildēja un sacīja viņam: Kaut arī visi tevi apvainotos, es nekad neapgrēšos.
34 Jēzus viņam sacīja: Patiesi es tev saku: šonakt, pirms gailis dziedās, tu mani trīsreiz noliegsi.
35 Pēteris viņam sacīja: Kaut arī es mirtu kopā ar tevi, es tevi nenoliegšu. Tāpat teica arī visi mācekļi.
36 Tad Jēzus atnāca ar viņiem uz vietu, ko sauc par Ģetzemani, un sacīja mācekļiem: Sēdiet šeit, kamēr es iešu un lūdzu tur.
37 Un viņš paņēma sev līdzi Pēteri un abus Zebedeja dēlus, un sāka bēdāties un kļūt ļoti smagi.
38 Tad Viņš tiem sacīja: Mana dvēsele ir ļoti noskumusi līdz nāvei. Palieciet šeit un esiet nomodā ar mani!
39 Un viņš aizgāja mazliet tālāk, krita uz sava vaiga un lūdza, sacīdams: Mans Tēvs, ja tas ir iespējams, lai šis biķeris iet man garām, tomēr ne tā, kā es gribu, bet kā tu.
40 Un Viņš nāca pie mācekļiem un atrada tos guļam un sacīja Pēterim: Ko jūs nevarējāt nomodā ar mani vienu stundu?
41 Esiet modri un lūdziet Dievu, lai jūs nekristu kārdināšanā, jo gars ir labprātīgs, bet miesa ir vāja.
42 Otrreiz viņš aizgāja un lūdza, sacīdams: Mans Tēvs, ja šis biķeris man nepazudīs, ja es to neizdzeršu, lai notiek Tavs prāts.
43 Un viņš nāca un atrada tos atkal guļam, jo viņu acis bija smagas.
44 Un viņš tos atstāja un atkal aizgāja un trešo reizi lūdza Dievu, sacīdams tos pašus vārdus.
45 Tad Viņš atnāca pie saviem mācekļiem un saka tiem: Guliet un atpūtieties! Lūk, stunda ir tuvu, un Cilvēka Dēls ir nodots grēcinieku rokās.
46 Celies, iesim, lūk, klāt ir Viņš, kas mani nodos.
47 Un viņam vēl runājot, lūk, nāca Jūda, viens no divpadsmit, un ar viņu liels ļaužu pulks ar zobeniem un nūjām no augstajiem priesteriem un tautas vecākajiem.
48 Un tas, kas Viņu nodeva, deva tiem zīmi, sacīdams: Ko es skūpstīšu, tas ir Viņš. Turiet viņu cieši!
49 Un tūdaļ viņš piegāja pie Jēzus un sacīja: Esi sveicināts, saimniek! un noskūpstīja viņu.
50 Un Jēzus viņam sacīja: Draugs, kāpēc tu nāc? Tad viņi nāca, uzlika Jēzum rokas un paņēma Viņu.
51 Un, lūk, viens no tiem, kas bija ar Jēzu, izstiepa savu roku un izvilka zobenu, sita augstā priestera kalpam un nocirta viņam ausi.
52 Tad Jēzus viņam sacīja: Liec atkal savu zobenu viņa vietā, jo visi, kas zobenu tver, no zobena ies bojā.
53 Vai tu domā, ka es tagad nevaru lūgt savu Tēvu, un viņš man tūlīt iedos vairāk nekā divpadsmit leģionus eņģeļu?
54 Bet kā lai piepildīsies Raksti, ka tā tam jānotiek?
55 Tajā pašā stundā Jēzus sacīja ļaudīm: Vai jūs esat izgājuši kā pret zagli ar zobeniem un nūjām, lai mani ņemtu? Es ik dienas sēdēju pie jums, mācīju templī, un jūs mani neturējāt.
56 Bet tas viss notika, lai piepildītos praviešu raksti. Tad visi mācekļi viņu atstāja un bēga.
57 Un tie, kas Jēzu bija satvēruši, aizveda Viņu pie augstā priestera Kajafa, kur bija sapulcējušies rakstu mācītāji un vecākie.
58 Bet Pēteris sekoja viņam no tālienes līdz augstā priestera pilij un iegāja un apsēdās ar kalpiem, lai redzētu galu.
59 Bet augstie priesteri un vecākie, un visa tiesa meklēja nepatiesu liecību pret Jēzu, lai Viņu nonāvētu.
60 Bet neatrada nevienu; jā, lai gan nāca daudz nepatiesu liecinieku, viņi neatrada nevienu. Beidzot ieradās divi viltus liecinieki,

61 Un sacīja: "Šis teica: Es varu nojaukt Dieva templi un uzcelt to trīs dienās."
62 Un augstais priesteris piecēlās un sacīja viņam: vai tu neko neatbildi? kas ir tas, ko šie liecina pret tevi?
63 Bet Jēzus klusēja. Un augstais priesteris atbildēja un sacīja viņam: Es tevi zvēru pie dzīvā Dieva, lai tu mums saki, vai tu esi Kristus, Dieva Dēls.
64 Jēzus viņam saka: Tu teici: tomēr es jums saku: no šī laika jūs redzēsiet Cilvēka Dēlu sēžam pie varas labās rokas un nākam debesu mākoņos.
65 Tad augstais priesteris saplēsa savas drēbes, sacīdams: Viņš ir zaimojis. kam mums vēl vajadzīgi liecinieki? lūk, tagad jūs esat dzirdējuši viņa zaimošanu.
66 Ko jūs domājat? Tie atbildēja un sacīja: Viņš ir vainīgs nāvē.
67 Tad tie spļāva Viņam sejā un sita ar sitienu; un citi sita viņu ar plaukstām,
68 Sacīdams: Pravieto mums, Kristus, kas ir tas, kas tevi sita?
69 Bet Pēteris sēdēja ārā pilī, un pie viņa pienāca meitene, sacīdama: Arī tu biji kopā ar Jēzu no Galilejas.
70 Bet viņš to visu priekšā noliedza, sacīdams: Es nezinu, ko tu runā.
71 Kad viņš bija izgājis uz lieveņa, viņu ieraudzīja cita kalpone un sacīja tiem, kas tur bija: Arī šis bija kopā ar Jēzu no Nācaretes.
72 Un atkal viņš noliedza ar zvērestu: Es to cilvēku nepazīstu.
73 Un pēc kāda laika piegāja pie Viņa tie, kas stāvēja, un sacīja Pēterim: Patiesi, arī tu esi viens no tiem; jo tava runa tevi nomāc.
74 Tad viņš sāka lamāties un zvērēt, sacīdams: Es to cilvēku nepazīstu. Un uzreiz gailis iedziedājās.
75 Un Pēteris atcerējās Jēzus vārdus, kas viņam sacīja: Pirms gailis dziedās, tu mani trīsreiz noliegsi. Un viņš izgāja ārā un rūgti raudāja.

27. NODAĻA

1 Kad pienāca rīts, visi augstie priesteri un tautas vecākie apspriedās pret Jēzu, lai Viņu nonāvētu.
2 Un tie, viņu saistījuši, aizveda un nodeva zemes pārvaldniekam Poncijam Pilātam.
3Tad Jūda, kas viņu bija nodevis, redzēdams, ka viņš ir notiesāts, nožēloja grēkus un atnesa trīsdesmit sudraba gabalus augstajiem priesteriem un vecākajiem,
4 Sacīdams: Es esmu grēkojis, nododot nevainīgās asinis. Un viņi sacīja: Kas tas mums? redzēsi to.
5 Un viņš nometa sudraba gabalus svētnīcā un aizgāja, aizgāja un pakārās.
6 Un augstie priesteri paņēma sudraba gabalus un sacīja: "Nedrīkst tos likt mantu kasē, jo tā ir asiņu cena."
7 Un viņi apspriedās un nopirka kopā ar podnieka tīrumu, lai apglabātu svešiniekus.
8 Tāpēc šis lauks tika saukts par asins tīrumu līdz pat šai dienai.
9 Tad piepildījās pravieša Jeremija teiktais, sacīdams: Un viņi paņēma trīsdesmit sudraba gabalus, kas bija tā dārgā cena, ko tie Israēla bērni novērtēja;
10 Un deva tos par podnieka tīrumu, kā Tas Kungs man bija nolicis.
11 Un Jēzus nostājās pārvaldnieka priekšā, un pārvaldnieks viņam jautāja, sacīdams: Vai tu esi jūdu ķēniņš? Un Jēzus viņam sacīja: Tu saki.
12 Un, kad augstie priesteri un vecākie viņu apsūdzēja, viņš neko neatbildēja.
13 Tad Pilāts sacīja viņam: Vai tu nedzirdi, cik daudz viņi pret tevi liecina?
14 Un viņš tam neatbildēja ne vārda; tiktāl, ka gubernators ļoti brīnījās.
15 Tagad tajos svētkos vietvaldis bija ieradis atbrīvot ļaudīm kādu ieslodzīto, ko viņi gribēja.
16 Tad viņiem bija ievērojams gūsteknis, vārdā Baraba.
17 Kad viņi bija sapulcējušies, Pilāts tiem sacīja: Kuru jūs gribat, lai es jums atlaižu? Baraba vai Jēzus, ko sauc par Kristu?
18 Jo viņš zināja, ka tie viņu bija atdevuši skaudības dēļ.
19 Kad viņš bija nosēdināts uz soģa krēsla, viņa sieva sūtīja pie viņa, sacīdama: "Tev nav nekāda sakara ar šo taisno, jo es šodien sapnī daudz cietu viņa dēļ."
20 Bet augstie priesteri un vecākie pārliecināja ļaudis lūgt Barabu un iznīcināt Jēzu.
21 Valdnieks atbildēja un sacīja viņiem: Kuru no tiem diviem jūs vēlaties, lai es jums atlaižu? Viņi sacīja: Baraba.
22 Pilāts sacīja viņiem: Ko tad man darīt ar Jēzu, ko sauc par Kristu? Visi viņam saka: lai viņu sita krustā!
23 Un pārvaldnieks sacīja: Ko tad viņš ļaunu ir darījis? Bet tie kliedza vēl vairāk, sacīdami: Lai viņu sita krustā!
24 Kad Pilāts redzēja, ka viņš neko nevar uzvarēt, bet drīzāk notiek nemiers, viņš ņēma ūdeni un mazgāja rokas ļaužu priekšā, sacīdams: Es esmu nevainīgs no šī taisnā cilvēka asinīm.
25 Tad visa tauta atbildēja un sacīja: Viņa asinis lai nāk pār mums un mūsu bērniem!
26 Tad viņš Barabu tiem atlaida un, šaustījis Jēzu, nodeva Viņu sistam krustā.
27 Tad pārvaldnieka kareivji ieveda Jēzu priekšnamā un sapulcināja pie Viņa visu karavīru pulku.
28 Un tie viņu noģērba un uzvilka viņam koši drēbes.
29 Un tie, uzvilkuši ērkšķu vainagu, uzlika viņam to galvā un niedri viņa labajā rokā, nolieca ceļus viņa priekšā un izsmēja viņu, sacīdami: "Sveiks, jūdu ķēniņ!"
30 Un tie spļāva viņam virsū, paņēma niedri un sita viņam pa galvu.
31 Un pēc tam, kad tie bija viņu izsmējuši, tie novilka viņam drēbes, uzvilka viņam viņa paša drēbes un aizveda, lai viņu sistu krustā.
32 Un, izejot ārā, viņi atrada vīru no Kirēnes, vārdā Sīmani; viņu viņi lika nest viņa krustu.
33 Un kad viņi nonāca vietā, ko sauc par Golgātu, tas ir, galvaskausa vietu,
34 Viņam iedeva dzert etiķi, sajauktu ar žulti, un, to nogaršojis, viņš negribēja dzert.
35 Un tie Viņu sita krustā un sadalīja viņa drēbes, metot kauliņus, lai piepildītos, ko pravietis bija sacījis: Viņi sadalīja manas drēbes savā starpā, un uz mana tērpa viņi metēja kauliņus.
36 Un, apsēžoties, tie viņu tur vēroja;
37 Un uzcēla virs viņa galvas savu apsūdzību, kas bija rakstīta: ŠIS IR JĒZUS, jūdu ķēniņš.
38Tad kopā ar viņu bija krustā sisti divi zagļi, viens labajā un otrs kreisajā pusē.
39 Un tie, kas gāja garām, lamāja viņu, galvas kratīdami,

40 Un sacīdams: Tu, kas nojauc svētnīcu un uzceļ to trīs dienās, glāb sevi! Ja tu esi Dieva Dēls, nokāp no krusta.
41 Tāpat arī augstie priesteri kopā ar rakstu mācītājiem un vecākajiem, izsmēja Viņu, sacīja:
42 Viņš izglāba citus; pats viņš nevar glābt. Ja viņš ir Israēla ķēniņš, lai viņš tagad nokāpj no krusta, un mēs viņam ticēsim.
43 Viņš paļāvās uz Dievu; lai viņš to tagad izglābj, ja viņš to vēlas, jo viņš sacīja: Es esmu Dieva Dēls.
44 Arī zagļi, kas kopā ar viņu tika krustā sisti, iemeta to viņam zobos.
45 No sestās stundas bija tumsa pār visu zemi līdz devītajai stundai.
46 Un ap devīto stundu Jēzus sauca stiprā balsī, sacīdams: Ēli, Ēli, lama sabahtani? tas ir: Mans Dievs, mans Dievs, kāpēc tu mani esi atstājis?
47 Daži no tiem, kas tur stāvēja, to dzirdējuši, sacīja: Šis sauc Eliju.
48 Un tūdaļ viens no viņiem skrēja, paņēma sūkli, piepildīja to ar etiķi, uzlika uz niedres un deva viņam dzert.
49 Pārējie sacīja: "Laidiet, paskatīsimies, vai Eliass nāks viņu glābt."
50 Kad Jēzus atkal sauca stiprā balsī, viņš atdeva garu.
51 Un, lūk, tempļa priekškars pārplīsa divās daļās no augšas līdz apakšai; un zeme trīcēja, un klintis plīsa;
52 Un kapi tika atvērti; un cēlās daudz svēto ķermeņu, kas gulēja,
53 Un izgāja no kapiem pēc savas augšāmcelšanās un iegāja svētajā pilsētā un parādījās daudziem.
54 Kad virsnieks un tie, kas bija ar viņu, vērojot Jēzu, redzēja zemestrīci un to, kas notika, viņi ļoti izbijās un sacīja: Patiesi, šis bija Dieva Dēls.
55 Un tur bija daudzas sievietes, kas skatījās no tālienes, kas sekoja Jēzum no Galilejas un kalpoja Viņam.
56 To vidū bija Marija Magdalēna un Marija, Jēkaba un Jāzepa māte, un Zebedeja bērnu māte.
57 Kad iestājās vakars, nāca kāds bagāts vīrs no Arimatijas, vārdā Jāzeps, kas arī pats bija Jēzus māceklis.
58 Un viņš aizgāja pie Pilāta un lūdza Jēzus miesas. Tad Pilāts pavēlēja ķermeni atdot.
59 Un Jāzeps, paņēmis ķermeni, ietina to tīrā lina drānā,
60 Un viņš to ielika savā jaunajā kapā, ko viņš bija izcirtis klintī, un viņš aizripināja lielu akmeni līdz kapa durvīm un aizgāja.
61 Un tur bija Marija Magdalēna un otra Marija, kas sēdēja pie kapa.
62 Bet nākamajā dienā, kas sekoja gatavošanās dienai, augstie priesteri un farizeji sanāca kopā pie Pilāta,
63 Sacīdami: Kungs, mēs atceramies, ka tas krāpnieks, vēl dzīvs būdams, sacīja: Pēc trim dienām es augšāmcelšos.
64 Tāpēc pavēli sargāt kapu līdz trešajai dienai, lai viņa mācekļi naktī nenāktu un nenozagtu viņu un nesaka ļaudīm: Viņš ir augšāmcēlies no miroņiem; tātad pēdējā kļūda būs ļaunāka par pirmo.
65 Pilāts sacīja viņiem: Jums ir sardze.
66 Tad viņi gāja un nostiprināja kapu, aizzīmogojot akmeni un uzstādot pulksteni.

28. NODAĻA

1 Sabatam beidzoties, sākoties pirmās nedēļas dienas rītausmai, Marija Magdalēna un otra Marija nāca apskatīt kapu.
2 Un, lūk, notika liela zemestrīce, jo Tā Kunga eņģelis nolaidās no debesīm, nāca un novēla akmeni no durvīm un apsēdās uz tām.
3 Viņa vaigs bija kā zibens, un viņa drēbes baltas kā sniegs.
4 Un sargi, baidoties no viņa, drebēja un kļuva kā miruši.
5 Un eņģelis atbildēja un sacīja sievietēm: Nebīstieties, jo es zinu, ka jūs meklējat Jēzu, kas tika sists krustā.
6 Viņa šeit nav, jo Viņš ir augšāmcēlies, kā sacījis. Nāc, apskati vietu, kur gulēja Tas Kungs.
7 Un ejiet ātri un sakiet Viņa mācekļiem, ka Viņš ir augšāmcēlies no miroņiem; un, lūk, viņš iet pa priekšu uz Galileju; tur jūs viņu redzēsit. Lūk, es jums teicu.
8 Un viņi ātri aizgāja no kapa ar bailēm un lielu prieku; un skrēja, lai nestu saviem mācekļiem vārdu.
9 Kad viņi gāja, lai pastāstītu Viņa mācekļiem, lūk, Jēzus viņus sagaidīja, sacīdams: Esiet sveicināti! Un tie nāca un turēja Viņu aiz kājām un pielūdza Viņu.
10 Tad Jēzus sacīja viņiem: Nebīstieties! Ejiet un sakiet maniem brāļiem, ka viņi iet uz Galileju, un tur viņi mani redzēs.
11 Kad viņi gāja, lūk, daži no sardzes ienāca pilsētā un paziņoja augstajiem priesteriem visu, kas bija darīts.
12 Un, kad viņi bija sapulcējušies ar vecākajiem un apspriedās, viņi deva lielu naudu kareivjiem,
13 Sacīdami: Sakiet: Viņa mācekļi atnāca naktī un nozaga Viņu, kamēr mēs gulējām.
14 Un, ja pārvaldniekam tas nāks klāt, mēs viņu pierunāsim un jūs nodrošināsim.
15 Tad viņi paņēma naudu un darīja, kā viņiem bija mācīts, un šis vārds ir izplatīts jūdu vidū līdz pat šai dienai.
16 Tad vienpadsmit mācekļi devās uz Galileju, kalnā, kur Jēzus tos bija iecēlis.
17 Un, viņu ieraudzījuši, tie pielūdza Viņu, bet daži šaubījās.
18 Un Jēzus nāca un runāja uz tiem, sacīdams: Man ir dota visa vara debesīs un virs zemes.
19 Tāpēc ejiet un māciet visas tautas, kristīdami tās Tēva un Dēla, un Svētā Gara vārdā.
20 Mācot viņiem ievērot visu, ko es jums esmu pavēlējis, un, lūk, Es esmu ar jums vienmēr līdz pasaules galam. Āmen.

Marka Evaņģēlijs

1. NODAĻA

1 Jēzus Kristus, Dieva Dēla, evaņģēlija sākums;
2 Kā praviešos ir rakstīts: redzi, es sūtu savu sūtni tavā priekšā, kas sagatavos tavu ceļu tavā priekšā.
3 Kliedzēja balss tuksnesī: Sagatavojiet Kungam ceļu, dariet taisnas Viņa takas!
4 Jānis kristīja tuksnesī un sludināja grēku nožēlošanas kristību grēku piedošanai.
5 Un visa Jūdejas zeme un tie no Jeruzālemes izgāja pie viņa, un visi tika pie viņa kristīti Jordānas upē, izsūdzot savus grēkus.
6 Un Jānis bija ģērbies kamieļa spalvas un ar ādas jostu ap viņa gurniem; un viņš ēda siseņus un savvaļas medu;
7 Un sludināja, sacīdams: Pēc manis nāk kāds varenāks par mani, kura kurpju aizdari es neesmu cienīgs noliekties un atraisīt.
8 Es jūs esmu kristījis ar ūdeni, bet Viņš jūs kristīs ar Svēto Garu.
9 Un notika tajās dienās, ka Jēzus nāca no Galilejas Nācaretes un tika Jāņa kristīts Jordānā.
10 Un tūdaļ izkāpis no ūdens, viņš redzēja debesis atveramies un Garu kā balodi nolaižamies pār viņu.
11 Un atskanēja balss no debesīm, sacīdama: Tu esi mans mīļais Dēls, par kuru es priecājos.
12 Un tūdaļ Gars viņu iedzina tuksnesī.
13 Un viņš bija tur tuksnesī četrdesmit dienas, sātana kārdināts; un bija pie meža zvēriem; un eņģeļi viņam kalpoja.
14 Bet pēc tam, kad Jānis bija ieslodzīts cietumā, Jēzus nonāca Galilejā un sludināja Dieva valstības evaņģēliju,
15 Un sacīdami: Laiks ir piepildīts, un Dieva valstība ir tuvu klāt. Nožēlojiet grēkus un ticiet evaņģēlijam!
16 Kad viņš staigāja gar Galilejas jūru, viņš redzēja Sīmani un viņa brāli Andreju, kas meta tīklu jūrā, jo viņi bija zvejnieki.
17 Un Jēzus viņiem sacīja: Nāciet pēc manis, un es jūs padarīšu par cilvēku zvejniekiem.
18 Un tūdaļ tie pameta savus tīklus un sekoja Viņam.
19 Un, no turienes pagājis mazliet tālāk, viņš ieraudzīja Jēkabu, Zebedeja dēlu, un Jāni, viņa brāli, kas arī bija laivā, lāpām savus tīklus.
20 Un tūdaļ viņš tos pasauca, un tie atstāja savu tēvu Zebedeju laivā ar algotajiem kalpiem un gāja viņam pakaļ.
21 Un viņi iegāja Kapernaumā; un tūdaļ sabatā viņš iegāja sinagogā un mācīja.
22 Un tie bija pārsteigti par viņa mācību, jo viņš tos mācīja kā tāds, kam ir vara, nevis kā rakstu mācītāji.
23 Un viņu sinagogā bija cilvēks ar nešķīstu garu; un viņš kliedza,
24 Sacīdams: Lieciet mums mieru! kas mums ar tevi, Jēzu no Nācaretes? vai tu esi nācis mūs iznīcināt? Es zinu tevi, kas tu esi, Dieva Svētais.
25. Un Jēzus norāja viņu, sacīdams: klusē un izej no viņa!
26 Un, kad nešķīstais gars viņu plosīja un sauca stiprā balsī, viņš izgāja no viņa.
27 Un viņi visi brīnījās, tā ka jautāja savā starpā, sacīdami: Kas tas ir? kas tā par jauno doktrīnu? jo ar varu viņš pavēl pat nešķīstiem gariem, un tie viņam paklausa.
28 Un tūdaļ viņa slava izplatījās visā Galilejas apgabalā.
29 Un tūdaļ, izgājuši no sinagogas, viņi iegāja Sīmaņa un Andreja namā kopā ar Jēkabu un Jāni.
30 Bet Sīmaņa sievas māte gulēja slima ar drudzi, un viņi viņam par to stāstīja.
31 Un viņš piegāja, paņēma viņu aiz rokas un pacēla; un tūdaļ drudzis viņu pameta, un viņa tiem kalpoja.
32 Un vakarā, kad saule norietēja, viņi atveda pie Viņa visus slimos un ļauno garu apsēstos.
33 Un visa pilsēta bija sapulcējusies pie durvīm.
34 Un viņš dziedināja daudzus, kas bija slimi ar dažādām slimībām, un izdzina daudz ļauno garu; un neļāva velniem runāt, jo tie Viņu pazina.
35 Un no rīta, cēlies krietnu brīdi pirms dienas, viņš izgāja ārā un aizgāja uz savrupu vietu un tur lūdza Dievu.
36 Un Sīmanis un tie, kas bija ar viņu, sekoja viņam.
37 Un, viņu atraduši, tie viņam sacīja: Visi tevi meklē.
38 Un Viņš tiem sacīja: Iesim uz tuvākajām pilsētām, lai es arī tur sludinātu, jo tāpēc es izgāju.
39 Un viņš sludināja viņu sinagogās visā Galilejā un izdzina ļaunos garus.
40 Un pie viņa pienāca spitālīgais, lūdza viņu, nometās ceļos pie Viņa un sacīja viņam: Ja tu gribi, tu vari mani šķīstīt.
41 Un Jēzus, apžēlojies, pastiepa roku, pieskārās viņam un sacīja viņam: Es gribu! esi tīrs.
42 Un, tiklīdz viņš bija runājis, spitālība no viņa tūdaļ pazuda, un viņš tapa šķīstīts.
43 Un viņš viņam stingri pavēlēja un tūdaļ to aizsūtīja;
44 Un sacīja viņam: Skaties, tu nevienam neko nesaki, bet ej, parādies priesterim un par savu šķīstīšanos upur to, ko Mozus pavēlējis viņiem par liecību.
45 Bet viņš izgāja un sāka to daudz sludināt un izklaidēt, tā ka Jēzus vairs nevarēja atklāti ieiet pilsētā, bet bija ārā tuksnešainās vietās. Un tie nāca pie Viņa no visām pusēm.

2. NODAĻA

1 Un pēc dažām dienām viņš atkal iegāja Kapernaumā; un tika trokšņots, ka viņš ir mājā.
2 Un tūdaļ daudzi sapulcējās kopā, tā ka nebija vietas, kur tos uzņemt, nē, ne tik daudz kā pie durvīm, un viņš sludināja tiem vārdu.
3 Un tie nāca pie viņa, atnesdami vienu triekas slimu, kas bija četri.
4 Un, kad viņi nevarēja pieiet viņam klāt presei, viņi atsedza jumtu, kur viņš bija, un, to salauzuši, nolaida gultu, kurā gulēja triekas slimnieks.
5. Jēzus, redzēdams viņu ticību, sacīja triekas slimniekam: Dēls, tavi grēki tev piedoti!
6 Bet tur sēdēja daži rakstu mācītāji un domāja savās sirdīs,
7 Kāpēc šis vīrs tā runā zaimus? kurš gan var piedot grēkus, ja ne tikai Dievs?
8 Un tūdaļ, kad Jēzus savā garā saprata, ka viņi tā domā, Viņš tiem sacīja: Kāpēc jūs to domājat savās sirdīs?
9 Vai ir vieglāk pateikt triekas slimniekam: Tavi grēki tev piedoti? vai teikt: celies, ņem savu gultu un ej?
10 Bet lai jūs zinātu, ka Cilvēka Dēlam ir vara virs zemes piedot grēkus (viņš saka triekas slimniekiem:)
11 Es tev saku: celies, ņem savu gultu un ej savā namā!
12 Un tūdaļ viņš piecēlās, paņēma gultu un izgāja visu priekšā; tiktāl, ka viņi visi brīnījās un godināja Dievu, sacīdami: mēs nekad to tā neredzējām.

13 Un viņš atkal izgāja pie jūras; un viss ļaužu pulks vērsās pie Viņa, un Viņš tos mācīja.
14 Un, ejot garām, viņš ieraudzīja Leviju, Alfeja dēlu, sēžam pie muitas saņemšanas, un sacīja viņam: Seko man! Un viņš cēlās un sekoja Viņam.
15 Un notika, ka Jēzum savā namā pie galda sēdēja daudzi muitnieki un grēcinieki kopā ar Jēzu un Viņa mācekļiem, jo to bija daudz, un tie Viņam sekoja.
16 Un, kad rakstu mācītāji un farizeji redzēja Viņu ēdam kopā ar muitniekiem un grēciniekiem, tie sacīja Viņa mācekļiem: Kā tas nākas, ka viņš ēd un dzer kopā ar muitniekiem un grēciniekiem?
17 To dzirdēdams, Jēzus sacīja tiem: Veseliem ārsts nav vajadzīgs, bet slimajiem. Es neesmu nācis aicināt uz atgriešanos taisnos, bet grēciniekus.
18 Bet Jāņa un farizeju mācekļi mēdza gavēt, un tie nāca un sacīja Viņam: Kāpēc Jāņa un farizeju mācekļi gavē, bet Tavi mācekļi negavē?
19. Un Jēzus sacīja viņiem: Vai līgavas bērni var gavēt, kamēr līgavainis ir ar viņiem? kamēr viņiem ir līdzi līgavainis, viņi nevar gavēt.
20 Bet nāks dienas, kad līgavainis viņiem tiks atņemts, un tad viņi tajās dienās gavēs.
21 Neviens arī nešuj jaunas drānas gabalu vecam apģērbam; pretējā gadījumā jaunais gabals, kas to piepildīja, atņems veco, un plaisa kļūst vēl lielāka.
22 Un neviens nelej jaunu vīnu vecos traukos, pretējā gadījumā jaunais vīns saplīsīs pudeles, un vīns izšļakstīsies, un trauki tiks sabojāti, bet jauns vīns jālej jaunos traukos.
23 Un notika, ka viņš sabata dienā gāja cauri labības laukiem; un viņa mācekļi, edami, sāka plūkt vārpas.
24 Un farizeji sacīja viņam: Lūk, kāpēc viņi sabatā dara to, kas nav atļauts?
25 Un viņš tiem sacīja: " Vai jūs nekad neesat lasījuši, ko Dāvids darīja, kad viņam vajadzēja un bija izsalcis, viņš un tie, kas bija ar viņu?"
26 Kā viņš iegāja Dieva namā augstā priestera Abjatara dienās un ēda redzamās maizes, ko nedrīkst ēst kā vien priesteriem, un deva arī tiem, kas bija ar viņu?
27 Un Viņš tiem sacīja: Sabats ir radīts cilvēka dēļ, nevis cilvēks sabatam.
28 Tāpēc Cilvēka Dēls ir Kungs arī pār sabatu.

3. NODAĻA

1 Un viņš atkal iegāja sinagogā; un tur bija cilvēks, kam bija nokaltusi roka.
2 Un tie vēroja viņu, vai viņš sabatā to dziedinās; lai viņi varētu viņu apsūdzēt.
3 Un viņš sacīja tam vīram, kuram bija nokaltusi roka: " Celies uz priekšu!"
4 Un Viņš tiem sacīja: Vai ir atļauts sabatā darīt labu vai ļaunu? glābt dzīvību vai nogalināt? Bet viņi turējās mierā.
5 Un Viņš, dusmās uz tiem palūkojies, būdams noskumis par viņu cietsirdību, sacīja cilvēkam: Izstiep savu roku! Un viņš to izstiepa, un viņa roka kļuva vesela kā otra.
6 Un farizeji izgāja un tūdaļ apspriedās ar herodiešiem pret viņu, kā viņu iznīcināt.
7 Bet Jēzus ar saviem mācekļiem atkāpās pie jūras, un viņam sekoja liels ļaužu pulks no Galilejas un no Jūdejas,
8 Un no Jeruzalemes, un no Idumaejas, un no viņpus Jordānas; Un tie ap Tiru un Sidonu, dzirdējuši, ko Viņš darījis, liels ļaužu pulks nāca pie Viņa.
9 Un viņš runāja saviem mācekļiem, lai viņu gaida maza laiva ļaužu pulka dēļ, lai tie viņu neapgrūtinātu.
10 Jo viņš daudzus bija dziedinājis; tā, ka tie spiedās viņam pieskarties, visi, kam bija mocības.
11 Un nešķīstie gari, viņu ieraudzījuši, krita Viņa priekšā un sauca, sacīdami: Tu esi Dieva Dēls.
12 Un viņš tiem stingri pavēlēja, lai tie Viņu nepaziņo.
13 Un viņš uzkāpa kalnā un sauc pie tā, ko gribēja, un tie nāca pie viņa.
14 Un viņš iecēla divpadsmit, lai tie būtu ar viņu un lai Viņš tos varētu sūtīt sludināt,
15 Un lai būtu spēks dziedināt slimības un izdzīt ļaunos garus.
16 Un Sīmani viņš nosauca par Pēteri;
17 Un Jēkabs, Zebedeja dēls, un Jānis, Jēkaba brālis; un viņš tos nosauca par Boanergiem, tas ir: pērkona dēli.
18 Un Andrejs, un Filips, un Bartolomejs, un Matejs, un Toms, un Jēkabs, Alfeja dēls, un Tadejs, un Sīmanis kānaānietis,
19 Un Jūdu Iskariotu, kas arī viņu nodeva, un viņi iegāja kādā namā.
20 Un ļaužu pulks atkal sapulcējās, tā ka viņi nevarēja ēst maizi.
21 Un, kad viņa draugi to dzirdēja, tie izgāja, lai Viņu satvertu, jo viņi sacīja: Viņš ir ārprātīgs.
22 Un rakstu mācītāji, kas nāca no Jeruzalemes, sacīja: Viņam ir Belcebuls, un ar ļauno garu valdnieku viņš ļaunos garus izdzen.
23 Un viņš aicināja tos pie sevis un sacīja tiem līdzībās: Kā sātans var izdzīt sātanu?
24 Un, ja valstība ir sašķelta pati pret sevi, tā nevar pastāvēt.
25 Un, ja kāds nams ir sašķelts pret sevi, tad šis nams nevar pastāvēt.
26 Un, ja sātans sacelsies pret sevi un sašķelsies, viņš nevar pastāvēt, bet tam ir gals.
27 Neviens nevar ieiet stipra namā un izlaupīt viņa mantu, ja viņš vispirms nesasien stipro; un tad viņš sabojās savu māju.
28 Patiesi es jums saku: cilvēku bērniem tiks piedoti visi grēki un zaimi, ar ko vien viņi zaimo.
29 Bet kas zaimo Svēto Garu, tam nekad nav piedošanas, bet viņam draud mūžīgs sods.
30 Jo viņi sacīja: Viņā ir nešķīsts gars.
31 Tad atnāca viņa brāļi un viņa māte un, stāvēdami ārā, sūtīja pie Viņa, saucot.
32 Un ļaudis apsēdās viņam apkārt un sacīja viņam: Lūk, tava māte un tavi brāļi ārpusē tevi meklē.
33 Un Viņš tiem atbildēja, sacīdams: Kas ir mana māte vai mani brāļi?
34 Un viņš paskatījās visapkārt uz tiem, kas sēdēja ap viņu, un sacīja: Lūk, mana māte un mani brāļi!
35 Jo ikviens, kas dara Dieva prātu, ir mans brālis un mana māsa, un māte.

4. NODAĻA

1 Un viņš atkal sāka mācīt pie jūras, un pie viņa sapulcējās liels ļaužu pulks, tā ka viņš iekāpa laivā un sēdēja jūrā; un viss ļaužu pulks bija pie jūras uz zemes.
2 Un viņš mācīja viņiem daudzas lietas ar līdzībām un sacīja tiem savā mācībā:
3 Klausieties; Lūk, sējējs izgāja sēt:
4 Un notika, kad viņš sēja, daži nokrita ceļmalā, un nāca gaisa putni un aprija to.
5 Un daži nokrita uz akmeņainas zemes, kur tai nebija daudz zemes; un tūdaļ tas uzauga, jo tam nebija zemes dziļuma.
6 Bet, kad saule uzlēca, tā bija apdegusi; un, tā kā tai nebija saknes, tas nokalta.
7 Un daži iekrita starp ērkšķiem, un ērkšķi izauga un noslāpa to, un tas nedeva augļus.
8 Un citi krita labā zemē un deva augļus, kas uzauga un pieauga; un iznesa kāds trīsdesmit, cits sešdesmit un kāds simts.
9 Un Viņš tiem sacīja: Kam ausis dzirdēt, tas lai dzird!
10 Kad viņš bija viens, tie, kas bija ap viņu ar tiem divpadsmit, jautāja viņam šo līdzību.
11 Un Viņš tiem sacīja: jums ir dots zināt Dieva valstības noslēpumu, bet tiem, kas ir ārpusē, tas viss tiek darīts līdzībās.
12 Lai redzot redzētu, bet neredzētu; un dzirdot, viņi dzird, bet nesaprot; lai viņi nekad neatgrieztos un netiktu viņiem piedoti viņu grēki.
13 Un Viņš tiem sacīja: Vai jūs nezināt šo līdzību? un kā tad jūs atzīsit visas līdzības?
14 Sējējs sēj vārdu.
15 Un tie ir tie ceļmalā, kur vārds tiek sēts; bet, kad viņi to dzird, tūdaļ nāk sātans un atņem vārdu, kas iesēts viņu sirdīs.
16 Un tie ir arī tie, kas sēti akmeņainā zemē; kas, vārdu dzirdējuši, tūlīt to ar prieku uzņem;
17 Un viņiem nav sakņu sevī, un viņi iztur tikai uz laiku. Pēc tam, kad rodas ciešanas vai vajāšanas vārda dēļ, viņi tūlīt apvainojas.
18 Un tie ir tie, kas iesēti starp ērkšķiem; piemēram, dzirdēt vārdu,
19 Un šīs pasaules rūpes, bagātības viltība un citu lietu kārības, kas ienāk iekšā, apslāpē vārdu, un tas paliek neauglīgs.
20 Un tie ir tie, kas sēti labā zemē; tādi, kas dzird vārdu un pieņem to un nes augļus, citi trīsdesmitkārtīgus, citi sešdesmitkārtīgus, citi simtkārtīgus.
21 Un Viņš tiem sacīja: Vai svece tiek celta, lai to novietotu zem krūma vai zem gultas? un lai netiktu uzstādīts uz svečtura?
22 Jo nav nekā apslēpta, kas neatklātos; arī nekas netika turēts noslēpumā, bet gan tas, ka tai ir jānonāk uz ārzemēm.
23 Ja kādam ir ausis dzirdēt, tas lai dzird!
24 Un Viņš tiem sacīja: Uzmanieties, ko jūs dzirdat, ar kādu mēru jūs mērīsit, ar tādu jums tiks izmērīts;
25 Jo kam ir, tam tiks dots, un kam nav, tam tiks atņemts arī tas, kas viņam ir.
26 Un viņš sacīja: Tā ir Dieva valstība, it kā cilvēks iemet sēklu zemē.
27 Viņš nezina, kā gulēt un celties nakti un dienu, un sēklai dīgst un augt.
28 Jo zeme nes augļus no sevis; vispirms asmens, tad vārpa, pēc tam pilna kukurūza ausī.
29 Bet, kad auglis ir nācis, viņš tūlīt ieliek sirpi, jo pļauja ir pienācis.
30 Un viņš sacīja: ar ko mēs pielīdzināsim Dieva valstību? vai ar kādu salīdzinājumu mēs to salīdzināsim?
31 Tas ir kā sinepju graudiņš, kas, iesējot zemē, ir mazāks par visām sēklām, kas ir zemē.
32 Bet, kad tas ir iesēts, tas izaug un kļūst lielāks par visiem augiem un dzina lielus zarus; lai gaisa putni varētu apmesties tās ēnā.
33 Un ar daudzām šādām līdzībām Viņš runāja tiem vārdu, kā viņi spēja to dzirdēt.
34 Bet bez līdzības Viņš tiem nerunāja, un, kad tie bija vieni, Viņš saviem mācekļiem visu izskaidroja.
35 Un tajā pašā dienā, kad iestājās vakars, Viņš tiem sacīja: Pāriesim uz otru krastu!
36 Un, izlaiduši ļaužu pulku, tie satvēra Viņu, kad viņš bija laivā. Un kopā ar viņu bija arī citi mazi kuģi.
37 Un sacēlās liela vēja vētra, un viļņi ietriecās laivā, tā ka tas bija pilns.
38 Un viņš gulēja kuģa aizmugurē un gulēja uz spilvena, un tie viņu pamodināja un sacīja viņam: Skolotāj, vai tu nedomā, ka mēs ejam bojā?
39 Un viņš piecēlās, norāja vēju un sacīja jūrai: Miers, klusē! Un vējš apklusa, un iestājās liels klusums.
40 Un Viņš tiem sacīja: Kāpēc jūs esat tik bailīgi? kā tas nākas, ka jums nav ticības?
41 Un tie ļoti izbijās un sacīja viens otram: Kas tas par cilvēku, ka pat vējš un jūra viņam paklausa?

5. NODAĻA

1 Un viņi pārgāja uz otru jūras krastu, uz Gadariešu zemi.
2 Un kad viņš izkāpa no laivas, tūdaļ no kapiem viņu sagaidīja cilvēks ar nešķīstu garu,
3 Viņam bija mājvieta starp kapiem; un neviens nevarēja viņu sasiet ar važām.
4 Tāpēc, ka viņš bieži bija saistīts ar važām un ķēdēm, un ķēdes viņš bija saplēsis un važas salauzis gabalos, un neviens viņu nevarēja pieradināt.
5 Un vienmēr, nakti un dienu, viņš bija kalnos un kapos, raudāja un cirta sevi ar akmeņiem.
6 Bet, kad viņš no tālienes ieraudzīja Jēzu, viņš skrēja un pielūdza viņu,
7 Un viņš sauca stiprā balsī un sacīja: Kas man ar tevi, Jēzu, visaugstākā Dieva Dēls? Es zvēru tevi pie Dieva, lai tu mani nemoki.
8 Jo viņš tam sacīja: Nešķīstais gars, ej no cilvēka!
9 Un viņš viņam jautāja: Kāds ir tavs vārds? Un viņš atbildēja, sacīdams: Mans vārds ir Leģions, jo mūsu ir daudz.
10 Un viņš to ļoti lūdza, lai viņš tos neizraidītu no zemes.
11 Turpat netālu no kalniem ganījās liels cūku ganāmpulks.
12 Un visi velni viņu lūdza, sacīdami: Sūti mūs cūkās, lai mēs ieietu tajās.
13 Un tūlīt Jēzus viņiem atlaida. Un nešķīstie gari izgāja ārā un iegāja cūkās, un ganāmpulks strauji ieskrēja jūrā no stāvas vietas (to bija apmēram divi tūkstoši) un nosmaka jūrā.

14 Un tie, kas ganīja cūkas, bēga un stāstīja par to pilsētā un laukos. Un viņi izgāja ārā, lai redzētu, kas tas bija, kas tika darīts.
15 Un viņi nāca pie Jēzus un redzēja velna apsēsto un leģionu sēžam, apģērbtu un pie pilna prāta, un viņi izbijās.
16 Un tie, kas to redzēja, pastāstīja viņiem, kā tas notika ar velna apsēsto, kā arī par cūkām.
17 Un tie sāka Viņu lūgt, lai viņš aiziet no viņu robežām.
18 Un kad viņš iekāpa laivā, velna apsēstais lūdza viņu, lai viņš būtu ar viņu.
19 Bet Jēzus to necieta, bet sacīja viņam: Ej mājās pie saviem draugiem un pastāsti viņiem, cik lielus darbus Tas Kungs tev ir darījis un apžēlojies par tevi.
20 Un viņš aizgāja un sāka Dekapolē sludināt, cik lielus darbus Jēzus viņam darījis, un visi brīnījās.
21 Kad Jēzus atkal ar laivu pārbrauca uz otru krastu, daudz ļaužu sapulcējās pie Viņa, un viņš bija tuvu jūrai.
22 Un, lūk, tur nāk viens no sinagogas priekšniekiem, vārdā Jairs; un, kad viņš to ieraudzīja, viņš nokrita viņam pie kājām,
23 Un viņš ļoti lūdza viņu, sacīdams: Mana mazā meita guļ nāves brīdī. Es lūdzu tevi, nāc un uzliec viņai rokas, lai viņa tiktu dziedināta. un viņa dzīvos.
24 Un Jēzus gāja viņam līdzi; un daudz ļaužu viņam sekoja un drūzmējās Viņam.
25 Un kāda sieviete, kurai bija asinsizplūdums divpadsmit gadus,
26 Un viņa bija daudz cietusi no daudziem ārstiem un iztērējusi visu, kas viņai bija, un nekas nebija labāks, bet gan kļuva sliktāks,
27 Kad viņa bija dzirdējusi par Jēzu, viņa nāca aizmugurē un pieskārās viņa drēbēm.
28 Jo viņa sacīja: ja es varētu pieskarties tikai viņa drēbēm, es būšu vesela.
29 Un tūdaļ viņas asiņu avots izžuva; un viņa savā ķermenī juta, ka ir dziedināta no šīs sērgas.
30. Un Jēzus, tūdaļ sevī zinādams, ka no viņa ir izgājis tikums, apgrieza viņu un sacīja: Kas aizskāra manas drēbes?
31 Un viņa mācekļi viņam sacīja: "Tu redzi ļaužu pulku, kas tevī drūzmējas, un saki: kas mani pieskārās?"
32 Un viņš paskatījās apkārt, lai ieraudzītu to, kas to bija darījusi.
33Bet sieviete bailēs un trīcēdama, zinādama, kas viņā bija darīts, nāca un nokrita Viņa priekšā un pastāstīja viņam visu patiesību.
34 Un viņš tai sacīja: " Meitiņ, tava ticība tevi ir darījusi veselu; ej ar mieru un esi vesels no savas sērgas.
35 Viņam vēl runājot, no sinagogas priekšnieka nama nāca daži, kas sacīja: Tava meita ir mirusi. Kāpēc tu vēl vairāk apgrūtini Skolotāju?
36 Tiklīdz Jēzus dzirdēja runāto vārdu, Viņš sacīja sinagogas priekšniekam: Nebīsties, tikai tici!
37 Un viņš nevienam neļāva sev sekot, kā vien Pēterim un Jēkabam, un Jānim, Jēkaba brālim.
38 Un viņš nonāca sinagogas priekšnieka namā un redzēja kņadu un tos, kas ļoti raudāja un vaimanāja.
39 Un, kad viņš bija ienācis, Viņš tiem sacīja: " Kāpēc jūs tā raudāt? meitene nav mirusi, bet guļ.
40 Un tie viņu izsmēja. Bet viņš, tos visus izdzinis, ņēma meitenes tēvu un māti, un tos, kas bija ar viņu, un iegāja tur, kur gulēja meitene.
41 Un viņš paņēma meitu aiz rokas un sacīja tai: Talita cumi! kas ir tulkots: Meitiņ, es tev saku, celies!
42 Un meitene tūdaļ piecēlās un gāja; jo viņa bija divpadsmit gadus veca. Un viņi bija pārsteigti ar lielu izbrīnu.
43 Un viņš tiem stingri pavēlēja, lai neviens to neuzzinātu; un lika viņai kaut ko iedot ēst.

6. NODAĻA

1 Un viņš izgāja no turienes un nonāca savā zemē; un viņa mācekļi viņam seko.
2 Kad pienāca sabats, viņš sāka mācīt sinagogā, un daudzi, kas viņu dzirdēja, brīnījās, sacīdami: No kurienes šim cilvēkam tas ir? un kāda ir tā gudrība, kas viņam dota, ka pat tik vareni darbi tiek darīti ar viņa rokām?
3 Vai šis nav galdnieks, Marijas dēls, Jēkaba, Jāzepa, Jūdas un Sīmaņa brālis? un vai viņa māsas nav šeit pie mums? Un tie apvainojās uz viņu.
4 Bet Jēzus viņiem sacīja: Pravietis nav bez cieņas, bet savā zemē un starp saviem radiniekiem un savā namā.
5 Un viņš tur nevarēja darīt nekādu varenu darbu, kā vien uzlika rokas pār dažiem slimiem cilvēkiem un tos dziedināja.
6 Un viņš brīnījās viņu neticības dēļ. Un viņš staigāja pa ciemiem, mācīdams.
7 Un viņš piesauca tos divpadsmit un sāka tos sūtīt pa diviem; un deva tiem varu pār nešķīstiem gariem;
8 Un pavēlēja viņiem neko neņemt līdzi, kā vien nūju; viņu makā nav ne paciņu, ne maizes, ne naudas:
9 Bet esiet apavi ar kurpēm; un neuzvelk divus mēteļus.
10 Un Viņš tiem sacīja: Kurā vietā jūs ieejat namā, tur palieciet, līdz iziesit no tās vietas.
11 Un ikviens, kas jūs neuzņems un neklausīs, kad jūs no turienes dodaties, nokratiet putekļus zem savām kājām par liecību pret viņiem. Patiesi es jums saku: Sodomai un Gomorai tiesas dienā būs vieglāk nekā tai pilsētai.
12 Un viņi izgāja un sludināja, ka cilvēkiem ir jānožēlo grēki.
13 Un viņi izdzina daudz ļauno garu un daudzus slimos svaidīja ar eļļu un dziedināja tos.
14 Un ķēniņš Herods dzirdēja par viņu; (jo viņa vārds izplatījās) un viņš sacīja: Jānis Kristītājs ir augšāmcēlies no miroņiem, un tāpēc viņā atklājas vareni darbi.
15 Citi sacīja: tas ir Eliass. Un citi sacīja: ka tas ir pravietis vai kā viens no praviešiem.
16 Bet Herods, to dzirdēdams, sacīja: Tas ir Jānis, kuram es nocirtu galvu, viņš ir augšāmcēlies no miroņiem.
17 Jo pats Hērods bija izsūtījis un satvēris Jāni un sasējis viņu cietumā sava brāļa Filipa sievas Hērodijas dēļ, jo viņš bija viņu apprecējis.
18 Jo Jānis bija teicis Hērodam: Tev nav atļauts būt sava brāļa sievai.
19 Tāpēc Herodija sastrīdējās pret viņu un gribēja viņu nogalināt; bet viņa nevarēja:
20 Jo Hērods baidījās no Jāņa, zinādams, ka viņš ir taisns un svēts, un ievēroja viņu. un, viņu dzirdēdams, viņš daudz darīja un labprāt viņu uzklausīja.
21 Kad pienāca izdevīga diena, Hērods savā dzimšanas dienā sarīkoja vakariņas saviem kungiem, augstajiem virsniekiem un Galilejas muižām.

22 Un, kad minētā Herodijas meita ienāca un dejoja un iepriecināja Hērodu un tos, kas kopā ar viņu sēdēja, ķēniņš sacīja meitenei: Jautājiet no manis, ko vien vēlaties, un es tev to došu.
23 Un viņš tai zvērēja: ko tu no manis lūgsi, es tev došu līdz pusei savas valstības.
24 Un viņa izgāja un sacīja savai mātei: Ko lai es jautāšu? Un viņa sacīja: Jāņa Kristītāja galva.
25 Un viņa tūdaļ steidzās pie ķēniņa un jautāja, sacīdama: Es gribu, lai tu man pa lādiņam iedotu Jāņa Kristītāja galvu.
26 Un ķēniņš ļoti nožēloja; tomēr viņa zvēresta un viņu dēļ, kas sēdēja pie viņa, viņš to neatraidīja.
27 Un tūdaļ ķēniņš sūtīja bendes un pavēlēja atvest viņa galvu, un viņš aizgāja un nocirta viņam galvu cietumā,
28 Un viņa galvu ienesa lādē un iedeva meitenei, un meitene to iedeva savai mātei.
29 Un, kad viņa mācekļi par to dzirdēja, viņi nāca, paņēma viņa līķi un ielika to kapā.
30 Un apustuļi sapulcējās pie Jēzus un pastāstīja viņam visu, ko viņi bija darījuši un ko viņi bija mācījuši.
31 Un Viņš tiem sacīja: " Nāciet atsevišķi tuksnešainā vietā un mazliet atpūtieties, jo daudzi nāca un gāja, un viņiem nebija laika ēst."
32 Un viņi privāti ar kuģi devās uz tuksnešainu vietu.
33 Un ļaudis redzēja viņus aizejam, un daudzi viņu pazina, un skrēja turp no visām pilsētām, izgāja ārpus tām un sanāca pie Viņa.
34 Un Jēzus, iznācis ārā, ieraudzīja daudz ļaužu, un viņu apžēlojās, jo tie bija kā avis, kam nav gana, un sāka tiem daudz mācīt.
35 Un, kad diena jau bija pagājusi, Viņa mācekļi nāca pie Viņa un sacīja: Šī ir tuksneša vieta, un tagad laiks ir pagājis.
36 Atlaidiet tos, lai viņi ietu apkārtnē un ciemos un pirktu sev maizi, jo viņiem nav ko ēst.
37 Viņš atbildēja un tiem sacīja: Dodiet jums ēst! Un tie viņam sacīja: vai mēs iesim un nopirksim maizes divsimt santīmu vērtībā un dosim viņiem ēst?
38 Viņš tiem sacīja: Cik maizes jums ir? ej un paskaties. Un, zinādami, viņi saka: Piecas un divas zivis.
39 Un viņš pavēlēja visiem sasēsties pa grupām uz zaļās zāles.
40 Un viņi sasēdās rindās pa simtiem un pa piecdesmit.
41 Un, paņēmis piecas maizes un divas zivis, Viņš paskatījās uz debesīm un svētīja, lauza maizes un deva saviem mācekļiem, lai tie viņiem nodod; un abas zivis viņš sadalīja starp tām visiem.
42 Un viņi visi ēda un paēda.
43 Un viņi savāca divpadsmit grozus, pilnus ar šķembām un zivīm.
44 Un to, kas ēda no maizēm, bija apmēram pieci tūkstoši vīru.
45 Un viņš tūdaļ piespieda savus mācekļus iekāpt laivā un doties uz otru krastu iepriekš uz Betsaidu, kamēr Viņš palaida ļaudis.
46 Un Viņš, tos atsūtījis, aizgāja kalnā lūgt Dievu.
47 Un, kad vakars iestājās, laiva atradās jūras vidū, un viņš viens pats uz zemes.
48 Un viņš redzēja tos pūlamies airēšanā; jo vējš bija pret tiem, un apmēram ceturtajā nakts sardzē viņš nāca pie tiem, staigādams pa jūru un gribēja iet tiem garām.
49 Bet, redzēdami viņu staigājam pa jūru, tie domāja, ka tas ir gars, un kliedza:
50 Jo tie visi Viņu redzēja un izbijās. Un tūdaļ viņš runāja ar tiem un sacīja tiem: Esiet drošs! nebaidies.
51 Un viņš iekāpa pie tiem laivā; un vējš apklusa, un viņi ļoti brīnījās par sevi un brīnījās.
52 Jo viņi nedomāja par maizes brīnumu, jo viņu sirds bija nocietināta.
53 Un, pārgājuši pāri, viņi nonāca Ģenecaretes zemē un devās uz krastu.
54 Un tie, izkāpuši no laivas, tūdaļ pazina Viņu,
55 Un skrēja cauri visam apgabalam apkārt un sāka nest gultās slimos, kur viņi dzirdēja, ka viņš atrodas.
56 Un visur, kur viņš iegāja, ciemos vai pilsētās, vai laukos, tie nolika slimos uz ielām un lūdza viņu, lai tie varētu pieskarties tikai viņa drēbju apmalei, un visi, kas viņu pieskārās, kļuva veseli.

7. NODAĻA

1 Tad pie Viņa sapulcējās farizeji un daži rakstu mācītāji, kas bija no Jeruzalemes.
2 Kad viņi redzēja dažus no Viņa mācekļiem ēdam maizi ar aptraipītām, tas ir, ar nemazgātām rokām, viņi atrada vainu.
3 Jo farizeji un visi jūdi, ja viņi bieži nemazgā rokas, neēd, ievērojot vecāko tradīcijas.
4 Un, kad viņi nāk no tirgus, viņi neēd, ja viņi nenomazgājas. Un ir daudz citu lietu, ko viņi ir saņēmuši turēt, piemēram, kausu un podu, vara trauku un galdu mazgāšanu.
5 Tad farizeji un rakstu mācītāji viņam jautāja: Kāpēc Tavi mācekļi nestaigā pēc vecāko ieražu, bet ēd maizi ar nemazgātām rokām?
6 Viņš atbildēja un tiem sacīja: Pareizi Isajs par jums, liekuļiem, ir pravietojis, kā rakstīts: Šī tauta mani godā ar savām lūpām, bet viņu sirds ir tālu no manis.
7 Bet velti viņi mani pielūdz, mācot cilvēku baušļus.
8 Atmetot Dieva bausli, jūs ievērojat cilvēku tradīcijas, piemēram, podu un kausu mazgāšanu, un daudzas citas līdzīgas lietas jūs darāt.
9 Un Viņš tiem sacīja: Jūs pilnībā noraidāt Dieva bausli, lai jūs ievērotu savas tradīcijas.
10 Jo Mozus sacīja: Godini savu tēvu un savu māti! un: kas nolād tēvu vai māti, tas lai mirst nāvē!
11 Bet jūs sakāt: ja kāds saka savam tēvam vai mātei: tas ir Korbans, tas ir, dāvana, ar ko tu no manis varētu dabūt labumu; viņš būs brīvs.
12 Un jūs vairs neļaujat viņam neko darīt viņa tēva vai mātes labā;
13 Atceļot Dieva vārdu ar savām tradīcijām, ko jūs esat nodevuši, un jūs darāt daudz tamlīdzīgu.
14 Un, saaicinājis visus ļaudis pie sevis, Viņš tiem sacīja: Klausieties mani visi un saprotiet!
15 Nav nekā no ārpuses, kas viņā varētu viņu apgānīt, bet tas, kas no viņa iziet, ir tas, kas cilvēku apgāna.
16 Ja kādam ir ausis dzirdēt, tas lai dzird!
17 Kad viņš no ļaudīm iegāja namā, viņa mācekļi viņam jautāja par šo līdzību.
18 Un Viņš tiem sacīja: Vai arī jūs nesaprotat? Vai jūs nesaprotat, ka viss, kas no ārpuses nonāk cilvēkā, nevar viņu apgānīt?
19 Jo tas neienāk viņa sirdī, bet vēderā un iziet caurumā, iztīrīdams visus ēdienus?
20 Un viņš sacīja: Kas no cilvēka iziet, tas cilvēku apgāna.

21 Jo no iekšienes, no cilvēku sirds iziet ļaunas domas, laulības pārkāpšana, netiklība, slepkavības,
22 Zādzības, mantkārība, nelietība, viltība, izkārība, ļauna acs, zaimošana, lepnība, neprātība.
23 Visas šīs ļaunās lietas nāk no iekšpuses un apgāna cilvēku.
24 Un no turienes viņš cēlās un iegāja Tiras un Sidonas robežās un iegāja kādā namā, un negribēja, lai neviens to zinātu, bet viņu nevarēja apslēpt.
25 Jo kāda sieviete, kuras meitai bija nešķīsts gars, dzirdēja par viņu, pienāca un nokrita pie Viņa kājām.
26 Sieviete bija grieķiete, pēc tautības sirofenikiete; un viņa lūdza viņu, lai viņš izdzen velnu no viņas meitas.
27 Bet Jēzus viņai sacīja: Lai vispirms paēd bērnus, jo nav pareizi ņemt bērniem maizi un mest to suņiem.
28 Un viņa atbildēja un sacīja viņam: Jā, Kungs, tomēr suņi zem galda ēd no bērnu drupatas.
29 Un viņš viņai sacīja: " Šīs runas dēļ ej! velns ir izgājis no tavas meitas.
30 Un kad viņa ieradās savā mājā, viņa atrada velnu izejam un viņas meitu gulēja gultā.
31 Un atkal, izgājis no Tiras un Sidonas krastiem, viņš nonāca pie Galilejas jūras caur Dekapoles krastu vidu.
32 Un tie atveda pie Viņa vienu, kas bija kurls un kam bija traucēta runa; un tie lūdz viņu uzlikt savu roku.
33 Un viņš paņēma to malā no ļaužu pulka un ielika pirkstus viņa ausīs, un viņš spļāva un pieskārās viņa mēlei;
34 Un viņš, pacēlis acis uz debesīm, nopūtās un sacīja viņam: Efata, tas ir, atveries!
35 Un tūdaļ viņa ausis atvērās, un viņa mēles aukla atraisījās, un viņš runāja skaidri.
36 Un viņš tiem pavēlēja nevienam neko nestāstīt, bet jo vairāk Viņš tiem lika, jo vairāk viņi to publicēja;
37 Un tie bija neizmērojami pārsteigti, sacīdami: Viņš visu ir darījis labi: viņš liek nedzirdīgajiem dzirdēt un mēmiem runāt.

8. NODAĻA

1Tajās dienās, kad ļaužu pulks bija ļoti liels un kam nebija ko ēst, Jēzus aicināja pie sevis savus mācekļus un sacīja tiem:
2 Man ir žēl ļaužu, jo viņi jau trīs dienas ir ar mani un viņiem nav ko ēst.
3 Un, ja es viņus sūtīšu gavēni uz viņu pašu mājām, viņi ceļā nogurs, jo daudzi no viņiem nākuši no tālienes.
4 Un Viņa mācekļi viņam atbildēja: No kurienes cilvēks var paēdināt šos cilvēkus ar maizi šeit, tuksnesī?
5 Un Viņš tiem jautāja: Cik maizes jums ir? Un viņi sacīja: Septiņi.
6 Un viņš pavēlēja ļaudīm apsēsties zemē, un viņš paņēma septiņas maizes, pateicās, lauza un deva saviem mācekļiem, lai tie noliktu tiem priekšā; un viņi tos nostādīja ļaužu priekšā.
7 Un viņiem bija dažas mazas zivtiņas, un viņš svētīja un pavēlēja arī tās nolikt viņu priekšā.
8 Un viņi ēda un paēda, un viņi savāca septiņus grozus no salauztās gaļas, kas bija palikusi.
9 Un to, kas bija ēduši, bija ap četriem tūkstošiem, un Viņš tos atlaida.
10 Un tūdaļ viņš ar saviem mācekļiem iekāpa laivā un nonāca Dalmanutas apgabalos.
11 Un farizeji izgāja ārā un sāka jautāt viņam, meklēdami zīmi no debesīm, kārdinādami Viņu.
12 Un viņš dziļi nopūtās savā garā un sacīja: Kāpēc šī paaudze meklē zīmi? patiesi es jums saku: šai paaudzei netiks dota neviena zīme.
13 Un Viņš tos atstāja un, atkal iekāpdams laivā, devās uz otru krastu.
14 Bet mācekļi bija aizmirsuši paņemt līdzi maizi, un viņiem līdzi nebija laivā vairāk par vienu maizi.
15 Un Viņš tiem pavēlēja, sacīdams: Uzmanieties, sargieties no farizeju rauga un no Hēroda rauga!
16 Un viņi strīdējās savā starpā, sacīdami: Tas ir tāpēc, ka mums nav maizes.
17 Un Jēzus, to uzzinājis, sacīja tiem: Kāpēc jūs domājat, ka jums nav maizes? vai jūs vēl nesaprotat un nesaprotat? vai tava sirds vēl ir nocietināta?
18 Vai jums ir acis, vai jūs neredzat? un jums ir ausis, vai nedzirdat? un vai jūs neatceraties?
19 Kad es salauzu piecas maizes starp pieciem tūkstošiem, cik grozu pilnus ar šķembām jūs paņēmāt? Tie viņam saka: Divpadsmit.
20 Un, kad septiņi no četriem tūkstošiem, cik grozu pilnus ar šķembām jūs savācāt? Un viņi sacīja: Septiņi.
21 Un Viņš tiem sacīja: Kā jūs nesaprotat?
22 Un viņš nonāca Betsaidā; un tie atveda pie viņa aklu un lūdza viņu pieskarties.
23 Un viņš paņēma aklo aiz rokas un izveda no pilsētas; un, kad viņš bija iespļāvis viņam acīs un uzlicis viņam rokas, viņš jautāja, vai viņš to redz.
24 Un viņš paskatījās uz augšu un sacīja: Es redzu cilvēkus kā kokus staigājam.
25 Pēc tam viņš atkal uzlika rokas uz viņa acīm un lika tam paskatīties, un viņš kļuva vesels un redzēja katru cilvēku.
26 Un viņš sūtīja viņu uz savu māju, sacīdams: Neej uz pilsētu un nestāsti par to nevienam pilsētā.
27 Un Jēzus un Viņa mācekļi izgāja uz Filipu Cēzarejas pilsētām un pa ceļam jautāja saviem mācekļiem, sacīdams tiem: Par ko mani cilvēki saka?
28 Un tie atbildēja: Jānis Kristītājs, bet daži saka: Ēlijs! un citi, Viens no praviešiem.
29 Un Viņš tiem sacīja: Bet par ko jūs mani uzskatāt? Un Pēteris atbildēja un sacīja viņam: Tu esi Kristus.
30 Un viņš tiem pavēlēja nevienam par viņu nestāstīt.
31 Un viņš sāka tos mācīt, ka Cilvēka Dēlam būs daudz jācieš, un vecāko un augsto priesteru, un rakstu mācītāju atstumtam un nogalinātam, un pēc trim dienām augšāmcelties.
32 Un viņš to teica atklāti. Un Pēteris paņēma viņu un sāka viņu norāt.
33 Bet Viņš, pagriezies un uzlūkojis savus mācekļus, norāja Pēteri, sacīdams: Atkāpies no manis, sātan, jo tu nejūti Dieva, bet cilvēku lietas.
34 Un, kad Viņš bija aicinājis pie sevis ļaudis ar saviem mācekļiem, Viņš tiem sacīja: Kas grib man sekot, tas lai aizliedz sevi, ņem savu krustu un seko man.
35 Jo ikviens, kas grib glābt savu dzīvību, to zaudēs; bet kas zaudēs savu dzīvību manis un evaņģēlija dēļ, tas to izglābs.
36 Jo kāds labums cilvēkam, ja viņš iegūs visu pasauli, bet zaudēs savu dvēseli?
37 Vai ko lai cilvēks dos apmaiņā pret savu dvēseli?

38 Kas tāpēc kaunas manis un manu vārdu dēļ šajā laulības pārkāpēja un grēcīgā paaudzē; no viņa arī Cilvēka Dēls būs kauns, kad Viņš nāks sava Tēva godībā ar svētajiem eņģeļiem.

9. NODAĻA

1 Un Viņš tiem sacīja: Patiesi es jums saku: daži no tiem, kas šeit stāv, nebaudīs nāvi, iekams viņi neredzēs Dieva valstību nākam ar spēku.
2 Un pēc sešām dienām Jēzus paņēma sev līdzi Pēteri, Jēkabu un Jāni un uzveda tos vienus pašus augstā kalnā, un viņš tika pārvērsts viņu priekšā.
3 Un viņa drēbes kļuva mirdzošas, baltas kā sniegs; tā kā neviens pilnīgāks uz zemes nevar tos izbalināt.
4 Un viņiem parādījās Eliass ar Mozu, un viņi runāja ar Jēzu.
5 Pēteris atbildēja un sacīja Jēzum: Mācītāj, mums ir labi šeit būt, un taisīsim trīs teltis; viens tev, viens Mozum un viens Elijam.
6 Jo viņš nezina, ko teikt; jo viņi ļoti baidījās.
7 Un bija mākonis, kas viņus apēnoja, un no mākoņa atskanēja balss, kas sacīja: Šis ir mans mīļais Dēls, klausieties viņu!
8 Un pēkšņi, kad viņi bija palūkojušies visapkārt, viņi vairs neredzēja nevienu, izņemot Jēzu tikai ar sevi.
9 Un, kad viņi nokāpa no kalna, Viņš tiem pavēlēja, lai tie nevienam nestāsta, ko viņi ir redzējuši, kamēr Cilvēka Dēls nebūs augšāmcēlies no miroņiem.
10 Un viņi paturēja šo vārdu pie sevis, jautādami viens otram, ko nozīmē augšāmcelšanās no miroņiem.
11 Un tie jautāja Viņam, sacīdami: Kāpēc rakstu mācītāji saka, ka vispirms jānāk Elijam?
12 Viņš atbildēja un tiem sacīja: Ēlijs patiešām nāk pirmais un visu atjauno; un kā par Cilvēka Dēlu ir rakstīts, ka Viņam daudz jācieš un jātiek tukšam.
13 Bet es jums saku: Elijs patiešām ir atnācis, un viņi ir darījuši ar viņu visu, ko gribēja, kā par viņu rakstīts.
14 Un, kad viņš nāca pie saviem mācekļiem, viņš redzēja lielu ļaužu pulku ap tiem un rakstu mācītājus, kas ar tiem jautājās.
15 Un tūdaļ visi ļaudis, viņu ieraudzījuši, ļoti izbrīnījās un, skrējuši pie Viņa, viņu sveica.
16 Un viņš jautāja rakstu mācītājiem: Ko jūs tiem jautājat?
17 Un viens no ļaužu pulka atbildēja un sacīja: Mācītāj, es esmu atvedis pie tevis savu dēlu, kam ir mēms gars.
18 Un kur vien viņš to ņem, viņš to saplēš, un viņš puto un griež ar zobiem, un nosīkst, un es teicu taviem mācekļiem, lai tie viņu izdzen. un viņi nevarēja.
19 Viņš viņam atbildēja un sacīja: Ak, neticīgā paaudze, cik ilgi man būs ar tevi? cik ilgi es tevi pacietīšu? atved viņu pie manis.
20 Un tie viņu atveda pie Viņa. un viņš nokrita zemē un iegrima putās.
21 Un viņš jautāja savam tēvam: Cik ilgs laiks pagājis, kopš tas viņam ir noticis? Un viņš sacīja: No bērna.
22 Un dažreiz tas viņu ir iemetis ugunī un ūdeņos, lai viņu iznīcinātu, bet, ja tu kaut ko vari, apžēlojies par mums un palīdzi mums!
23 Jēzus viņam sacīja: Ja tu vari ticēt, tam, kas tic, viss ir iespējams.
24 Un tūdaļ bērna tēvs iesaucās un ar asarām sacīja: Kungs, es ticu! palīdzi manai neticībai.
25 Kad Jēzus redzēja, ka ļaudis saskrien kopā, viņš norāja ļauno garu, sacīdams viņam: Tu mēms un kurls gars, es tev pavēlu, ej ārā no viņa un vairs neieej viņā.
26 Un gars kliedza un salauza viņu, un izgāja no viņa, un viņš bija kā miris; tā, ka daudzi sacīja: Viņš ir miris.
27 Bet Jēzus paņēma viņu aiz rokas un pacēla. un viņš piecēlās.
28 Un kad viņš ienāca mājā, viņa mācekļi viņam atsevišķi jautāja: Kāpēc mēs nevarējām viņu izdzīt?
29 Un Viņš tiem sacīja: " Šī suga nevar iznākt ne ar ko citu, kā tikai ar lūgšanu un gavēšanu."
30 Un viņi aizgāja no turienes un gāja caur Galileju; un viņš negribētu, lai kāds to zinātu.
31 Jo Viņš mācīja savus mācekļus un sacīja tiem: Cilvēka Dēls ir nodots cilvēku rokās, un tie Viņu nogalinās; un pēc tam, kad viņš tiks nogalināts, viņš celsies augšām trešajā dienā.
32 Bet viņi nesaprata šo vārdu un baidījās viņam jautāt.
33 Un viņš nonāca Kapernaumā un, būdams mājā, jautāja tiem: Par ko jūs ceļā strīdējāties?
34 Bet viņi klusēja, jo ceļā viņi bija strīdējušies savā starpā, kurš būs lielākais.
35 Un viņš apsēdās, pasauca tos divpadsmit un sacīja tiem: Ja kāds vēlas būt pirmais, tas lai ir pēdējais no visiem un visu kalps.
36 Un viņš paņēma bērnu un nostādīja to viņu vidū un, paņēmis viņu rokās, sacīja tiem:
37 Kas uzņem vienu no šādiem bērniem manā vārdā, tas uzņem mani; un kas mani uzņem, tas neuzņem mani, bet to, kas mani sūtījis.
38 Un Jānis atbildēja viņam, sacīdams: Mācītāj, mēs redzējām kādu, kas izdzen ļaunos garus Tavā vārdā, un viņš mums neseko, un mēs viņam aizliedzām, jo viņš mums neseko.
39 Bet Jēzus sacīja: Neaizliedziet viņu, jo nav neviena cilvēka, kas darītu brīnumu manā vārdā, kas varētu par mani runāt ļaunā.
40 Jo kas nav pret mums, tas ir no mūsu puses.
41 Jo ikviens, kas jums dos dzert kausu ūdens manā vārdā tāpēc, ka jūs piederat Kristum, patiesi es jums saku, tas nezaudēs savu algu.
42 Un kas apgrēcina kādu no šiem mazajiem, kas man tic, tam ir labāk, ja viņam kaklā piekārtu dzirnakmeni un viņš tiktu iemests jūrā.
43 Un, ja tava roka tevi apgrēcina, nocirsti to; labāk tev ieiet dzīvē sakropļotam, nekā ar divām rokām ieiet ellē, ugunī, kas nekad neizdziest.
44 Kur viņu tārps nemirst un uguns neizdziest.
45 Un, ja tava kāja tevi apgrēcina, nocirsti to; labāk tev ir ieiet dzīvībā, nekā ar divām kājām tikt iemestam ellē, ugunī, kas neizdziest.
46 Kur viņu tārps nemirst un uguns neizdziest.
47 Un, ja tava acs tevi apgrēcina, izrauj to; labāk tev ar vienu aci ieiet Dieva valstībā, nekā ar divām acīm tikt iemestam elles ugunī.
48 Kur viņu tārps nemirst un uguns neizdziest.
49 Jo katrs tiks sālīts ar uguni, un katrs upuris tiks sālīts ar sāli.
50 Sāls ir laba, bet, ja sāls ir zaudējusi savu sāļumu, ar ko jūs to garšosit? Turiet sevī sāli un esiet mierā viens ar otru.

10. NODAĻA

1 Un viņš cēlās no turienes un nonāca Jūdejas krastos Jordānas tālākajā krastā. un, kā jau ierasts, viņš tos atkal mācīja.
2 Un farizeji piegāja pie viņa un jautāja: vai vīram ir atļauts atstādināt savu sievu? kārdinot viņu.
3 Viņš atbildēja un sacīja tiem: Ko Mozus jums pavēlēja?
4 Un tie sacīja: Mozus atļāva uzrakstīt šķiršanās rakstu un viņu atlaist.
5 Bet Jēzus atbildēja un sacīja viņiem: " Jūsu sirds cietības dēļ viņš jums rakstīja šo priekšrakstu."
6 Bet Dievs jau no radīšanas sākuma viņus radīja vīrieti un sievieti.
7 Šī iemesla dēļ vīrs atstās savu tēvu un māti un pieķersies savai sievai;
8 Un tie divi būs viena miesa, tātad viņi vairs nav divi, bet viena miesa.
9 Ko tad Dievs ir savienojis, to lai cilvēks nešķir!
10 Un mājā viņa mācekļi viņam atkal jautāja par to pašu.
11 Un Viņš tiem sacīja: Ikviens, kas atlaiž savu sievu un apprec citu, pārkāpj laulību pret viņu.
12 Un, ja sieviete atlaiž savu vīru un apprecas ar citu, viņa pārkāpj laulību.
13 Un tie atnesa pie Viņa mazus bērnus, lai viņš tiem pieskartos, un viņa mācekļi norāja tos, kas tos atveda.
14 Bet Jēzus, to redzēdams, ļoti nepatika un sacīja viņiem: Laidiet bērniņus pie manis un neliedziet viņiem, jo tādiem pieder Dieva valstība.
15 Patiesi es jums saku: kas Dieva valstību nepieņem kā mazs bērns, tas tajā neieies.
16 Un viņš paņēma tos rokās, uzlika tiem savas rokas un svētīja tos.
17 Un, kad viņš bija izgājis uz ceļa, kāds pieskrēja, nometās ceļos pie Viņa un jautāja: Labais Mācītāj, kas man jādara, lai es iemantotu mūžīgo dzīvību?
18. Un Jēzus viņam sacīja: Kāpēc tu mani sauc par labu? nav neviena laba, izņemot vienu, tas ir, Dievu.
19 Tu zini baušļus, nepārkāp laulību, nenogalini, nezodz, nesniedz nepatiesu liecību, nekrāp, godā savu tēvu un māti.
20 Un viņš atbildēja un sacīja viņam: Mācītāj, to visu es ievēroju no savas jaunības.
21 Tad Jēzus, uzlūkodams viņu, viņu mīlēja un sacīja viņam: Viena lieta tev pietrūkst: ej, pārdod visu, kas tev ir, un atdod nabagiem, tad tev būs manta debesīs, un nāc, ņem krustu un seko man.
22 Un viņš noskuma par šo vārdu un noskumis aizgāja, jo viņam bija daudz mantas.
23 Un Jēzus paskatījās visapkārt un sacīja saviem mācekļiem: Cik grūti tiem, kam ir bagātība, ieies Dieva valstībā!
24 Un mācekļi bija pārsteigti par viņa vārdiem. Bet Jēzus atkal atbildēja un sacīja viņiem: Bērni, cik grūti tiem, kas paļaujas uz bagātību, ieiet Dieva valstībā!
25 Vieglāk kamielim iziet caur adatas aci, nekā bagātam ieiet Dieva valstībā.
26 Un viņi brīnījās, savā starpā sacīdami: Kas tad var tikt izglābts?
27 Un Jēzus, skatīdamies uz viņiem, sacīja: Cilvēkiem tas nav iespējams, bet Dievam ne, jo Dievam viss ir iespējams.
28 Tad Pēteris sāka viņam sacīt: Lūk, mēs esam visu atstājuši un sekojuši Tev.
29 Bet Jēzus atbildēja un sacīja: Patiesi es jums saku: nav neviena, kas būtu atstājis māju vai brāļus, vai māsas, vai tēvu, vai māti, vai sievu, vai bērnus, vai zemi manis un evaņģēlija dēļ. ,
30 Bet viņš saņems simtkārtīgi tagad šajā laikā mājas un brāļus, un māsas, un mātes, un bērnus, un zemes ar vajāšanām; un nākošajā pasaulē mūžīgā dzīvība.
31 Bet daudzi pirmie būs pēdējie; un pēdējais pirmais.
32 Un viņi bija ceļā uz Jeruzalemi; un Jēzus gāja viņiem pa priekšu, un viņi brīnījās; un, kad viņi sekoja, viņi baidījās. Un viņš atkal paņēma tos divpadsmit un sāka tiem stāstīt, kas ar viņu notiks,
33 Sacīdami: Lūk, mēs ejam uz Jeruzālemi; un Cilvēka Dēls tiks nodots augstajiem priesteriem un rakstu mācītājiem; un tie viņu notiesās uz nāvi un nodos pagāniem.
34 Un tie viņu izsmīs un šaustīs, spļaudīs uz viņu un nonāvēs, un trešajā dienā viņš celsies augšām.
35 Un Jēkabs un Jānis, Zebedeja dēli, nāca pie viņa un sacīja: Mācītāj, mēs gribam, lai Tu mums darītu visu, ko mēs vēlamies.
36 Un viņš tiem sacīja: Ko jūs vēlaties, lai es jums daru?
37 Tie viņam sacīja: Dod mums, lai mēs sēdētu viens pie tavas labās rokas un otrs pie tavas kreisās rokas Tavā godībā.
38 Bet Jēzus sacīja viņiem: Jūs nezināt, ko jūs lūdzat: vai jūs varat dzert no biķera, no kura es dzeru? un kristīties ar to kristību, ar ko es esmu kristīts?
39 Un tie viņam sacīja: Mēs varam. Un Jēzus viņiem sacīja: Jūs dzersiet no biķera, no kura es dzeru; un ar kristību, ar kuru es esmu kristīts, jūs tiksiet kristīti.
40 Bet sēdēt pie manas labās un kreisās rokas nav mana doma; bet tas tiks dots tiem, kam tas sagatavots.
41 Kad tie desmit to dzirdēja, viņi sāka būt ļoti neapmierināti ar Jēkabu un Jāni.
42 Bet Jēzus aicināja tos pie sevis un sacīja viņiem: Jūs zināt, ka tie, kas tiek uzskatīti par pagāniem, valda pār tiem. un viņu lielie izmanto pār tiem varu.
43 Bet tā lai nav starp jums, bet kas no jums grib būt liels, lai tas ir jūsu kalps.
44 Un ikviens, kas no jums vēlas būt galvenais, lai ir visu kalps.
45 Jo pat Cilvēka Dēls nav nācis, lai Viņam kalpotu, bet lai kalpotu un atdotu savu dzīvību kā izpirkšanas maksu par daudziem.
46 Un viņi nonāca Jēriko, un viņam izejot no Jērikas ar saviem mācekļiem un lielu ļaužu skaitu, aklais Bartimejs, Timaja dēls, sēdēja šosejas malā un ubagoja.
47 Un, dzirdēdams, ka tas ir Jēzus no Nācaretes, viņš sāka kliegt un sacīja: Jēzu, Dāvida Dēls, apžēlojies par mani!
48 Un daudzi viņam lika klusēt, bet viņš vēl skaļāk sauca: Dāvida Dēls, apžēlojies par mani!
49 Un Jēzus apstājās un pavēlēja viņu saukt. Un tie sauca aklo, sacīdami viņam: Esi mierīgs, celies! viņš tevi sauc.
50 Un viņš, nometis drēbes, cēlās un nāca pie Jēzus.
51 Bet Jēzus atbildēja un sacīja viņam: Ko tu gribi, lai es tev daru? Aklais viņam sacīja: Kungs, lai es varu atgūties!
52 Un Jēzus viņam sacīja: Ej! tava ticība tevi ir padarījusi veselu. Un tūdaļ viņš kļuva redzīgs un sekoja Jēzum pa ceļu.

11. NODAĻA

1 Un, kad tie tuvojās Jeruzālemei, Betfagei un Betānijai, pie Eļļas kalna, viņš sūtīja divus savus mācekļus,
2 Un sacīja viņiem: " Ejiet uz ciemu, kas atrodas jums pretī, un, tiklīdz jūs tajā ieiesit, jūs atradīsiet piesietu kumeļu, uz kura neviens nav sēdējis; atraisiet viņu un atvediet viņu.
3 Un ja kāds jums saka: kāpēc jūs to darāt? sakiet, ka Kungam viņš ir vajadzīgs; un tūdaļ viņš to sūtīs šurp.
4 Un viņi devās ceļā un atrada kumeļu piesietu pie durvīm ārā, vietā, kur satiekas divi ceļi; un tie viņu pazaudē.
5 Un daži no tiem, kas tur stāvēja, sacīja viņiem: Ko jūs darāt, atraisot kumeļu?
6 Un tie tiem sacīja, kā Jēzus bija pavēlējis, un tie atlaida tos.
7 Un viņi atveda kumeļu pie Jēzus un uzmeta viņam savas drēbes; un viņš apsēdās uz viņa.
8 Un daudzi izklāja savas drēbes ceļā, bet citi cirta kokiem zarus un salmēja tos ceļā.
9 Un tie, kas gāja pa priekšu, un tie, kas sekoja, sauca, sacīdami: Hozanna! Svētīgs, kas nāk Tā Kunga vārdā!
10 Slavēta lai ir mūsu tēva Dāvida valstība, kas nāk Tā Kunga vārdā: Ozianna augstībā.
11. Un Jēzus iegāja Jeruzalemē un svētnīcā. Un, kad viņš visu apskatīja, un tagad bija pienācis vakars, viņš izgāja uz Betāniju ar tiem divpadsmit.
12 Un rīt, kad viņi ieradās no Betānijas, viņš bija izsalcis.
13 Un viņš, tālumā redzēdams vīģes koku ar lapām, nāca, lai kaut ko uz tā atrastu. jo vīģu laiks vēl nebija.
14 Bet Jēzus atbildēja un uz to sacīja: Neviens vairs neēd tavus augļus mūžīgi. Un viņa mācekļi to dzirdēja.
15 Un viņi nonāca Jeruzālemē. Un Jēzus iegāja svētnīcā un sāka izdzīt tos, kas svētnīcā pārdeva un pirka, un apgāza naudas mijēju galdus un baložu pārdevēju sēdekļus.
16 Un negribētu, lai kāds nestu kādu trauku cauri templim.
17 Un Viņš mācīja, sacīdams tiem: Vai nav rakstīts: Mans nams visām tautām tiks saukts par lūgšanu namu? bet jūs to esat padarījuši par zagļu bedri.
18 Un rakstu mācītāji un augstie priesteri to dzirdēja un meklēja, kā viņu iznīcināt, jo viņi baidījās no viņa, jo visa tauta bija pārsteigta par viņa mācību.
19 Un, vakaram iestājoties, viņš izgāja no pilsētas.
20 Un no rīta, garām ejot, viņi redzēja vīģes koku nokaltušu no saknēm.
21 Un Pēteris, pieminēdams, sacīja viņam: Mācītāj, redzi, vīģes koks, ko tu nolādēji, ir nokaltis.
22 Bet Jēzus atbildēja un sacīja viņiem: Ticiet Dievam!
23 Jo patiesi es jums saku: ikviens, kas sacīs šim kalnam: pacelies un iemeties jūrā! un nešaubīsies savā sirdī, bet ticēs, ka tas, ko viņš saka, notiks; viņam būs viss, ko viņš teiks.
24 Tāpēc es jums saku: ko vien jūs lūdzat, kad jūs lūdzat, ticiet, ka jūs to saņemsit, un tas jums būs.
25 Un kad jūs stāvat un lūdzat Dievu, piedodiet, ja jums kaut kas ir pret kādu, lai arī jūsu Tēvs, kas ir debesīs, piedod jums jūsu pārkāpumus.
26 Bet, ja jūs nepiedosit, tad arī jūsu Tēvs, kas ir debesīs, nepiedos jūsu pārkāpumus.
27 Un viņi atkal nonāca Jeruzālemē, un viņam staigājot pa templi, pie viņa nāca augstie priesteri, rakstu mācītāji un vecākie,
28 Un saki viņam: Ar kādu varu tu to dari? un kas tev deva šīs pilnvaras to darīt?
29 Un Jēzus atbildēja un sacīja viņiem: Es jums uzdošu vienu jautājumu un atbildiet man, un es jums pateikšu, ar kādu varu es to daru.
30 Vai Jāņa kristības bija no debesīm vai cilvēku? atbildi man.
31 Un viņi domāja ar sevi, sacīdami: Ja mēs teiksim: no debesīm; Viņš sacīs: Kāpēc tad jūs viņam neticējāt?
32 Bet ja mēs sakām: no cilvēkiem; viņi baidījās no ļaudīm, jo visi uzskatīja Jāni, ka viņš ir patiess pravietis.
33 Un tie atbildēja un sacīja Jēzum: Mēs nevaram pateikt. Un Jēzus atbildēja un sacīja viņiem: Es jums nesaku, ar kādu varu es to daru.

12. NODAĻA

1 Un viņš sāka runāt ar tiem līdzībās. Kāds vīrs iestādīja vīna dārzu un uzlika tam dzīvžogu, izraka vietu vīna taukiem, uzcēla torni un izsniedza to strādniekiem un devās uz tālu zemi.
2 Un īstajā laikā viņš sūtīja pie strādniekiem kalpu, lai tas saņemtu no strādniekiem vīna dārza augļus.
3 Un tie viņu satvēra, sita un aizlaida tukšā.
4 Un atkal viņš sūtīja pie tiem citu kalpu; un tie meta uz viņu akmeņus un ievainoja viņu galvā un aizsūtīja viņu kaunpilni.
5 Un atkal viņš sūtīja citu; un viņu viņi nogalināja, un daudzus citus; dažus piekaujot un dažus nogalinot.
6 Tā kā viņam vēl bija viens dēls, viņa mīļais, viņš arī to pēdējo sūtīja pie viņiem, sacīdams: Viņi cienīs manu dēlu.
7 Bet tie strādnieki savā starpā sacīja: Šis ir mantinieks; nāc, nogalināsim viņu, un mantojums būs mūsu.
8 Un tie viņu satvēra, nogalināja un izmeta no vīna dārza.
9 Ko lai dara vīna dārza kungs? viņš nāks un iznīcinās strādniekus un atdos vīna dārzu citiem.
10 Un vai jūs neesat lasījuši šo Rakstu vietu; Akmens, kuru celtnieki noraidīja, kļūst par stūra galvu:
11 Tas bija Tā Kunga darījums, un tas ir brīnišķīgi mūsu acīs?
12 Un tie meklēja Viņu aizturēt, bet baidījās no ļaudīm, jo viņi zināja, ka Viņš bija runājis līdzību pret viņiem, un atstāja viņu un aizgāja.
13 Un tie sūtīja pie viņa dažus no farizejiem un herodiešiem, lai viņu pieķertu viņa vārdos.
14 Un kad tie ieradās, tie Viņam sacīja: Mācītāj, mēs zinām, ka tu esi patiess un nerūpējies par cilvēku, jo tu neņem vērā cilvēku personību, bet māci Dieva ceļu patiesi: vai ir atļauts dot veltījums ķeizaram, vai ne?
15 Vai mēs dosim vai nedosim? Bet viņš, zinādams viņu liekulību, sacīja tiem: Kāpēc jūs mani kārdināt? atnes man santīmu, lai es to redzu.
16 Un viņi to atnesa. Un Viņš tiem sacīja: Kam šis attēls un uzraksts? Un tie viņam sacīja: ķeizaram.
17 Bet Jēzus atbildēja un sacīja viņiem: Dodiet ķeizaram, kas ķeizaram, un Dievam, kas pieder Dievam! Un tie brīnījās par viņu.
18 Tad nāc pie Viņa saduceji, kas saka, ka augšāmcelšanās nav; un tie viņam jautāja, sacīdami:
19 Mācītāj, Mozus mums rakstīja: ja vīra brālis mirst un atstāj savu sievu un neatstās bērnus, lai viņa brālis ņem savu sievu un audzina savam brālim pēcnācējus.

20 Bet bija septiņi brāļi, un pirmais ņēma sievu, un mirstot pēcnācēju nebija.
21 Un otrs paņēma viņu un nomira, un viņš neatstāja nekādu sēklu, un trešais tāpat.
22 Un tiem septiņiem bija viņa, un tie neatstāja pēcnācējus; pēdējā no visām sievietēm arī nomira.
23 Kura sieva tad būs augšāmcelšanās laikā, kad viņi celsies? jo septiņiem viņa bija sieva.
24 Bet Jēzus atbildēja un sacīja viņiem: Vai jūs nemaldāties tāpēc, ka nepazīstat ne Rakstus, ne Dieva spēku?
25 Jo, kad viņi augšāmcelsies no miroņiem, viņi neprecēsies un neprecēsies; bet viņi ir kā eņģeļi debesīs.
26 Un kas attiecas uz mirušajiem, lai tie augšāmceltos: vai jūs neesat lasījuši Mozus grāmatā, kā Dievs krūmā runāja uz viņu, sacīdams: Es esmu Ābrahāma Dievs un Īzāka Dievs un Jēkaba Dievs. ?
27 Viņš nav mirušo Dievs, bet dzīvo Dievs; tāpēc jūs ļoti maldāties.
28 Un viens no rakstu mācītājiem atnāca un, dzirdēdams viņus pārrunājam, un, sapratis, ka Viņš tiem labi atbildējis, jautāja Viņam: Kurš ir pirmais bauslis no visiem?
29 Un Jēzus viņam atbildēja: Pirmais no visiem baušļiem ir: Klausies, Israēl! Tas Kungs, mūsu Dievs, ir viens Kungs:
30 Un tev būs mīlēt To Kungu, savu Dievu, no visas savas sirds un no visas savas dvēseles, un no visa sava prāta un no visa sava spēka. Šis ir pirmais bauslis.
31 Un otrs ir līdzīgs šim: tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu. Nav neviena cita baušļa, kas būtu lielāks par šiem.
32 Un rakstu mācītājs viņam sacīja: Labi, Mācītāj, tu patiesību saki, jo ir viens Dievs; un nav neviena cita, izņemot viņu:
33 Un mīlēt Viņu no visas sirds un no visas prāta, un no visas dvēseles, un no visa spēka, un mīlēt savu tuvāko kā sevi pašu, tas ir vairāk par visiem dedzināmiem upuriem un upuriem.
34 Un Jēzus, redzēdams, ka viņš saprātīgi atbildēja, sacīja viņam: Tu neesi tālu no Dieva valstības. Un neviens vīrietis pēc tam neuzdrošinājās viņam uzdot nekādus jautājumus.
35 Bet Jēzus, mācīdams svētnīcā, atbildēja un sacīja: Kā rakstu mācītāji saka, ka Kristus ir Dāvida Dēls?
36 Jo pats Dāvids ar Svēto Garu ir sacījis: Tas Kungs sacīja manam Kungam: sēdies pie manas labās rokas, līdz es tavus ienaidniekus lieku par paklāju tavām kājām.
37 Tāpēc Dāvids pats viņu sauc par Kungu; un no kurienes viņš ir viņa dēls? Un vienkāršie ļaudis viņu uzklausīja ar prieku.
38 Un viņš sacīja tiem savā mācībā: Sargieties no rakstu mācītājiem, kuriem patīk iet garās drēbēs un sveicienus tirgos.
39 Un augstākie sēdekļi sinagogās un augstākās telpas svētkos:
40 Kas aprij atraitņu mājas un aizliekšanās dēļ ilgi lūdz Dievu, tie saņems lielāku sodu.
41 Un Jēzus apsēdās pretī kasei un redzēja, kā ļaudis iemeta naudu kasē, un daudzi bagātie meta daudz.
42 Un atnāca kāda nabaga atraitne, un viņa iemeta divas ērces, kas veido spārnu.
43 Un viņš piesauca savus mācekļus un sacīja tiem: Patiesi es jums saku, ka šī nabaga atraitne ir iemetusi vairāk nekā visi, kas iemeta mantu krātuvē.
44 Jo visu, ko viņi darīja, iemeta no sava pārpilnības; bet viņa no sava trūkuma atmeta visu, kas viņai bija, pat visu savu iztiku.

13. NODAĻA

1 Un kad viņš izgāja no tempļa, viens no viņa mācekļiem viņam sacīja: Mācītāj, redzi, kādi akmeņi un kādas ēkas šeit ir!
2 Bet Jēzus atbildēja un sacīja viņam: Vai tu redzi šīs lielās ēkas? nepaliks viens akmens uz otra, kas netiks nogāzts.
3 Un kad viņš sēdēja Eļļas kalnā pretī templim, Pēteris un Jēkabs, un Jānis un Andrejs viņam jautāja atsevišķi:
4 Saki mums, kad tas notiks? un kāda būs zīme, kad tas viss piepildīsies?
5Un Jēzus, tiem atbildēdams, sāka teikt: Uzmanieties, lai kāds jūs nepieviļ!
6 Jo daudzi nāks manā vārdā un sacīs: Es esmu Kristus; un pievils daudzus.
7 Un, kad jūs dzirdēsit par kariem un baumām par kariem, nebīstieties, jo tam ir jābūt; bet beigas vēl nebūs.
8 Jo tauta celsies pret tautu un valstība pret valstību, un būs zemestrīces dažādās vietās, un būs bads un bēdas, tas ir bēdu sākums.
9 Bet esiet piesardzīgi, jo viņi jūs nodos tiesām; un sinagogās jūs tiksiet sists, un jūs manis dēļ vedīs valdnieku un ķēniņu priekšā, lai liecinātu pret viņiem.
10 Un evaņģēlijs vispirms ir jāpublicē starp visām tautām.
11 Bet, kad viņi jūs vadīs un nodos, tad nedomājiet iepriekš, ko jūs runāsit, un nedomājiet, bet visu, kas jums tiks dots tajā stundā, to runājiet, jo ne jūs runājat, bet Svētais Gars.
12 Tagad brālis nodos brāli līdz nāvei un tēvs dēlu; un bērni sacelsies pret saviem vecākiem un tos nonāvēs.
13 Un jūs visi ienīdīs mana vārda dēļ, bet kas izturēs līdz galam, tas tiks izglābts.
14Bet, kad jūs redzēsiet postīšanas negantību, par ko runājis pravietis Daniēls, stāvam tur, kur nevajag, (kas lasa, lai saprot, tad tie, kas ir Jūdejā, lai bēg uz kalniem!
15 Un tas, kas ir uz mājas jumta, lai nenokāpj namā un neieiet tajā, lai kaut ko izņemtu no savas mājas.
16 Un tas, kas ir tīrumā, lai neatgriežas, lai paņemtu savas drēbes.
17 Bet bēdas grūtniecēm un zīdītājiem tajās dienās!
18 Un lūdziet, lai jūsu bēgšana nenotiek ziemā.
19 Jo tajās dienās būs tādas ciešanas, kādas nebija no radīšanas sākuma, ko Dievs radīja, līdz šim laikam, un tādas arī nebūs.
20 Un, ja vien Tas Kungs šīs dienas nebūtu saīsinājis, neviena miesa netiktu izglābta, bet izredzēto dēļ, ko Viņš ir izredzējis, Viņš dienas ir saīsinājis.
21 Un tad, ja kāds jums sacīs: Lūk, šeit ir Kristus. vai, lūk, viņš ir tur; neticiet viņam:
22 Jo viltus Kristi un viltus pravieši celsies un darīs zīmes un brīnumus, lai savaldzinātu, ja iespējams, arī izredzētos.
23 Bet uzmanieties: redzi, es jums visu esmu paredzējis.
24 Bet tajās dienās, pēc tām bēdām, saule kļūs tumša, un mēness nedos savu gaismu,
25 Un debesu zvaigznes kritīs, un debesīs esošie spēki satricinās.
26 Un tad viņi redzēs Cilvēka Dēlu nākam padebešos ar lielu spēku un godību.

27 Un tad viņš sūtīs savus eņģeļus un sapulcinās savus izredzētos no četriem vējiem, no zemes malām līdz debesu malām.
28 Tagad mācies līdzību par vīģes koku; Kad viņas zars vēl ir mīksts un dīgst lapas, jūs zināt, ka vasara ir tuvu.
29 Tā arī jūs, kad jūs redzēsiet šīs lietas notiekam, ziniet, ka tas ir tuvu, pat pie durvīm.
30 Patiesi es jums saku, ka šī paaudze nepazudīs, kamēr tas viss nebūs izdarīts.
31 Debesis un zeme zudīs, bet mani vārdi nezudīs.
32 Bet par to dienu un stundu neviens nezina, ne eņģeļi, kas ir debesīs, ne Dēls, bet gan Tēvs.
33 Uzmanieties, esiet modri un lūdziet Dievu, jo jūs nezināt, kad ir pienācis laiks.
34 Jo Cilvēka Dēls ir kā cilvēks, kas dodas tālu ceļojumā, kas atstāja savu māju un deva varu saviem kalpiem un katram savu darbu un pavēlēja sargam nomodā.
35 Tāpēc esiet modri, jo jūs nezināt, kad nāks nama kungs, vakarā vai pusnaktī, vai gaiļa dziedāšanas laikā, vai rītā.
36 Lai viņš pēkšņi atnākot neatrastu tevi guļam.
37 Un ko es jums saku, es saku visiem: esiet nomodā!

14. NODAĻA

1 Pēc divām dienām bija Pasā svētki un neraudzētās maizes svētki, un augstie priesteri un rakstu mācītāji meklēja, kā viņu viltīgi notvert un nonāvēt.
2 Bet viņi sacīja: ne svētkos, lai ļaužu vidū neizceltos nemiers.
3 Betānijā, spitālīgā Sīmaņa namā, viņam pie galda sēdot, atnāca kāda sieviete, kurai bija alabastra kārba ar ļoti dārgu vārpatas smēri. un viņa nobremzēja kasti un uzlēja to viņam uz galvas.
4 Bet bija daži, kas sevī sadusmojās un sacīja: Kāpēc šī smērviela tika izšķērdēta?
5 Jo to varēja pārdot par vairāk nekā trīssimt pensiem un atdot nabagiem. Un viņi kurnēja pret viņu.
6 Un Jēzus sacīja: Lieciet viņu mierā! kāpēc tu viņu apgrūtini? viņa ir izdarījusi labu darbu pie manis.
7 Jo nabagi ir pie jums vienmēr, un, kad vien vēlaties, jūs tiem dariet labu, bet es ne vienmēr.
8 Viņa ir darījusi, ko varēja: viņa ir nākusi iepriekš, lai svaidītu manu ķermeni apbedīšanai.
9 Patiesi es jums saku: kur vien šis evaņģēlijs tiks sludināts visā pasaulē, arī tas, ko viņa ir darījusi, tiks runāts par viņas piemiņu.
10 Un Jūda Iskariots, viens no divpadsmit, gāja pie augstajiem priesteriem, lai nodotu Viņu tiem.
11 To dzirdējuši, viņi priecājās un apsolīja viņam dot naudu. Un viņš meklēja, kā ērti viņu nodot.
12 Un pirmajā neraudzētās maizes dienā, kad viņi nokāva Pasā svētkus, viņa mācekļi viņam sacīja: Kur Tu vēlies, lai mēs ietu un sagatavotu, lai tu varētu ēst Pasā?
13 Un viņš sūtīja divus savus mācekļus un sacīja tiem: Ejiet uz pilsētu, un jūs satiks cilvēks, kas nes ūdens krūku. Sekojiet viņam!
14 Un, lai kur viņš ieietu, sakiet nama kungam: Skolotājs saka: kur ir viesu istaba, kur es ēdīšu Lieldienu ar saviem mācekļiem?
15 Un viņš jums parādīs lielu, iekārtotu un sagatavotu augšistabu; tur sagatavojiet mums.
16 Un Viņa mācekļi izgāja un ienāca pilsētā un atrada, kā Viņš tiem bija sacījis, un sagatavoja Pasā svētkus.
17 Un vakarā Viņš atnāca ar tiem divpadsmit.
18 Kad viņi sēdēja un ēda, Jēzus sacīja: Patiesi es jums saku: viens no jums, kas ēd kopā ar mani, mani nodos.
19 Un viņi sāka apbēdināties un viens pēc otra viņam sacīja: vai es? un cits sacīja: vai es?
20 Viņš atbildēja un sacīja tiem: Tas ir viens no tiem divpadsmit, kas kopā ar mani mērcē bļodā.
21 Cilvēka Dēls patiešām aiziet, kā par Viņu rakstīts, bet bēdas tam cilvēkam, kas Cilvēka Dēlu nodod! tas būtu labi, ja viņš nekad nebūtu dzimis.
22 Un tiem ēdot, Jēzus paņēma maizi, svētīja, lauza un deva viņiem, sacīdams: Ņemiet, ēdiet, šī ir mana miesa.
23 Un viņš paņēma biķeri un pateicās un deva to tiem, un tie visi no tā dzēra.
24 Un Viņš tiem sacīja: Šīs ir manas Jaunās Derības asinis, kas par daudziem tiks izlietas.
25 Patiesi es jums saku: es vairs nedzeršu no vīna koka augļiem līdz tai dienai, kad es to dzeršu jaunu Dieva valstībā.
26 Un, dziedājuši himnu, viņi izgāja Eļļas kalnā.
27 Un Jēzus viņiem sacīja: " Šonakt jūs visi mani apgrēkosit, jo ir rakstīts: Es sitīšu ganu, un avis tiks izklīdinātas."
28 Bet pēc tam, kad es būšu augšāmcēlies, es pirms jums došos uz Galileju.
29 Bet Pēteris viņam sacīja: "Kaut arī visi apvainotos, es to nedarīšu."
30 Un Jēzus viņam sacīja: Patiesi es tev saku: šodien, pat šajā naktī, pirms gailis divreiz dziedās, tu mani trīsreiz noliegsi.
31 Bet viņš runāja vēl skarbāk: ja es kopā ar tevi nomiršu, es tevi nenoliegšu. Tāpat arī viņi visi teica.
32 Un viņi nonāca vietā, ko sauca Ģetzemane, un Viņš sacīja saviem mācekļiem: Sēdiet šeit, kamēr es lūgšu Dievu.
33 Un viņš paņēma sev līdzi Pēteri, Jēkabu un Jāni, un sāka ļoti brīnīties un kļūt ļoti smagi;
34 Un sacīja viņiem: Mana dvēsele ir ļoti noskumusi līdz nāvei. Palieciet šeit un nomodiet!
35 Un viņš pagāja nedaudz uz priekšu, nokrita zemē un lūdza, lai, ja iespējams, šī stunda viņam paiet.
36 Un viņš sacīja: Abba, Tēvs, tev viss ir iespējams; atņem man šo biķeri, tomēr ne to, ko es gribu, bet ko tu.
37 Un Viņš atnāca un atrada tos guļam un sacīja Pēterim: Sīmani, tu guļi? vai tu nevarētu skatīties vienu stundu?
38 Esiet modri un lūdziet Dievu, lai jūs neiekristu kārdināšanā. Gars patiesi ir gatavs, bet miesa vāja.
39 Un viņš atkal aizgāja un lūdza Dievu un runāja tos pašus vārdus.
40 Un kad viņš atgriezās, viņš atkal atrada tos guļam (jo viņu acis bija smagas), un viņi nezināja, ko viņam atbildēt.
41 Un Viņš nāca trešo reizi un sacīja tiem: Guliet un atpūtieties! Pietiek, stunda ir pienākusi. lūk, Cilvēka Dēls tiek nodots grēcinieku rokās.
42 Celies, iesim! lūk, tas, kas mani nodod, ir tuvu.
43 Un tūdaļ, viņam vēl runājot, atnāca Jūda, viens no divpadsmit, un ar viņu liels ļaužu pulks ar zobeniem un nūjām no augstajiem priesteriem un rakstu mācītājiem, un vecākajiem.

44 Un tas, kas Viņu nodeva, bija devis tiem zīmi, sacīdams: Ko es skūpstīšu, tas ir viņš. paņemiet viņu un droši vediet prom.
45 Un, tiklīdz viņš bija atnācis, viņš tūdaļ piegāja pie viņa un saka: Mācītāj, saimniek! un noskūpstīja viņu.
46 Un tie uzlika viņam savas rokas un satvēra Viņu.
47 Un viens no tiem, kas stāvēja, izvilka zobenu, sita augstā priestera kalpam un nocirta viņam ausi.
48 Bet Jēzus atbildēja un sacīja viņiem: Vai jūs kā pret zagli esat izgājuši ar zobeniem un nūjām, lai mani sagūstītu?
49 Es ik dienas biju kopā ar jums svētnīcā, mācīju, bet jūs mani nesaņēmāt, bet Rakstiem jāpiepildās.
50 Un tie visi viņu atstāja un bēga.
51 Un viņam sekoja kāds jauns vīrietis, kam ap kailu ķermeni bija uzvilkts linu audums; un jaunekļi viņu satvēra:
52 Un viņš atstāja linu audumu un bēga no tiem kails.
53 Un tie aizveda Jēzu pie augstā priestera, un kopā ar viņu bija sapulcējušies visi augstie priesteri un vecākie, un rakstu mācītāji.
54 Un Pēteris sekoja viņam no tālienes līdz augstā priestera pilij; un viņš sēdēja pie kalpiem un sildījās pie uguns.
55 Un augstie priesteri un visa tiesa meklēja liecību pret Jēzu, lai Viņu nonāvētu. un neatradu nevienu.
56 Jo daudzi ir nepatiesi liecinājuši pret Viņu, bet viņu liecības nesakrita.
57 Un daži cēlās un sniedza nepatiesu liecību pret viņu, sacīdami:
58 Mēs dzirdējām viņu sakām: Es nojaukšu šo ar rokām celto templi un trīs dienu laikā uzcelšu citu bez rokām celtu.
59 Bet arī viņu liecinieki nebija vienisprātis.
60 Un augstais priesteris piecēlās vidū un jautāja Jēzum, sacīdams: Vai tu neko neatbildi? kas ir tas, ko šie liecina pret tevi?
61 Bet viņš klusēja un neko neatbildēja. Atkal augstais priesteris jautāja viņam un sacīja viņam: Vai tu esi Kristus, svētītā Dēls?
62 Un Jēzus sacīja: Es esmu, un jūs redzēsiet Cilvēka Dēlu sēžam pie spēka labās rokas un nākam debesu mākoņos.
63 Tad augstais priesteris saplēsa savas drēbes un sacīja: "Kam mums vēl vajadzīgi liecinieki?"
64 Jūs esat dzirdējuši zaimošanu: ko jūs domājat? Un tie visi viņu notiesāja par vainīgu nāvē.
65 Un daži sāka uz Viņu spļaut un aizsegt Viņa seju, un sist viņam ar dūrēm un sacīt viņam: Pravieto!
66 Un, kad Pēteris bija apakšā pilī, atnāca viena no augstā priestera kalponēm.
67 Un viņa, redzēdama Pēteri sildāmies, uzlūkoja viņu un sacīja: Un arī tu biji kopā ar Jēzu no Nācaretes.
68 Bet viņš noliedza, sacīdams: Es nezinu, un es nesaprotu, ko tu runā. Un viņš izgāja uz lieveņa; un gailis iedziļinājās.
69 Un kāda kalpone viņu atkal ieraudzīja un sāka teikt tiem, kas stāvēja blakus: Šis ir viens no viņiem.
70 Un viņš atkal to noliedza. Un pēc neilga laika tie, kas stāvēja, atkal sacīja Pēterim: Tu noteikti esi viens no tiem, jo tu esi galilejietis, un tava runa tam atbilst.
71 Bet viņš sāka lamāties un zvērēt, sacīdams: Es nepazīstu šo cilvēku, par kuru jūs runājat.
72 Un otro reizi gailis dziedāja. Un Pēteris atcerējās vārdu, ko Jēzus viņam sacīja: " Pirms gailis divreiz dziedās, tu mani trīsreiz noliegsi." Un, kad viņš par to domāja, viņš raudāja.

15. NODAĻA

1 Un tūdaļ no rīta augstie priesteri apspriedās ar vecākajiem un rakstu mācītājiem, un visu padomi, un sasēja Jēzu, aizveda un nodeva Pilātam.
2 Un Pilāts viņam jautāja: Vai tu esi jūdu ķēniņš? Un viņš atbildēja un sacīja viņam: Tu to saki.
3 Un augstie priesteri viņu apsūdzēja daudzās lietās, bet viņš neko neatbildēja.
4 Un Pilāts viņam atkal jautāja, sacīdams: Vai tu neko neatbildi? redzi, cik daudz lietu viņi liecina pret tevi.
5 Bet Jēzus tomēr neko neatbildēja; tā ka Pilāts brīnījās.
6 Un tajos svētkos viņš atlaida tiem vienu ieslodzīto, kuru viņi gribēja.
7 Un bija viens, vārdā Baraba, kas gulēja ieslodzīts ar tiem, kas ar viņu bija sacēlušies un kas sacelšanās laikā bija izdarījuši slepkavību.
8 Un ļaužu pulks, kas skaļi sauca, sāka vēlēties, lai Viņš darītu to, ko viņš jebkad bija darījis ar tiem.
9 Bet Pilāts atbildēja viņiem, sacīdams: Vai jūs vēlaties, lai es jums atlaidīšu jūdu ķēniņu?
10 Jo viņš zināja, ka augstie priesteri viņu nodevuši skaudības dēļ.
11 Bet augstie priesteri pamudināja ļaudis, lai viņš labāk tiem atlaida Barabu.
12 Un Pilāts atbildēja un atkal tiem sacīja: Ko tad jūs gribat, lai es darītu tam, ko jūs saucat par jūdu ķēniņu?
13 Un tie atkal kliedza: Sit Viņu krustā!
14 Tad Pilāts tiem sacīja: Ko tad viņš ļaunu ir darījis? Un tie kliedza vēl jo vairāk: Sit Viņu krustā!
15 Un Pilāts, gribēdams ļaudis apmierināt, atlaida tiem Barabu un nodeva Jēzu, kad tas bija viņu šaustījis, lai sistu krustā.
16 Un kareivji ieveda viņu priekštelpā, ko sauca par Pretorium; un viņi sasauc kopā visu grupu.
17 Un tie ietērpa viņu purpursarkanā drēbēs, uzlika ērkšķu vainagu un aplika to viņam ap galvu,
18 Un sāka viņu sveicināt: Esi sveicināts, jūdu ķēniņ!
19 Un tie sita Viņam pa galvu ar niedri, spļāva uz viņu un, ceļos noliekdamies, pielūdza Viņu.
20 Un tie, izsmējuši viņu, novilka viņam purpursarkano krāsu, uzvilka viņam paša drēbes un izveda, lai viņu sistu krustā.
21 Un viņi piespiež vienu garāmgājēju Sīmani no Kirēnijas, izejot no lauka, Aleksandra un Rufa tēvu, nest savu krustu.
22 Un viņi aizveda viņu uz vietu Golgātā, kas tulkojumā nozīmē: galvaskausa vieta.
23 Un tie deva viņam dzert vīnu, sajauktu ar mirres, bet viņš to nesaņēma.
24 Un, kad tie Viņu bija piesituši krustā, tie sadalīja viņa drēbes, metot tām kauliņus, kas katram jāpaņem.
25 Un bija trešā stunda, un tie Viņu sita krustā.
26 Un viņa apsūdzības uzraksts bija rakstīts: JŪDU ĶĒNIS.
27 Un kopā ar viņu viņi sita krustā divus zagļus; viens uz viņa labās rokas, bet otrs uz kreisās rokas.
28 Un piepildījās Raksti, kas saka: Un viņš tika pieskaitīts pārkāpējiem.
29 Un tie, kas gāja garām, zākāja viņu, šūpodami galvas un sacīdami: Ak, tu, kas nojauc templi un uzceļ to trīs dienās!
30 Glāb sevi un nokāp no krusta.

31 Tāpat arī augstie priesteri, ņirgājoties, sacīja savā starpā ar rakstu mācītājiem: Viņš citus izglāba. pats viņš nevar glābt.
32 Lai Kristus, Israēla Ķēniņš, nokāpj no krusta, lai mēs redzētu un ticētu. Un tie, kas kopā ar viņu bija krustā sisti, viņu zaimoja.
33 Un, kad pienāca sestā stunda, pār visu zemi iestājās tumsa līdz devītajai stundai.
34 Un devītajā stundā Jēzus sauca stiprā balsī, sacīdams: Eloi, Eloi, lama sabachtani? kas tulkojumā nozīmē: Mans Dievs, mans Dievs, kāpēc tu mani atstāji?
35 Un daži no tiem, kas stāvēja, to dzirdēja, sacīja: Lūk, viņš sauc Eliju.
36 Un viens skrēja, piepildīja sūkli ar etiķi, uzlika to uz niedres un lika viņam dzert, sacīdams: Atstāj! redzēsim, vai Eliass nāks viņu nojaukt.
37 Un Jēzus sauca stiprā balsī un atdeva garu.
38 Un tempļa priekškars pārplīsa divās daļās no augšas līdz apakšai.
39 Un virsnieks, kas stāvēja viņam pretī, redzēja, ka viņš tā sauca, un atdeva garu, viņš sacīja: Patiesi šis vīrs bija Dieva Dēls.
40 Bija arī sievietes, kas skatījās tālumā, starp kurām bija Marija Magdalēna un Marija, Jēkaba jaunākā un Jāzepa māte, un Salome;
41 (Kas arī, būdams Galilejā, viņam sekoja un viņam kalpoja) un daudzas citas sievietes, kas kopā ar viņu nāca uz Jeruzālemi.
42 Un tagad, kad bija pienācis vakars, jo tā bija sagatavošanās diena, tas ir, diena pirms sabata,
43 Jāzeps no Arimatijas, cienījamais padomnieks, kas arī gaidīja Dieva valstību, nāca un droši iegāja pie Pilāta un iekāroja Jēzus miesas.
44 Un Pilāts brīnījās, vai viņš jau ir miris, un, piesaucis virsnieku, jautāja viņam, vai viņš jau ir miris.
45 Un, kad viņš to uzzināja no virsnieka, viņš atdeva ķermeni Jāzepam.
46 Un viņš nopirka smalku veļu, noņēma to un ietīja audeklā, un ielika kapā, kas bija izcirsts klintī, un aizripināja akmeni līdz kapa durvīm.
47 Un Marija Magdalēna un Marija, Jāzepa māte, redzēja, kur viņš tika noguldīts.

16. NODAĻA

1 Un, kad sabats bija pagājis, Marija Magdalēna un Marija, Jēkaba māte, un Salome bija nopirkušas saldas smaržvielas, lai varētu nākt un svaidīt Viņu.
2 Un nedēļas pirmajā dienā ļoti agri no rīta viņi nāca pie kapa, saulei lecot.
3 Un viņi savā starpā sacīja: Kurš mums novels akmeni no kapa durvīm?
4 Un, kad viņi paskatījās, viņi redzēja, ka akmens bija novelts, jo tas bija ļoti liels.
5 Un, iegājuši kapā, viņi ieraudzīja jaunekli sēžam labajā pusē, tērptu garā, baltā drēbē; un viņi bija nobijušies.
6 Un Viņš tiem sacīja: Nebīstieties! Jūs meklējat Jēzu no Nācaretes, kas tika krustā sists. Viņš ir augšāmcēlies. viņa šeit nav, lūk, vieta, kur viņu nolika.
7 Bet ejiet un sakiet Viņa mācekļiem un Pēterim, ka viņš pirms jums iet uz Galileju; tur jūs viņu redzēsiet, kā viņš jums sacījis.
8 Un viņi ātri izgāja un bēga no kapa; jo viņi trīcēja un brīnījās, un viņi nevienam neko neteica. jo viņi baidījās.
9 Kad Jēzus bija augšāmcēlies pirmajā nedēļas dienā, viņš vispirms parādījās Marijai Magdalēnai, no kuras viņš bija izdzinis septiņus velnus.
10 Un viņa gāja un stāstīja tiem, kas bija ar viņu, kad tie sēroja un raudāja.
11 Un tie, dzirdējuši, ka Viņš ir dzīvs un viņu redzējuši, neticēja.
12 Pēc tam viņš parādījās citā veidolā diviem no tiem, kad tie gāja un devās uz laukiem.
13 Un viņi aizgāja un stāstīja to pārējiem, un viņi tiem neticēja.
14 Pēc tam viņš parādījās tiem vienpadsmit, kad tie sēdēja pie galda, un pārmeta tiem viņu neticību un cietsirdību, jo tie neticēja tiem, kas Viņu bija redzējuši pēc augšāmcelšanās.
15 Un Viņš tiem sacīja: Ejiet pa visu pasauli un sludiniet evaņģēliju visai radībai!
16 Kas tic un top kristīts, tas tiks izglābts; bet kas netic, tas tiks nolādēts.
17 Un šīs zīmes sekos tiem, kas tic; Manā vārdā tie izdzīs ļaunos garus; viņi runās jaunās valodās;
18 Viņi uzņems čūskas; un, ja viņi dzer kaut ko nāvējošu, tas viņiem nekaitēs; tie uzliks rokas uz slimajiem, un tie atveseļosies.
19 Pēc tam, kad Tas Kungs bija uz tiem runājis, viņš tika uzņemts debesīs un sēdēja pie Dieva labās rokas.
20 Un viņi gāja un sludināja visur, Tas Kungs strādāja ar viņiem un apstiprināja vārdu ar zīmēm, kas sekoja. Āmen.

Lūks

1. NODAĻA

1 Tā kā daudzi ir ņēmuši rokās, lai izklāstītu to, kam mūsu vidū visdrīzāk tic,
2 Tāpat kā viņi tos nodeva mums, kas no sākuma bija aculiecinieki un vārda kalpi;
3 Arī man šķita labi, jo jau no paša sākuma pilnīgi sapratu visas lietas, rakstīt tev pēc kārtas, izcilais Teofil,
4 Lai tu zinātu to, kas tev ir pamācīts.
5 Jūdejas ķēniņa Hēroda laikā bija kāds priesteris, vārdā Zaharijs, no Abijas cilts, un viņa sieva bija no Ārona meitām, un viņas vārds bija Elizabete.
6 Un viņi abi bija taisni Dieva priekšā un nevainojami staigāja pēc visiem Tā Kunga baušļiem un priekšrakstiem.
7 Un viņiem nebija bērna, jo Elizabete bija neauglīga, un viņi abi jau bija gados.
8 Un notika, kad viņš pildīja priestera amatu Dieva priekšā sava gaitas kārtībā,
9 Pēc priestera paražas, kad viņš iegāja Tā Kunga templī, viņam bija likts dedzināt vīraku.
10 Un viss ļaužu pulks ārā lūdza vīraka laikā.
11 Un viņam parādījās Tā Kunga eņģelis, kas stāvēja vīraka altāra labajā pusē.
12Un Zaharijs, viņu redzēdams, nobijās, un viņu pārņēma bailes.
13 Bet eņģelis viņam sacīja: Nebīsties, Caharij, jo tava lūgšana ir uzklausīta. un tava sieva Elizabete dzemdēs tev dēlu, un tu sauksi viņu vārdā Jānis.
14 Un tev būs prieks un līksmība; un daudzi priecāsies par viņa piedzimšanu.
15 Jo viņš būs liels Tā Kunga acīs un nedzers ne vīnu, ne stipru dzērienu; un viņš tiks piepildīts ar Svēto Garu jau no savas mātes miesas.
16 Un daudzus Israēla bērnus viņš atgriezīs pie Tā Kunga, viņu Dieva.
17 Un viņš ies viņa priekšā Elijas garā un spēkā, lai pievērstu tēvu sirdis bērniem un nepaklausīgos taisno gudrībai; lai sagatavotu Tam Kungam sagatavotu tautu.
18 Un Caharija sacīja eņģelim: No kurienes es to uzzināšu? jo es esmu vecs vīrs, un mana sieva jau ir gados.
19 Un eņģelis atbildēja viņam un sacīja: Es esmu Gabriels, kas stāvu Dieva priekšā; un esmu sūtīts, lai runātu ar tevi un pasludinātu tev šo prieka vēsti.
20 Un, lūk, tu būsi mēms un nespēsi runāt līdz tai dienai, kad tas notiks, jo tu netici maniem vārdiem, kas piepildīsies savā laikā.
21 Un ļaudis gaidīja Chahariju un brīnījās, ka viņš tik ilgi uzkavējās svētnīcā.
22 Un kad Viņš izgāja, viņš nevarēja ar tiem runāt, un tie uztvēra, ka viņš bija redzējis vīziju svētnīcā, jo viņš pamāja tiem un palika bez vārda.
23 Un notika, kad viņa kalpošanas dienas bija pabeigtas, viņš devās uz savu māju.
24 Un pēc šīm dienām viņa sieva Elizabete palika stāvoklī un slēpās piecus mēnešus, sacīdama:
25 Tā Tas Kungs ir rīkojies ar mani tajās dienās, kad Viņš uz mani uzlūkoja, lai noņemtu manu negodu cilvēku vidū.
26 Un sestajā mēnesī eņģelis Gabriels tika sūtīts no Dieva uz Galilejas pilsētu, vārdā Nācarete,
27 Jaunavai, kas saderināta ar vīru, vārdā Jāzeps, no Dāvida nama; un jaunavas vārds bija Marija.
28 Un eņģelis iegāja pie viņas un sacīja: Esi sveicināta, tu, kas esi ļoti mīlēta, Tas Kungs ir ar tevi, svētīta tu esi starp sievietēm!
29 Un, kad viņa to ieraudzīja, viņa nobijās par viņa vārdiem un domāja, kāds sveiciens tam vajadzētu būt.
30 Un eņģelis viņai sacīja: Nebīsties, Marija, jo tu esi atradusi žēlastību pie Dieva.
31 Un, lūk, tu ieņemsi grūta savās miesās un dzemdēsi dēlu un sauksi viņu vārdā Jēzus.
32 Viņš būs liels un tiks saukts par Visaugstākā Dēlu, un Dievs Tas Kungs viņam dos viņa tēva Dāvida troni.
33 Un viņš valdīs pār Jēkaba namu mūžīgi; un viņa valstībai nebūs gala.
34 Tad Marija sacīja eņģelim: Kā tas notiks, jo es nepazīstu cilvēku?
35 Un eņģelis atbildēja un sacīja viņai: Svētais Gars nāks pār tevi, un Visaugstākā spēks tevi apēnos; tāpēc arī svētais, kas no tevis piedzims, tiks saukts par Dieva Dēlu.
36 Un, lūk, tava māsīca Elizabete, viņa arī savās vecumdienās ir dzemdējusi dēlu, un šis ir sestais mēnesis ar viņu, ko sauca par neauglīgo.
37 Jo Dievam nekas nebūs neiespējams.
38 Un Marija sacīja: Lūk, Tā Kunga kalpone! lai notiek man pēc tava vārda. Un eņģelis aizgāja no viņas.
39 Un Marija tajās dienās cēlās un steigšus devās uz kalnu zemi, uz Jūdas pilsētu;
40 Un viņš iegāja Caharijas namā un sveicināja Elizabeti.
41 Un notika, kad Elizabete dzirdēja Marijas sveicienu, bērniņš ielēca viņas klēpī; un Elizabete tika piepildīta ar Svēto Garu:
42 Un viņa runāja stiprā balsī un sacīja: Tu esi svētīta starp sievietēm, un svētīts ir tavas dzemdes auglis.
43 Un no kurienes man tas ir, ka mana Kunga māte nāk pie manis?
44 Jo, lūk, tiklīdz tava sveiciena balss atskanēja manās ausīs, bērniņš no prieka lēkāja manā klēpī.
45 Un svētīga ir tā, kas tic, jo notiks tas, ko Kungs viņai sacījis.
46 Un Marija sacīja: Mana dvēsele godina To Kungu,
47 Un mans gars priecājas par Dievu, manu Pestītāju.
48 Jo viņš ir uzlūkojis savas kalpones zemo stāvokli, jo, lūk, no šī brīža visas paaudzes mani sauks par svētītu.
49 Jo varenais man ir darījis lielas lietas; un svēts ir viņa vārds.
50 Un Viņa žēlastība ir pret tiem, kas Viņu bīstas, no paaudzes paaudzē.
51 Viņš ir parādījis spēku ar savu roku; Viņš izklīdināja lepnos viņu sirds iztēlē.
52 Viņš ir nocēlis varenos no viņu krēsliem un paaugstinājis tos zemos.
53 Viņš ir piepildījis izsalkušos ar mantām; un bagātos viņš aizsūtīja tukšā vietā.
54 Viņš ir aplaupījis savu kalpu Israēlu, pieminot savu žēlastību;
55 Kā viņš runāja mūsu tēviem, Ābrahāmam un viņa pēcnācējiem mūžīgi.
56 Un Marija palika pie viņas apmēram trīs mēnešus un atgriezās savā namā.
57 Tagad pienāca Elizabetes pilnais laiks, lai viņa tiktu dzemdēta; un viņa dzemdēja dēlu.

58 Un viņas kaimiņi un brālēni dzirdēja, kā Tas Kungs bija izrādījis viņai lielu žēlastību; un viņi priecājās kopā ar viņu.
59 Un notika, ka astotajā dienā viņi nāca apgraizīt bērnu; un viņi sauca viņu par Zahariju viņa tēva vārdā.
60 Un viņa māte atbildēja un sacīja: Ne tā! bet viņu sauks par Jāni.
61 Un tie viņai sacīja: Neviena no tavas sugas nav saukta šādā vārdā.
62 Un viņi darīja zīmes viņa tēvam, kā viņš grib, lai viņu sauc.
63 Un viņš lūdza rakstāmgaldu un rakstīja, sacīdams: Viņa vārds ir Jānis. Un viņi visu brīnījās.
64 Un viņa mute tūdaļ atvērās, un viņa mēle atraisījās, un viņš runāja un slavēja Dievu.
65 Un bailes pārņēma visus, kas ap tiem dzīvoja, un visi šie vārdi izskanēja visā Jūdejas kalnu zemē.
66 Un visi, kas tos dzirdēja, glabāja tos savās sirdīs, sacīdami: Kas tas par bērnu? Un Tā Kunga roka bija ar viņu.
67 Un viņa tēvs Zaharijs tika piepildīts ar Svēto Garu un pravietoja, sacīdams:
68 Slavēts lai ir Tas Kungs, Israēla Dievs! jo viņš ir apmeklējis un atpestījis savu tautu,
69 Un Viņš mums ir pacēlis pestīšanas ragu sava kalpa Dāvida namā;
70 Kā viņš runāja ar savu svēto praviešu muti, kas ir bijuši kopš pasaules sākuma:
71 Lai mēs tiktu izglābti no mūsu ienaidniekiem un no visu to rokas, kas mūs ienīst;
72 Lai izpildītu mūsu tēviem apsolīto žēlastību un pieminētu Viņa svēto derību;
73 zvērests, ko viņš zvērēja mūsu tēvam Ābrahāmam,
74 Lai Viņš mums dotu, ka mēs, izglābti no mūsu ienaidnieku rokām, bez bailēm viņam kalpotu,
75 Svētumā un taisnībā viņa priekšā visas mūsu dzīves dienas.
76 Un tu, bērns, tiksi saukts par Visaugstākā pravieti, jo tu iesi Tā Kunga priekšā, lai sagatavotu Viņa ceļus;
77 Sludināt savai tautai pestīšanas atziņu ar viņu grēku piedošanu,
78 Ar mūsu Dieva žēlsirdību; ar ko mūs apmeklēja dienas pavasaris no augšienes,
79 Lai apgaismotu tos, kas sēž tumsībā un nāves ēnā, lai vadītu mūsu kājas miera ceļā.
80 Un bērns auga un kļuva stiprs garā, un bija tuksnesī līdz dienai, kad viņš tika parādīts Israēlam.

2. NODAĻA

1 Un notika tajās dienās, ka ķeizars Augusts izdeva pavēli, ka visai pasaulei ir jāmaksā nodokļi.
2 (Un šī nodokļu uzlikšana pirmo reizi tika veikta, kad Kirēnijs bija Sīrijas gubernators.)
3 Un visi gāja aplikt ar nodokļiem, katrs uz savu pilsētu.
4 Un Jāzeps arī devās augšā no Galilejas, no Nācaretes pilsētas, uz Jūdeju, uz Dāvida pilsētu, ko sauc par Betlēmi; (jo viņš bija no Dāvida mājas un cilts:)
5 Lai apliktu nodokļus kopā ar Mariju, viņa laulāto sievu, kas ir liela ar bērnu.
6 Un tā notika, ka viņiem tur esot, pagāja dienas, kad viņai bija jāatbrīvojas.
7 Un viņa dzemdēja savu pirmdzimto dēlu, ietina to autiņos un ielika silītē; jo krogā viņiem nebija vietas.
8 Un tur bija gani, kas dzīvoja uz lauka un naktī sargāja savu ganāmpulku.
9 Un, lūk, Tā Kunga eņģelis nāca pār viņiem, un Tā Kunga godība apspīdēja viņiem apkārt, un viņi ļoti izbijās.
10 Un eņģelis tiem sacīja: Nebīstieties, jo, lūk, es jums pasludinu lielu prieku, kas būs visiem cilvēkiem.
11 Jo jums šodien Dāvida pilsētā ir dzimis Pestītājs, kas ir Kristus, Tas Kungs.
12 Un šī būs jums zīme; Jūs atradīsiet bērnu, kas ietīts autiņos, guļam silītē.
13 Un pēkšņi kopā ar eņģeli bija daudz debesu pulku, kas slavēja Dievu un sacīja:
14 Gods Dievam augstībā un miers virs zemes, cilvēkiem labs prāts.
15 Un notika, kad eņģeļi bija aizgājuši no viņiem debesīs, gani savā starpā sacīja: Dosimies līdz Betlēmei un redzēsim to, kas ir noticis, ko Tas Kungs ir darījis zināmu. mums.
16 Un viņi steidzās un atrada Mariju un Jāzepu, un mazuli guļam silītē.
17 Un, to redzējuši, viņi darīja zināmu vārdu, kas viņiem tika teikts par šo bērnu.
18 Un visi, kas to dzirdēja, brīnījās par to, ko gani viņiem stāstīja.
19 Bet Marija visu to paturēja un pārdomāja savā sirdī.
20 Un gani atgriezās, godinādami un slavinādami Dievu par visu, ko viņi bija dzirdējuši un redzējuši, kā viņiem bija sacīts.
21 Un, kad bija pagājušas astoņas dienas bērna apgraizīšanai, viņa vārds tika nosaukts JĒZUS, ko eņģelis tā nosauca, pirms viņš bija ieņemts mātes miesās.
22 Un kad tās šķīstīšanas dienas pēc Mozus bauslības bija pabeigtas, viņi aizveda viņu uz Jeruzālemi, lai to nodotu Tam Kungam;
23 (Kā ir rakstīts Tā Kunga bauslībā: katrs vīrietis, kas atver dzemdes, tiks saukts Tam Kungam svēts.)
24 Un upurēt, kā teikts Tā Kunga bauslībā: rupju baložu pāri vai divus jaunus baložus.
25 Un, lūk, Jeruzalemē bija kāds cilvēks, kura vārds bija Simeons; un tas pats vīrs bija taisns un dievbijīgs, gaidīdams Israēla mierinājumu, un Svētais Gars bija pār viņu.
26 Un Svētais Gars viņam atklāja, ka viņš neredzēs nāvi, pirms viņš nebija redzējis Kunga Kristu.
27 Un viņš ar Garu iegāja svētnīcā, un kad vecāki ieveda bērnu Jēzu, lai darītu viņam pēc likuma paražas,
28 Tad viņš paņēma viņu rokās, svētīja Dievu un sacīja:
29 Kungs, tagad liec savam kalpam mierā aiziet pēc Tava vārda.
30 Jo manas acis ir redzējušas tavu pestīšanu,
31 Ko tu esi sagatavojis visu cilvēku priekšā;
32 Gaisma pagānu apgaismošanai un tavas Israēla tautas godība.
33 Un Jāzeps un viņa māte brīnījās par to, kas par viņu tika runāts.
34 Un Simeons tos svētīja un sacīja Marijai, savai mātei: Lūk, šis bērns ir paredzēts daudzu Israēla krišanai un augšāmcelšanai. un par zīmi, pret kuru runās;
35 (Jā, zobens caurdurs arī tavu dvēseli), lai atklātos daudzu siržu domas.

36 Un tur bija viena Anna, praviete, Fanuēla meita no Aseras cilts. Viņa bija ļoti veca un nodzīvoja kopā ar vīru septiņus gadus no savas jaunavības.
37 Un viņa bija apmēram astoņdesmit četrus gadus veca atraitne, kas neatkāpās no tempļa, bet kalpoja Dievam ar gavēni un lūgšanām nakti un dienu.
38 Un viņa, ieradusies tajā mirklī, pateicās Tam Kungam un runāja par Viņu visiem, kas Jeruzalemē gaidīja pestīšanu.
39 Un, visu izpildījuši pēc Tā Kunga likuma, viņi atgriezās Galilejā, savā pilsētā Nācareti.
40 Un bērns auga un kļuva stiprs garā, pilns ar gudrību, un Dieva žēlastība bija pār viņu.
41 Un viņa vecāki katru gadu devās uz Jeruzalemi Pasā svētkos.
42 Un, kad viņam bija divpadsmit gadu, viņi devās uz Jeruzalemi pēc svētku paraduma.
43 Un kad viņi bija pabeiguši dienas, kad viņi atgriezās, bērns Jēzus palika Jeruzalemē. un Jāzeps un viņa māte to nezināja.
44 Bet viņi, domādami, ka viņš ir bijis pulkā, devās vienas dienas ceļojumā; un tie meklēja Viņu starp saviem radiem un paziņām.
45 Un, kad viņi viņu neatrada, viņi atgriezās Jeruzālemē, Viņu meklēdami.
46 Un notika, ka pēc trim dienām viņi atrada Viņu svētnīcā sēžam ārstu vidū, gan tos klausīdamies, gan jautājot.
47 Un visi, kas viņu dzirdēja, bija pārsteigti par viņa izpratni un atbildēm.
48 Kad tie viņu ieraudzīja, tie brīnījās, un viņa māte viņam sacīja: Dēls, kāpēc tu ar mums tā rīkojies? redzi, tavs tēvs un es meklējam tevi bēdīgi.
49 Un Viņš tiem sacīja: Kā jūs mani meklējāt? Vai jūs nezināt, ka man ir jānodarbojas ar sava Tēva lietām?
50 Un viņi nesaprata vārdus, ko Viņš tiem runāja.
51 Un viņš nogāja ar tiem un nonāca Nācaretē un bija tiem pakļauts, bet viņa māte paturēja visus šos vārdus savā sirdī.
52 Un Jēzus pieauga gudrībā un augumā, un Dieva un cilvēku labvēlībā.

3. NODAĻA

1 Bet ķeizara Tibērija piecpadsmitajā valdīšanas gadā, kad Poncija Pilāts bija Jūdejas pārvaldnieks un Hērods bija Galilejas tetrarhs, un viņa brālis Filips bija Iturejas un Trahonīta apgabala tetrarhs, un Lisānija, Abilenes tetrarhs,
2 Tā kā Anna un Kajafa bija augstie priesteri, Dieva vārds nonāca pie Jāņa, Caharijas dēla, tuksnesī.
3 Un viņš nonāca visā Jordānas apkaimē, sludinādams grēku nožēlošanas kristību grēku piedošanai.
4 Kā rakstīts pravieša Isaja vārdu grāmatā, sacīdams: saucēja balss tuksnesī: Sagatavojiet Tam Kungam ceļu, dariet taisnas Viņa takas!
5 Katra ieleja tiks piepildīta, un katrs kalns un pakalns tiks pazemināts; un greizie tiks padarīti taisni, un nelīdzeni ceļi tiks padarīti gludi;
6 Un visa miesa redzēs Dieva pestīšanu.
7 Tad Viņš sacīja ļaužu pulkam, kas izgāja, lai pie viņa kristītos: o odžu dzimta, kas jūs ir brīdinājis bēgt no gaidāmajām dusmām?
8 Tāpēc nesiet grēku nožēlas cienīgus augļus un nesāciet sevī teikt: Ābrahāms mums ir mūsu tēvs, jo es jums saku: Dievs spēj no šiem akmeņiem uzmodināt Ābrahāmam bērnus.
9 Un tagad arī cirvis ir pielikts pie koku saknēm: tāpēc katrs koks, kas nenes labus augļus, tiek nocirsts un iemests ugunī.
10 Un ļaudis jautāja Viņam, sacīdami: Ko tad mums darīt?
11 Viņš atbild un saka tiem: Kam ir divi svārki, lai iedod tam, kam nav! un kam ir barība, lai dara tāpat.
12 Tad arī muitnieki nāca kristīties un sacīja Viņam: Mācītāj, ko mums darīt?
13 Un Viņš tiem sacīja: Nedariet vairāk par to, kas jums ir noteikts.
14 Un kareivji tāpat viņam prasīja, sacīdami: Un ko lai mēs darīsim? Un Viņš tiem sacīja: Nedariet nevienam vardarbību un nevienu nepatiesi apsūdziet! un esi apmierināts ar savu algu.
15 Un kā ļaudis gaidīja, un visi domāja savās sirdīs par Jāni, vai viņš ir Kristus vai nav;
16 Jānis atbildēja, sacīdams visiem: Es jūs kristu ar ūdeni; bet nāk varenāks par mani, kuram es neesmu cienīgs atraisīt apavu siksnu; viņš jūs kristīs ar Svēto Garu un uguni.
17 Viņa vēdeklis ir viņa rokā, un viņš pilnībā iztīrīs savu grīdu un savāks kviešus savā klētī; bet pelavas viņš sadedzinās ar neizdzēšamu uguni.
18 Un daudz ko citu savā pamācībā viņš sludināja ļaudīm.
19 Bet tetrarhs Hērods, ko viņš norāja par Herodiju, sava brāļa Filipa sievu, un par visu ļauno, ko Hērods bija darījis,
20 Vēl vairāk piebilda, ka viņš Jāni ieslodzīja cietumā.
21 Kad visi ļaudis tika kristīti, notika, ka arī Jēzus kristījās un lūdza, debesis atvērās,
22 Un Svētais Gars miesā kā balodis nolaidās pār viņu, un no debesīm atskanēja balss, kas sacīja: Tu esi mans mīļais Dēls! es esmu apmierināts ar tevi.
23 Un pats Jēzus sāka būt apmēram trīsdesmit gadus vecs, būdams Jāzepa dēls, kas bija Helija dēls,
24 Kas bija Matata dēls, tas bija Levija dēls, kas bija Melkija dēls, kas bija Jannas dēls, kas bija Jāzepa dēls,
25 Kas bija Matatijas dēls, kas bija Amosa dēls, kas bija Nauma dēls, kas bija Eslija dēls, kas bija Nagges dēls,
26 Kas bija Māta dēls, kas bija Matatijas dēls, kas bija Semeja dēls, kas bija Jāzepa dēls, kas bija Jūdas dēls,
27 Kas bija Joannas dēls, kas bija Rēzas dēls, kas bija Zorobābela dēls, kas bija Salatiela dēls, kas bija Nērija dēls,
28 Kas bija Melhija dēls, tas bija Adija dēls, kas bija Kosama dēls, kas bija Elmodama dēls, kas bija Era dēls,
29 Kas bija Hosē dēls, tas bija Eliezera dēls, kas bija Jorima dēls, kas bija Matata dēls, kas bija Levija dēls,
30 Kas bija Simeona dēls, kas bija Jūdas dēls, kas bija Jāzepa dēls, kas bija Jonana dēls, kas bija Eliakima dēls,
31 Kas bija Melejas dēls, kas bija Menana dēls, kas bija Matatas dēls, kas bija Nātana dēls, kas bija Dāvida dēls,
32 Kas bija Isaja dēls, tas bija Obeda dēls, tas bija Būza dēls, kas bija Salmona dēls, kas bija Naasona dēls,
33 Kas bija Aminadaba dēls, kas bija Arama dēls, tas bija Esromam dēls, kas bija Faresa dēls, kas bija Jūdas dēls,
34 Kas bija Jēkaba dēls, kas bija Īzāka dēls, kas bija Ābrahāma dēls, kas bija Taras dēls, kas bija Nahora dēls,
35 Kas bija Saruha dēls, kas bija Ragavas dēls, kas bija Faleka dēls, kas bija Hēbera dēls, kas bija Salas dēls,
36 Kas bija Kainana dēls, kas bija Arpaksāda dēls, kas bija Sema dēls, kas bija Nojas dēls, kas bija Lameha dēls,

37 Kas bija Matusalas dēls, kas bija Ēnoha dēls, tas bija Jareda dēls, kas bija Maleēla dēls, kas bija Kainana dēls,
38 Kas bija Ēnosa dēls, kas bija Seta dēls, kas bija Ādama dēls, kas bija Dieva dēls.

4. NODAĻA

1 Un Jēzus, Svētā Gara pilns, atgriezās no Jordānas, un Gars viņu aizveda tuksnesī,
2 Četrdesmit dienas būdams velna kārdināts. Un tajās dienās viņš neko neēda, un, kad tās bija beigušās, viņš pēc tam kļuva izsalcis.
3 Un velns viņam sacīja: Ja tu esi Dieva Dēls, pavēl šim akmenim padarīt to par maizi.
4 Un Jēzus atbildēja viņam, sacīdams: Ir rakstīts: cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet no katra Dieva vārda.
5 Un velns, uznesdams viņu augstā kalnā, vienā mirklī viņam parādīja visas pasaules valstības.
6 Un velns viņam sacīja: Es tev došu visu šo spēku un viņu godību, jo tas man ir nodots; un kam es gribu, es to došu.
7 Ja tu mani pielūgsi, viss būs tavs.
8 Bet Jēzus atbildēja un sacīja viņam: Atkāpies no manis, sātan, jo ir rakstīts: tev būs pielūgt Kungu, savu Dievu, un viņam vienam kalpot.
9 Un viņš to atveda uz Jeruzālemi, nostādīja uz templa smailes un sacīja viņam: Ja tu esi Dieva Dēls, atmeties no šejienes.
10 Jo ir rakstīts: Viņš saviem eņģeļiem pavēlēs par tevi sargāt.
11 Un viņi tevi nesīs savās rokās, lai tu nekad nesasistu savu kāju pret akmeni.
12 Un Jēzus atbildēja un sacīja viņam: Ir sacīts: tev nebūs kārdināt To Kungu, savu Dievu.
13 Un, kad velns bija izbeidzis visus kārdinājumus, viņš uz kādu laiku aizgāja no viņa.
14 Un Jēzus Gara spēkā atgriezās Galilejā, un par Viņu izskanēja slava visā apkārtnē.
15 Un viņš mācīja viņu sinagogās, būdams visu pagodināts.
16 Un viņš nonāca Nācaretē, kur viņš bija audzināts, un, kā viņam bija ierasts, sabata dienā iegāja sinagogā un piecēlās lasīt.
17 Un viņam tika nodota pravieša Isaja grāmata. Un, atvēris grāmatu, viņš atrada vietu, kur bija rakstīts,
18 Tā Kunga Gars ir pār mani, jo Viņš mani ir svaidījis, lai sludinātu evaņģēliju nabagiem. Viņš ir sūtījis mani dziedināt tos, kam salauztas, sludināt gūstekņiem par atbrīvošanu un aklajiem redzes atgūšanu, lai atbrīvotu tos, kas satriekti,
19 Sludināt Tā Kunga tīkamo gadu.
20 Un viņš aizvēra grāmatu, iedeva to atpakaļ kalpotājam un apsēdās. Un visu to acis, kas bija sinagogā, bija vērstas uz Viņu.
21 Un Viņš sāka tiem runāt: " Šodien šie Raksti ir piepildījušies jūsu ausīs."
22 Un visi liecināja par viņu un brīnījās par žēlastības vārdiem, kas izskanēja no viņa mutes. Un tie sacīja: Vai šis nav Jāzepa dēls?
23 Un viņš tiem sacīja: " Jūs noteikti man teiksit šo sakāmvārdu: Ārsti, dziedini pats sevi! Visu, ko mēs esam dzirdējuši darām Kapernaumā, dariet arī šeit, savā zemē."
24 Un viņš sacīja: Patiesi es jums saku: neviens pravietis nav pieņemams savā zemē.
25 Bet es jums saku patiesību, daudzas atraitnes bija Izraēlā Elijas laikā, kad debesis bija slēgtas trīs gadus un sešus mēnešus, kad visā zemē bija liels bads.
26 Bet pie neviena no viņiem Elija netika sūtīts, kā vien uz Sareptu, Sidonas pilsētu, pie sievietes, kas bija atraitne.
27 Un daudz spitālīgo bija Izraēlā pravieša Elizeja laikā; un neviens no viņiem netika šķīstīts, izņemot sīrieti Naāmanu.
28 Un visi tie, kas bija sinagogā, to dzirdēja, bija dusmu pilni,
29 Un cēlās un izgrūda viņu no pilsētas un aizveda līdz kalna malai, uz kuras tika uzcelta viņu pilsēta, lai tie viņu nogāztu ar galvu.
30 Bet viņš, kas gāja cauri tiem, gāja savu ceļu,
31 Un viņš nonāca Kapernaumā, Galilejas pilsētā, un mācīja tos sabata dienās.
32 Un tie bija pārsteigti par viņa mācību, jo Viņa vārdam bija spēks.
33 Un sinagogā bija kāds cilvēks, kam bija nešķīsta velna gars, un viņš skaļā balsī kliedza:
34 Sacīdami: Lieciet mums mieru! kas mums ar tevi, Jēzu no Nācaretes? vai tu esi nācis mūs iznīcināt? Es zinu tevi, kas tu esi; Dieva Svētais.
35. Un Jēzus norāja viņu, sacīdams: klusē un izej no viņa! Un, kad velns viņu bija iemetis vidū, viņš izgāja no viņa un nedarīja viņam pāri.
36 Un viņi visi brīnījās un runāja savā starpā, sacīdami: Kas tas par vārdu! jo viņš ar varu un spēku pavēl nešķīstiem gariem, un tie iziet.
37 Un slava par Viņu izplatījās visās apkārtnes vietās.
38 Un viņš izcēlās no sinagogas un iegāja Sīmaņa namā. Un Sīmaņa sievas māti aizveda ar lielu drudzi; un tie viņu lūdza par viņu.
39 Un viņš nostājās viņai virsū un norāja drudzi; Un tā tūdaļ cēlās un tiem kalpoja.
40 Kad saule rietēja, visi, kas bija slimi ar dažādām slimībām, atveda tos pie Viņa; un viņš uzlika savas rokas katram no tiem un dziedināja tos.
41 Un arī velni izgāja no daudziem, brēkdami un sacīdami: Tu esi Kristus, Dieva Dēls. Un Viņš tos norāja, neļāva tiem runāt, jo tie zināja, ka Viņš ir Kristus.
42 Kad uznāca diena, viņš aizgāja un devās uz tuksnešainu vietu, un ļaudis viņu meklēja, nāca pie viņa un apturēja viņu, lai viņš no tiem neatkāptos.
43 Un Viņš tiem sacīja: Man jāsludina Dieva valstība arī citām pilsētām, jo tāpēc es esmu sūtīts.
44 Un viņš sludināja Galilejas sinagogās.

5. NODAĻA

1 Un notika, kad ļaudis spiedās uz viņu klausīties Dieva vārdu, viņš stāvēja pie Ģenecaretes ezera,
2 Un redzēja divus laivus stāvam pie ezera, bet zvejnieki izgāja no tiem un mazgāja savus tīklus.
3 Un viņš iekāpa vienā no laivām, kas piederēja Sīmanim, un lūdza viņu, lai tas nedaudz izstumj no zemes. Un viņš apsēdās un mācīja ļaudis izkāpt no laivas.
4 Kad viņš bija beidzis runāt, viņš sacīja Sīmanim: metieties dziļumā un izmetiet tīklus.
5 Un Sīmanis atbildēja un sacīja viņam: Mācītāj, mēs visu nakti esam strādājuši un neko neesam paņēmuši; tomēr pēc tava vārda es izmetīšu tīklu.

6 Un to izdarījuši, viņi ieslēdza lielu daudzumu zivju, un to tīkls salauza.
7 Un viņi pamāja saviem partneriem, kas bija otrā laivā, lai nāk un palīdz tiem. Un viņi nāca un piepildīja abas laivas, tā ka tās sāka grimt.
8 Sīmanis Pēteris, to redzēdams, nokrita pie Jēzus ceļiem un sacīja: Ejiet prom no manis! jo es esmu grēcīgs cilvēks, ak Kungs.
9 Jo viņš un visi, kas bija ar viņu, bija pārsteigti par zivju izvilkšanu, ko viņi bija satvēruši.
10 Un tāpat bija arī Jēkabs un Jānis, Zebedeja dēli, kas bija Sīmaņa partneri. Un Jēzus sacīja Sīmanim: Nebīsties! no šī brīža tu ķersi cilvēkus.
11 Un, kad tie bija nogādājuši savas laivas krastā, viņi visu atstāja un sekoja Viņam.
12 Un notika, kad viņš bija kādā pilsētā, lūk, cilvēks, pilns ar spitālību. Viņš, redzēdams Jēzu, nokrita uz viņa vaiga un lūdza Viņu, sacīdams: Kungs, ja Tu gribi, Tu vari mani šķīstīt.
13 Un viņš izstiepa roku un pieskārās tam, sacīdams: Es gribu, esi tīrs! Un tūdaļ spitālība no viņa aizgāja.
14 Un viņš viņam pavēlēja nevienam neko nestāstīt, bet ej un parādies priesterim un upurē par savu šķīstīšanu, kā Mozus bija pavēlējis, par liecību tiem.
15 Bet jo vairāk par Viņu kļuva slava, un liels ļaužu pulks sapulcējās, lai dzirdētu un lai Viņš tiktu dziedināts no savām vājībām.
16 Un viņš aizgāja tuksnesī un lūdza Dievu.
17 Un notika kādā dienā, kad viņš mācīja, ka blakus sēdēja farizeji un bauslības mācītāji, kas bija nākuši no visām Galilejas, Jūdejas un Jeruzalemes pilsētām, un Tā Kunga spēks. bija klāt, lai tos dziedinātu.
18 Un, lūk, vīri ienesa gultā cilvēku, kas bija slims ar trieku, un viņi meklēja iespēju viņu ienest un nolikt viņa priekšā.
19 Un, kad viņi nevarēja atrast, pa kādu ceļu viņu varētu ienest ļaužu ļaužu dēļ, viņi uzkāpa uz mājas jumta un nolaida viņu caur flīžu klājumu ar viņa guļamvietu vidū Jēzus priekšā.
20 Un viņš, redzēdams viņu ticību, sacīja viņam: Cilvēk, tavi grēki tev ir piedoti.
21 Un rakstu mācītāji un farizeji sāka spriest, sacīdami: Kas tas ir, kas runā zaimus? Kurš gan var piedot grēkus, ja ne tikai Dievs?
22 Bet Jēzus, redzēdams viņu domas, atbildēja un sacīja viņiem: Ko jūs domājat savās sirdīs?
23 Vai ir vieglāk teikt: Tavi grēki tev piedoti? vai teikt: celies un ej?
24 Bet, lai jūs zinātu, ka Cilvēka Dēlam ir vara virs zemes piedot grēkus (viņš sacīja triekas slimniekam), es tev saku: celies, ņem savu gultu un ej savā namā.
25 Un tūdaļ viņš cēlās viņu priekšā un paņēma to, uz kura gulēja, un aizgāja uz savu namu, pagodinādams Dievu.
26 Un viņi visi brīnījās, godināja Dievu un bija baiļu pilni, sacīdami: "Šodien mēs esam redzējuši dīvainas lietas."
27 Un pēc tam viņš izgāja un ieraudzīja muitnieku, vārdā Levijs, sēžam pie muitas saņemšanas, un sacīja tam: Seko man!
28 Un viņš visu atstāja, cēlās un sekoja viņam.
29 Un Levijs sarīkoja viņam lielus svētkus savā namā, un tur bija liels pulks muitnieku un citu, kas kopā ar viņiem sēdēja.
30 Bet viņu rakstu mācītāji un farizeji kurnēja pret Viņa mācekļiem, sacīdami: Kāpēc jūs ēdat un dzerat kopā ar muitniekiem un grēciniekiem?
31 Bet Jēzus atbildēja un sacīja viņiem: Tiem, kas ir veseli, ārsts nav vajadzīgs. bet tie, kas ir slimi.
32 Es nācu nevis aicināt taisnos, bet grēciniekus uz atgriešanos.
33 Un tie viņam sacīja: Kāpēc Jāņa mācekļi bieži gavē un lūdzas, tāpat arī farizeju mācekļi? bet tavs ēd un dzer?
34 Un Viņš tiem sacīja: Vai jūs varat likt līgavas bērniem gavēt, kamēr līgavainis ir ar viņiem?
35 Bet nāks dienas, kad līgavainis viņiem tiks atņemts, un tad viņi tajās dienās gavēs.
36 Un viņš arī runāja tiem līdzību; Neviens neuzvelk jaunu apģērba gabalu vecam; ja citādi, tad gan jaunais maksā īri, gan gabals, kas tika izņemts no jaunā, nesakrīt ar veco.
37 Un neviens nelej jaunu vīnu vecos traukos; citādi jaunais vīns saplīsīs un izlīs, un pudeles ies bojā.
38 Bet jauns vīns jālej jaunos traukos; un abi ir saglabāti.
39 Neviens, kas dzēris veco vīnu, tūlīt nevēlas jaunu, jo viņš saka: vecais ir labāks.

6. NODAĻA

1 Un notika otrajā sabatā pēc pirmā, ka viņš gāja cauri labības laukiem; un viņa mācekļi plūca vārpas un ēda, berzējot tās savās rokās.
2 Un daži no farizejiem sacīja viņiem: Kāpēc jūs darāt to, ko nedrīkst darīt sabata dienās?
3 Un Jēzus viņiem atbildēja un sacīja: Vai jūs neesat tik daudz lasījuši, ko Dāvids darīja, kad pats bija izsalcis, un tie, kas bija ar viņu?
4 Kā viņš iegāja Dieva namā, ņēma un ēda redzamās maizes un deva arī tiem, kas bija ar viņu; ko nav atļauts ēst, bet tikai priesteriem?
5 Un Viņš tiem sacīja: Cilvēka Dēls ir arī sabata kungs.
6 Un notika arī citā sabatā, ka viņš iegāja sinagogā un mācīja. Un tur bija kāds vīrs, kura labā roka bija nokaltusi.
7 Un rakstu mācītāji un farizeji vēroja viņu, vai viņš sabatā dziedinās; lai viņi varētu atrast viņam apsūdzību.
8 Bet viņš zināja viņu domas un sacīja cilvēkam, kuram bija nokaltusi roka: Celies un stājies vidū! Un viņš piecēlās un izcēlās.
9 Tad Jēzus sacīja viņiem: Es jums jautāšu vienu lietu; Vai sabata dienās ir atļauts darīt labu vai ļaunu? glābt dzīvību vai iznīcināt?
10 Un, palūkojies uz tiem visiem, Viņš sacīja cilvēkam: Izstiep savu roku! Un viņš to darīja, un viņa roka tapa vesela kā otra.
11 Un viņi bija neprāta pilni; un runāja viens ar otru, ko viņi varētu darīt ar Jēzu.
12 Un notika tajās dienās, ka viņš izgāja kalnā lūgt Dievu un pavadīja visu nakti lūgšanā pie Dieva.
13 Un, kad uznāca diena, Viņš aicināja pie sevis savus mācekļus, un no tiem Viņš izraudzījās divpadsmit, kurus Viņš arī nosauca par apustuļiem.
14 Sīmanis, kuru viņš arī nosauca par Pēteri, un viņa brālis Andrejs, Jēkabs un Jānis, Filips un Bartolomejs,
15 Matejs un Toms, Jēkabs, Alfeja dēls, un Sīmanis, ko sauc par zelotiem,
16 Un Jūdu, Jēkaba brāli, un Jūdu Iskariotu, kas arī bija nodevējs.

17 Un viņš nonāca līdz ar tiem un nostājās klajumā, un viņa mācekļu pulks un liels ļaužu pulks no visas Jūdejas un Jeruzalemes, un no Tiras un Sidonas jūras krasta, kas nāca viņu uzklausīt, un tikt dziedinātiem no viņu slimībām;
18 Un tie, kas bija nešķīsto garu nomocīti, un tie kļuva veseli.
19 Un viss ļaužu pulks meklēja Viņu pieskarties, jo no viņa izgāja spēks un visus dziedināja.
20 Un viņš pacēla acis uz saviem mācekļiem un sacīja: Esiet svētīti jūs nabagi, jo jums pieder Dieva valstība!
21 Svētīgi jūs, kas tagad esat izsalkuši, jo jūs tiksiet paēduši. Svētīgi jūs, kas tagad raudat, jo jūs smiesieties.
22 Svētīgi jūs esat, kad cilvēki jūs ienīdīs un jūs nošķirs no savas sabiedrības, un jūs apvainos un izmetīs jūsu vārdu kā ļaunu Cilvēka Dēla dēļ.
23 Priecājieties tajā dienā un priecājieties, jo, lūk, jūsu alga ir liela debesīs, jo tāpat viņu tēvi darīja praviešiem.
24 Bet bēdas jums, bagātie! jo jūs esat saņēmuši savu mierinājumu.
25 Bēdas jums, kas esat paēduši! jo jūs būsiet izsalkuši. Bēdas jums, kas tagad smejas! jo jūs bēdāsit un raudāt.
26 Bēdas jums, kad visi par jums runās labu! jo tā viņu tēvi darīja viltus praviešiem.
27 Bet es saku jums, kas dzirdat: mīliet savus ienaidniekus, dariet labu tiem, kas jūs ienīst,
28 Svētījiet tos, kas jūs nolād, un lūdziet par tiem, kas jūs ļaunprātīgi izmanto.
29 Un tam, kas sit pa vienu vaigu, piedāvā arī otru; un tas, kas noņem tavu apmetni, neliedz arī tavu mēteli.
30 Dod katram, kas no tevis lūdz; un no tā, kas atņem tavu mantu, to vairs neprasi.
31 Un kā jūs vēlaties, lai cilvēki jums dara, tā dariet arī jūs viņiem.
32 Jo, ja jūs mīlat tos, kas jūs mīl, kāds paldies jums? jo arī grēcinieki mīl tos, kas viņus mīl.
33 Un, ja jūs darāt labu tiem, kas jums labu dara, kāds jums paldies? jo grēcinieki dara pat to pašu.
34 Un, ja jūs aizdodat tiem, no kuriem cerat saņemt, kāds jums paldies? jo grēcinieki arī aizdod grēciniekiem, lai tikpat daudz saņemtu.
35 Bet mīliet savus ienaidniekus un dariet labu un aizdodiet, ne uz ko vairs necerēdami; un jūsu alga būs liela, un jūs būsit Visaugstākā bērni, jo viņš ir laipns pret nepateicīgajiem un ļaunajiem.
36 Tāpēc esiet žēlsirdīgi, kā arī jūsu Tēvs ir žēlīgs.
37 Netiesājiet, un jūs netiksiet tiesāti; nenosodiet, un jūs netiksiet notiesāti; piedodiet, un jums tiks piedots.
38 Dodiet, tad jums tiks dots; Labu mēru, saspiestu, sakratītu un pārskrienu, cilvēki iedos jūsu klēpī. Jo ar tādu pašu mēru, ar kādu jūs mērojat, jums atkal tiks atmērīts.
39 Un Viņš runāja tiem līdzību: vai akls var vadīt aklo? vai viņi abi neiekrīt grāvī?
40 Māceklis nav augstāks par savu kungu, bet ikviens, kas ir pilnīgs, lai ir kā viņa skolotājs.
41 Un kāpēc tu redzi skabargu sava brāļa acī, bet baļķi, kas ir savā acī, tu neredzi?
42 Vai nu kā tu vari teikt savam brālim: brāli, ļauj man izvilkt skabargu tavā acī, ja tu pats neredzi baļķi, kas ir tavā acī? Tu liekuli, izmet vispirms baļķi no savas acs, un tad redzi, kā izvilkt skabargu, kas ir tava brāļa acī.
43 Jo labs koks nenes bojātus augļus; un bojāts koks nenes labus augļus.
44 Jo katrs koks ir pazīstams no viņa paša augļiem. Jo no ērkšķiem cilvēki nevāc vīģes, nedz no ērkšķu krūma vīnogas.
45 Labs cilvēks no savas sirds labās bagātības iznes to, kas ir labs; un ļauns cilvēks no savas sirds ļaunās bagātības izvelk to, kas ir ļauns, jo no sirds pārpilnības viņa mute runā.
46 Un kāpēc jūs mani saucat: Kungs, Kungs, un nedariet to, ko es saku?
47 Ikviens, kas nāk pie manis un dzird manus vārdus un tos dara, es jums parādīšu, kam viņš ir līdzīgs.
48 Viņš ir kā cilvēks, kas uzcēla namu, raka dziļi un lika pamatus uz klints; un, kad plūdi cēlās, straume spēcīgi sitās pār šo namu un nevarēja to satricināt, jo tas bija dibināts uz klints. .
49 Bet kas dzird un nedara, tas ir kā cilvēks, kas bez pamata uzcēlis namu uz zemes; pret kuru straume spēcīgi sitās un tūdaļ nokrita; un tās mājas drupas bija lielas.

7. NODAĻA

1Tad, kad viņš bija beidzis visus savus vārdus ļaužu priekšā, viņš iegāja Kapernaumā.
2 Un kāds virsnieka kalps, kas viņam bija dārgs, bija slims un bija gatavs mirt.
3 Un, dzirdēdams par Jēzu, viņš sūtīja pie viņa jūdu vecākos, lūdzot, lai viņš nāk un dziedina viņa kalpu.
4 Un, piegājuši pie Jēzus, tie tūdaļ lūdza Viņu, sacīdami: Viņš ir tā cienīgs, lai viņš to darītu.
5 Jo viņš mīl mūsu tautu un mums ir uzcēlis sinagogu.
6 Tad Jēzus gāja viņiem līdzi. Un, kad viņš jau nebija tālu no mājas, virsnieks sūtīja pie viņa draugus, sacīdams: Kungs, neapgrūtini sevi, jo es neesmu cienīgs, ka tu ieies zem mana jumta.
7 Tāpēc es arī neuzskatīju sevi par cienīgu nākt pie tevis, bet saki ar vārdu, un mans kalps taps vesels.
8 Jo arī es esmu vīrs, kas ir pakļauts varai, un man ir pakļauti kareivji, un es vienam saku: ej, un viņš iet; un citam: nāc, un viņš nāks; un manam kalpam: dari to, un viņš to darīs.
9 Kad Jēzus to dzirdēja, viņš brīnījās par viņu, apgrieza viņu un sacīja ļaudīm, kas viņam sekoja: Es jums saku: tik lielu ticību es neesmu atradis Izraēlā.
10 Un sūtītie, atgriezušies namā, atrada kalpu veselu, kas bija slims.
11 Un notika nākamajā dienā, ka viņš devās uz pilsētu, ko sauca Naina; un daudzi viņa mācekļi gāja viņam līdzi un daudz ļaužu.
12 Kad viņš tuvojās pilsētas vārtiem, lūk, tur tika iznests mironis, viņa mātes vienīgais dēls, un viņa bija atraitne, un ar viņu bija daudz pilsētas ļaužu.
13 Un Tas Kungs, viņu redzēdams, apžēlojās par viņu un sacīja tai: Neraudi!
14 Un viņš piegāja un pieskārās aizkaram, un tie, kas viņu dzemdēja, apstājās. Un viņš sacīja: Jaunekli, es tev saku: celies!
15 Un mirušais piecēlās sēdus un sāka runāt. Un viņš nodeva viņu savai mātei.
16 Un bailes pārņēma visus, un viņi godināja Dievu, sacīdami: ka mūsu vidū ir cēlies liels pravietis. un: Dievs ir apmeklējis savus ļaudis.

17 Un šīs runas par viņu izplatījās visā Jūdejā un visā apkārtnē.
18Un Jāņa mācekļi viņam visu to atklāja.
19 Un Jānis, pieaicinājis divus savus mācekļus, sūtīja tos pie Jēzus, sacīdams: Vai tu esi tas, kam jānāk? vai meklējam citu?
20 Kad vīri piegāja pie viņa, tie sacīja: Jānis Kristītājs mūs sūtīja pie tevis, sacīdams: vai tu esi tas, kam jānāk? vai meklējam citu?
21 Un tajā pašā stundā viņš izārstēja daudzus no viņu slimībām un mocībām, un no ļaunajiem gariem; un daudziem aklajiem Viņš deva redzi.
22 Tad Jēzus atbildēja un sacīja viņiem: Ejiet un pastāstiet Jānim, ko jūs esat redzējuši un dzirdējuši. kā aklie redz, klibi staigā, spitālīgie tiek šķīstīti, kurlie dzird, mirušie augšāmceļas, nabagiem tiek sludināts evaņģēlijs.
23 Un svētīgs ir tas, kas mani neapgrēcinās.
24 Un kad Jāņa sūtņi bija aizgājuši, viņš sāka runāt ļaudīm par Jāni: Ko jūs izgājāt tuksnesī redzēt? Vēja satricināta niedre?
25 Bet ko jūs izgājāt redzēt? Cilvēks, ģērbies mīkstos tērpos? Lūk, tie, kas ir krāšņi tērpti un dzīvo smalki, atrodas ķēniņu pagalmos.
26 Bet ko jūs izgājāt redzēt? Pravietis? Jā, es jums saku, un daudz vairāk nekā pravietis.
27 Šis ir tas, par kuru ir rakstīts: redzi, es sūtu savu sūtni tavā priekšā, kas sagatavos tavu ceļu tavā priekšā.
28 Jo es jums saku: starp tiem, kas dzimuši no sievietēm, nav lielāka pravieša par Jāni Kristītāju, bet mazākais Dieva valstībā ir lielāks par viņu.
29 Un visa tauta, kas viņu dzirdēja, un muitnieki attaisnoja Dievu, tapdami kristīti ar Jāņa kristību.
30 Bet farizeji un bauslības zinātāji noraidīja Dieva pret sevi vērsto padomu, jo netika no Viņa kristīti.
31 Un Tas Kungs sacīja: ar ko lai es pielīdzinu šīs paaudzes vīrus? un kādi viņi ir?
32 Tie ir līdzīgi bērniem, kas sēž tirgū un sauc cits citam un saka: Mēs jums esam pīdējuši, bet jūs neesat dejojuši. mēs esam apraudājuši jūs, un jūs neesat raudājuši.
33 Jo Jānis Kristītājs nāca, neēdot maizi un nedzerot vīnu; un jūs sakāt: Viņā ir velns.
34 Cilvēka Dēls ir atnācis ēd un dzer; un jūs sakāt: Lūk, rijējs un vīna dzērājs, muitnieku un grēcinieku draugs!
35 Bet gudrību attaisno visi viņas bērni.
36 Un viens no farizejiem lūdza viņu ēst kopā ar viņu. Un viņš iegāja farizeja namā un apsēdās pie galda.
37 Un, lūk, kāda sieviete pilsētā, kas bija grēciniece, uzzinājusi, ka Jēzus farizeja namā sēž pie galda, atnesa alabastra kārbu ar smērvielu,
38 Un nostājās pie viņa kājām aiz viņa raudādama un sāka mazgāt viņa kājas ar asarām, un noslaucīja tās ar saviem galvas matiem, skūpstīja viņa kājas un svaidīja tās ar smērvielu.
39 Kad farizejs, kas viņu bija pavēlējis, to redzēja, viņš runāja sevī, sacīdams: Ja viņš būtu pravietis, tas zinātu, kas un kāda ir šī sieviete, kas viņu aizskar, jo viņa ir grēciniece.
40 Bet Jēzus atbildēja un sacīja viņam: Sīmani, man tev ir kas sakāms. Un viņš sacīja: Skolotāj, saki tālāk!
41 Bija kāds kreditors, kuram bija divi parādnieki: viens bija parādā pieci simti pensu, bet otrs piecdesmit.
42 Un, kad viņiem nebija par ko maksāt, viņš viņiem abiem atklāti piedeva. Tāpēc sakiet man, kurš no viņiem viņu mīlēs visvairāk?
43 Sīmanis atbildēja un sacīja: Es domāju, ka tas, kam viņš visvairāk piedeva. Un viņš tam sacīja: Tu esi pareizi spriedis.
44 Un viņš pagriezās pret sievieti un sacīja Sīmanim: vai tu redzi šo sievieti? Es iegāju tavā namā, tu man nedevi ūdeni manām kājām, bet viņa manas kājas nomazgāja ar asarām un noslaucīja tās ar saviem galvas matiem.
45 Tu man neesi skūpstījis, bet šī sieviete kopš brīža, kad es ienācu, nav pārstājusi skūpstīt manas kājas.
46 Manu galvu tu neesi svaidījis ar eļļu, bet šī sieviete ir svaidījusi manas kājas ar eļļu.
47 Tāpēc es tev saku: Viņas daudzie grēki ir piedoti; jo viņa daudz mīlēja, bet kam maz tiek piedots, tas maz mīl.
48 Un viņš tai sacīja: Tavi grēki ir piedoti.
49 Un tie, kas sēdēja pie Viņa pie galda, sāka sevī domāt: Kas ir tas, kas arī grēkus piedod?
50 Un viņš sacīja sievietei: Tava ticība tevi ir izglābusi; ej ar mieru.

8. NODAĻA

1Un notika pēc tam, ka viņš gāja pa visām pilsētām un ciemiem, sludinādams un sludinādams evaņģēliju par Dieva valstību; un tie divpadsmit bija ar viņu,
2 Un dažas sievietes, kas bija dziedinātas no ļaunajiem gariem un vājībām, Marija, saukta Magdalēna, no kuras izgāja septiņi velni,
3 Un Joanna, Hēroda pārvaldnieka Kuzas sieva, un Suzanna un daudzi citi, kas viņam kalpoja ar savu mantu.
4 Un, kad daudz ļaužu sapulcējās un ieradās pie viņa no visām pilsētām, viņš runāja līdzībā:
5 Sējējs izgāja sēt savu sēklu, un, sējot, daži nokrita ceļmalā; un tas tika nomīdīts, un gaisa putni to aprija.
6 Un daži nokrita uz klints; un, tiklīdz tas bija izspraucis, tas nokalta, jo tam trūka mitruma.
7 Un daži krita starp ērkšķiem; un ērkšķi izauga ar to un nosmaka to.
8 Un citi krita labā zemē, uzauga un nesa simtkārtīgus augļus. Un, to sacījis, viņš sauca: Kam ausis dzirdēt, tas lai dzird!
9 Un Viņa mācekļi jautāja Viņam, sacīdami: Kas tā varētu būt par līdzību?
10 Un viņš sacīja: jums ir dots zināt Dieva valstības noslēpumus, bet citiem līdzībās; lai redzot neredzētu un dzirdot nesaprastu.
11 Līdzība ir šāda: sēkla ir Dieva vārds.
12 Tie, kas ir ceļā, ir tie, kas dzird; tad nāk velns un izņem vārdu no viņu sirdīm, lai viņi neticētu un netiktu izglābti.
13 Tie ir uz klints tie, kas, dzirdot, ar prieku pieņem vārdu; un tiem nav saknes, kas kādu laiku tic un kārdinājuma laikā atkrīt.
14 Un tie, kas krita starp ērkšķiem, ir tie, kas, to dzirdējuši, iziet un tiek nosmakti no šīs dzīves rūpēm, bagātībām un priekiem, un tie nenes augļus līdz pilnībai.
15 Bet labā zemē ir tie, kas godīgā un labā sirdī, vārdu dzirdējuši, to tur un nes augļus ar pacietību.
16 Neviens, aizdedzinot sveci, neaizsedz to ar trauku un nenoliek zem gultas. bet noliek to uz svečtura, lai tie, kas ieiet, redzētu gaismu.

17 Jo nekas nav noslēpums, kas netiktu atklāts; un nekas nav apslēpts, kas neuzzinās un nenonāks.
18 Tāpēc uzmanieties, kā jūs dzirdat, jo, kam ir, tam tiks dots; un kam nav, tam tiks atņemts arī tas, kas viņam šķiet.
19Tad pie viņa nāca viņa māte un viņa brāļi, un viņi nevarēja nākt pie viņa preses dēļ.
20 Un daži viņam paziņoja: Tava māte un tavi brāļi stāv ārā un vēlas tevi redzēt.
21 Viņš atbildēja un sacīja tiem: Mana māte un mani brāļi ir tie, kas dzird Dieva vārdu un to dara.
22 Kādā dienā notika, ka viņš ar saviem mācekļiem iekāpa laivā un sacīja tiem: Pārejam uz otru ezera krastu. Un viņi devās uz priekšu.
23 Bet, kad viņi kuģoja, viņš aizmiga, un uz ezera sanāca vēja vētra; un tie bija piepildīti ar ūdeni un bija apdraudēti.
24 Un tie piegāja pie viņa un modināja viņu, sacīdami: Mācītāj, saimniek, mēs ejam bojā. Tad viņš cēlās un norāja vēju un ūdens trakošanu, un tie apklusa, un iestājās klusums.
25 Un Viņš tiem sacīja: Kur ir jūsu ticība? Un tie brīnījās, savā starpā sacīdami: Kas tas par cilvēku? jo viņš pavēl pat vējiem un ūdenim, un tie viņam paklausa.
26 Un viņi nonāca Gadariešu valstī, kas atrodas pretī Galilejai.
27 Un, kad viņš izgāja uz zemi, viņu no pilsētas sagaidīja kāds vīrs, kam jau ilgu laiku bija ļaunie gari un kurš neģērba drēbes un nedzīvoja nevienā mājā, bet kapos.
28 Ieraudzījis Jēzu, viņš kliedza, metās Viņa priekšā un skaļā balsī sacīja: Kas man ar tevi, Jēzu, visaugstākā Dieva Dēls? Es tevi lūdzu, nemoki mani.
29 (Jo viņš bija pavēlējis nešķīstam garam iziet no cilvēka. Jo bieži tas viņu bija satvēris, un viņš tika turēts sasiets ar važām un važām, un viņš sarauja saites, un velns viņu aizdzina tuksnesī.)
30. Un Jēzus viņam jautāja, sacīdams: Kāds ir tavs vārds? Un viņš sacīja: Leģions, jo viņā iegāja daudz ļauno garu.
31 Un tie lūdza Viņu, lai Viņš nevēlētu tiem iziet dziļumā.
32 Un tur bija daudz cūku ganāmpulks, kas ganījās kalnā, un tie lūdza Viņu, lai Viņš atļauj tiem ieiet tajos. Un viņš tos cieta.
33 Tad velni izgāja no cilvēka un iegāja cūkās, un ganāmpulks spēcīgā skrējienā skrēja lejā no stāvas vietas ezerā un nosmaka.
34 Kad tie, kas tos baroja, redzēja, kas noticis, tie bēga un gāja un stāstīja par to pilsētā un laukos.
35 Tad viņi izgāja skatīties, kas noticis; un nāca pie Jēzus un atrada cilvēku, no kura velni bija izgājuši, sēžam pie Jēzus kājām, apģērbtu un pie pilna prāta, un viņi izbijās.
36 Un tie, kas to redzēja, pastāstīja viņiem, ar ko velnu apsēstais tika dziedināts.
37 Tad viss Gadariešu zemes ļaudis visapkārt lūdza Viņu aiziet no tiem; jo tos aizņēma lielas bailes. Viņš iekāpa laivā un atgriezās atpakaļ.
38 Bet vīrs, no kura velni bija izgājuši, lūdza viņu, lai viņš būtu ar viņu, bet Jēzus viņu atlaida, sacīdams:
39 Atgriezies savā namā un parādi, cik lielus darbus Dievs tev ir darījis. Un viņš aizgāja un visā pilsētā pasludināja, cik lielus darbus Jēzus viņam bija darījis.
40 Un notika, kad Jēzus atgriezās, ļaudis viņu uzņēma ar prieku, jo visi Viņu gaidīja.
41 Un, lūk, nāca kāds vīrs, vārdā Jairs, un viņš bija sinagogas priekšnieks; un viņš nokrita pie Jēzus kājām un lūdza viņu nākt viņa namā.
42 Jo viņam bija viena meita, apmēram divpadsmit gadus veca, un viņa gulēja mirstošā stāvoklī. Bet viņam ejot, ļaudis viņu drūzmēja.
43 Un kādai sievietei, kurai divpadsmit gadus bija asinsizplūdums un kura visu savu iztiku bija iztērējusi ārstiem, tā arī nevarēja tikt izārstēta no neviena,
44 Viņa nāca viņam aiz muguras un pieskārās viņa drēbju apmalei, un tūdaļ viņai apstājās asinis.
45 Un Jēzus sacīja: Kas mani aizskāra? Kad visi to noliedza, Pēteris un tie, kas bija ar viņu, sacīja: Mācītāj, ļaužu pulks tevi drūzmējas un tevi spiež, un tu jautāji: kas mani aizskāra?
46 Un Jēzus sacīja: Mani kāds ir pieskāries, jo es redzu, ka tikums no manis ir izgājis.
47 Un sieviete, redzēdama, ka viņa nav apslēpta, nāca trīcēdama un nokrita Viņa priekšā, un visu ļaužu priekšā paziņoja viņam, kāpēc viņa viņu pieskārās un kā viņa tūdaļ tika dziedināta.
48 Un viņš tai sacīja: " Meitiņ, esi mierīgs! tava ticība tevi ir darījusi veselu; ej ar mieru.
49 Viņam vēl runājot, nāca kāds no sinagogas priekšnieka nama un sacīja viņam: Tava meita ir mirusi. nepatikšanas ne Meistaram.
50 Bet Jēzus, to dzirdējis, atbildēja viņam, sacīdams: Nebīsties, tici vien, tad viņa taps vesela.
51 Un, ienācis namā, viņš nevienam neļāva ieiet, kā vien Pēterim un Jēkabam, un Jānim, un jaunavas tēvam un mātei.
52 Un visi raudāja un apraudāja viņu, bet viņš sacīja: Neraudiet! viņa nav mirusi, bet guļ.
53 Un tie viņu izsmēja, zinādami, ka viņa ir mirusi.
54 Un viņš tos visus izdzina, paņēma viņu aiz rokas un sauca, sacīdams: Kalpone, celies!
55 Un viņas gars atkal nāca, un viņa tūdaļ cēlās; un viņš pavēlēja dot tai barību.
56 Un viņas vecāki bija pārsteigti, bet viņš tiem pavēlēja nevienam nestāstiet, kas noticis.

9. NODAĻA

1Tad viņš sasauca savus divpadsmit mācekļus un deva tiem varu un varu pār visiem ļaunajiem gariem un izārstēt slimības.
2 Un viņš sūtīja tos sludināt Dieva valstību un dziedināt slimos.
3 Un viņš tiem sacīja: " Neņemiet sev līdzi neko, ne stabus, ne bulciņas, ne maizi, ne naudu. nevienam nav divu mēteļu katrā.
4 Un, kurā namā jūs ieiesit, tur palieciet un no turienes izejiet.
5 Un ikviens, kas jūs nepieņem, izejot no šīs pilsētas, nokratiet no savām kājām putekļus par liecību pret viņiem.
6 Un viņi aizgāja un staigāja pa pilsētām, visur sludinādami evaņģēliju un dziedinādami.
7 Tetrarhs Herods dzirdēja par visu, ko viņš bija darījis.
8 Un no dažiem, ka Eliass bija parādījies; un par citiem, ka viens no vecajiem praviešiem ir augšāmcēlies.

9 Un Hērods sacīja: Jānim es esmu nocirtis galvu, bet kas ir šis, par kuru es tādas lietas dzirdu? Un viņš gribēja viņu redzēt.
10 Un apustuļi, kad viņi atgriezās, pastāstīja viņam visu, ko viņi bija darījuši. Un viņš tos paņēma un aizgāja viens pats tuksnešainā vietā, kas pieder pilsētai, ko sauc par Betsaidu.
11 Un ļaudis, to uzzinājuši, sekoja Viņam, un viņš tos uzņēma un runāja tiem par Dieva valstību un dziedināja tos, kam bija vajadzīga dziedināšana.
12 Kad diena sāka nogurt, nāca tie divpadsmit un sacīja Viņam: Atlaid ļaudis, lai tie ietu apkārtējās pilsētās un laukos, apmestos un dabūtu pārtiku, jo mēs esam šeit tuksneša vieta.
13 Bet Viņš tiem sacīja: Dodiet jums ēst! Un tie sacīja: Mums nav vairāk kā piecas maizes un divas zivis; izņemot to, ka mums vajadzētu iet un nopirkt gaļu visai šai tautai.
14 Jo tie bija apmēram pieci tūkstoši vīru. Un Viņš sacīja saviem mācekļiem: Lieciet viņiem apsēsties pa piecdesmitniekiem pulkā.
15 Un viņi to darīja un visus lika apsēsties.
16 Tad viņš paņēma piecas maizes un abas zivis, paskatījās uz debesīm, svētīja tās, lauza un deva mācekļiem, lai tie nostāda ļaužu priekšā.
17 Un viņi ēda un visi paēda, un tika savākti no tiem palikušajiem gabaliņiem divpadsmit grozi.
18 Un notika, kad Viņš viens pats lūdza Dievu, un Viņa mācekļi bija ar viņu, un Viņš tiem jautāja, sacīdams: Par ko mani saka ļaudis?
19 Tie atbildēja un sacīja: Jānis Kristītājs; bet daži saka: Eliass; un citi saka, ka viens no vecajiem praviešiem ir augšāmcēlies.
20 Viņš tiem sacīja: Bet par ko jūs mani uzskatāt? Pēteris atbildēja un sacīja: Dieva Kristus.
21 Un viņš tiem stingri pavēlēja un pavēlēja nevienam to nestāstīt;
22 Sacīdams: Cilvēka Dēlam būs daudz jācieš, un vecāko un augsto priesteru un rakstu mācītāju atstumtam, jānokautam un trešajā dienā augšāmceltam.
23 Un Viņš tiem visiem sacīja: Ja kāds grib man sekot, tas lai aizliedz sevi un ik dienas ņem savu krustu un seko man.
24 Jo ikviens, kas savu dzīvību grib glābt, to pazaudēs, bet, kas savu dzīvību zaudēs manis dēļ, tas to izglābs.
25 Jo ko gan cilvēks dod, ja viņš iegūs visu pasauli un pazaudē pats sevi vai tiek atstumts?
26 Jo, kas kaunēsies no manis un no maniem vārdiem, par to kaunēsies Cilvēka Dēls, kad Viņš nāks savā, sava Tēva un svēto eņģeļu godībā.
27 Bet es jums saku patiesību, ka šeit stāv daži, kas nebaudīs nāvi, iekams viņi redzēs Dieva valstību.
28 Un notika apmēram astoņas dienas pēc šiem vārdiem, viņš paņēma Pēteri, Jāni un Jēkabu un uzkāpa kalnā lūgt.
29 Un viņam lūdzot, viņa sejas izskats mainījās, un viņa drēbes bija baltas un mirdzošas.
30 Un, lūk, divi vīri runāja ar viņu, tie bija Mozus un Ēlija.
31. Viņš parādījās godībā un runāja par savu nāvi, kas viņam jāpaveic Jeruzalemē.
32 Bet Pēteris un tie, kas bija ar viņu, bija miega smagi, un, kad viņi bija nomodā, viņi redzēja Viņa godību un divus vīrus, kas stāvēja ar viņu.
33 Un notika, kad viņi aizgāja no viņa, Pēteris sacīja Jēzum: Mācītāj, mums ir labi šeit būt! viens tev, viens Mozum un viens Elijam, nezinot, ko viņš teica.
34 Viņam tā runājot, nāca mākonis un aizēnoja tos, un viņi baidījās, ieejot mākonī.
35 Un no mākoņa atskanēja balss, kas sacīja: Šis ir mans mīļais Dēls!
36 Kad balss bija pagājis, Jēzu atrada vienu. Un viņi turēja to cieši un tajās dienās nevienam neteica neko no tā, ko viņi bija redzējuši.
37 Un notika, ka nākamajā dienā, kad viņi nokāpa no kalna, viņu sagaidīja daudz cilvēku.
38 Un, lūk, kāds no pulka kliedza, sacīdams: Mācītāj, es tevi lūdzu, paskaties uz manu dēlu, jo viņš ir mans vienīgais bērns.
39 Un, lūk, gars viņu satvēra, un viņš pēkšņi kliedz; un tas viņu plosās, ka viņš atkal puto, un, satriecot viņu, gandrīz neatkāpjas no viņa.
40 Un es lūdzu tavus mācekļus, lai tie viņu izdzen; un viņi nevarēja.
41 Bet Jēzus atbildēja un sacīja: Ak, neticīgā un sagrozītā paaudze, cik ilgi man būs ar jums un jācieš? Atved savu dēlu šurp.
42 Un viņam vēl tuvojoties, velns viņu nometa un saplosīja. Un Jēzus norāja nešķīsto garu, izdziedināja bērnu un nodeva viņu atpakaļ savam tēvam.
43 Un viņi visi bija pārsteigti par Dieva vareno spēku. Bet, kamēr viņi brīnījās par visu, ko Jēzus darīja, Viņš sacīja saviem mācekļiem:
44 Lai šie vārdi iedziļinās jūsu ausīs, jo Cilvēka Dēls tiks nodots cilvēku rokās.
45 Bet viņi nesaprata šo vārdu, un tas viņiem bija apslēpts, ka viņi to nesaprata, un viņi baidījās viņam šo vārdu jautāt.
46 Tad viņu vidū radās domstarpības, kuram no viņiem vajadzētu būt lielākajam.
47 Un Jēzus, sapratis viņu sirds domas, paņēma bērnu un nosēdināja to pie viņa,
48 Un sacīja viņiem: Kas uzņem šo bērnu manā vārdā, tas uzņem mani; un kas uzņem mani, tas uzņem to, kas mani sūtījis.
49 Bet Jānis atbildēja un sacīja: Mācītāj, mēs redzējām, kāds Tavā vārdā izdzen ļaunos garus; un mēs viņam aizliedzām, jo viņš mums neseko.
50 Un Jēzus viņam sacīja: Neaizliedz viņu, jo kas nav pret mums, tas ir par mums.
51 Un notika, kad pienāca laiks, kad viņu vajadzēja uzņemt, viņš stingri pagrieza savu seju, lai dotos uz Jeruzalemi,
52 Un sūtīja vēstnešus Viņa priekšā, un tie aizgāja un iegāja samariešu ciemā, lai viņu sagatavotu.
53 Un tie viņu neuzņēma, jo viņa seja bija tā, it kā viņš dotos uz Jeruzalemi.
54 Un, kad viņa mācekļi Jēkabs un Jānis to redzēja, viņi sacīja: Kungs, vai Tu gribi, lai mēs pavēlēsim ugunij nokāpt no debesīm un tos iznīcināt, kā to darīja Elijs?
55 Bet viņš pagriezās un norāja tos, sacīdams: Jūs nezināt, kāds gars jums pieder.
56 Jo Cilvēka Dēls nav nācis cilvēku dzīvības iznīcināt, bet glābt. Un viņi devās uz citu ciemu.
57 Un notika, kad viņi gāja ceļā, kāds vīrs viņam sacīja: Kungs, es tev sekošu, kur vien tu iesi.
58 Un Jēzus viņam sacīja: Lapsām ir bedres, un debess putniem ligzdas; bet Cilvēka Dēlam nav, kur nolikt galvu.
59 Un viņš sacīja citam: Seko man! Bet viņš sacīja: Kungs, atļauj man vispirms iet un apglabāt savu tēvu.

60 Jēzus viņam sacīja: Ļauj mirušajiem apglabāt savus mirušos, bet tu ej un sludini Dieva valstību.
61 Un vēl kāds sacīja: Kungs, es tev sekošu; bet ļaujiet man vispirms atvadīties no viņiem, kas atrodas manā mājā.
62 Un Jēzus viņam sacīja: Neviens, kas pielicis roku pie arkla un skatās atpakaļ, nav derīgs Dieva valstībai.

10. NODAĻA

1Pēc tam Tas Kungs iecēla arī citus septiņdesmit un sūtīja tos pa diviem sava vaiga priekšā katrā pilsētā un vietā, kur viņš pats gribēja nākt.
2 Tāpēc Viņš tiem sacīja: Pļauja patiešām liela, bet strādnieku maz. Tāpēc lūdziet pļaujas Kungu, lai Viņš sūta strādniekus savā pļaujā.
3 Ejiet, redzi, es jūs sūtu kā jērus starp vilkiem.
4 Nenēsājiet līdzi ne maku, ne somu, ne kurpes, un nesveiciniet nevienu ceļā.
5 Un, kurā mājā jūs ieiesit, vispirms sakiet: miers šim namam!
6 Un, ja miera dēls ir tur, tad tavs miers gulēs uz to; ja nē, tas atgriezīsies pie tevis.
7 Un palieciet tajā pašā mājā, ēdiet un dzeriet to, ko viņi dod, jo strādnieks ir savas algas cienīgs. Neejiet no mājas uz māju.
8 Un jebkurā pilsētā, kurā jūs ieiesit un viņi jūs uzņem, ēdiet to, kas jums ir nolikts.
9 Un dziediniet slimos, kas tajā atrodas, un sakiet viņiem: Dieva valstība jums ir tuvu.
10Bet kurā pilsētā jūs ieejat, kur jūs neuzņem, izejiet tās ielās un sakiet:
11 Pat pašus jūsu pilsētas putekļus, kas klājas uz mums, mēs noslaukām pret jums. Tomēr esiet pārliecināti par to, ka Dieva valstība jums ir tuvu.
12 Bet es jums saku, ka Sodomai tanī dienā būs vieglāk nekā tai pilsētai.
13 Bēdas tev, Horazin! bēdas tev, Betsaida! jo, ja Tirā un Sidonā būtu paveikti tie varenie darbi, kas ir darīti jūsos, viņi jau sen nožēlojuši grēkus, sēdēdami maisā un pelnos.
14 Bet Tirai un Sidonai tiesas laikā būs vieglāk nekā jums.
15 Un tu, Kapernauma, kas pacelts līdz debesīm, tiksi nogāzts ellē.
16 Kas jūs dzird, tas mani dzird; un kas jūs nicina, tas nicina mani; un kas mani nicina, tas nicina to, kas mani sūtījis.
17 Un tie septiņdesmit atkal atgriezās ar prieku, sacīdami: Kungs, pat velni ir pakļauti mums caur Tavu vārdu.
18 Un viņš tiem sacīja: Es redzēju sātanu kā zibeni nokrītam no debesīm.
19 Lūk, es dodu jums varu staigāt pa čūskām un skorpioniem, un pār visu ienaidnieka spēku, un nekas jums nekaitēs.
20 Nepriecājieties par to, ka gari jums pakļaujas; bet drīzāk priecājieties, jo jūsu vārdi ir ierakstīti debesīs.
21 Tanī stundā Jēzus garā priecājās un sacīja: Es pateicos Tev, Tēvs, debesu un zemes Kungs, ka Tu to esi apslēpis no gudrajiem un gudrajiem un atklājis to bērniem. jo tā tavā acīs likās labi.
22 Mans Tēvs visu ir nodevis man, un neviens nezina, kas ir Dēls, kā vien Tēvs. un kas ir Tēvs, ja ne Dēls un tas, kam Dēls Viņu atklās.
23 Un viņš pagriezās pret saviem mācekļiem un sacīja: Svētīgas acis, kas redz to, ko jūs redzat!
24 Jo es jums saku, ka daudzi pravieši un ķēniņi ir vēlējušies redzēt to, ko jūs redzat, bet nav redzējuši. un dzirdēt to, ko jūs dzirdat, bet neesat dzirdējuši.
25 Un, lūk, kāds bauslības zinātājs piecēlās un kārdināja viņu, sacīdams: Mācītāj, kas man jādara, lai iemantotu mūžīgo dzīvību?
26 Viņš sacīja viņam: Kas rakstīts bauslībā? kā tu lasi?
27 Un viņš atbildēja un sacīja: Tev būs mīlēt To Kungu, savu Dievu, no visas savas sirds un no visas savas dvēseles, un no visa sava spēka un no visa sava prāta; un tavs tuvākais kā tu pats.
28 Un viņš viņam sacīja: Tu pareizi atbildēji; dari tā, un tu dzīvosi.
29 Bet viņš, gribēdams attaisnoties, sacīja Jēzum: Kas ir mans tuvākais?
30 Un Jēzus atbildēja un sacīja: Kāds vīrs nogāja no Jeruzalemes uz Jēriku un iekrita zagļu vidū, kas novilka viņu no drēbēm, ievainoja un aizgāja, atstājot viņu pusdzīvu.
31 Un nejauši pa to ceļu nonāca kāds priesteris, un, viņu ieraudzījis, viņš gāja garām no otras puses.
32 Un tāpat kāds levīts, kad viņš bija tajā vietā, nāca un paskatījās uz viņu un gāja garām pa otru pusi.
33Bet kāds samarietis, ceļodams, nonāca tur, kur bija; un, viņu ieraudzījis, viņam kļuva par viņu žēl.
34 Un gāja pie viņa un sasēja viņa brūces, ielejot eļļu un vīnu, un uzcēla viņu uz sava zvēra un aizveda uz viesnīcu un aprūpēja viņu.
35 Un rīt, kad viņš aizgāja, viņš izņēma divus pensus, iedeva tos saimniekam un sacīja viņam: Rūpējies par viņu! un visu, ko tu tērēsi, es tev atmaksāšu, kad es atkal nākšu.
36 Kurš no šiem trim, tavuprāt, bija tam, kas krita starp zagļiem, tuvākais?
37 Un viņš sacīja: Tas, kas viņam izrādīja žēlastību. Tad Jēzus viņam sacīja: Ej un dari arī tu!
38 Un notika, kad viņi gāja, viņš iegāja kādā ciematā, un kāda sieviete, vārdā Marta, uzņēma Viņu savā namā.
39 Un viņai bija māsa, vārdā Marija, kas arī sēdēja pie Jēzus kājām un dzirdēja Viņa vārdu.
40 Bet Marta bija apgrūtināta ar daudzām kalpošanām, piegāja pie viņa un sacīja: Kungs, vai tev nav vienalga, ka mana māsa mani atstājusi vienu? tāpēc lūdz viņai, lai viņa man palīdz.
41 Un Jēzus atbildēja un sacīja viņai: Marta, Marta, tu esi uzmanīga un noraizējies par daudzām lietām.
42 Bet vajag vienu: un Marija ir izvēlējusies to labo daļu, kas viņai netiks atņemta.

11. NODAĻA

1 Un notika, kad viņš kādā vietā lūdza Dievu, kad viņš apstājās, viens no viņa mācekļiem sacīja viņam: Kungs, māci mūs lūgt, kā arī Jānis mācīja savus mācekļus.
2 Un Viņš tiem sacīja: Kad jūs lūdzat, sakiet: Tēvs mūsu, kas esi debesīs, svētīts lai top tavs vārds! Lai nāk Tava valstība. Tavs prāts lai notiek kā debesīs, tā virs zemes.
3 Mūsu dienišķo maizi dod mums katru dienu.
4 Un piedod mums mūsu grēkus; jo arī mēs piedodam ikvienam, kas mums ir parādā. Un neieved mūs kārdināšanā; bet atpestī mūs no ļauna.

5 Un viņš tiem sacīja: Kuram no jums būs draugs, kas pusnaktī ies pie viņa un sacīs: Draugs, aizdod man trīs maizes;
6 Jo kāds mans draugs savā ceļā ir atnācis pie manis, un man nav ko viņam likt priekšā?
7 Un viņš no iekšpuses atbildēs un sacīs: Netraucē mani, durvis ir aizslēgtas, un mani bērni ir ar mani gultā. Es nevaru piecelties un tev dot.
8 Es jums saku: lai gan viņš necelsies un nedos viņam, jo viņš ir viņa draugs, tomēr savas stingrības dēļ viņš celsies un dos viņam tik daudz, cik viņam vajadzēs.
9 Un es jums saku: lūdziet, tad jums tiks dots; meklējiet, tad jūs atradīsit; klauvējiet, tad jums tiks atvērts.
10 Jo katrs, kas lūdz, saņem; un kas meklē, tas atrod; un tam, kas klauvē, tiks atvērts.
11 Ja dēls kādam no jums, kas ir tēvs, lūgs maizi, vai viņš viņam dos akmeni? vai, ja viņš lūdz zivi, vai viņš par zivi viņam dos čūsku?
12 Vai, ja viņš lūgs olu, vai viņš tam piedāvās skorpionu?
13 Ja jūs, ļauni būdami, protat dot saviem bērniem labas dāvanas, cik daudz vairāk jūsu debesu Tēvs dos Svēto Garu tiem, kas Viņu lūdz?
14 Un viņš izdzina velnu, un tas bija mēms. Un notika, kad velns bija izgājis, mēmais runāja; un ļaudis brīnījās.
15 Bet daži no tiem sacīja: Viņš izdzen ļaunos garus caur Belcebulu, ļauno garu vadītāju.
16 Un citi, viņu kārdinādami, meklēja no Viņa zīmi no debesīm.
17 Bet Viņš, zinādams viņu domas, sacīja tiem: Katra valstība, kas sašķēlusies pati pret sevi, tiek iznīcināta; un nams sašķēlās pret namu krīt.
18 Ja arī sātans šķelsies pret sevi, kā tad pastāvēs viņa valstība? jo jūs sakāt, ka es izdzenu ļaunos garus caur Belcebulu.
19 Un ja es ar Belcebulu izdzenu velnus, ar ko tad jūsu dēli tos izdzen? tāpēc viņi būs jūsu tiesneši.
20 Bet, ja es ar Dieva pirkstu izdzenu velnus, tad Dieva valstība, bez šaubām, ir nākusi pār jums.
21 Ja spēcīgs vīrs, bruņots, sargā savu pili, viņa manta ir mierā.
22 Bet, kad viņam nāk virsū stiprāks par viņu un to uzvar, tad viņš atņem no viņa visas viņa bruņas, uz kurām viņš paļāvās, un sadala viņa laupījumu.
23 Kas nav ar mani, tas ir pret mani, un kas ar mani nesavāc, tas izkaisa.
24 Kad nešķīstais gars iziet no cilvēka, tas staigā pa sausām vietām, meklēdams atpūtu. un neatradies, viņš saka: Es atgriezīšos savā namā, no kurienes iznācu.
25 Un kad viņš nāk, viņš to atrod izslaucītu un izrotātu.
26 Tad viņš aiziet un paņem sev līdzi septiņus citus garus, kas ļaunāki par viņu pašu; un viņi ieiet iekšā un tur apmetas. Un šī cilvēka pēdējais stāvoklis ir sliktāks par pirmo.
27 Un notika, kad viņš to runāja, kāda sieviete no pulciņa pacēla balsi un sacīja Viņam: Svētīga ir dzemde, kas tevi dzemdējusi, un papus, ko tu zīdi.
28 Bet viņš sacīja: Jā, svētīgi tie, kas dzird Dieva vārdu un to ievēro.
29 Kad ļaudis bija sapulcējušies, viņš sāka runāt: šī ir ļauna paaudze. Viņi meklē zīmi. un tai netiks dota nekāda zīme, kā vien pravieša Jonas zīme.
30 Jo kā Jona bija zīme nineviešiem, tā arī Cilvēka Dēls būs šai paaudzei.
31 Dienvidu ķēniņiene celsies tiesā kopā ar šīs paaudzes vīriem un nosodīs tos, jo viņa nāca no zemes malām, lai dzirdētu Salamana gudrību; un, lūk, šeit ir lielāks nekā Salamans.
32 Nīnives vīri celsies tiesā kopā ar šo paaudzi un nosodīs to, jo viņi nožēloja grēkus pēc Jonas sludināšanas; un, lūk, šeit ir lielāks nekā Jonass.
33 Neviens, aizdedzinot sveci, neliek to slēptā vietā, ne zem krūma, bet uz svečtura, lai tie, kas ienāk, redzētu gaismu.
34 Ķermeņa gaisma ir acs; tāpēc, kad tava acs ir viena, arī visa tava miesa ir gaismas pilna; bet, kad tava acs ir ļauna, arī tava miesa ir tumsas pilna.
35 Tāpēc uzmanies, lai gaisma, kas ir tevī, nebūtu tumsa!
36 Tātad, ja visa tava miesa ir gaismas pilna un neviena daļa nav tumša, tad viss būs gaismas pilns, it kā sveces spoža spīdēšana tevi apgaismo.
37 Un kad viņš runāja, kāds farizejs lūdza viņu pusdienot kopā ar viņu, un viņš iegāja un apsēdās pie galda.
38 Kad farizejs to redzēja, viņš brīnījās, ka viņš nebija nomazgājies pirms vakariņām.
39 Un Tas Kungs sacīja viņam: Tagad jūs, farizeji, tīrāt kausa un šķīvja ārpusi; bet jūsu iekšējā daļa ir pilna ar ļaundarību un ļaunumu.
40 Jūs muļķi, vai tas, kas radījis to, kas ir ārpusē, nav radījis arī to, kas ir iekšā?
41 Bet drīzāk dodiet žēlastību par to, kas jums ir; un, lūk, jums viss ir tīrs.
42 Bet bēdas jums, farizeji! jo jūs dodat desmito tiesu no piparmētrām un rūtām un visādiem augiem, un atstājat pāri tiesai un Dieva mīlestībai. To jums vajadzēja darīt, bet otru neatstāt.
43 Bēdas jums, farizeji! jo jūs mīlat sinagogu augšējos sēdekļus un sveicienus tirgos.
44 Bēdas jums, rakstu mācītāji un farizeji, jūs liekuļi! jo jūs esat kā kapi, kas neparādās, un cilvēki, kas tiem staigā, tos neapzinās.
45 Tad viens no bauslības mācītājiem atbildēja un sacīja viņam: Mācītāj, tā sakot, tu pārmet arī mums.
46 Un viņš sacīja: Bēdas arī jums, jūs likumu zinātāji! jo jūs uzkraujāt cilvēkiem smagas nastas, kas jānes, un jūs paši neaiztiekat nastas ne ar vienu no saviem pirkstiem.
47 Bēdas jums! jo jūs ceļat praviešu kapus, un jūsu tēvi tos nogalināja.
48 Patiesi jūs liecināt, ka pieļaujat savu tēvu darbus, jo viņi tos nogalināja, un jūs ceļat viņu kapus.
49 Tāpēc arī saka Dieva gudrība: Es sūtīšu viņiem praviešus un apustuļus, un dažus no tiem viņi nogalinās un vajās.
50 Lai no šīs paaudzes tiktu prasītas visu praviešu asinis, kas ir izlietas no pasaules radīšanas;
51 No Ābela asinīm līdz Zaharijas asinīm, kas gāja bojā starp altāri un templi. Patiesi es jums saku: tas tiks prasīts no šīs paaudzes.
52 Bēdas jums, likumu zinātāji! jo jūs esat atņēmuši atziņu atslēgu; jūs paši neiegājāt, bet tos, kas ieiet, jūs traucējāt.
53 Un, kad viņš to tiem sacīja, rakstu mācītāji un farizeji sāka viņu dedzīgi mudināt un mudināt runāt par daudzām lietām:

54 Viņš gaidīja viņu un meklēja kaut ko no viņa mutes, lai viņu apsūdzētu.

12. NODAĻA

1 Pa to laiku, kad bija sapulcējušies neskaitāmi daudz ļaužu, tā ka tie gāja viens pāri otram, viņš vispirms sāka teikt saviem mācekļiem: Sargieties no farizeju rauga, kas ir liekulība.
2 Jo nekas nav aizsegts, kas netiktu atklāts; ne slēpās, tas nebūs zināms.
3 Tāpēc viss, ko jūs runājat tumsā, tiks dzirdēts gaismā; un tas, ko jūs skapjos esat runājuši ausī, tiks pasludināts uz māju jumtiem.
4 Un es saku jums, mani draugi: nebīstieties no tiem, kas nogalina miesu un pēc tam vairs nespēj darīt.
5 Bet es jums pateikšu, no kā jums bīsties: bīstieties no tā, kam pēc nogalināšanas ir vara iemest ellē. jā, es jums saku: bīstieties no viņa!
6 Vai pieci zvirbuļi netiek pārdoti par diviem zvirbuļiem, un neviens no tiem nav aizmirsts Dieva priekšā?
7 Bet pat jūsu galvas mati ir saskaitīti. Tāpēc nebīstieties: jūs esat vērtīgāki par daudziem zvirbuļiem.
8 Arī es jums saku: kas mani apliecinās cilvēku priekšā, to apliecinās arī Cilvēka Dēls Dieva eņģeļu priekšā.
9 Bet kas mani noliegs cilvēku priekšā, tas tiks noliegts Dieva eņģeļu priekšā.
10 Un ikviens, kas runā pret Cilvēka Dēlu, tam tiks piedots, bet tam, kas zaimo Svēto Garu, tas netiks piedots.
11 Un, kad viņi jūs ved pie sinagogām un pie tiesnešiem, un pilnvarām, nedomājiet, kā vai ko jūs atbildēsit vai ko jūs sakāt.
12 Jo tajā pašā stundā Svētais Gars jums mācīs, kas jums jāsaka.
13 Un viens no pulka viņam sacīja: Mācītāj, runā ar manu brāli, ka viņš sadala mantojumu ar mani.
14 Un viņš viņam sacīja: Cilvēk, kas mani iecēlis par tiesnesi vai dalītāju pār tevi?
15 Un Viņš tiem sacīja: Uzmanieties un sargieties no mantkārības, jo cilvēka dzīvība nav saistīta ar to, kas viņam pieder.
16 Un viņš runāja tiem līdzību, sacīdams: Kāda bagātnieka zeme ir cēlusies bagātīgi.
17 Un viņš domāja sevī, sacīdams: ko man darīt, jo man nav vietas, kur dāvināt savus augļus?
18 Un viņš sacīja: Es darīšu to: es nojaukšu savus šķūņus un uzcelšu lielākus; un tur es dāvināšu visus savus augļus un mantu.
19 Un es teikšu savai dvēselei: Dvēsele, tev ir daudz mantu, kas nolikts uz daudziem gadiem; esi mierīgs, ēd, dzer un priecājies.
20 Bet Dievs viņam sacīja: Tu, muļķis, šonakt no tevis tiks prasīta tava dvēsele; tad kam būs tās lietas, ko tu esi sagādājis?
21 Tā tas ir, kas krāj mantu sev un nav bagāts Dieva priekšā.
22 Un Viņš sacīja saviem mācekļiem: Tāpēc es jums saku: nedomājiet par savu dzīvību, ko jūs ēdīsiet! ne miesai, ar ko ģērbties.
23 Dzīvība ir vairāk nekā gaļa, un miesa ir vairāk nekā drēbes.
24 Padomājiet par kraukļiem, jo tie ne sēj, ne pļauj; kuriem nav ne noliktavas, ne šķūņa; un Dievs tos baro. Cik daudz jūs esat labāki par putniem?
25 Un kurš no jums ar apdomu var palielināt savu augumu par vienu olekti?
26 Ja jūs nevarat izdarīt to, kas ir mazākais, kāpēc jūs domājat par pārējo?
27 Apskatiet lilijas, kā tās aug: tās nestrādā, negriež; un tomēr es jums saku, ka Salamans visā savā godībā nebija ģērbies kā viens no šiem.
28 Ja tad Dievs tā ģērbj zāli, kas šodien ir tīrumā un rīt tiek iemesta cepeškrāsnī; cik daudz vairāk viņš jūs apģērbs, jūs mazticīgie?
29 Un nemeklējiet, ko ēdīsit vai ko dzersit, un neesiet šaubīgi.
30 Jo visas šīs lietas meklē pasaules tautas, un jūsu Tēvs zina, ka jums tas ir vajadzīgs.
31 Bet drīzāk meklējiet Dieva valstību; un visas šīs lietas jums tiks pievienotas.
32 Nebīsties, mazais ganāmpulks! jo jūsu Tēvs labprāt dod jums valstību.
33 Pārdodiet to, kas jums ir, un dodiet žēlastību; sagādājiet sev maisus, kas nenoveco, par dārgumu debesīs, kas neiznīc, kur neviens zaglis netuvojas un kodes nesabojājas.
34 Jo kur ir tava manta, tur būs arī tava sirds.
35 Lai jūsu gurni ir apjozti un jūsu gaismas deg;
36 Un jūs paši esat līdzīgi cilvēkiem, kas gaida savu kungu, kad viņš atgriezīsies no kāzām; lai, kad viņš nāks un klauvē, tie viņam tūlīt atvērtos.
37 Svētīgi tie kalpi, kurus Kungs, atnākdams, atradīs nomodā. Patiesi es jums saku, ka viņš apjosēsies un liks tiem sēsties pie ēdiena, un iznāks tiem kalpot.
38 Un, ja viņš nāks otrajā sardzē vai nāks trešajā sardzē un tos tādus atradīs, tad svētīti tie kalpi.
39 Un tie ziniet, ka, ja nama kungs zinātu, kurā stundā zaglis nāks, viņš būtu nomodā un neļautu ielauzties savā mājā.
40 Tāpēc esiet gatavi arī jūs, jo Cilvēka Dēls nāks stundā, kad jūs nedomājat.
41 Tad Pēteris viņam sacīja: Kungs, vai Tu runā šo līdzību mums vai visiem?
42 Un Tas Kungs sacīja: Kas tad ir tas uzticamais un gudrais pārvaldnieks, kuru viņa kungs iecels par valdnieku pār savu namu, lai dotu tiem savu daļu no ēdiena laikā?
43 Svētīgs tas kalps, ko viņa kungs, kad viņš nāks, atradīs tā darām.
44 Patiesi es jums saku, ka viņš iecels viņu par valdnieku pār visu, kas viņam ir.
45 Bet ja tas kalps savā sirdī sacīs: Mans kungs kavē savu atnākšanu; un sāks sist kalpus un jaunavas, ēst un dzert, un piedzerties;
46 Tā kalpa kungs nāks dienā, kad viņš viņu negaida, un stundā, kad viņš to nezina, un sagriezīs viņu un iecels viņam savu daļu ar neticīgajiem.
47 Un tas kalps, kas zināja sava kunga gribu un nav sagatavojies un nedarījis pēc viņa prāta, tiks sists ar daudzām sitieniem.
48 Bet tas, kas nezina un darīja sodu cienīgus darbus, tiks sists ar maz sitienu. Jo no tā, kam daudz dots, no tā tiks daudz prasīts;
49 Es esmu nācis sūtīt uguni virs zemes; un ko es darīšu, ja tas jau būs aizdedzināts?

50 Bet man ir kristība, ar ko kristīties; un kā es esmu saspringta, līdz tas tiks paveikts!
51 Vai jūs domājat, ka Es esmu nācis dot mieru virs zemes? Es tev saku, nē; bet gan sadalījums:
52 Jo no šī brīža vienā namā būs pieci sadalīti, trīs pret diviem un divi pret trīs.
53 Tēvs būs šķels pret dēlu un dēls pret tēvu; māte pret meitu un meita pret māti; vīramāte pret savu vedeklu un vīramāte pret savu vedeklu.
54 Un Viņš sacīja arī ļaudīm: Kad jūs redzat no rietumiem paceļamies mākoni, jūs tūdaļ sakiet: nāk lietus. un tā arī ir.
55 Kad jūs redzat dienvidu vēju pūšam, jūs sakāt: būs karstums; un tas notiek.
56 Jūs liekuļi, jūs varat atšķirt debesu un zemes vaigu; bet kā tas nākas, ka jūs šo laiku nejūtat?
57 Jā, un kāpēc jūs paši no sevis nespriežat, kas ir pareizi?
58 Kad tu ej kopā ar savu pretinieku pie tiesneša, esi ceļā, esi uzcītīgs, lai tu tiktu no viņa atbrīvots; Lai viņš tevi nenodod pie tiesneša un lai tiesnesis nenodod tevi virsniekam, un virsnieks tevi neiemet cietumā.
59 Es tev saku: tev nebūs no turienes aizbraukt, kamēr nebūsi samaksājis pēdējo ērci.

13. NODAĻA

1 Tajā laikā bija daži, kas viņam stāstīja par galiliešiem, kuru asinis Pilāts bija sajaucis ar viņu upuriem.
2 Bet Jēzus atbildēja un sacīja viņiem: Vai jūs domājat, ka šie galilejieši bija grēcinieki vairāk nekā visi galilejieši, jo viņi to cieta?
3 Es jums saku: nē, bet, ja jūs nenožēlosiet grēkus, jūs visi tāpat iesit bojā.
4 Vai jūs domājat, ka tie astoņpadsmit, kuriem Siloamā tornis uzgāzās un nogalināja, bija grēcinieki pāri visiem Jeruzalemē dzīvojošajiem?
5 Es jums saku: nē, bet, ja jūs nenožēlosiet grēkus, jūs visi tāpat iesit bojā.
6 Viņš runāja arī šo līdzību; Kāds vīrs savā vīna dārzā bija iestādījis vīģes koku; un viņš nāca un meklēja uz tā augļus, bet neatrada.
7 Tad viņš sacīja sava vīna dārza kārtotājam: Lūk, šos trīs gadus es nāku meklēt augļus uz šī vīģes koka, bet neatrodu. kāpēc tas apgrūtina zemi?
8 Un viņš atbildēja un sacīja viņam: Kungs, atlaid to arī šogad, kamēr es to izrakšu un mēslu.
9 Un, ja tas nes augļus, labi, un ja ne, tad pēc tam nocirsti to.
10 Un viņš sabatā mācīja vienā no sinagogām.
11 Un, lūk, tur bija kāda sieviete, kurai astoņpadsmit gadus bija vājuma gars, un tā bija noliecusies un nekādi nevarēja pacelties.
12 Un Jēzus, viņu redzēdams, pasauca viņu pie sevis un sacīja viņai: Sieviet, tu esi atbrīvota no savas vājības.
13 Un viņš uzlika tai rokas, un tā tūdaļ kļuva taisna un pagodināja Dievu.
14 Un sinagogas priekšnieks atbildēja ar sašutumu par to, ka Jēzus bija dziedinājis sabatā, un sacīja ļaudīm: Ir sešas dienas, kurās cilvēkiem jāstrādā; tāpēc nāciet tajās un topiet dziedināti, nevis sabatā. sabata diena.
15 Tad Tas Kungs viņam atbildēja un sacīja: Tu, liekuli, vai katrs no jums sabatā neatrauj savu vērsi vai ēzeli no kūts un neved viņu laistīt?
16 Un vai šī sieviete, kas ir Ābrahāma meita, kuru sātans ir saistījis, lūk, šos astoņpadsmit gadus, nedrīkst būt atraisīta no šīm saitēm sabata dienā?
17 Un, kad viņš to bija teicis, visi viņa pretinieki palika kaunā, un visa tauta priecājās par visu to godību, ko viņš darījis.
18 Tad viņš sacīja: Kam līdzīga Dieva valstība? un kam man tas līdzināties?
19 Tas ir kā sinepju graudiņš, ko cilvēks paņēma un iemeta savā dārzā; un tas izauga un izveidoja lielu koku; un gaisa putni apmetās tās zaros.
20 Un viņš atkal sacīja: Ar ko lai es pielīdzinu Dieva valstību?
21Tas ir kā ieraugs, ko sieviete ņēma un iemeta trijos mēros miltu, līdz viss bija sarūgs.
22 Un viņš gāja cauri pilsētām un ciemiem, mācīdams un devās uz Jeruzalemi.
23 Tad kāds viņam sacīja: Kungs, vai maz ir to, kas tiek izglābti? Un viņš tiem sacīja:
24 Centieties ieiet pa šaurajiem vārtiem, jo daudzi, es jums saku, meklēs ieiet, bet nevarēs.
25 Kad reiz nama saimnieks ir cēlies un aizslēdzis durvis, jūs sākat stāvēt ārā un klauvēt pie durvīm, sacīdami: Kungs, Kungs, atver mums! un viņš jums atbildēs un sacīs: es jūs nezinu, no kurienes jūs esat.
26 Tad jūs sāksit teikt: Mēs esam ēduši un dzēruši tavā klātbūtnē, un tu mācīji mūsu ielās.
27 Bet viņš sacīs: es jums saku: es jūs nezinu, no kurienes jūs esat; Ejiet prom no manis, visi ļaundari!
28 Tur būs raudāšana un zobu trīcēšana, kad jūs redzēsiet Ābrahāmu un Īzāku, un Jēkabu, un visus praviešus Dieva valstībā un jūs paši izstumtus.
29 Un viņi nāks no austrumiem un rietumiem, un no ziemeļiem, un no dienvidiem un sēdēs Dieva valstībā.
30 Un, lūk, ir pēdējie, kas būs pirmie, un ir pirmie, kas būs pēdējie.
31 Tajā pašā dienā nāca daži no farizejiem un sacīja viņam: Ej ārā un ej no šejienes, jo Hērods tevi nogalinās.
32 Un viņš tiem sacīja: " Ejiet un sakiet tai lapsai: redzi, es izdzenu velnus un dziedinu šodien un rīt, un trešajā dienā es būšu pilnīgs."
33 Tomēr man jāstaigā šodien un rīt, un nākamajā dienā, jo nevar būt, ka pravietis iet bojā no Jeruzalemes.
34 Ak, Jeruzāleme, Jeruzāleme, kas nokauni praviešus un nomētā ar akmeņiem tos, kas pie tevis sūtīti! Cik bieži es būtu sapulcinājis tavus bērnus, kā vista savāc savus mazuļus zem saviem spārniem, bet jūs to nevēlaties!
35 Lūk, jūsu nams jums ir atstāts tukšs, un patiesi es jums saku: jūs mani neredzēsit, kamēr pienāks brīdis, kad jūs sacīsit: svētīts, kas nāk Tā Kunga vārdā!

14. NODAĻA

1 Un notika, kad viņš sabata dienā iegāja viena farizeju vecāko namā ēst maizi, un tie viņu noskatījās.
2 Un, lūk, pirms viņa bija kāds vīrs, kam bija piliens.
3 Un Jēzus atbildēja uz bauslības mācītājiem un farizejiem, sacīdams: Vai drīkst dziedināt sabatā?
4 Un viņi klusēja. Un viņš to paņēma, dziedināja un atlaida;
5 Un viņš tiem atbildēja, sacīdams: Kuram no jums ēzelis vai vērsis iekritīs bedrē, un viņš sabatā to tūlīt neizvilks?
6 Un tie vairs nevarēja viņam atbildēt uz šīm lietām.

7 Un viņš izstāstīja līdzību tiem, kas tika pasūtīti, atzīmēdams, kā viņi izvēlējās galvenās telpas; sacīdams viņiem,
8 Kad kāds tevi ir uzaicinājis kāzās, nesēdies augstākajā istabā; lai no viņa netiktu pavēlēts kāds cienīgāks vīrs par tevi;
9 Un tas, kas tevi un viņu lika, nāca un saka tev: dod šim cilvēkam vietu! un tu sāc ar kaunu ieņemt zemāko istabu.
10 Bet kad tu esi pavēlēts, ej un sēdies zemākajā istabā; lai atnākot tas, kas tev lika, sacītu: draugs, ej augstāk, tad tev būs pielūgt to priekšā, kas pie tevis sēž.
11 Jo ikviens, kas sevi paaugstina, tiks pazemots; un kas sevi pazemo, tas tiks paaugstināts.
12 Tad viņš sacīja arī tam, kas viņam lika: " Kad tu taisi pusdienas vai vakariņas, neaicini ne savus draugus, ne savus brāļus, ne savus radiniekus, ne savus bagātos kaimiņus; lai arī viņi tev atkal nesola un tev nesanāk atlīdzība.
13 Bet, kad tu taisi mielastu, sauc nabagus, kropļus, klibus, aklus.
14 Un tu tiksi svētīts; jo viņi nevar tev atlīdzināt, jo tu saņemsi atlīdzību taisno augšāmcelšanās reizē.
15 Un, kad kāds no tiem, kas pie viņa sēdēja pie galda, to dzirdēja, viņš sacīja viņam: Svētīgs, kas ēdīs maizi Dieva valstībā.
16 Tad viņš sacīja viņam: Kāds vīrs sarīkoja lielu vakariņu un daudziem pavēlēja.
17 Un vakarēdiena laikā sūtīja savu kalpu, lai sacītu aicinātajiem: Nāciet! jo tagad viss ir gatavs.
18 Un viņi visi vienprātīgi sāka aizbildināties. Pirmais viņam sacīja: Es esmu nopircis zemes gabalu, un man tas jāiet un jāskatās. Es lūdzu tevi attaisnot.
19 Un kāds cits sacīja: Es esmu nopircis piecus jūgus vēršus un eju tos pārbaudīt. Es lūdzu tevi attaisnot.
20 Un kāds cits sacīja: Es esmu apprecējis sievu, un tāpēc es nevaru nākt.
21 Un tas kalps atnāca un to savam kungam parādīja. Tad nama kungs, dusmīgs, sacīja savam kalpam: Ej steidzīgi uz pilsētas ielām un ceļiem un atved šurp nabagus un kropļus, un aklos.
22 Un kalps sacīja: Kungs, tas ir darīts, kā tu esi pavēlējis, un tomēr ir vietas.
23 Un kungs sacīja kalpam: izej uz lielceļiem un dzīvžogiem un piespied viņus ienākt, lai mans nams būtu piepildīts.
24 Jo es jums saku, ka neviens no tiem vīriem, kas tika aicināts, negaršo manu mielastu.
25 Un daudz ļaužu gāja ar viņu, un viņš pagriezās un sacīja tiem:
26 Ja kāds nāk pie manis un neienīst savu tēvu un māti, un sievu, un bērnus, un brāļus, un māsas, un arī savu dzīvību, tas nevar būt mans māceklis.
27 Un kas nenes savu krustu un neseko man, tas nevar būt mans māceklis.
28 Jo kurš no jums, domādams celt torni, neapsēžas pirmais un neskaita izmaksas, vai viņam ir pietiekami daudz, lai to pabeigtu?
29 Lai pēc tam, kad viņš ir licis pamatu un nav spējīgs to pabeigt, visi, kas to redz, nesāk viņu apsmiet,
30 Sacīdams: Šis cilvēks sāka būvēt un nevarēja pabeigt.
31 Vai kurš ķēniņš, ejot karot pret citu ķēniņu, neapsēžas un neapspriežas, vai viņš spēs ar desmit tūkstošiem stāties pretī tam, kas nāk pret viņu ar divdesmit tūkstošiem?
32 Citādi, kamēr otrs vēl ir tālu, viņš sūta sūtni un vēlas miera apstākļus.
33 Tāpat arī ikviens no jums, kas neatstāj visu, kas viņam ir, nevar būt mans māceklis.
34 Sāls ir laba, bet, ja sāls ir zaudējusi savu garšu, ar ko to garšot?
35 Tas nav piemērots ne zemei, ne mēslu kalnam; bet vīrieši to izdzina. Kam ausis dzirdēt, tas lai dzird.

15. NODAĻA

1Tad visi muitnieki un grēcinieki tuvojās viņam, lai viņu uzklausītu.
2 Un farizeji un rakstu mācītāji kurnēja, sacīdami: Šis pieņem grēciniekus un ēd kopā ar tiem.
3 Un viņš runāja uz tiem šo līdzību, sacīdams:
4 Kurš no jums, kam ir simts avis, ja viņš pazaudē vienu no tām, neatstāj deviņdesmit deviņas tuksnesī un neiet pēc pazudušās, līdz to atrod?
5 Un, to atradis, viņš priecādamies uzliek to uz saviem pleciem.
6 Un, pārnācis mājās, viņš sasauc savus draugus un kaimiņus, sacīdams tiem: Priecājieties ar mani! jo es esmu atradis savu avi, kas bija pazudusi.
7 Es saku jums, ka tāpat prieks debesīs būs par vienu grēcinieku, kas nožēlo grēkus, nekā par deviņdesmit deviņiem taisnajiem, kam grēku nožēlošana nav vajadzīga.
8 Kura sieviete, kurai ir desmit sudraba gabali, ja viņa pazaudē vienu gabalu, neiededz sveci un neslauka māju un cītīgi nemeklē, līdz atrod?
9 Un, to atradusi, viņa sasauc kopā savus draugus un kaimiņus, sacīdama: Priecājieties ar mani! jo es atradu gabalu, ko biju pazaudējis.
10 Tāpat es jums saku: Dieva eņģeļu priekšā ir prieks par vienu grēcinieku, kas nožēlo grēkus.
11 Un viņš sacīja: Kādam cilvēkam bija divi dēli.
12 Un jaunākais no viņiem sacīja savam tēvam: Tēvs, dod man to mantu daļu, kas man nāk! Un viņš sadalīja tiem savu iztiku.
13 Un pēc dažām dienām jaunākais dēls sapulcējās visi kopā un devās ceļā uz tālu zemi, un tur izšķērdēja savu mantu ar nemierīgu dzīvi.
14 Un, kad viņš visu bija iztērējis, tajā zemē izcēlās varens bads; un viņš sāka trūkt.
15 Un viņš aizgāja un pievienojās kādam šīs zemes pilsonim; un viņš to sūtīja savos laukos cūkas ganīt.
16 Un viņš gribēja piepildīt savu vēderu ar sēnalām, ko cūkas ēda, un neviens viņam to nedeva.
17. Un viņš, atguvās pie sevis, sacīja: Cik mana tēva algotajiem ir pietiekami daudz maizes, un es mirstu badā!
18 Es celšos un iešu pie sava tēva un sacīšu viņam: Tēvs, es esmu grēkojis pret debesīm un tavā priekšā,
19 Un es vairs neesmu cienīgs saukties par tavu dēlu; dari mani par vienu no saviem algotajiem kalpiem.
20 Un viņš cēlās un nāca pie sava tēva. Bet, kad viņš vēl bija tālu, viņa tēvs viņu ieraudzīja un apžēlojās, un skrēja, krita viņam uz kakla un skūpstīja viņu.

21 Un dēls viņam sacīja: Tēvs, es esmu grēkojis pret debesīm un tavā acīs un vairs neesmu cienīgs, lai mani sauc par tavu dēlu.
22 Bet tēvs sacīja saviem kalpiem: Iznesiet labāko drēbi un uzvelciet to viņam! un uzlika viņam gredzenu rokā un kurpes kājās:
23 Un atnesiet šurp nobaroto teļu un nokaujiet to; un ēdīsim un priecāsimies:
24 Jo šis mans dēls bija miris un atkal ir dzīvs; viņš bija pazudis un tiek atrasts. Un viņi sāka priecāties.
25 Bet viņa vecākais dēls bija uz lauka, un, kad viņš nāca un tuvojās mājai, viņš dzirdēja mūziku un dejas.
26 Un viņš pasauca vienu no kalpiem un jautāja, ko tas nozīmē.
27 Un viņš tam sacīja: Tavs brālis ir atnācis; un tavs tēvs nogalināja nobaroto teļu, jo viņš to saņēma veselu.
28 Un viņš bija dusmīgs un negribēja iet iekšā; tāpēc viņa tēvs izgāja un lūdza viņu.
29 Un viņš atbildēja un sacīja savam tēvam: "Redzi, es tev kalpoju daudzus gadus un ne reizi neesmu pārkāpis tavu pavēli, un tomēr tu man neesi devis kazlēnu, lai es priecātos ar saviem draugiem.
30 Bet, tiklīdz atnāca šis tavs dēls, kas tavu iztiku kopā ar netiklībām aprija, tu esi viņam nokāvis nobaroto teļu.
31. Un viņš sacīja viņam: Dēls, tu vienmēr esi ar mani, un viss, kas man ir, ir tavs.
32 Mums vajadzēja priecāties un priecāties, jo šis tavs brālis bija miris un atkal ir dzīvs; un bija pazudis, un tiek atrasts.

16. NODAĻA

1 Un Viņš sacīja arī saviem mācekļiem: Bija kāds bagāts vīrs, kam bija pārvaldnieks; un tas viņam tika pārmests, ka viņš bija izšķērdējis savu mantu.
2 Un viņš pasauca viņu un sacīja viņam: Kā es to dzirdu par tevi? sniedz atskaiti par savu pārvaldību; jo tu vairs nevari būt pārvaldnieks.
3 Tad pārvaldnieks jautāja sevī: Ko man darīt? jo mans kungs atņem man pārvaldi. Es nevaru rakt; ubagot man ir kauns.
4 Es esmu nolēmis, ko darīt, lai viņi mani uzņemtu savās mājās, kad es būšu izslēgts no pārvaldīšanas.
5 Tad viņš aicināja pie sevis ikvienu sava kunga parādnieku un sacīja pirmajam: cik tu esi parādā manam kungam?
6 Un viņš sacīja: Simts mēri eļļas. Un viņš viņam sacīja: ņem savu rēķinu, sēdies ātri un uzraksti piecdesmit.
7 Tad viņš sacīja citam: Un cik tu esi parādā? Un viņš sacīja: simts mēru kviešu. Un viņš tam sacīja: ņem savu rēķinu un raksti astoņdesmit!
8 Un kungs slavēja netaisnīgo pārvaldnieku, jo viņš bija gudri darījis, jo šīs pasaules bērni savā paaudzē ir gudrāki par gaismas bērniem.
9 Un es jums saku: dariet sev draugus no netaisnības mamona; lai tad, kad jums neizdosies, viņi jūs uzņemtu mūžīgos mājokļos.
10 Kas ir uzticīgs mazākajā, tas ir uzticams arī lielā, un, kas ir netaisns mazākajā, tas ir netaisns arī lielā.
11 Ja jūs neesat bijuši uzticīgi netaisnajā mamonā, kas tad uzticēs jums patiesās bagātības?
12 Un, ja jūs neesat bijuši uzticīgi tam, kas pieder citam, kas jums dos to, kas jums pieder?
13 Neviens kalps nevar kalpot diviem kungiem: vai nu viņš vienu ienīdīs, bet otru mīlēs; vai citādi viņš turēsies pie viena un nicinās otru. Jūs nevarat kalpot Dievam un mamonam.
14 To visu dzirdēja arī farizeji, kas bija mantkārīgi, un izsmēja Viņu.
15 Un Viņš tiem sacīja: Jūs esat tie, kas sevi attaisno cilvēku priekšā; bet Dievs pazīst jūsu sirdis, jo tas, kas cilvēku vidū ir ļoti cienīts, Dieva acīs ir negantība.
16 Bauslība un pravieši bija līdz Jānim; kopš tā laika tiek sludināta Dieva valstība, un ikviens tajā iespiežas.
17 Vieglāk ir debesis un zeme iet garām, nekā bauslības zīme neizturēt.
18 Katrs, kas atlaiž savu sievu un apprec citu, pārkāpj laulību;
19Bija kāds bagāts vīrs, kas bija ģērbies purpursarkanā un smalkā linā un ik dienas klājās grezni.
20 Un tur bija kāds ubags, vārdā Lācars, kas bija noguldīts pie saviem vārtiem, pilns ar sāpēm,
21 Un vēlēdamies pabarot ar drumstalām, kas nokrita no bagātā vīra galda; turklāt suņi nāca un laizīja viņa čūlas.
22 Un notika, ka ubags nomira, un eņģeļi viņu ienesa Ābrahāma klēpī. Arī bagātais nomira un tika apglabāts.
23 Un ellē viņš, būdams mokās, pacēla acis un redzēja Ābrahāmu tālumā un Lācaru viņa klēpī.
24 Un viņš sauca un sacīja: Tēvs Ābrahām, apžēlojies par mani un sūti Lācaru, lai viņš iemērc sava pirksta galu ūdenī un atdzesē manu mēli. jo es mokos šajā liesmā.
25 Bet Ābrahāms sacīja: "Dēls, atceries, ka tu savas dzīves laikā saņēmi savu labo un tāpat Lācars ļauno, bet tagad viņš ir mierināts, un tu esi mocīts.
26 Turklāt starp mums un jums ir liela plaisa, tā ka tie, kas vēlas no šejienes pāriet pie jums, nevar; arī viņi nevar pāriet pie mums, tas nāk no turienes.
27 Tad viņš sacīja: Tāpēc es lūdzu tevi, tēvs, lai tu viņu sūti uz mana tēva māju.
28 Jo man ir pieci brāļi; lai viņš tiem liecinātu, lai arī viņi nenonāktu šajā moku vietā.
29 Ābrahāms sacīja viņam: Viņiem ir Mozus un pravieši; lai viņi tos dzird.
30 Un viņš sacīja: Nē, Ābrahāma tēvs!
31 Un viņš sacīja viņam: Ja viņi neklausa Mozu un praviešus, tad arī tie nebūs pārliecināti, ja kāds augšāmceltos no miroņiem.

17. NODAĻA

1 Tad Viņš sacīja mācekļiem: Nav iespējams, ka apgrēcības nāks, bet bēdas tam, caur kuru tie nāk!
2 Viņam būtu labāk, ja viņam kaklā piekārtu dzirnakmeni un viņš iemestu jūrā, nekā apvainotu kādu no šiem mazajiem.
3 Uzmanieties: ja tavs brālis pret tevi pārkāpj, norāj viņu; un, ja viņš nožēlo, piedod viņam.
4 Un ja viņš septiņas reizes dienā pārkāpj tevi un septiņas reizes dienā atgriezīsies pie tevis, sacīdams: Es nožēloju; tev būs viņam piedot.
5 Un apustuļi sacīja Tam Kungam: Vairo mūsu ticību!
6 Un Tas Kungs sacīja: Ja jums būtu ticība kā sinepju graudiņam, jūs varētu teikt šim sikāmīna kokam: esi

norauts no saknēm un iesēdināts jūrā! un tam vajadzētu tev paklausīt.
7 Bet kurš no jums, kam ir kalps, kas ara vai ganīja lopus, viņam pa reizei, kad viņš nāks no lauka, sacīs: ej un sēdies pie ēdiena?
8 Un es viņam neteikšu: sagatavo, ar ko es varētu ieturēt vakariņas, apjoz sevi un kalpo man, kamēr es būšu ēdis un dzēris. un pēc tam tev būs ēst un dzert?
9 Vai viņš pateicas šim kalpam par to, ka viņš darīja to, kas viņam bija pavēlēts? Es nē.
10 Tāpat arī jūs, kad esat darījuši visu, kas jums pavēlēts, sakiet: Mēs esam nederīgi kalpi; mēs esam darījuši to, kas bija mūsu pienākums.
11 Un notika, kad viņš devās uz Jeruzalemi, ka viņš gāja cauri Samarijas un Galilejas vidum.
12 Un, kad viņš iegāja kādā ciematā, viņam pretī nāca desmit spitālīgi vīri, kas stāvēja tālumā.
13 Un tie pacēla savas balsis un sacīja: Jēzu, Mācītāj, apžēlojies par mums!
14 Un, tos ieraudzījis, Viņš tiem sacīja: Ejiet, parādieties priesteriem! Un notika, ka viņi ejot tika šķīstīti.
15 Un viens no tiem, redzēdams, ka ir dziedināts, atgriezās un stiprā balsī pagodināja Dievu,
16 Un viņš nokrita ar vaigu pie Viņa kājām un pateicās, un viņš bija samarietis.
17 Bet Jēzus atbildēja un sacīja: Vai desmit nebija šķīstīti? bet kur ir deviņi?
18 Nav atrasts neviens, kas atgrieztos, lai dotu godu Dievam, izņemot šo svešinieku.
19 Un viņš tam sacīja: Celies, ej, tava ticība tevi ir darījusi veselu.
20 Kad farizeji viņu prasīja, kad Dieva valstībai jānāk, viņš tiem atbildēja un sacīja: Dieva valstība nenāk ar pārliecību.
21 Un viņi nesaka: Lūk, lūk! vai, lūk! jo, lūk, Dieva valstība ir jūsos.
22 Un viņš sacīja mācekļiem: Nāks dienas, kad jūs vēlēsities redzēt vienu no Cilvēka Dēla dienām, bet jūs to neredzēsit.
23 Un viņi jums sacīs: skaties šeit! vai, skatieties: neejiet viņiem pakaļ un nesekojiet viņiem.
24 Jo kā zibens, kas spīd no vienas puses zem debesīm, spīd uz otru zem debesīm; tā būs arī Cilvēka Dēls savā dienā.
25 Bet vispirms viņam daudz jācieš un šīs paaudzes atstumtam.
26 Un kā tas bija Noas dienās, tā būs arī Cilvēka Dēla dienās.
27 Viņi ēda, dzēra, apprecēja un apprecēja līdz tai dienai, kad Noa iegāja šķirstā, un nāca plūdi un tos visus iznīcināja.
28 Tāpat kā tas bija Lata dienās; viņi ēda, dzēra, pirka, pārdeva, stādīja, cēla;
29 Bet tajā pašā dienā, kad Lats izgāja no Sodomas, lija no debesīm uguns un sēra lietus, un tos visus iznīcināja.
30 Tā tas būs dienā, kad Cilvēka Dēls tiks atklāts.
31 Kas tanī dienā būs uz jumta un viņa mantas namā, lai nenāk lejā, lai tās aizvestu, un kas ir uz lauka, lai arī neatgriežas.
32 Atcerieties Lata sievu.
33 Kas savu dzīvību meklēs, tas to zaudēs; un kas savu dzīvību zaudēs, tas to pasargās.
34 Es jums saku: tajā naktī divi vīri būs vienā gultā; vienu paņems, otru atstās.
35 Divas sievietes maļas kopā; vienu paņems, bet otru atstās.
36 Divi vīri būs uz lauka; vienu paņems, bet otru atstās.
37 Un tie atbildēja un sacīja viņam: Kur, Kungs? Un Viņš tiem sacīja: Kur vien ir miesa, tur ērgļi tiks sapulcēti.

18. NODAĻA

1 Un viņš runāja tiem līdzību šim nolūkam, ka cilvēkiem vienmēr ir jālūdz un nepagurst;
2 Sacīdams: Pilsētā bija tiesnesis, kas nebaidījās no Dieva un neskatījās uz cilvēkiem.
3 Un tajā pilsētā bija atraitne; un viņa piegāja pie viņa, sacīdama: Atriebi mani manam ienaidniekam!
4 Bet kādu laiku viņš negribēja, bet pēc tam sacīja sevī: Kaut gan es nebaidos no Dieva un nedomāju par cilvēkiem;
5 Bet, tā kā šī atraitne mani apgrūtina, es viņu atriebšu, lai viņa mani nenogurdinātu ar savu pastāvīgo atnākšanu.
6 Un Tas Kungs sacīja: Klausieties, ko saka netaisnais tiesnesis!
7 Un vai Dievs neatriebs savus izredzētos, kas dienu un nakti sauc pie Viņa, kaut arī viņš tos ilgi pacieš?
8 Es jums saku, ka viņš tos ātri atriebs. Tomēr, kad Cilvēka Dēls nāks, vai viņš atradīs ticību virs zemes?
9 Un viņš runāja šo līdzību dažiem, kas paļāvās uz sevi, ka ir taisni, un nicināja citus:
10 Divi vīri iegāja svētnīcā lūgties; viens farizejs, bet otrs muitnieks.
11 Farizejs stāvēja un tā pie sevis lūdza: Dievs, es tev pateicos, ka es neesmu tāds kā citi cilvēki, laupītāji, netaisni, laulības pārkāpēji vai pat kā šis muitnieks.
12 Es gavēju divas reizes nedēļā, es dodu desmito tiesu no visa, kas man pieder.
13 Un muitnieks, stāvēdams no tālienes, negribēja pacelt savas acis pret debesīm, bet sita pa krūtīm, sacīdams: Dievs, esi man, grēciniekam, žēlīgs!
14 Es jums saku: šis aizgāja uz savu namu attaisnots, nevis otrs, jo katrs, kas sevi paaugstina, tiks pazemots. un kas sevi pazemo, tas tiks paaugstināts.
15 Un tie atveda pie Viņa arī mazuļus, lai Viņš tiem pieskartos, bet, kad Viņa mācekļi to redzēja, tie tos norāja.
16 Bet Jēzus aicināja tos pie sevis un sacīja: Laidiet bērniņus pie manis nākt un neliedziet viņiem, jo tādiem pieder Dieva valstība.
17 Patiesi es jums saku: kas Dieva valstību nepieņem kā mazs bērns, tas tur neieies.
18 Un kāds priekšnieks viņam jautāja, sacīdams: Labais Mācītāj, kas man jādara, lai iemantotu mūžīgo dzīvību?
19. Un Jēzus viņam sacīja: Kāpēc tu mani sauc par labu? neviens nav labs, izņemot vienu, tas ir, Dievu.
20 Tu zini baušļus, nepārkāp laulību, nenogalini, nezodz, neliec nepatiesu liecību, godini savu tēvu un māti.
21 Un viņš sacīja: To visu es esmu turējis no savas jaunības.
22 Kad Jēzus to dzirdēja, viņš viņam sacīja: viena tev tomēr pietrūkst: pārdod visu, kas tev ir, un izdaliet nabagiem, tad tev būs manta debesīs, un nāc, seko man.
23 To dzirdēdams, viņš ļoti noskuma, jo viņš bija ļoti bagāts.
24 Un Jēzus, redzēdams, ka viņš ir ļoti noskumis, sacīja: Cik grūti tiem, kam ir bagātība, ieies Dieva valstībā!

25 Jo vieglāk kamielim iziet caur adatas aci, nekā bagātam ieiet Dieva valstībā.
26 Un tie, kas to dzirdēja, sacīja: Kas tad var tikt izglābts?
27 Un viņš sacīja: Kas cilvēkiem nav iespējams, tas ir iespējams Dievam.
28 Tad Pēteris sacīja: Lūk, mēs esam visu atstājuši un sekojām tev.
29 Un Viņš tiem sacīja: Patiesi es jums saku: nav neviena cilvēka, kas Dieva valstības dēļ būtu atstājis māju vai vecākus, vai brāļus, vai sievu, vai bērnus.
30 Kas nesaņems daudz vairāk šajā laikā un nākamajā pasaulē mūžīgo dzīvību.
31 Tad viņš paņēma pie sevis tos divpadsmit un sacīja tiem: Lūk, mēs ejam uz Jeruzalemi, un viss, ko pravieši ir rakstījuši par Cilvēka Dēlu, piepildīsies.
32Jo viņš tiks nodots pagāniem un tiks izsmiets, nicīgi lūgts un apspļaudīts.
33 Un tie viņu šaustīs un nonāvēs, un trešajā dienā viņš celsies augšām.
34 Un viņi neko no tā nesaprata, un šie vārdi viņiem bija apslēpti, un viņi nezināja, kas tika runāts.
35 Un notika, kad viņš tuvojās Jērikai, kāds akls sēdēja ceļa malā un lūdza.
36 Un, dzirdēdams ļaužu pulku garāmejam, viņš jautāja, ko tas nozīmē.
37 Un tie viņam paziņoja, ka garām iet Jēzus no Nācaretes.
38 Un viņš sauca, sacīdams: Jēzu, Dāvida Dēls, apžēlojies par mani!
39 Un tie, kas gāja pa priekšu, norāja viņu, lai viņš klusē, bet viņš vēl vairāk sauca: Dāvida Dēls, apžēlojies par mani!
40 Un Jēzus nostājās un pavēlēja viņu atvest pie sevis;
41 Sacīdams: Ko tu gribi, lai es tev daru? Un viņš sacīja: Kungs, lai es varu atgūties!
42 Un Jēzus viņam sacīja: Atrodi redzi, tava ticība tevi ir izglābusi.
43 Un tūdaļ viņš kļuva redzīgs un sekoja Viņam, slavēdams Dievu; un visa tauta, to redzot, slavēja Dievu.

19. NODAĻA

1 Un Jēzus iegāja un gāja cauri Jēriku.
2 Un, lūk, tur bija kāds vīrs, vārdā Caķejs, kas bija galvenais muitnieku vidū, un viņš bija bagāts.
3 Un viņš meklēja Jēzu, kas Viņš bija; un nevarēja par presi, jo viņš bija maza auguma.
4 Un viņš skrēja pa priekšu un uzkāpa sikomoru kokā, lai viņu redzētu, jo viņam bija jāiet pa to ceļu.
5 Kad Jēzus nonāca tajā vietā, viņš paskatījās uz augšu, ieraudzīja viņu un sacīja viņam: Caķej, steidzies un nāc lejā! jo šodien man jāpaliek tavā mājā.
6 Un viņš steidzās, nokāpa un priecīgi to uzņēma.
7 To redzēdami, visi kurnēja, sacīdami: Viņš ir devies viesos pie grēcinieka.
8 Un Caķejs nostājās un sacīja Tam Kungam; Lūk, Kungs, pusi no sava īpašuma es atdodu nabagiem; un, ja es kādam esmu kaut ko atņēmis ar nepatiesu apsūdzību, es to atlīdzinu četrkārtīgi.
9 Un Jēzus viņam sacīja: " Šodien pestīšana nāk šim namam, jo arī viņš ir Ābrahāma dēls."
10 Jo Cilvēka Dēls ir nācis meklēt un glābt pazudušo.
11 Un, kad viņi to dzirdēja, viņš piebilda un runāja līdzību, jo viņš bija tuvu Jeruzālemei un tāpēc, ka viņi domāja, ka Dieva valstībai tūlīt jāparādās.
12 Tad viņš sacīja: Kāds muižnieks devās uz tālu zemi, lai iegūtu sev valstību un atgrieztos.
13. Un viņš pasauca savus desmit kalpus, iedeva tiem desmit mārciņas un sacīja tiem: Paņemiet darbu, kamēr es nākšu!
14 Bet viņa pilsoņi viņu ienīda un sūtīja viņam ziņu, sacīdami: Mēs negribam, lai šis vīrs valdītu pār mums.
15 Un notika, kad viņš atgriezās un bija saņēmis valstību, tad viņš pavēlēja pie sevis aicināt šos kalpus, kuriem viņš bija devis naudu, lai viņš zinātu, cik daudz katrs tirgojoties ir ieguvis.
16 Tad nāca pirmais, sacīdams: Kungs, tava mārciņa ir ieguvusi desmit mārciņas.
17 Un viņš sacīja viņam: Labi, tu labais kalps! Tā kā tu biji uzticams pavisam mazā lietā, tad tev ir vara pār desmit pilsētām.
18 Un nāca otrs, sacīdams: Kungs, tava mārciņa ir ieguvusi piecas mārciņas.
19 Un viņš viņam sacīja: "Esi arī tu pār piecām pilsētām!"
20 Un nāca cits, sacīdams: Kungs, lūk, šeit ir tava mārciņa, ko es glabāju, saliktu salvetē.
21 Jo es baidījos no tevis, jo tu esi askētisks cilvēks: tu ņem, ko neesi nolicis, un pļaujat, ko neesi sējis.
22 Un viņš viņam sacīja: No tavas mutes es tevi tiesāšu, tu ļaunais kalps. Tu zināji, ka es esmu askētisks cilvēks, kas ņem, ko neesmu nolicis, un pļauju, ko nesēju.
23 Kādēļ tad tu neiedevi manu naudu bankā, lai pēc manas atnākšanas es varētu prasīt savu ar augļošanu?
24 Un viņš sacīja tiem, kas stāvēja blakus: Ņemiet viņam mārciņu un dodiet tam, kam ir desmit mārciņas.
25 (Un tie viņam sacīja: Kungs, viņam ir desmit mārciņas.)
26 Jo es jums saku: katram, kam ir, tiks dots; un tam, kam nav, tiks atņemts arī tas, kas viņam ir.
27 Bet mani ienaidnieki, kas negribēja, lai es valdītu pār tiem, atved šurp un nogalina tos manā priekšā.
28 Un, to sacījis, viņš gāja pa priekšu un uzkāpa uz Jeruzālemi.
29 Un notika, kad viņš tuvojās Betfāgai un Betānijai, pie kalna, ko sauc par Eļļas kalnu, viņš sūtīja divus savus mācekļus,
30 Sacīdams: Ejiet uz ciemu, kas atrodas jums pretī! kurā, ieejot, jūs atradīsit piesietu kumeļu, uz kura vēl neviens nav sēdējis. Atlaidiet viņu un atnesiet šurp.
31 Un ja kāds jums jautā: Kāpēc jūs viņu atraisāt? tā jūs viņam sakiet: jo Kungam viņš ir vajadzīgs.
32 Un tie, kas bija sūtīti, aizgāja un atrada tā, kā Viņš tiem bija sacījis.
33 Un, kad viņi atraisīja kumeļu, tā īpašnieki sacīja viņiem: Kāpēc jūs atraisāt kumeļu?
34 Un tie sacīja: Tam Kungam viņš ir vajadzīgs.
35 Un tie atveda viņu pie Jēzus un uzmeta savas drēbes uz kumeļa, un uzcēla Jēzu uz tā.
36 Un viņam ejot, tie izklāja savas drēbes ceļā.
37 Un kad viņš tuvojās, pat tagad, nokāpjot no Eļļas kalna, viss mācekļu pulks sāka līksmot un skaļā balsī slavēt Dievu par visiem varenajiem darbiem, ko viņi bija redzējuši;
38 Sacīdams: Slavēts lai ir ķēniņš, kas nāk Tā Kunga vārdā: miers debesīs un slava augstībā!

39 Un daži no farizejiem no ļaužu vidus sacīja Viņam: Mācītāj, norāj savus mācekļus!
40 Un viņš atbildēja un sacīja viņiem: Es jums saku: ja šie klusētu, akmeņi tūdaļ kliegtu.
41 Un, kad viņš tuvojās, viņš ieraudzīja pilsētu un raudāja par to,
42 Sacīdams: Ja tu būtu zinājis, kaut vai šajā tavā dienā, kas pieder tavam mieram! bet tagad tie ir apslēpti no tavām acīm.
43 Jo pār tevi nāks dienas, kad tavi ienaidnieki metīs ap tevi grāvi, apņems tevi un turēs tevi no visām pusēm,
44 Un noliks tevi līdz ar zemi un tavus bērnus tevī; un viņi neatstās tevī vienu akmeni uz otra; jo tu nezināji savu apmeklējuma laiku.
45 Un viņš iegāja svētnīcā un sāka izdzīt tos, kas tur pārdeva, un tos, kas pirka;
46 Sacīdami tiem: Ir rakstīts: Mans nams ir lūgšanu nams, bet jūs to esat padarījuši par zagļu bedri.
47 Un viņš ik dienas mācīja templī. Bet augstie priesteri un rakstu mācītāji, un tautas priekšnieki meklēja viņu iznīcināt,
48 Un viņi nevarēja atrast, ko darīt, jo visi ļaudis ļoti uzmanīgi Viņu uzklausīja.

20. NODAĻA

1Un notika, ka vienā no tām dienām, kad viņš mācīja ļaudis templī un sludināja evaņģēliju, augstie priesteri un rakstu mācītāji nāca pār viņu kopā ar vecākajiem,
2 Un runāja uz viņu, sacīdams: Saki mums, ar kādu varu tu to dari? vai kas ir tas, kas tev deva šo varu?
3 Viņš atbildēja un sacīja viņiem: Es jums jautāšu arī vienu lietu; un atbildi man:
4 Vai Jāņa kristības bija no debesīm vai cilvēku?
5 Un viņi domāja savā starpā, sacīdami: Ja mēs teiksim: no debesīm; Viņš sacīs: Kāpēc tad jūs viņam neticējāt?
6 Bet ja mēs sakām: no cilvēkiem; visa tauta mūs nomētās ar akmeņiem, jo viņi ir pārliecināti, ka Jānis bija pravietis.
7 Un viņi atbildēja, ka nevar saprast, no kurienes tas ir.
8 Un Jēzus viņiem sacīja: Es jums nesaku, ar kādu varu es to daru.
9 Tad viņš sāka runāt ļaudīm šo līdzību; Kāds vīrs iestādīja vīna dārzu un atdeva to strādniekiem un devās uz tālu zemi uz ilgu laiku.
10 Un laikā viņš sūtīja kalpu pie strādniekiem, lai tie viņam dotu vīna dārza augļus, bet strādnieki viņu sita un aizsūtīja tukšu.
11 Un viņš atkal sūtīja citu kalpu, un tie arī viņu sita, apkaunojoši lūdza un aizsūtīja tukšu.
12 Un atkal viņš sūtīja trešo, un tie arī viņu ievainoja un izdzina.
13 Tad vīna dārza kungs sacīja: Ko man darīt? Es sūtīšu savu mīļoto dēlu: iespējams, viņi viņu cienīs, kad viņu ieraudzīs.
14 Bet strādnieki, viņu ieraudzījuši, strīdējās savā starpā, sacīdami: Šis ir mantinieks; nāc, nogalināsim viņu, lai mantojums būtu mūsu.
15 Un tie viņu izmeta no vīna dārza un nogalināja. Ko tad vīna dārza kungs ar viņiem darīs?
16 Viņš nāks un iznīcinās šos strādniekus un atdos vīna dārzu citiem. To dzirdējuši, viņi sacīja: nedod Dievs!
17 Un Viņš tos ieraudzīja un sacīja: Kas tad tas ir, kas rakstīts: Akmens, ko celtnieki atmeta, ir kļuvis par stūra galvu?
18 Ikviens, kas uzkritīs uz šī akmens, tiks salauzts; bet kam tas uzkritīs, to tas sasmalcinās pulverī.
19 Un augstie priesteri un rakstu mācītāji tajā pašā stundā meklēja Viņam rokas uzlikt; un viņi baidījās no ļaudīm, jo viņi saprata, ka Viņš bija runājis šo līdzību pret tiem.
20 Un tie vēroja viņu un sūtīja spiegus, kuriem vajadzēja izlikties taisniem, lai tie uztvertu viņa vārdus un nodotu viņu pārvaldnieka varā un varā.
21 Un tie jautāja Viņam, sacīdami: Mācītāj, mēs zinām, ka Tu pareizi saki un māci, nedz neviena cilvēka personību nepieņem, bet patiesi māci Dieva ceļu.
22 Vai mums ir tiesības dot ķeizaram nodevas, vai nē?
23 Bet viņš saprata viņu viltību un sacīja tiem: Kāpēc jūs mani kārdināt?
24 Parādi man santīmu. Kura attēls un virsraksts tas ir? Tie atbildēja un sacīja: Cēzara.
25 Un viņš tiem sacīja: Atdodiet ķeizaram, kas pieder ķeizaram, un Dievam, kas pieder Dievam!
26 Un tie nevarēja uztvert Viņa vārdus tautas priekšā, un tie brīnījās par viņa atbildi un klusēja.
27 Tad pie Viņa nāca daži no saducejiem, kas noliedz augšāmcelšanās esamību. un tie viņam jautāja:
28 Sacīdams: Mācītāj, Mozus mums rakstīja: ja kāda cilvēka brālis mirst ar sievu, bet viņš mirst bez bērniem, lai viņa brālis ņem savu sievu un audzina savam brālim pēcnācējus.
29 Tad bija septiņi brāļi, un pirmais ņēma sievu un nomira bez bērniem.
30 Un otrs ņēma viņu par sievu, un viņš nomira bez bērniem.
31 Un trešais viņu paņēma; un tāpat arī septiņi; un viņi neatstāja bērnus un nomira.
32 Arī sieviete nomira pēdējā.
33 Tātad, kura sieva viņa ir augšāmcelšanās laikā? septiņiem viņa bija sieva.
34 Bet Jēzus atbildēja un sacīja viņiem: Šīs pasaules bērni precas un tiek precēti.
35 Bet tie, kas tiks uzskatīti par cienīgiem iegūt šo pasauli un augšāmcelšanos no mirušajiem, neprecas un neprecas.
36 Un viņi vairs nevar mirt, jo viņi ir līdzvērtīgi eņģeļiem; un viņi ir Dieva bērni, būdami augšāmcelšanās bērni.
37 Tagad, kad mirušie ir augšāmcēlušies, pat Mozus rādīja pie krūma, kad viņš sauc To Kungu par Ābrahāma Dievu un Īzāka Dievu un Jēkaba Dievu.
38 Jo Viņš nav mirušo, bet dzīvo Dievs, jo visi Viņam dzīvo.
39 Tad daži no rakstu mācītājiem atbildēja un sacīja: Mācītāj, Tu labi pateici.
40 Un pēc tam viņi neuzdrošinājās viņam jautāt vispār.
41 Un Viņš tiem sacīja: Kā viņi saka, ka Kristus ir Dāvida dēls?
42 Un pats Dāvids Psalmu grāmatā saka: Tas Kungs sacīja manam Kungam: sēdies pie manas labās rokas!
43 Kamēr es tavus ienaidniekus likšu par paklāju tavām kājām.
44 Tāpēc Dāvids sauc viņu par Kungu. Kā tad viņš ir viņa dēls?
45Tad, klausīdamies visiem ļaudīm, Viņš sacīja saviem mācekļiem:

46 Sargieties no rakstu mācītājiem, kas vēlas staigāt garās drēbēs un mīl sveicienus tirgos un augstākajās sēdvietās sinagogās un svētku telpās;
47 Kas aprij atraitņu mājas un ilgi lūdz Dievu, tie saņems lielāku sodu.

21. NODAĻA

1 Un viņš paskatījās uz augšu un redzēja bagātos vīrus iemetam savas dāvanas mantu krātuvē.
2 Un viņš redzēja arī kādu nabadzīgu atraitni iemetam divas ērces.
3 Un viņš sacīja: Patiesi es jums saku, ka šī nabaga atraitne ir ielaidusi vairāk nekā viņi visi.
4 Jo tie visi no sava pārpilnuma ir devuši Dieva upuriem, bet viņa no sava nabadzības ir iemetusi visu dzīvo, kas viņai bija.
5 Un, kā daži runāja par templi, ka tas bija izrotāts ar labiem akmeņiem un dāvanām, viņš sacīja:
6 Kas attiecas uz šīm lietām, ko jūs redzat, tad nāks dienas, kurās nepaliks viens akmens uz otra, kas netiks nogāzts.
7 Un tie jautāja Viņam, sacīdami: Mācītāj, bet kad tas notiks? un kāda zīme būs, kad tas notiks?
8 Un viņš sacīja: Uzmanieties, lai jūs netiktu maldināti, jo daudzi nāks manā vārdā un sacīs: Es esmu Kristus. un laiks tuvojas. Tāpēc neejiet pēc viņiem!
9 Bet, kad jūs dzirdat par kariem un nemieriem, nebīstieties, jo tam vispirms jānotiek; bet beigas nav pa reizei.
10Tad viņš tiem sacīja: Tauta celsies pret tautu un valstība pret valstību.
11 Un daudzās vietās būs lielas zemestrīces, bads un mēris; un baismīgi skati un lielas zīmes būs no debesīm.
12 Bet pirms visa tā viņi uzliks pret jums rokas un vajās jūs, nododot jūs sinagogās un cietumos, ķēniņu un valdnieku priekšā mana vārda dēļ.
13 Un tas griezīsies pie jums par liecību.
14 Tāpēc ielieciet to savās sirdīs, nepārdomājiet, ko jūs atbildēsit:
15 Jo Es jums došu muti un gudrību, kurai visi jūsu pretinieki nespēs iebilst un pretoties.
16 Un jūs nodos gan vecāki, gan brāļi, gan radinieki, gan draugi; un dažus no jums sodīs ar nāvi.
17 Un jūs visi ienīdīs mana vārda dēļ.
18 Bet ne mats no jūsu galvas nepazudīs.
19 Savā pacietībā iemantojiet savas dvēseles.
20 Un kad jūs redzēsiet Jeruzalemi ielenktu ar karapulkiem, tad ziniet, ka tās postīšana ir tuvu.
21 Tad lai tie, kas ir Jūdejā, bēg uz kalniem; un lai tie, kas ir tā vidū, iziet ārā; un lai tie, kas atrodas zemēs, neieiet tajā.
22 Jo šīs ir atriebības dienas, lai piepildītos viss, kas rakstīts.
23 Bet bēdas grūtniecēm un zīdītājiem tajās dienās! jo zemē būs lielas bēdas un dusmas pār šo tautu.
24 Un viņi kritīs no zobena asmeņa un tiks aizvesti gūstā pie visām tautām, un Jeruzālemi nomīdīs pagāni, līdz pagānu laiki piepildīsies.
25 Un būs zīmes saulē, mēnesī un zvaigznēs; un uz zemes tautu bēdas ar apjukumu; jūra un viļņi šalko;
26 Cilvēku sirdis zūd bailēs un raudzīties uz to, kas nāks virs zemes, jo debesu spēki satricinās.
27 Un tad viņi redzēs Cilvēka Dēlu nākam mākonī ar spēku un lielu godību.
28 Un, kad tas sāk notikt, tad paskatieties uz augšu un paceliet savas galvas; jo tava pestīšana tuvojas.
29 Un Viņš runāja tiem līdzību; Lūk, vīģes koks un visi koki;
30 Kad viņi tagad izšauj, jūs redzat un paši zināt, ka vasara ir tuvu.
31 Tāpat arī jūs, kad redzat šīs lietas notiekam, ziniet, ka Dieva valstība ir tuvu.
32 Patiesi es jums saku: šī paaudze nepazudīs, līdz viss piepildīsies.
33 Debesis un zeme zudīs, bet mani vārdi nezudīs.
34 Un uzmanieties, lai jūsu sirdis nekad netiktu pārslogotas ar dzeršanu un dzeršanu, un šīs dzīves rūpēm, lai tā diena jums nepienāktu negaidīti.
35 Jo kā slazds tas nāks pār visiem, kas dzīvo virs visas zemes.
36 Tāpēc esiet modri un lūdziet vienmēr, lai jūs tiktu uzskatīti par cienīgiem izvairīties no visa tā, kas notiks, un stāvēt Cilvēka Dēla priekšā.
37 Un dienas laikā viņš mācīja svētnīcā; un naktī viņš izgāja un palika kalnā, ko sauc par Eļļas kalnu.
38 Un visi ļaudis agri no rīta nāca pie Viņa svētnīcā, lai viņu uzklausītu.

22. NODAĻA

1 Tagad tuvojās neraudzētās maizes svētki, ko sauc par Pasā svētkiem.
2 Un augstie priesteri un rakstu mācītāji meklēja, kā viņu nogalināt; jo viņi baidījās no tautas.
3 Tad sātans iegāja Jūdā, vārdā Iskariots, kas pieder pie divpadsmit.
4 Un viņš aizgāja un runāja ar augstajiem priesteriem un virsniekiem, kā viņš varētu Viņu tiem nodot.
5 Un viņi priecājās un noslēdza derību dot viņam naudu.
6 Un viņš apsolīja un meklēja iespēju nodot Viņu tiem ļaužu klātbūtnē.
7 Tad pienāca neraudzētās maizes diena, kad Pasā bija jānokauj.
8 Un viņš sūtīja Pēteri un Jāni, sacīdams: Ejiet un pagatavojiet mums Pasā, lai mēs varētu ēst.
9 Un tie viņam sacīja: Kur tu gribi, lai mēs sagatavojam?
10 Un Viņš tiem sacīja: Lūk, kad jūs ieiesit pilsētā, jūs sagaidīs kāds vīrs, kas nes ūdens krūku; seko viņam mājā, kurā viņš ieiet.
11 Un sakiet nama kungam: Skolotājs tev saka: kur ir viesu istaba, kur es ēdīšu Lieldienu ar saviem mācekļiem?
12 Un viņš jums parādīs lielu, iekārtotu augšistabu; tur sagatavojiet.
13 Un viņi aizgāja un atrada, kā Viņš tiem bija sacījis, un sagatavoja Pasā svētkus.
14 Un kad pienāca stunda, viņš apsēdās un divpadsmit apustuļi ar viņu.
15 Un viņš tiem sacīja: Es ļoti vēlējos ēst šo Pasha ar jums, pirms es ciešu.
16 Jo es jums saku: es no tā vairs neēdīšu, iekams tas piepildīsies Dieva valstībā.
17 Un viņš paņēma biķeri, pateicās un sacīja: Ņemiet šo un sadaliet to savā starpā.
18 Jo es jums saku: es nedzeršu no vīna koka augļiem, kamēr nenāks Dieva valstība.

19 Un viņš paņēma maizi, pateicās, lauza to un deva tiem, sacīdams: Šī ir mana miesa, kas par jums tiek dota.
20 Tāpat arī biķeri pēc vakariņām, sakot: Šis biķeris ir Jaunā derība manās asinīs, kas par jums tiks izlietas.
21 Bet, lūk, tā roka, kas mani nodod, ir ar mani uz galda.
22 Un patiesi, Cilvēka Dēls aiziet, kā nolemts, bet bēdas tam cilvēkam, kas Viņu nodod!
23 Un viņi sāka savā starpā jautāt, kuram no viņiem tas būtu jādara.
24 Un arī starp viņiem bija strīds par to, kurš no viņiem uzskatāms par lielāko.
25 Un Viņš tiem sacīja: Pagānu ķēniņi valda pār tiem; un tos, kas pār tiem izmanto varu, sauc par labvēļiem.
26 Bet jums nebūs tā būt, bet kas starp jums ir lielākais, tas lai ir kā jaunākais; un tas, kas ir galvenais, kā tas, kas kalpo.
27 Jo kas ir lielāks, tas, kas sēd pie galda, vai tas, kas kalpo? vai tas nav, kas sēž pie gaļas? bet es esmu starp jums kā tas, kas kalpo.
28 Jūs esat tie, kas pastāvēja ar mani manos kārdināšanā.
29 Un es jums ieceļu valstību, kā mans Tēvs man ir noteicis;
30 Lai jūs varētu ēst un dzert pie mana galda manā valstībā un sēdēt troņos, tiesājot divpadsmit Israēla ciltis.
31 Un Tas Kungs sacīja: Sīmani, Sīmani, lūk, sātans ir vēlējies, lai jūs sijātu kā kviešus.
32 Bet es lūdzu par tevi, lai tava ticība nezustu, un, kad tu būsi atgriezies, stiprini savus brāļus.
33 Un viņš sacīja viņam: Kungs, es esmu gatavs iet ar tevi gan cietumā, gan nāvē.
34 Un viņš sacīja: Es tev saku, Pēter, gailis šodien nedziedās, pirms tu trīsreiz noliegsi, ka tu mani pazīsti.
35 Un Viņš tiem sacīja: Kad es jūs sūtīju bez maka, skapja un kurpēm, vai jums kaut kā trūka? Un viņi sacīja: Nekas.
36 Tad Viņš tiem sacīja: Bet tagad, kam ir somiņa, tas lai ņem to un tāpat savu somu, bet kam nav zobena, tas lai pārdod savu apģērbu un pērk!
37 Jo es jums saku, ka tam, kas rakstīts, vēl jāpiepildās manī, un viņš tika pieskaitīts pie pārkāpējiem, jo lietām, kas attiecas uz mani, ir beigas.
38 Un tie sacīja: Kungs, lūk, šeit ir divi zobeni. Un Viņš tiem sacīja: Pietiek!
39 Un viņš izgāja un devās, kā viņam bija ierasts, uz Eļļas kalnu; un arī viņa mācekļi viņam sekoja.
40 Un, kad Viņš bija tajā vietā, Viņš tiem sacīja: Lūdziet, lai jūs nekristu kārdināšanā!
41 Un viņš atkāpās no tiem apmēram ar akmeni, nometās ceļos un lūdza Dievu:
42 Sacīdams: Tēvs, ja gribi, atņem no manis šo biķeri; tomēr lai notiek nevis mans, bet Tavs prāts!
43 Un viņam parādījās eņģelis no debesīm, stiprinādams viņu.
44 Un, būdams agonijā, viņš vēl dedzīgāk lūdza Dievu, un viņa sviedri bija kā lielas asins lāses, kas nokrita zemē.
45 Un, kad viņš piecēlās no lūgšanas un nonāca pie saviem mācekļiem, viņš atrada tos guļam aiz bēdām,
46 Un sacīja viņiem: Kāpēc jūs guļat? celieties un lūdzieties, lai jūs neiekristu kārdināšanā.
47 Un viņam vēl runājot, lūk, ļaužu pulks, un tas, ko sauca Jūda, viens no divpadsmit, gāja viņiem pa priekšu un tuvojās Jēzum, lai viņu noskūpstītu.
48 Bet Jēzus viņam sacīja: Jūda, vai tu ar skūpstu nodod Cilvēka Dēlu?
49 Kad tie, kas bija ap viņu, redzēja, kas sekos, tie viņam sacīja: Kungs, vai mēs sitīsim ar zobenu?
50 Un viens no viņiem sita augstā priestera kalpam un nocirta viņam labo ausi.
51 Bet Jēzus atbildēja un sacīja: " Pacietiet līdz šim!" Un viņš pieskārās viņa ausij un dziedināja viņu.
52 Tad Jēzus sacīja augstajiem priesteriem un svētnīcas priekšniekiem, un vecākajiem, kas bija pie Viņa atnākuši: " Izejiet kā pret zagli ar zobeniem un nūjām?
53 Kad es ik dienas biju kopā ar jums svētnīcā, jūs nepacēlāt rokas pret mani, bet šī ir jūsu stunda un tumsības spēks.
54 Tad tie viņu satvēra, veda un ieveda augstā priestera namā. Un Pēteris sekoja no tālienes.
55 Kad viņi bija iekūruši uguni priekšnama vidū un sasēdās kopā, Pēteris apsēdās viņu vidū.
56 Bet kāda kalpone viņu ieraudzīja, kad viņš sēdēja pie uguns, un nopietni uzlūkoja viņu un sacīja: Arī šis bija ar viņu.
57 Un viņš to noliedza, sacīdams: Sieviet, es viņu nepazīstu.
58 Un pēc neilga laika cits viņu ieraudzīja un sacīja: Arī tu esi no tiem. Un Pēteris sacīja: Cilvēk, es neesmu.
59 Un apmēram stundu pēc otra pārliecinoši apstiprināja, sacīdams: Patiesi, arī šis bija ar viņu, jo viņš ir galilejietis.
60 Un Pēteris sacīja: Cilvēk, es nezinu, ko tu runā. Un tūdaļ, viņam vēl runājot, gailis nodziedāja.
61 Un Tas Kungs pagriezās un skatījās uz Pēteri. Un Pēteris atcerējās Tā Kunga vārdu, ko Viņš viņam bija sacījis: Pirms gailis dziedās, tu mani trīsreiz noliegsi.
62 Un Pēteris izgāja un rūgti raudāja.
63 Un vīri, kas turēja Jēzu, izsmēja Viņu un sita Viņu.
64 Un, aizsējuši viņam acis, tie sita viņam pa seju un jautāja, sacīdami: Pravieto, kas ir tas, kas tevi sita?
65 Un daudzas citas lietas viņi zaimojoši runāja pret viņu.
66 Un, tiklīdz bija iestājusies diena, tautas vecākie un augstie priesteri un rakstu mācītāji sapulcējās un ieveda viņu savā padomē, sacīdami:
67 Vai tu esi Kristus? pastāsti mums. Un viņš tiem sacīja: Ja es jums pateikšu, jūs neticēsit.
68 Un, ja arī es jums jautāšu, jūs man neatbildēsit un nelaidīsit mani vaļā.
69 Pēc tam Cilvēka Dēls sēdēs pie Dieva spēka labās rokas.
70 Tad viņi visi sacīja: Vai tad tu esi Dieva Dēls? Un viņš tiem sacīja: jūs sakāt, ka es esmu.
71 Un viņi sacīja: "Ko mums vēl vajag liecību?" jo mēs paši esam dzirdējuši no viņa paša mutes.

23. NODAĻA

1 Un viss viņu pulks cēlās un veda Viņu pie Pilāta.
2 Un tie sāka viņu apsūdzēt, sacīdami: Mēs atradām, ka šis sagrozīja tautu un aizliedz ķeizaram dot nodevas, sakot, ka viņš pats ir Kristus ķēniņš.
3 Un Pilāts viņam jautāja, sacīdams: Vai tu esi jūdu ķēniņš? Un viņš viņam atbildēja un sacīja: Tu to saki.
4 Tad Pilāts sacīja augstajiem priesteriem un ļaudīm: Es neatrodu šajā cilvēkā nekādas vainas.
5 Un tie bija vēl niknāki, sacīdami: Viņš rosina ļaudis, mācīdams visā jūdijā, sākot no Galilejas līdz šai vietai.
6 Kad Pilāts dzirdēja par Galileju, viņš jautāja, vai šis vīrs ir galilejietis.

7 Un, tiklīdz viņš uzzināja, ka viņš pieder Hēroda jurisdikcijai, viņš sūtīja viņu pie Hēroda, kurš arī pats tajā laikā atradās Jeruzalemē.
8 Un Hērods, redzēdams Jēzu, ļoti priecājās, jo viņš gribēja to redzēt jau ilgu laiku, jo bija daudz dzirdējis par viņu. un viņš cerēja ieraudzīt kādu brīnumu, ko viņš paveicis.
9 Tad viņš jautāja viņam daudzos vārdos; bet viņš viņam neko neatbildēja.
10 Un augstie priesteri un rakstu mācītāji stāvēja un dedzīgi apsūdzēja viņu.
11 Un Hērods ar saviem kareivjiem viņu nosodīja un izsmēja, ietērpa viņu krāšņā drēbē un sūtīja atkal pie Pilāta.
12 Un tajā pašā dienā Pilāts un Hērods kļuva par draugiem, jo iepriekš viņi bija savā starpā naidīgi.
13 Un Pilāts, sasaucis augstos priesterus un priekšniekus, un tautu,
14 Viņš tiem sacīja: "Jūs esat atveduši šo cilvēku pie manis kā tādu, kas sagroza ļaudis, un, lūk, es, jūsu priekšā viņu izpētījis, neesmu atradis nekādu vainu, ka šis cilvēks pieskaras tam, par ko jūs viņu apsūdzat.
15 Nē, ne arī Hērods, jo es tevi sūtīju pie viņa; un, lūk, nekas nāves cienīgs viņam nav darīts.
16 Tāpēc es viņu sodīšu un atlaidīšu.
17 (Nepieciešamības dēļ viņam svētkos viens viņiem ir jāatbrīvo.)
18 Un tie kliedza uzreiz, sacīdami: Prom šo cilvēku un atlaid mums Barabu!
19 (Kas par kādu pilsētā saceltu dumpi un slepkavību tika iemests cietumā.)
20 Tad Pilāts, gribēdams Jēzu atbrīvot, atkal runāja ar tiem.
21 Bet tie kliedza, sacīdami: Sit viņu krustā, sit Viņu krustā!
22 Un viņš trešo reizi tiem sacīja: Kāpēc, ko ļaunu Viņš ir darījis? Es neesmu atradis viņā nāves iemeslu, tāpēc es viņu sodīšu un atlaidīšu.
23 Un tie tūdaļ skaļās balsīs prasīja, lai Viņu sistu krustā. Un viņu un augsto priesteru balsis guva virsroku.
24 Un Pilāts pasludināja spriedumu, lai tas būtu, kā viņi prasīja.
25 Un viņš atlaida tiem to, kas par dumpi un slepkavību bija iemests cietumā, ko viņi bija vēlējušies; bet viņš nodeva Jēzu viņu gribai.
26 Un kad tie viņu veda prom, tie satvēra vienu Sīmani, kirēnieti, kas nāca no zemes, un uzlika viņam krustu, lai viņš to nes pēc Jēzus.
27 Un viņam sekoja liels pulks ļaužu un sieviešu, kas arī žēlojās un apraudāja viņu.
28 Bet Jēzus, pagriezies pret viņiem, sacīja: Jeruzalemes meitas, neraudiet par mani, bet raudiet par sevi un saviem bērniem!
29 Jo, lūk, nāk dienas, kurās sacīs: Svētīgas ir neauglīgās un dzemdes, kas nekad nav dzemdējušas, un zīdaiņi, kas nekad nav zīdījuši.
30 Tad viņi sāks teikt kalniem: krītiet uz mums! un uz kalniem, apsedz mūs.
31. Jo, ja viņi to dara zaļā kokā, kas tiks darīts sausā kokā?
32 Un kopā ar viņu bija arī divi citi ļaundari, lai viņus nosodītu.
33 Un kad viņi nonāca vietā, ko sauc par Golgātu, viņi tur sita krustā Viņu un ļaundarus, vienu labajā, otru kreisajā pusē.
34 Tad Jēzus sacīja: Tēvs, piedod viņiem! jo viņi nezina, ko dara. Un tie sadalīja viņa drēbes un metēja kauliņu.
35 Un ļaudis stāvēja un skatījās. Un arī priekšnieki ar viņiem izsmēja Viņu, sacīdami: Viņš citus izglāba. lai viņš glābj pats sevi, ja viņš ir Kristus, Dieva izredzētais.
36 Un arī karavīri viņu izsmēja, nāca pie viņa un piedāvāja viņam etiķi,
37 Un sacīdams: ja tu esi jūdu ķēniņš, tad glāb sevi!
38 Un virs viņa bija rakstīts ar grieķu, latīņu un ebreju burtiem: ŠIS IR jūdu Ķēniņš.
39 Un viens no ļaundariem, kas bija pakārts, apvainoja viņu, sacīdams: Ja tu esi Kristus, glāb sevi un mūs.
40 Bet otrs atbildēja viņam pārmeta, sacīdams: Vai tu nebīsties Dieva, redzot, ka esi tādā pašā tiesā?
41 Un mēs esam taisnīgi; jo mēs saņemam atlīdzību par saviem darbiem, bet šis cilvēks nav darījis neko sliktu.
42 Un viņš sacīja Jēzum: Kungs, piemini mani, kad tu nāksi savā valstībā.
43 Un Jēzus viņam sacīja: Patiesi es tev saku: šodien tu būsi ar mani paradīzē.
44 Un bija apmēram sestā stunda, un pār visu zemi iestājās tumsa līdz devītajai stundai.
45 Un saule aptumšojās, un tempļa priekškars pārplīsa vidū.
46 Un, kad Jēzus sauca stiprā balsī, viņš sacīja: Tēvs, tavās rokās es nododu savu garu .
47 Bet virsnieks, redzēdams, kas notika, pagodināja Dievu, sacīdams: Patiesi, šis bija taisnais vīrs.
48 Un visi ļaudis, kas bija sapulcējušies, lai redzētu, kas notika, sita sev pa krūtīm un atgriezās.
49 Un visi viņa paziņas un sievietes, kas viņam sekoja no Galilejas, stāvēja nostāk un to redzēja.
50 Un, lūk, tur bija vīrs, vārdā Jāzeps, padomdevējs; un viņš bija labs cilvēks un taisnīgs:
51 (Tas nebija piekritis viņu padomam un darbam;) viņš bija no Arimatejas, jūdu pilsētas, un arī pats gaidīja Dieva valstību.
52 Šis vīrs gāja pie Pilāta un lūdza Jēzus miesas.
53 Un viņš to noņēma un ietīja audeklā un ielika akmenī cirstā kapā, kurā neviens iepriekš nebija ticis.
54 Un tā diena bija gatavošanās, un sabats tuvojās.
55 Un arī sievietes, kas nāca viņam līdzi no Galilejas, sekoja un redzēja kapu un to, kā tika nolikts viņa ķermenis.
56 Un viņi atgriezās un sagatavoja garšvielas un smēres; un atpūtās sabata dienā saskaņā ar bausli.

24. NODAĻA

1 Un nedēļas pirmajā dienā, ļoti agri no rīta, viņi nāca pie kapa, nesdami līdzi garšvielas, ko viņi bija sagatavojuši, un dažas citas.
2 Un viņi atrada akmeni noveltu no kapa.
3 Un viņi iegāja un neatrada Kunga Jēzus miesu.
4 Un notika, kad viņi bija ļoti apmulsuši par to, lūk, divi vīri stāvēja pie viņiem mirdzošās drēbēs.
5 Kad viņi nobijās un noliecās pret zemi, tie sacīja tiem: Kāpēc jūs meklējat dzīvo starp mirušajiem?
6 Viņš nav šeit, bet ir augšāmcēlies; atcerieties, kā Viņš runāja ar jums, vēl būdams Galilejā,
7 Sacīdams: Cilvēka Dēlam jānodod grēcinieku rokās un jāsit krustā, un trešajā dienā jāceļas augšām.
8 Un tie atcerējās Viņa vārdus,
9 Un atgriezās no kapa un stāstīja visu to vienpadsmit un visiem pārējiem.

10 To apustuļiem stāstīja Marija Magdalēna un Džoanna, un Marija, Jēkaba māte, un citas sievietes, kas bija ar viņiem.
11 Un viņu vārdi viņiem likās kā tukšas pasakas, un viņi tiem neticēja.
12 Tad Pēteris cēlās un skrēja pie kapa; un, noliecies, viņš ieraudzīja linu drēbes, kas bija saliktas, un aizgāja, sevī brīnīdamies par to, kas notika.
13 Un, lūk, divi no viņiem tajā pašā dienā devās uz ciemu, ko sauc par Emmausu, kas bija no Jeruzalemes apmēram sešdesmit vagas garu.
14 Un viņi runāja par visu to, kas bija noticis.
15 Un notika, kad viņi sarunājās un sprieda, pats Jēzus tuvojās un gāja viņiem līdzi.
16 Bet viņu acis bija aizturētas, lai tie Viņu nepazītu.
17 Un Viņš tiem sacīja: Kādi ir tie sakari, kas jums ir, ejot un bēdat?
18 Un viens no tiem, kura vārds bija Kleopas, atbildēja viņam un sacīja: Vai tu esi tikai svešinieks Jeruzalemē un neesi zinājis, kas tur notiek šajās dienās?
19. Un viņš tiem sacīja: "Ko? Un tie viņam sacīja: Par Jēzu no Nācaretes, kas bija varens pravietis darbos un vārdos Dieva un visas tautas priekšā.
20 Un kā augstie priesteri un mūsu priekšnieki viņu nodeva nāvei un situši krustā.
21 Bet mēs paļāvāmies, ka tas bija Tas, kurš bija atpestījis Israēlu, un bez tā visa šodien ir trešā diena, kopš tas notika.
22 Jā, un dažas sievietes no mūsu pulciņa mūs pārsteidza, kas bija agri pie kapa;
23 Un, neatraduši viņa ķermeni, viņi nāca un sacīja, ka ir redzējuši arī eņģeļu parādību, kas teica, ka viņš ir dzīvs.
24 Un daži no tiem, kas bija ar mums, gāja pie kapa un atrada tā, kā sievietes bija teikušas, bet Viņu viņi neredzēja.
25 Tad viņš tiem sacīja: ak, muļķi, un lēnprātīgie no sirds ticēt visam, ko pravieši ir runājuši.
26 Vai Kristum nebija jācieš šīs lietas un jāieiet savā godībā?
27 Un, sākot ar Mozu un visiem praviešiem, Viņš tiem paskaidroja visos Rakstos, kas attiecas uz Viņu.
28 Un viņi tuvojās ciemam, kurp viņi gāja, un viņš likās, it kā būtu vēlējies iet tālāk.
29 Bet tie viņu piespieda, sacīdami: Paliec pie mums! Un viņš iegāja, lai paliktu pie tiem.
30 Un notika, kad viņš kopā ar tiem sēdēja pie galda, viņš paņēma maizi un svētīja to, lauza un deva tiem.
31 Un viņu acis atvērās, un viņi pazina Viņu; un viņš pazuda no viņu redzesloka.
32 Un viņi savā starpā sacīja: Vai mūsu sirds nedega mūsos, kad viņš runāja ar mums ceļā un atvēra mums rakstus?
33 Un viņi cēlās tajā pašā stundā un atgriezās Jeruzālemē un atrada tos vienpadsmit kopā sapulcētus un tos, kas bija ar viņiem,
34 Sacīdams: Tas Kungs patiešām ir augšāmcēlies un ir parādījies Sīmanim.
35 Un tie stāstīja, kas ceļā bija darīts un kā viņi Viņu atpazīst maizes laušanā.
36 Un, kad viņi tā runāja, pats Jēzus nostājās viņu vidū un sacīja viņiem: Miers jums!
37 Bet viņi izbijās un izbijās, un domāja, ka ir redzējuši garu.
38 Un Viņš tiem sacīja: Kāpēc jūs esat satraukti? un kāpēc jūsu sirdīs rodas domas?
39 Lūk, manas rokas un manas kājas, ka tas esmu es pats. Turiet mani un redziet! jo garam nav miesas un kaulu, kā jūs redzat man.
40 Un, to sacījis, Viņš tiem parādīja savas rokas un kājas.
41 Un, kamēr viņi vēl neticēja aiz prieka un brīnījās, Viņš tiem sacīja: Vai jums šeit ir kāds ēdiens?
42 Un tie viņam iedeva gabaliņu ceptas zivs un šūnveida.
43 Un viņš to paņēma un ēda viņu priekšā.
44 Un Viņš tiem sacīja: Šie ir vārdi, ko es jums sacīju, vēl būdams pie jums, ka jāpiepildās visam, kas rakstīts Mozus bauslībā un praviešos un psalmos. par mani.
45 Tad Viņš atvēra viņu saprašanu, lai tie saprastu rakstus,
46 Un sacīja viņiem: Tā ir rakstīts, un tā Kristum vajadzēja ciest un trešajā dienā augšāmcelties no miroņiem.
47 Un grēku nožēlošana un grēku piedošana jāsludina Viņa vārdā visām tautām, sākot no Jeruzālemes.
48 Un jūs esat šo lietu liecinieki.
49 Un, lūk, Es sūtu pār jums sava Tēva apsolījumu, bet palieciet Jeruzālemes pilsētā, līdz jūs saņemsiet spēku no augšienes.
50 Un viņš tos aizveda līdz Betānijai, pacēla rokas un svētīja tos.
51 Un notika, kamēr Viņš tos svētīja, viņš tika šķīries no tiem un tika pacelts debesīs.
52 Un tie Viņu pielūdza un ar lielu prieku atgriezās Jeruzālemē.
53 Un pastāvīgi atradās svētnīcā, slavēdami un svētīdami Dievu. Āmen.

Džons

1. NODAĻA

1 Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs.
2 Tas pats sākumā bija pie Dieva.
3 Viss ir Viņa radīts; un bez viņa nekas netika radīts.
4 Viņā bija dzīvība; un dzīvība bija cilvēku gaisma.
5 Un gaisma spīd tumsā; un tumsa to neaptvēra.
6 Bija kāds vīrs, kura vārds bija Jānis.
7 Viņš nāca pēc liecības, lai liecinātu par Gaismu, lai visi caur Viņu ticētu.
8 Viņš nebija tā Gaisma, bet tika sūtīts, lai liecinātu par šo Gaismu.
9 Tā bija patiesā gaisma, kas apgaismo katru cilvēku, kas nāk pasaulē.
10 Viņš bija pasaulē, un pasaule ir Viņa radīta, un pasaule Viņu nepazina.
11 Viņš nāca pie savējiem, un savējie viņu neuzņēma.
12 Bet visiem, kas Viņu uzņēma, Viņš deva spēku kļūt par Dieva bērniem, tiem, kas tic Viņa vārdam.
13 Kas nav dzimuši no asinīm, ne no miesas gribas, ne no cilvēka gribas, bet no Dieva.
14 Un Vārds tapa miesa un mājoja mūsu vidū, un mēs redzējām Viņa godību, Tēva vienpiedzimušā godību, pilnu žēlastības un patiesības.
15 Jānis par Viņu liecināja un sauca, sacīdams: Šis ir tas, par kuru es runāju: Kas nāk pēc manis, ir labāks par mani, jo viņš bija pirms manis.
16 Un no Viņa pilnības mēs visu esam saņēmuši, un žēlastību pret žēlastību.
17 Jo bauslība ir dota no Mozus, bet žēlastība un patiesība nākusi caur Jēzu Kristu.
18 Dievu neviens nekad nav redzējis; Vienpiedzimušais Dēls, kas ir Tēva klēpī, to ir pasludinājis.
19 Un šis ir Jāņa pieraksts, kad jūdi sūtīja priesterus un levītus no Jeruzalemes, lai viņam jautātu: kas tu esi?
20 Un viņš atzinās un nenoliedza; bet es atzīstu, es neesmu Kristus.
21 Un tie viņam jautāja: Kas tad? Vai tu esi Eliass? Un viņš saka: Es neesmu. Vai tu esi tas pravietis? Un viņš atbildēja: Nē.
22 Tad tie viņam sacīja: Kas tu esi? lai mēs varētu atbildēt tiem, kas mūs sūtījuši. Ko tu saki par sevi?
23 Viņš sacīja: Es esmu saucēja balss tuksnesī: Taisiniet Tā Kunga ceļu, kā pravietis Isajs ir sacījis.
24 Un tie, kas tika sūtīti, bija no farizejiem.
25 Un tie jautāja Viņam un sacīja viņam: Kāpēc tad tu kristīji, ja tu neesi ne Kristus, ne Eliass, ne tas pravietis?
26 Jānis tiem atbildēja, sacīdams: Es kristu ar ūdeni, bet starp jums ir kāds, kuru jūs nepazīstat.
27 Tas ir tas, kurš nāk pēc manis, ir labāks par mani, kuram es neesmu cienīgs atraisīt kurpju siksnu.
28Tas notika Betabarā aiz Jordānas, kur Jānis kristīja.
29 Otrā dienā Jānis redzēja Jēzu nākam pie viņa un sacīja: Lūk, Dieva Jērs, kas nes pasaules grēkus.
30 Šis ir tas, par kuru es teicu: pēc manis nāk vīrs, kas bija pirms manis, jo viņš bija pirms manis.
31 Un es viņu nepazinu, bet tāpēc, lai viņš tiktu atklāts Israēlam, es atnācu kristīt ar ūdeni.
32 Un Jānis liecināja, sacīdams: Es redzēju Garu nolaižamies no debesīm kā balodi, un tas palika pār viņu.
33 Un es viņu nepazinu, bet tas, kas mani sūtīja kristīt ar ūdeni, tas man sacīja: pār kuru tu redzēsi Garu nolaižamies un paliekam uz viņa, tas ir tas, kas kristī ar Svēto Garu.
34 Un es redzēju un liecināju, ka šis ir Dieva Dēls.
35 Otrā dienā atkal stāvēja Jānis un divi viņa mācekļi;
36 Un uzlūkojis Jēzu, kad viņš staigāja, viņš sacīja: Lūk, Dieva Jērs!
37 Un abi mācekļi dzirdēja Viņu runājam un sekoja Jēzum.
38 Tad Jēzus pagriezās un redzēja tos sekojam un sacīja viņiem: Ko jūs meklējat? Tie viņam sacīja: Rabbi, kas nozīmē: Mācītāj, kur tu dzīvo?
39 Viņš tiem saka: Nāciet un skatieties! Viņi nāca un redzēja, kur viņš dzīvoja, un palika pie viņa tajā dienā, jo bija apmēram desmitā stunda.
40 Viens no diviem, kas dzirdēja Jāni runājam un viņam sekoja, bija Andrejs, Sīmaņa Pētera brālis.
41 Viņš vispirms atrod savu brāli Sīmani un viņam saka: Mēs esam atraduši Mesiju, kas tulkojumā nozīmē Kristu.
42 Un viņš to atveda pie Jēzus. Un Jēzus, viņu ieraudzījis, sacīja: Tu esi Sīmanis, Jonas dēls; tevi sauks Kēfa, kas tulkojumā ir akmens.
43 Nākamajā dienā Jēzus gribēja iziet uz Galileju, un viņš atrada Filipu un sacīja viņam: Seko man!
44 Filips bija no Betsaidas, Andreja un Pētera pilsētas.
45 Filips atrada Nātanaēlu un sacīja viņam: Mēs esam atraduši to, par kuru Mozus bauslībā un pravieši rakstīja, Jēzu no Nācaretes, Jāzepa dēlu.
46 Un Natanaēls viņam sacīja: Vai no Nācaretes var iznākt kas labs? Filips viņam saka: Nāc un paskaties!
47 Jēzus redzēja Nātanaēlu nākam pie viņa un sacīja par viņu: Lūk, tiešām izraēlietis, kurā nav viltības!
48 Natanaēls viņam sacīja: No kurienes tu mani pazīsti? Jēzus atbildēja un sacīja viņam: Pirms Filips tevi aicināja, kad tu biji zem vīģes koka, es tevi redzēju.
49 Natanaēls atbildēja un sacīja viņam: Rabbi, tu esi Dieva Dēls! tu esi Israēla ķēniņš.
50 Jēzus atbildēja un sacīja viņam: Vai tu tici, jo es tev teicu: es tevi redzēju zem vīģes koka? tu redzēsi lielākas lietas par šīm.
51 Un viņš viņam sacīja: Patiesi, patiesi es jums saku: no šī brīža jūs redzēsiet debesis atvērtas un Dieva eņģeļus uzkāpjam un nolaižamies pār Cilvēka Dēlu.

2. NODAĻA

1 Un trešajā dienā bija kāzas Galilejas Kānā; un tur bija Jēzus māte:
2 Un Jēzus un viņa mācekļi tika aicināti kāzās.
3 Kad viņi gribēja vīnu, Jēzus māte sacīja viņam: Viņiem nav vīna.
4 Jēzus viņai saka: Sieviet, kas man ar tevi? mana stunda vēl nav pienākusi.
5 Viņa māte saka kalpiem: visu, ko viņš jums sacīs, dariet!
6 Un tur bija novietoti seši akmens ūdens trauki pēc jūdu šķīstīšanas veida, katrā pa divām vai trim fārkinām.
7 Jēzus viņiem saka: Piepildiet ūdens traukus ar ūdeni! Un viņi tos piepildīja līdz malām.
8 Un Viņš tiem sacīja: Slieties un nesiet svētku pārvaldniekam! Un viņi to izturēja.

9 Kad svētku valdnieks bija nogaršojis ūdeni, no kura tika pagatavots vīns, un nezināja, no kurienes tas ir, bet kalpi, kas smēla ūdeni, zināja, tad svētku vadītājs sauca līgavaini,
10 Un sacīja viņam: Ikviens iesākumā dod labu vīnu; un, kad cilvēki ir labi dzēruši, tad to, kas ir sliktāks, bet tu esi saglabājis labo vīnu līdz šim.
11 Šo brīnumu sākumu Jēzus darīja Galilejas Kānā un atklāja savu godību. un viņa mācekļi viņam ticēja.
12 Pēc tam viņš nogāja uz Kapernaumu, viņš un viņa māte, un viņa brāļi, un viņa mācekļi; un viņi tur nepalika daudz dienu.
13Un jūdu Lieldienas bija tuvu, un Jēzus devās uz Jeruzalemi,
14 Un atrada templī tos, kas pārdeva vēršus, aitas un baložus, un naudas mijējus sēžam.
15 Un, kad viņš bija sataisījis postu no mazām auklām, viņš izdzina tos visus no tempļa, kā arī aitas un vēršus; un izlēja mainītāju naudu un apgāza galdus;
16 Un sacīja tiem, kas pārdeva baložus: " Ņemiet šīs lietas no turienes! nepadari mana Tēva namu par preču namu.
17 Un viņa mācekļi atcerējās, ka ir rakstīts: dedzība par tavu namu mani ir paēdusi.
18 Tad jūdi atbildēja un sacīja viņam: Kādu zīmi tu mums parādi, redzot, ka tu to dari?
19. Jēzus atbildēja un sacīja viņiem: Nojauciet šo templi, un es to uzcelšu trijās dienās.
20 Tad jūdi sacīja: "Četrdesmit sešus gadus šis templis tika celts, un vai tu to uzcelsi trīs dienās?"
21 Bet viņš runāja par savas miesas templi.
22 Kad Viņš bija augšāmcēlies no miroņiem, Viņa mācekļi atcerējās, ka Viņš bija tiem sacījis; un viņi ticēja Rakstiem un vārdam, ko Jēzus bija sacījis.
23 Kad viņš bija Jeruzalemē Lieldienu svētkos, svētkos, daudzi ticēja Viņa vārdam, redzot brīnumus, ko Viņš darīja.
24 Bet Jēzus nenodevās tiem, jo viņš pazina visus cilvēkus,
25 Un nevajadzēja, lai kāds liecinātu par cilvēku, jo viņš zināja, kas cilvēkā.

3. NODAĻA

1Bija kāds vīrs no farizejiem, vārdā Nikodēms, jūdu valdnieks.
2 Tas naktī nāca pie Jēzus un sacīja viņam: Rabbi, mēs zinām, ka tu esi mācītājs no Dieva, jo neviens nevar darīt tos brīnumus, ko tu dari, ja vien Dievs nav ar viņu.
3 Jēzus atbildēja un sacīja viņam: Patiesi, patiesi es tev saku: ja cilvēks nepiedzimst no augšienes, viņš nevar redzēt Dieva valstību.
4 Nikodēms sacīja viņam: Kā cilvēks var piedzimt, kad viņš ir vecs? vai viņš var otrreiz ieiet savas mātes klēpī un piedzimt?
5 Jēzus atbildēja: Patiesi, patiesi es tev saku: ja cilvēks nav dzimis no ūdens un Gara, tas nevar ieiet Dieva valstībā.
6 Kas no miesas dzimis, tas ir miesa; un tas, kas dzimis no Gara, ir gars.
7 Nebrīnies, ka es tev teicu: tev jāpiedzimst no augšienes.
8 Vējš pūš, kur grib, un tu dzirdi tā troksni, bet nevari zināt, no kurienes tas nāk un kurp iet. Tā ir ikvienam, kas dzimis no Gara.
9 Nikodēms atbildēja un sacīja viņam: Kā tas var notikt?
10 Jēzus atbildēja un sacīja viņam: Vai tu esi Israēla kungs un to nezini?
11 Patiesi, patiesi es tev saku: mēs runājam, ko zinām, un liecinām, ko esam redzējuši. un jūs nepieņemat mūsu liecību.
12 Ja es jums stāstīju par zemes lietām, bet jūs neticat, kā jūs ticēsit, ja es jums stāstu par debesīm?
13 Un neviens nav uzkāpis debesīs, kā vien tas, kas nācis no debesīm, Cilvēka Dēls, kas ir debesīs.
14 Un kā Mozus pacēla čūsku tuksnesī, tāpat ir jāpaaugstina Cilvēka Dēls.
15 Lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību.
16 Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka devis savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību.
17 Jo Dievs nav sūtījis Savu Dēlu pasaulē, lai tas pasauli tiesātu; bet lai pasaule caur Viņu tiktu izglābta.
18 Kas Viņam tic, tas netiek tiesāts, bet, kas netic, tas jau ir notiesāts, jo netic Dieva vienpiedzimušā Dēla vārdam.
19 Un šis ir nosodījums, ka gaisma ir nākusi pasaulē, un cilvēki vairāk mīlēja tumsu nekā gaismu, jo viņu darbi bija ļauni.
20 Jo katrs, kas dara ļaunu, ienīst gaismu un nenāk pie gaismas, lai viņa darbi netiktu pārmācīti.
21 Bet, kas dara patiesību, tas nāk pie gaismas, lai viņa darbi tiktu atklāti, jo tie ir Dieva darīti.
22 Pēc tam Jēzus un viņa mācekļi nonāca Jūdejas zemē; un tur viņš palika pie tiem un kristīja.
23 Un arī Jānis kristīja Enonā netālu no Salimas, jo tur bija daudz ūdens. Un viņi atnāca un tika kristīti.
24 Jo Jānis vēl nebija iemests cietumā.
25 Tad starp dažiem Jāņa mācekļiem un jūdiem radās šaubas par šķīstīšanu.
26 Un tie nāca pie Jāņa un sacīja viņam: Rabbi, tas, kas bija ar tevi viņpus Jordānas, par ko tu liecināji, lūk, tas pats kristī, un visi nāk pie viņa.
27 Jānis atbildēja un sacīja: Cilvēks neko nevar saņemt, ja tas viņam nav dots no debesīm.
28 Jūs paši dodat man liecību, ka es sacīju: Es neesmu Kristus, bet esmu sūtīts pirms viņa.
29 Kam ir līgava, tas ir līgavainis, bet līgavaiņa draugs, kas stāv un dzird viņu, ļoti priecājas par līgavaiņa balsi. Tāpēc mans prieks ir piepildījies.
30 Viņam jāpieaug, bet man jāsamazinās.
31 Kas nāk no augšienes, tas ir pāri visam; kas ir no zemes, tas ir no zemes un runā par zemi; kas nāk no debesīm, ir pāri visam.
32 Un ko viņš ir redzējis un dzirdējis, to viņš apliecina; un neviens nepieņem viņa liecību.
33 Kas ir saņēmis viņa liecību, tas ir apzīmogojis, ka Dievs ir patiess.
34 Jo ko Dievs sūtījis, tas runā Dieva vārdus, jo Dievs viņam nedod Garu ar mēru.
35 Tēvs mīl Dēlu un visu ir atdevis Viņa rokās.
36 Kas tic uz Dēlu, tam ir mūžīgā dzīvība, un kas netic Dēlam, tas dzīvību neredzēs. bet Dieva dusmas paliek pār viņu.

4. NODAĻA

1 Kad Tas Kungs uzzināja, kā farizeji bija dzirdējuši, ka Jēzus darīja un kristīja vairāk mācekļu nekā Jānis,
2 (Lai gan Jēzus pats nekristīja, bet viņa mācekļi)

3 Viņš atstāja Jūdeju un atkal devās uz Galileju.
4 Un viņam jāiet cauri Samarijai.
5 Tad viņš nonāca Samarijas pilsētā, ko sauc par Siharu, netālu no zemes gabala, ko Jēkabs deva savam dēlam Jāzepam.
6 Tur bija Jēkaba aka. Tad Jēzus, būdams noguris no sava ceļa, tā sēdēja uz akas. Un bija ap sesto stundu.
7 Atnāk sieviete no Samarijas smelt ūdeni. Jēzus viņai saka: Dod man dzert!
8 (Jo viņa mācekļi bija devušies uz pilsētu pirkt gaļu.)
9 Tad Samarijas sieviete sacīja viņam: Kā tu, būdams jūds, prasi dzert no manis, kas esmu Samarijas sieviete? jo jūdiem nav nekāda sakara ar samariešiem.
10 Jēzus atbildēja un sacīja viņai: Ja tu zinātu Dieva dāvanu un kas ir tas, kas tev saka: Dod man dzert! tu būtu no viņa lūgusi, un viņš tev būtu devis dzīvo ūdeni.
11 Sieviete sacīja viņam: Kungs, tev nav ar ko smelties, un aka ir dziļa. No kurienes tad tev ir dzīvais ūdens?
12 Vai tu esi lielāks par mūsu tēvu Jēkabu, kas mums deva aku un pats no tās dzēra, un viņa bērni un viņa lopi?
13 Jēzus atbildēja un sacīja viņai: Ikviens, kas dzer šo ūdeni, atkal slāps.
14 Bet ikviens, kas dzer no ūdens, ko Es tam došu, neslāps nemūžam; bet ūdens, ko es viņam došu, būs viņā par ūdens avotu, kas izplūst mūžīgai dzīvībai.
15 Sieviete viņam saka: Kungs, dod man šo ūdeni, lai es neslāptu un nenāktu šurp smelt!
16 Jēzus viņai saka: Ej, pasauc savu vīru un nāc šurp!
17 Sieviete atbildēja un sacīja: Man nav vīra. Jēzus viņai sacīja: Tu labi pateici: man nav vīra.
18 Jo tev ir bijuši pieci vīri; un tas, kas tev tagad ir, nav tavs vīrs; to tu patiesi teici.
19 Sieviete viņam saka: Kungs, es saprotu, ka tu esi pravietis.
20 Mūsu tēvi pielūdza šajā kalnā; un jūs sakāt, ka Jeruzalemē ir vieta, kur cilvēkiem vajadzētu pielūgt.
21 Jēzus viņai saka: Sieviet, ticiet man, nāk stunda, kad jūs nepielūgsiet Tēvu ne šajā kalnā, ne Jeruzalemē.
22 Jūs pielūdzat, jūs nezināt, ko; mēs zinām, ko pielūdzam, jo pestīšana nāk no jūdiem.
23 Bet nāk stunda un tagad ir, kad patiesie pielūdzēji pielūgs Tēvu garā un patiesībā, jo Tēvs tādus meklē, kas Viņu pielūdz.
24 Dievs ir Gars, un tiem, kas Viņu pielūdz, tas ir jāpielūdz garā un patiesībā.
25 Sieviete viņam saka: Es zinu, ka nāk Mesija, ko sauc par Kristu. Kad Viņš nāks, Viņš mums visu pateiks.
26 Jēzus viņai saka: Es esmu tas, kas ar tevi runāju.
27 Un uz to nāca Viņa mācekļi un brīnījās, ka Viņš runāja ar sievieti, bet neviens neteica: ko tu meklē? vai: Kāpēc tu ar viņu runā?
28Tad sieviete atstāja savu ūdens podu un iegāja pilsētā un sacīja vīriem:
29 Nāciet, paskatieties uz cilvēku, kas man pastāstīja visu, ko es jebkad esmu darījis: vai tas nav Kristus?
30 Tad tie izgāja no pilsētas un nāca pie Viņa.
31 Pa to laiku viņa mācekļi Viņu lūdza, sacīdami: Mācītāj, ēd!
32 Bet Viņš tiem sacīja: Man ir ēst, ko jūs nezināt.
33 Tāpēc mācekļi sacīja savā starpā: Vai kāds viņam ir atnesis ēst?
34 Jēzus viņiem saka: Mans ēdiens ir darīt Tā prātu, kas mani sūtījis, un pabeigt viņa darbu.
35 Vai nesakiet: Vēl ir četri mēneši, un tad nāk pļauja? Lūk, es jums saku: paceliet savas acis un skatieties uz laukiem; jo tie jau ir balti, lai novāktu.
36 Un kas pļauj, tas saņem algu un ievāc augļus mūžīgai dzīvei, lai kopā priecātos gan sējējs, gan pļaujējs.
37 Un šeit ir patiess vārds: viens sēj, cits pļauj.
38 Es jūs sūtīju pļaut to, par ko jūs neesat strādājuši; citi strādāja, un jūs esat viņu darbos.
39 Un daudzi no tās pilsētas samariešiem ticēja Viņam šīs sievietes vārdiem, kas liecināja: Viņš man pateica visu, ko es esmu darījis.
40 Kad samarieši nāca pie viņa, tie lūdza viņu palikt pie viņiem, un viņš tur palika divas dienas.
41 Un daudzi citi ticēja Viņa paša vārda dēļ;
42 Un sacīja sievietei: Tagad mēs ticam ne tavas runas dēļ, jo mēs paši Viņu dzirdējām un zinām, ka Viņš patiesi ir Kristus, pasaules Pestītājs.
43 Bet pēc divām dienām viņš aizgāja no turienes un devās uz Galileju.
44 Jo pats Jēzus liecināja, ka pravietim nav goda savā zemē.
45 Kad viņš nonāca Galilejā, galilejieši viņu uzņēma, redzēdami visu, ko viņš svētkos Jeruzalemē darīja, jo arī viņi gāja uz svētkiem.
46 Un Jēzus atkal nonāca Galilejas Kānā, kur viņš ūdeni padarīja par vīnu. Un bija kāds muižnieks, kura dēls Kapernaumā bija slims.
47 Kad viņš dzirdēja, ka Jēzus ir nācis no Jūdejas Galilejā, viņš piegāja pie viņa un lūdza viņu nākt un dziedināt viņa dēlu, jo viņš bija nāves priekšā.
48 Tad Jēzus sacīja viņam: Ja jūs neredzat zīmes un brīnumus, jūs neticēsit.
49 Dižciltīgais sacīja viņam: Kungs, nāc lejā, pirms mans bērns mirst!
50 Jēzus viņam saka: Ej! tavs dēls dzīvo. Un vīrs ticēja vārdam, ko Jēzus viņam bija sacījis, un aizgāja.
51 Un, kad viņš tagad gāja lejā, viņa kalpi viņu sagaidīja un sacīja viņam, sacīdami: Tavs dēls ir dzīvs.
52 Tad viņš jautāja tiem stundu, kad viņš sāka laboties. Un tie viņam sacīja: Vakar septītajā stundā drudzis viņu pameta.
53 Tad tēvs saprata, ka tā bija tajā pašā stundā, kad Jēzus viņam sacīja: Tavs dēls dzīvo, un viņš pats un viss viņa nams ticēja.
54 Šis atkal ir otrs brīnums, ko Jēzus paveica, izejot no Jūdejas Galilejā.

5. NODAĻA

1 Pēc tam bija jūdu svētki; un Jēzus devās uz Jeruzalemi.
2 Bet Jeruzālemē pie aitu tirgus ir dīķis, kas ebreju valodā tiek saukts par Betesdu, un tam ir piecas lieveņas.
3 Tajos gulēja liels pulks impotentu, aklu, apstādinātu, nokaltušu, gaidot ūdens kustību.
4 Jo kādu laiku eņģelis nokāpa dīķī un satricināja ūdeni: ikviens, kas pirmais pēc ūdens satricinājuma iegāja, kļuva vesels no visām slimībām.
5 Un tur bija kāds vīrs, kas slimoja trīsdesmit astoņus gadus.

6 Kad Jēzus redzēja viņu guļam un uzzināja, ka viņš jau ilgu laiku bija šajā lietā, viņš viņam sacīja: vai tu tiksi vesels?
7 Spēcīgais viņam atbildēja: Kungs, man nav neviena cilvēka, kas mani ieliktu dīķī, kad ūdens satricinās, bet, kamēr es nāku, cits nokāpj manā priekšā.
8 Jēzus viņam saka: celies, ņem savu gultu un staigā!
9 Un tūdaļ vīrs kļuva vesels, paņēma savu gultu un staigāja, un tajā pašā dienā bija sabats.
10 Tad jūdi sacīja tam, kas bija izārstēts: "Ir sabats; tev nav atļauts nest savu gultu."
11 Viņš tiem atbildēja: Tas, kas mani padarīja veselu, tas man sacīja: ņem savu gultu un staigā!
12 Tad tie viņam jautāja: Kas ir tas cilvēks, kas tev teica: ņem savu gultu un staigā?
13 Un dziedinātais nezināja, kas tas bija, jo Jēzus bija pametis sevi, un tajā vietā bija daudz cilvēku.
14 Pēc tam Jēzus atrada viņu svētnīcā un sacīja viņam: Lūk, tu esi izveseļojies; negrēko vairs, lai tev nenotiek kas ļaunāks.
15 Un vīrs aizgāja un stāstīja jūdiem, ka Jēzus bija tas, kas viņu ir padarījis veselu.
16 Un tāpēc jūdi vajāja Jēzu un meklēja Viņu nogalināt, jo viņš to bija darījis sabata dienā.
17 Bet Jēzus viņiem atbildēja: Mans Tēvs strādā līdz šim, un es strādāju.
18 Tāpēc jūdi vēl vairāk meklēja viņu nogalināt, jo viņš ne tikai bija pārkāpis sabatu, bet arī sacīja, ka Dievs ir viņa Tēvs, pielīdzinādams sevi Dievam.
19 Tad Jēzus atbildēja un sacīja viņiem: Patiesi, patiesi es jums saku: Dēls neko nevar darīt no sevis, kā vien to, ko viņš redz Tēvu darām; jo ko Viņš dara, to dara arī Dēls.
20 Jo Tēvs mīl Dēlu un rāda Viņam visu, ko pats dara, un Viņš rādīs tam lielākus darbus par šiem, lai jūs brīnītos.
21 Jo kā Tēvs uzmodina mirušos un atdzīvina; tāpat Dēls atdzīvina, ko grib.
22 Jo Tēvs nevienu netiesā, bet visu tiesu ir nodevis Dēlam.
23 Lai visi cilvēki godātu Dēlu, tāpat kā viņi godā Tēvu. Kas negodina Dēlu, tas negodina Tēvu, kas Viņu sūtījis.
24 Patiesi, patiesi es jums saku: kas manu vārdu dzird un tic Tam, kas mani sūtījis, tam ir mūžīgā dzīvība, un tas nenonāks tiesā; bet tiek pāriets no nāves uz dzīvību.
25 Patiesi, patiesi es jums saku: nāk stunda un tagad ir, kad mirušie dzirdēs Dieva Dēla balsi, un tie, kas dzird, dzīvos.
26 Jo kā Tēvam ir dzīvība sevī; tā viņš ir devis Dēlam, lai viņam būtu dzīvība sevī;
27 Un ir devis viņam varu arī tiesāt, jo Viņš ir Cilvēka Dēls.
28 Nebrīnieties par to, jo nāk stunda, kurā visi, kas ir kapos, dzirdēs Viņa balsi,
29 Un nāks ārā; tie, kas labu darījuši, uz dzīvības augšāmcelšanos; un tie, kas darījuši ļaunu, līdz augšāmcelšanai sodīšanai.
30 Es pats no sevis neko nevaru darīt; kā es dzirdu, es tiesāju, un mans spriedums ir taisnīgs. jo es nemeklēju savu gribu, bet tā Tēva gribu, kas mani sūtījis.
31 Ja es liecinu par sevi, mana liecība nav patiesa.
32 Ir vēl kāds, kas liecina par mani; un es zinu, ka liecība, ko viņš liecina par mani, ir patiesa.
33 Jūs sūtījāt pie Jāņa, un viņš liecināja par patiesību.
34 Bet es nesaņemu liecību no cilvēkiem, bet to es saku, lai jūs tiktu pestīti.
35 Viņš bija degošs un spīdošs gaisma, un jūs vēlējāties kādu laiku priecāties Viņa gaismā.
36 Bet man ir lielāka liecība nekā Jānim, jo tie darbi, ko Tēvs man ir uzdevis pabeigt, tie paši darbi, ko es daru, liecina par mani, ka Tēvs mani ir sūtījis.
37 Un pats Tēvs, kas mani sūtījis, ir par mani liecinājis. Jūs ne reizi neesat dzirdējuši viņa balsi, nedz redzējuši viņa veidolu.
38 Un Viņa vārds jūsos nepaliek, jo ko Viņš sūtījis, tam jūs neticat.
39 Izpēti Svētos Rakstus; jo jūs domājat, ka tajās jums ir mūžīgā dzīvība, un tie ir tie, kas liecina par mani.
40 Un jūs nenāksit pie manis, lai jums būtu dzīvība.
41 Es nesaņemu godu no cilvēkiem.
42 Bet es jūs pazīstu, ka jūsos nav Dieva mīlestības.
43 Es esmu nācis sava Tēva vārdā, un jūs mani neuzņemat; ja cits nāks savā vārdā, to jūs pieņemsit.
44 Kā jūs varat ticēt, kas cits no cita saņemat godu un nemeklējat to godu, kas nāk tikai no Dieva?
45 Nedomājiet, ka es jūs apsūdzēšu Tēvam; ir kāds, kas jūs apsūdz, Mozus, uz kuru jūs paļaujaties.
46 Jo, ja jūs ticētu Mozum, jūs ticētu man, jo viņš rakstīja par mani.
47 Bet, ja jūs neticat Viņa rakstiem, kā jūs ticēsit maniem vārdiem?

6. NODAĻA

1 Pēc tam Jēzus gāja pāri Galilejas jūrai, kas ir Tibērijas jūra.
2 Un liels ļaužu pulks viņam sekoja, jo viņi redzēja viņa brīnumus, ko Viņš darīja ar slimajiem.
3 Un Jēzus uzkāpa kalnā un tur sēdēja ar saviem mācekļiem.
4 Un tuvojās Pasā svētki, jūdu svētki.
5 Kad Jēzus pacēla acis un redzēja lielu pulku nākam pie Viņa, Viņš sacīja Filipam: No kurienes pirksim maizi, lai tie varētu ēst?
6 To viņš teica, lai pārbaudītu viņu, jo viņš pats zināja, ko viņš darīs.
7 Filips atbildēja viņam: Divsimt santīmu vērtu maizes viņiem nepietiek, lai katrs paņemtu mazliet.
8 Viens no viņa mācekļiem Andrejs, Sīmaņa Pētera brālis, sacīja viņam:
9 Šeit ir zēns, kuram ir piecas miežu maizes un divas mazas zivtiņas, bet kas tās ir starp tik daudzām?
10 Un Jēzus sacīja: Lieciet vīriem apsēsties! Tagad šajā vietā bija daudz zāles. Tā vīri apsēdās, apmēram pieci tūkstoši.
11 Un Jēzus paņēma maizes; un pateicās un izdalīja mācekļiem, bet mācekļi tiem, kas sēdēja. un tāpat no zivīm tik daudz, cik tās vēlētos.
12 Kad tie bija paēduši, Viņš sacīja saviem mācekļiem: Savāciet atlikušās daļiņas, lai nekas nezustu.
13Tāpēc tie sapulcināja tos un piepildīja divpadsmit grozus ar to piecu miežu maizes gabaliņiem, kas palika pāri tiem, kas bija ēduši.
14 Tad tie vīri, redzēdami brīnumu, ko Jēzus darīja, sacīja: Patiesi, tas ir pravietis, kam jānāk pasaulē.
15 Kad Jēzus saprata, ka tie nāks un viņu ar varu paņems, lai ieceltu par ķēniņu, viņš atkal viens pats aizgāja kalnā.
16 Un, vakaram iestājoties, Viņa mācekļi nokāpa jūrā,

17 Un iekāpa laivā un devās pāri jūrai uz Kapernaumu. Un tagad bija tumšs, un Jēzus nebija nācis pie viņiem.
18 Un jūra pacēlās no liela vēja, kas pūta.
19 Kad viņi bija airējuši apmēram piecas divdesmit vai trīsdesmit važas, viņi redzēja Jēzu ejam pa jūru un tuvojās laivai, un viņi izbijās.
20 Bet Viņš tiem sacīja: Es tas esmu; nebaidies.
21 Tad viņi labprāt Viņu uzņēma laivā, un tūdaļ kuģis atradās pie zemes, uz kurieni viņi devās.
22 Nākamajā dienā, kad ļaudis, kas stāvēja otrpus jūrai, redzēja, ka tur nav nevienas citas laivas, izņemot to, kurā bija iekāpuši Viņa mācekļi, un ka Jēzus neiekāpa laivā ar saviem mācekļiem, bet mācekļi bija aizgājuši vieni paši;
23 (Tomēr citas laivas nāca no Tibērijas tuvu vietai, kur viņi ēda maizi, pēc tam, kad Tas Kungs bija pateicies.)
24 Kad ļaudis redzēja, ka tur nav ne Jēzus, ne viņa mācekļu, tie arī devās laivā un nonāca Kapernaumā, meklēdami Jēzu.
25. Un, kad viņi atrada Viņu otrpus jūrai, tie sacīja viņam: Rabbi, kad tu nāc šurp?
26 Jēzus atbildēja viņiem un sacīja: Patiesi, patiesi es jums saku: jūs mani meklējat ne tāpēc, ka redzējāt brīnumus, bet tāpēc, ka ēdāt no maizēm un paēdāt.
27 Nestrādājiet pēc ēdiena, kas iet bojā, bet pēc ēdiena, kas paliek mūžīgai dzīvei, ko Cilvēka Dēls jums dos, jo viņu Dievs Tēvs ir apzīmogojis.
28 Tad tie viņam sacīja: "Ko mums darīt, lai mēs varētu darīt Dieva darbus?"
29 Jēzus atbildēja un sacīja viņiem: Tas ir Dieva darbs, lai jūs ticētu Tam, ko Viņš sūtījis.
30 Tad tie viņam sacīja: Kādu zīmi tu rādi, lai mēs redzētu un tev ticētu? ko tu strādā?
31 Mūsu tēvi ēda mannu tuksnesī; kā rakstīts: Viņš deva viņiem ēst maizi no debesīm.
32 Tad Jēzus viņiem sacīja: Patiesi, patiesi es jums saku: Mozus jums nedeva maizi no debesīm. bet mans Tēvs jums dod īsto maizi no debesīm.
33 Jo Dieva maize ir tas, kas nāk no debesīm un dod pasaulei dzīvību.
34 Tad tie viņam sacīja: Kungs, dod mums vienmēr šo maizi!
35 Un Jēzus viņiem sacīja: Es esmu dzīvības maize. Kas pie manis nāk, tam nebūs izsalkuma; un kas uz mani tic, tam neslāps nemūžam.
36 Bet es jums teicu: arī jūs esat mani redzējuši un neticiet.
37 Viss, ko Tēvs man dod, nāks pie manis; un to, kas nāk pie manis, es nepametīšu.
38 Jo es nācu no debesīm, lai nedarītu savu gribu, bet tā gribu, kas mani sūtījis.
39 Un tāda ir Tēva griba, kas mani ir sūtījis, ka no visa, ko Viņš man ir devis, es neko nepazaudētu, bet augšāmceltu pēdējā dienā.
40 Un tāda ir Tā griba, kas mani sūtījis, lai ikviens, kas redz Dēlu un tic uz Viņu, dabūtu mūžīgo dzīvību; un es viņu uzmodināšu pēdējā dienā.
41 Tad jūdi kurnēja uz viņu, jo viņš sacīja: Es esmu maize, kas nākusi no debesīm.
42 Un viņi sacīja: Vai šis nav Jēzus, Jāzepa dēls, kura tēvu un māti mēs zinām? kā tad viņš saka: Es esmu nācis no debesīm?
43 Tad Jēzus atbildēja un sacīja viņiem: Nekurniet savā starpā!
44 Neviens nevar nākt pie manis, ja vien Tēvs, kas mani sūtījis, viņu nevelk, un es viņu uzmodināšu pēdējā dienā.
45 Praviešos ir rakstīts: Un viņi visi būs Dieva mācīti. Tāpēc ikviens, kas dzirdējis un mācījies no Tēva, nāk pie Manis.
46 Ne tas, ka kāds būtu redzējis Tēvu, izņemot to, kas ir no Dieva, tas ir redzējis Tēvu.
47 Patiesi, patiesi es jums saku: kas uz mani tic, tam ir mūžīgā dzīvība.
48 Es esmu dzīvības maize.
49 Jūsu tēvi ēda mannu tuksnesī un ir miruši.
50 Šī ir maize, kas nāk no debesīm, lai cilvēks no tās ēstu un nemirtu.
51 Es esmu dzīvā maize, kas nākusi no debesīm. Ja kāds ēd no šīs maizes, tas dzīvos mūžīgi; un maize, ko es došu, ir mana miesa, ko es došu par pasaules dzīvību.
52 Tad jūdi strīdējās savā starpā, sacīdami: Kā šis var dot mums ēst savu miesu?
53 Tad Jēzus viņiem sacīja: Patiesi, patiesi es jums saku: ja jūs neēdat Cilvēka Dēla miesu un nedzerat viņa asinis, tad jums nav dzīvības.
54 Kas ēd manu miesu un dzer manas asinis, tam ir mūžīgā dzīvība; un es viņu uzmodināšu pēdējā dienā.
55 Jo mana miesa ir patiess ēdiens, un manas asinis ir patiess dzēriens.
56 Kas ēd manu miesu un dzer manas asinis, tas paliek manī, un es viņā.
57 Kā dzīvais Tēvs mani sūtījis, un es dzīvoju caur Tēvu, tā arī tas, kas mani ēd, dzīvos caur mani.
58 Šī ir maize, kas nākusi no debesīm. Ne tā, kā jūsu tēvi ēda mannu un ir miruši. Kas ēd no šīs maizes, tas dzīvos mūžīgi.
59 To viņš teica sinagogā, mācīdams Kapernaumā.
60 Tad daudzi no Viņa mācekļiem, to dzirdēdami, sacīja: Tas ir grūts vārds. kurš to var dzirdēt?
61 Kad Jēzus sevī saprata, ka Viņa mācekļi par to kurn, Viņš tiem sacīja: Vai tas jūs apvaino?
62 Un ja jūs redzēsiet Cilvēka Dēlu uzkāpjam tur, kur Viņš bija agrāk?
63 Tas ir gars, kas atdzīvina; miesa neko nelīdz; vārdi, ko es jums saku, tie ir gars un dzīvība.
64 Bet daži no jums netic. Jo Jēzus jau no paša sākuma zināja, kas ir tie, kas netic, un kam būs Viņu nodot.
65 Un viņš sacīja: Tāpēc es jums teicu, ka neviens nevar nākt pie Manis, ja to viņam nav devis mans Tēvs.
66 No tā laika daudzi viņa mācekļi atgriezās un vairs nestaigāja ar Viņu.
67 Tad Jēzus sacīja tiem divpadsmit: vai jūs arī dosieties prom?
68 Tad Sīmanis Pēteris viņam atbildēja: Kungs, pie kā lai mēs iesim? tev ir mūžīgās dzīvības vārdi.
69 Un mēs ticam un esam pārliecināti, ka Tu esi Kristus, dzīvā Dieva Dēls.
70 Jēzus atbildēja viņiem: Vai es neesmu jūs izredzējis divpadsmit, un viens no jums ir velns?
71 Viņš runāja par Jūdu Iskariotu, Sīmaņa dēlu, jo tas bija viens no tiem divpadsmit, kas viņu nodos.

7. NODAĻA

1Pēc tam Jēzus staigāja pa Galileju, jo viņš negribēja staigāt pa jūdu, jo jūdi meklēja viņu nogalināt.

2 Tagad jūdu telšu svētki bija tuvu.
3 Tad viņa brāļi viņam sacīja: Ej no šejienes un ej uz Jūdeju, lai arī tavi mācekļi redzētu darbus, ko tu dari.
4 Jo nav neviena cilvēka, kas kaut ko darītu slepeni, un viņš pats tiecas tikt atklāts. Ja tu to dari, parādi sevi pasaulei.
5 Jo arī viņa brāļi viņam neticēja.
6 Tad Jēzus viņiem sacīja: Mans laiks vēl nav pienācis, bet jūsu laiks vienmēr ir gatavs.
7 Pasaule nevar tevi ienīst; bet mani tā ienīst, jo es par to liecinu, ka tās darbi ir ļauni.
8 Ejiet uz šiem svētkiem. Es vēl neeju uz šiem svētkiem; jo mans laiks vēl nav pilns.
9 Kad Viņš tiem bija sacījis šos vārdus, viņš palika Galilejā.
10 Bet, kad viņa brāļi bija uzkāpuši, tad arī viņš gāja uz svētkiem, nevis atklāti, bet it kā slepeni.
11 Tad jūdi meklēja Viņu svētkos un sacīja: Kur viņš ir?
12 Un ļaužu vidū par viņu bija daudz kurnēšanas, jo daži sacīja: Viņš ir labs vīrs, bet citi sacīja: nē. bet viņš maldina tautu.
13 Bet neviens par viņu atklāti nerunāja, baidoties no jūdiem.
14 Bet ap svētku vidu Jēzus iegāja svētnīcā un mācīja.
15 Un jūdi brīnījās, sacīdami: Kā šis zina vēstules, jo viņš nekad nav mācījies?
16 Jēzus atbildēja viņiem, sacīdams: Mana mācība nav mana, bet Viņa, kas mani sūtījis.
17 Ja kāds grib darīt viņa gribu, tas zinās par mācību, vai tā ir no Dieva, vai es runāju no sevis.
18 Kas par sevi runā, tas meklē savu godību, bet kas meklē savu godību, kas viņu sūtījis, tas ir patiess, un viņā nav netaisnības.
19 Vai Mozus jums nedeva bauslību, bet neviens no jums nepilda likumu? Kāpēc jūs grasāties mani nogalināt?
20 Ļaudis atbildēja un sacīja: Tevī ir velns. Kas tevi nogalinās?
21 Jēzus atbildēja un sacīja viņiem: Es esmu izdarījis vienu darbu, un jūs visi brīnāties.
22 Tāpēc Mozus jums deva apgraizīšanu; (ne tāpēc, ka tas būtu no Mozus, bet no tēviem;) un jūs sabatā apgraiziet cilvēku.
23 Ja kāds sabatā tiek apgraizīts, lai Mozus bauslība netiktu pārkāpta; Vai jūs esat dusmīgi uz mani, jo es sabatā esmu padarījis cilvēku veselu?
24 Netiesājiet pēc izskata, bet tiesājiet taisnīgu tiesu.
25 Tad daži no Jeruzālemes sacīja: Vai šis nav tas, ko viņi meklē nogalināt?
26 Bet, lūk, Viņš runā drosmīgi, un tie viņam neko nesaka. Vai valdnieki patiešām zina, ka tas ir pats Kristus?
27 Mēs taču zinām, no kurienes viņš ir, bet, kad Kristus nāk, neviens nezina, no kurienes Viņš ir.
28 Tad Jēzus, mācīdams, sauca svētnīcā, sacīdams: Jūs mani pazīstat, un jūs zināt, no kurienes es esmu.
29 Bet es viņu pazīstu, jo es esmu no viņa, un viņš mani ir sūtījis.
30 Tad tie meklēja Viņu sagūstīt, bet neviens viņam rokas nepielika, jo viņa stunda vēl nebija pienākusi.
31 Un daudzi no ļaudīm ticēja Viņam un sacīja: Vai tad, kad Kristus nāks, Viņš darīs vairāk brīnumu nekā tas, ko šis vīrs ir darījis?
32 Farizeji dzirdēja, ka ļaudis tā kurnēja par viņu; un farizeji un augstie priesteri sūtīja kalpus viņu sagūstīt.
33 Tad Jēzus sacīja viņiem: Vēl neilgu laiku es esmu pie jums, un tad es iešu pie tā, kas mani sūtījis.
34 Jūs mani meklēsit, bet neatradīsit; un kur es esmu, tur jūs nevarat nākt.
35 Tad jūdi savā starpā sacīja: Kurp Viņš dosies, ka mēs viņu neatradīsim? vai viņš ies pie izklīdītajiem starp pagāniem un mācīs pagānus?
36 Kā viņš saka: jūs mani meklēsit, bet neatradīsit; un kur es esmu, tur jūs nevarat nākt?
37 Pēdējā dienā, lielajā svētku dienā, Jēzus stāvēja un sauca, sacīdams: Ja kādam slāpst, tas lai nāk pie manis un dzer!
38 Kas uz mani tic, kā Raksti saka, no viņa vēdera iztecēs dzīva ūdens straumes.
39 (Bet to Viņš runāja par Garu, ko tiem, kas uz Viņu tic, jāsaņem, jo Svētais Gars vēl nebija dots, jo Jēzus vēl nebija pagodināts.)
40 Tad daudzi no ļaudīm, dzirdēdami šos vārdus, sacīja: Patiesi, šis ir pravietis.
41 Citi sacīja: Šis ir Kristus. Bet daži sacīja: vai Kristus iznāks no Galilejas?
42 Vai Raksti nav sacījuši: Kristus nācis no Dāvida pēcnācējiem un no Betlēmes pilsētas, kur bija Dāvids?
43 Viņa dēļ notika šķelšanās starp ļaudīm.
44 Un daži no tiem gribēja Viņu sagrābt; bet neviens viņam rokas nepielika.
45 Tad kalpi nāca pie augstajiem priesteriem un farizejiem; un tie tiem sacīja: Kāpēc jūs viņu neesat atveduši?
46 Virsnieki atbildēja: Nekad neviens cilvēks nav runājis tā, kā šis.
47 Tad farizeji tiem atbildēja: Vai arī jūs esat pievilti?
48 Vai kāds no valdniekiem vai farizejiem ir viņam ticējis?
49 Bet šī tauta, kas nezina likumu, ir nolādēta.
50 Nikodēms tiem sacīja: Tas, kas naktī nāca pie Jēzus, būdams viens no viņiem,
51 Vai mūsu likums tiesā kādu, pirms tas viņu uzklausa un nezina, ko viņš dara?
52 Tie atbildēja un sacīja Viņam: Vai arī tu esi no Galilejas? Meklē un meklē, jo no Galilejas neviens pravietis neceļas.
53 Un katrs gāja uz savu māju.

8. NODAĻA

1 Jēzus devās uz Eļļas kalnu.
2 Un agri no rīta Viņš atkal ienāca svētnīcā, un visi ļaudis nāca pie viņa; un viņš apsēdās un mācīja tos.
3 Un rakstu mācītāji un farizeji atveda pie Viņa sievu, kas bija pieķerta laulības pārkāpšanā; un kad viņi bija viņu nostādījuši vidū,
4 Tie viņam saka: Mācītāj, šī sieviete tika sagrābta laulības pārkāpšanā.
5 Bet Mozus bauslībā mums pavēlēja tādus nomētāt ar akmeņiem, bet ko tu saki?
6 To viņi sacīja, viņu kārdinādami, lai varētu viņu apsūdzēt. Bet Jēzus noliecās un ar pirkstu rakstīja uz zemes, it kā viņš tos nedzirdētu.
7 Kad tie viņam turpināja jautāt, viņš pacēlās un sacīja tiem: Kas starp jums ir bez grēka, lai pirmais met uz viņu akmeni.
8 Un viņš atkal noliecās un rakstīja uz zemes.
9 Un tie, kas to dzirdēja, savas sirdsapziņas pārliecināti, izgāja pa vienam, sākot no vecākā, līdz pat pēdējam. Un Jēzus palika viens un sieviete, kas stāvēja vidū.

10 Kad Jēzus bija pacēlies un neredzēja nevienu citu kā vien sievieti, Viņš tai sacīja: Sieviet, kur ir tie tavi apsūdzētāji? vai neviens tevi nav nosodījis?
11 Viņa sacīja: Neviens, Kungs. Un Jēzus viņai sacīja: Es tevi nenosodu; ej un negrēko vairs!
12 Tad Jēzus atkal runāja uz tiem, sacīdams: Es esmu pasaules gaisma; kas man seko, tas nestaigās tumsībā, bet tam būs dzīvības gaisma.
13 Tad farizeji viņam sacīja: Tu liecini par sevi; tavs ieraksts nav patiess.
14 Jēzus atbildēja un sacīja viņiem: Lai gan es liecinu par sevi, mana liecība ir patiesa, jo es zinu, no kurienes esmu nācis un kur eju. bet jūs nevarat pateikt, no kurienes es nāku un kur es eju.
15 Jūs tiesājat pēc miesas; Es netiesāju nevienu cilvēku.
16 Un tomēr, ja es tiesāju, mans spriedums ir patiess, jo es neesmu viens, bet es un Tēvs, kas mani sūtījis.
17 Arī jūsu bauslībā ir rakstīts, ka divu cilvēku liecība ir patiesa.
18 Es esmu tas, kas dod liecību par sevi, un Tēvs, kas mani sūtījis, liecina par mani.
19 Tad tie viņam sacīja: Kur ir tavs Tēvs? Jēzus atbildēja: Jūs nepazīstat ne mani, ne manu Tēvu. Ja jūs mani būtu pazinuši, jūs pazītu arī manu Tēvu.
20 Šos vārdus Jēzus runāja mantu krātuvē, mācīdams svētnīcā, un neviens Viņam rokas nepielika; jo viņa stunda vēl nebija pienākusi.
21 Tad Jēzus atkal tiem sacīja: Es eju, un jūs mani meklēsit un mirsit savos grēkos. Kur es eju, jūs nevarat nākt.
22 Tad jūdi sacīja: vai viņš nogalinās sevi? jo viņš saka: kur es eju, jūs nevarat nākt.
23 Un viņš tiem sacīja: Jūs esat no apakšas; Es esmu no augšienes; jūs esat no šīs pasaules; Es neesmu no šīs pasaules.
24 Tāpēc es jums teicu, ka jums būs jāmirst savos grēkos, jo, ja jūs neticat, ka Es tas esmu, jūs mirsit savos grēkos.
25 Tad tie viņam sacīja: Kas tu esi? Un Jēzus viņiem sacīja: To pašu, ko es jums teicu no sākuma.
26 Man ir daudz ko teikt un spriest par jums, bet tas, kas mani sūtījis, ir patiess. un es runāju pasaulei par to, ko esmu dzirdējis par viņu.
27 Viņi nesaprata, ka Viņš tiem runāja par Tēvu.
28 Tad Jēzus sacīja viņiem: Kad jūs Cilvēka Dēlu būsit paaugstinājuši, tad jūs atzīsiet, ka es tas esmu un ka es neko nedaru no sevis. bet kā mans Tēvs mani mācījis, es runāju šīs lietas.
29 Un Tas, kas mani sūtījis, ir ar mani. Tēvs mani nav atstājis vienu. jo es vienmēr daru to, kas viņam patīk.
30 Kad Viņš runāja šos vārdus, daudzi ticēja Viņam.
31. Tad Jēzus sacīja tiem jūdiem, kas Viņam ticēja: Ja jūs turēsities pie maniem vārdiem, tad jūs patiešām esat mani mācekļi.
32 Un jūs atzīsit patiesību, un patiesība darīs jūs brīvus.
33 Tie viņam atbildēja: Mēs esam Ābrahāma pēcnācēji un nekad neesam bijuši nevienam verdzīti. Kā tu saki: jūs tiksit atbrīvoti?
34 Jēzus viņiem atbildēja: Patiesi, patiesi es jums saku: ikviens, kas grēko, ir grēka kalps.
35 Un kalps nepaliek namā mūžīgi, bet Dēls paliek mūžīgi.
36 Ja Dēls jūs darīs brīvus, tad jūs patiesi būsiet brīvi.
37 Es zinu, ka jūs esat Ābrahāma dzimums; bet jūs meklējat mani nogalināt, jo manam vārdam nav vietas jūsos.
38 Es runāju, ko esmu redzējis pie sava Tēva, un jūs darāt to, ko esat redzējuši pie sava tēva.
39 Tie atbildēja un sacīja viņam: Ābrahāms ir mūsu tēvs. Jēzus viņiem saka: Ja jūs būtu Ābrahāma bērni, jūs darītu Ābrahāma darbus.
40 Bet tagad jūs meklējat nogalināt mani, cilvēku, kas jums ir teicis patiesību, ko esmu dzirdējis no Dieva. To Ābrahāms nav darījis.
41 Jūs darāt sava tēva darbus. Tad tie viņam sacīja: Mēs neesam dzimuši no netiklības; mums ir viens Tēvs, Dievs.
42 Jēzus sacīja viņiem: Ja Dievs būtu jūsu Tēvs, jūs mani mīlētu, jo es esmu izgājis un nācis no Dieva. arī es nenācu no sevis, bet viņš mani sūtīja.
43 Kāpēc jūs nesaprotat manu runu? pat tāpēc, ka jūs nevarat dzirdēt manus vārdus.
44 Jūs esat no sava tēva velna, un jūs izpildīsit sava tēva kārības. Viņš jau no paša sākuma bija slepkava un nepalika patiesībā, jo viņā nav patiesības. Kad viņš runā melus, viņš runā par saviem vārdiem, jo viņš ir melis un to tēvs.
45 Un tāpēc, ka es jums saku patiesību, jūs man neticat.
46 Kurš no jums pārliecina mani par grēku? Un, ja es saku patiesību, kāpēc jūs man neticat?
47 Kas ir no Dieva, tas dzird Dieva vārdus; tāpēc jūs tos neklausiet, jo jūs neesat no Dieva.
48 Tad jūdi atbildēja un sacīja Viņam: Vai mēs nesakām labi, ka tu esi samarietis un tevī ir velns?
49 Jēzus atbildēja: Manī nav velna; bet es godinu savu Tēvu, un jūs darāt Mani negodu.
50 Un es nemeklēju savu godību: ir, kas meklē un spriež.
51 Patiesi, patiesi es jums saku: ja kāds turēs manus vārdus, viņš nekad neredzēs nāvi.
52 Tad jūdi sacīja viņam: Tagad mēs zinām, ka tevī ir velns. Ābrahāms ir miris, un pravieši; un tu saki: ja kāds tur manus vārdus, tas nekad nebaudīs nāvi.
53 Vai tu esi lielāks par mūsu tēvu Ābrahāmu, kas ir miris? un pravieši ir miruši. Ko tu dari?
54 Jēzus atbildēja: Ja es sevi godinu, mans gods nav nekas. Mans Tēvs mani godā. par kuru jūs sakāt, ka viņš ir jūsu Dievs.
55 Bet jūs Viņu nepazīstat; bet es viņu pazīstu; un, ja es teiktu: es viņu nepazīstu, es būšu melis kā jūs, bet es viņu pazīstu un turēju viņa vārdus.
56 Tavs tēvs Ābrahāms priecājās, redzot manu dienu, un viņš to redzēja un priecājās.
57 Tad jūdi sacīja viņam: Tu vēl neesi piecdesmit gadus vecs, un vai tu esi redzējis Ābrahāmu?
58 Jēzus sacīja viņiem: Patiesi, patiesi es jums saku: pirms Ābrahāms bija, es esmu.
59 Tad tie ņēma akmeņus, lai mestu uz viņu, bet Jēzus paslēpās un izgāja no svētnīcas, izgājis tiem cauri un gāja garām.

9. NODAĻA

1 Un, garām ejot, Jēzus ieraudzīja cilvēku, kas bija akls kopš dzimšanas.
2 Un viņa mācekļi jautāja Viņam, sacīdami: Mācītāj, kas grēkojis, šis vai viņa vecāki, ka viņš piedzima akls?

3 Jēzus atbildēja: Ne šis, ne viņa vecāki nav grēkojis, bet lai Dieva darbi atklājas viņā.
4 Man jāstrādā tā darbi, kas mani sūtījis, kamēr ir diena; nāk nakts, kad neviens nevar strādāt.
5 Kamēr es esmu pasaulē, es esmu pasaules gaisma.
6 To sacījis, viņš spļāva zemē un no spļāva veidoja mālus un ar māliem svaidīja akla cilvēka acis,
7 Un sacīja viņam: Ej, mazgājies Siloāmas dīķī, kas tulkojumā ir sūtīts! 8 Tad kaimiņi un tie, kas viņu iepriekš bija redzējuši, ka viņš bija akls, sacīja: Vai šis nav tas, kas sēdēja un ubagoja?
9 Daži sacīja: "Tas ir viņš", citi sacīja: Viņš ir līdzīgs viņam, bet viņš sacīja: "Es tas esmu."
10 Tad tie viņam sacīja: Kā tavas acis atvērās?
11 Viņš atbildēja un sacīja: Cilvēks, ko sauc par Jēzu, uztaisīja mālu, svaidīja manas acis un sacīja man: Ej uz Siloāmas dīķi un mazgājies!
12 Tad tie viņam sacīja: Kur viņš ir? Viņš teica: es nezinu.
13 Tie atveda pie farizejiem to, kas agrāk bija akls.
14 Un tas bija sabats, kad Jēzus taisīja mālu un atvēra savas acis.
15 Tad arī farizeji viņam jautāja, kā viņš kļuvis redzīgs. Viņš tiem sacīja: Viņš manām acīm uzklāja mālu, un es mazgājos un redzu.
16 Tāpēc daži no farizejiem sacīja: Šis cilvēks nav no Dieva, jo viņš neievēro sabatu. Citi sacīja: Kā grēcinieks var darīt tādus brīnumus? Un starp viņiem bija šķelšanās.
17 Tie atkal saka aklajam: ko tu saki par viņu, ka viņš tavas acis atvēris? Viņš teica: Viņš ir pravietis.
18 Bet jūdi neticēja viņam, ka viņš bija akls un kļuva redzīgs, iekams neatsauca tā vecākus, kas bija redzējis.
19 Un tie jautāja tiem, sacīdami: Vai šis ir jūsu dēls, par kuru jūs sakāt, ka tas ir dzimis akls? kā tad viņš tagad redz?
20Viņa vecāki viņiem atbildēja un sacīja: Mēs zinām, ka šis ir mūsu dēls un ka viņš ir dzimis akls.
21 Bet ko viņš tagad redz, mēs nezinām; vai kas ir atvēris savas acis, mēs nezinām. Viņš ir pilngadīgs; jautā viņam: viņš runās pats par sevi.
22 Šos vārdus runāja viņa vecāki, jo viņi baidījās no jūdiem, jo jūdi jau bija vienojušies, ka, ja kāds atzīs, ka viņš ir Kristus, tas tiks izņemts no sinagogas.
23 Tāpēc viņa vecāki sacīja: Viņš ir pilngadīgs; pajautā viņam.
24 Tad tie atkal sauca cilvēku, kas bija akls, un sacīja viņam: Slava Dievam! Mēs zinām, ka šis ir grēcinieks.
25 Viņš atbildēja un sacīja: Vai viņš ir grēcinieks vai nē, es nezinu. Vienu es zinu, ka, kamēr es biju akls, tagad es redzu.
26 Tad tie viņam atkal sacīja: Ko viņš tev izdarīja? kā viņš atvēra tavas acis?
27 Viņš tiem atbildēja: Es jums jau esmu sacījis, bet jūs nedzirdējāt. Kāpēc jūs to vēlējāties dzirdēt? vai jūs arī būsiet viņa mācekļi?
28 Tad tie viņu zaimoja un sacīja: Tu esi viņa māceklis; bet mēs esam Mozus mācekļi.
29 Mēs zinām, ka Dievs runāja uz Mozu, bet mēs nezinām, no kurienes viņš ir.
30 Cilvēks atbildēja un sacīja viņiem: "Kāpēc tas ir brīnišķīgs, ka jūs nezināt, no kurienes viņš ir, bet viņš man ir atvēris acis?"
31 Tagad mēs zinām, ka Dievs neuzklausa grēciniekus, bet, ja kāds ir Dieva pielūdzējs un dara viņa prātu, tas to uzklausa.
32 Kopš pasaules sākuma nav dzirdēts, ka kāds būtu atvēris acis aklam dzimušam.
33 Ja šis cilvēks nebūtu no Dieva, viņš neko nevarētu darīt.
34 Tie atbildēja un sacīja Viņam: Tu vispār esi grēkos dzimis, un vai tu mūs māci? Un tie viņu izdzina.
35 Jēzus dzirdēja, ka tie Viņu izdzina; un, to atradis, viņš tam sacīja: vai tu tici Dieva Dēlam?
36 Viņš atbildēja un sacīja: Kas tas ir, Kungs, lai es viņam ticu?
37 Un Jēzus viņam sacīja: Tu viņu esi redzējis, un tas ir tas, kas ar tevi runā.
38 Un viņš sacīja: Kungs, es ticu. Un viņš viņu pielūdza.
39 Un Jēzus sacīja: Tiesības dēļ es esmu nācis šinī pasaulē, lai tie, kas neredz, redzētu. un lai tie, kas redz, tiktu padarīti akli.
40 Un daži no farizejiem, kas bija ar viņu, dzirdēja šos vārdus un sacīja Viņam: Vai arī mēs esam akli?
41 Jēzus sacīja viņiem: Ja jūs būtu akli, jums nebūtu grēka, bet tagad jūs sakāt: Mēs redzam. tāpēc jūsu grēks paliek.

10. NODAĻA

1 Patiesi, patiesi es jums saku: kas neieiet pa durvīm aitu kūtī, bet kāpj pa citu ceļu, tas ir zaglis un laupītājs.
2 Bet kas ieiet pa durvīm, tas ir aitu gans.
3 Viņam durvju sargs atver; un avis dzird viņa balsi, un viņš sauc savas avis vārdā un izved tās.
4 Un, kad viņš izlaiž savas avis, viņš iet viņiem pa priekšu, un avis viņam seko, jo tās pazīst Viņa balsi.
5 Un svešiniekam viņi nesekos, bet bēgs no viņa, jo viņi nepazīst svešinieku balsi.
6 Šo līdzību Jēzus tiem runāja, bet tie nesaprata, kas tas ir, ko Viņš tiem runāja.
7 Tad Jēzus atkal tiem sacīja: Patiesi, patiesi es jums saku: Es esmu durvis avīm.
8 Visi, kas ir bijuši pirms manis, ir zagļi un laupītāji, bet avis tos nedzirdēja.
9 Es esmu durvis: ja kāds caur mani ieies, tas tiks izglābts, ieies un ārā un atradīs ganības.
10 Zaglis nenāk, kā vien zagt, nogalināt un iznīcināt. Es esmu nācis, lai viņiem būtu dzīvība un lai viņiem tās būtu pārpilnībā.
11 Es esmu labais gans; labais gans atdod savu dzīvību par avīm.
12 Bet algādzis, nevis gans, kuram aitas nepieder, redz vilku nākam un atstāj avis un bēg, un vilks tās noķer un izklīdina.
13 Algādzis bēg, jo viņš ir algādis un nerūpējas par avīm.
14 Es esmu labais gans un pazīstu savas avis, un manas mani pazīst.
15 Kā Tēvs mani pazīst, tā es pazīstu Tēvu, un es atdodu savu dzīvību par avīm.
16 Man ir arī citas avis, kas nav no šīs kūts. Arī tās man jāatved, un tās dzirdēs manu balsi; un būs viens ganāmpulks un viens gans.
17 Tāpēc mans Tēvs mani mīl, jo es atdodu savu dzīvību, lai to atgūtu.

18 Neviens to man neatņem, bet es to nododu no sevis. Man ir vara to nolikt, un man ir vara to atkal ņemt. Šo bausli es esmu saņēmis no sava Tēva.
19 Tāpēc jūdu vidū atkal radās šķelšanās par šiem vārdiem.
20 Un daudzi no viņiem sacīja: Viņā ir velns, un viņš ir traks; kāpēc tu viņu dzirdi?
21 Citi sacīja: Tie nav tā vārdi, kam ir velns. Vai velns var atvērt aklo acis?
22 Un tie bija Jeruzalemē iesvētīšanas svētki, un bija ziema.
23 Un Jēzus staigāja svētnīcā Salamana priekšnams.
24 Tad jūdi nāca viņam apkārt un sacīja viņam: Cik ilgi tu mūs liec šaubīties? Ja tu esi Kristus, pasaki mums skaidri.
25 Jēzus viņiem atbildēja: Es jums teicu, bet jūs neticējāt; darbi, ko es daru sava Tēva vārdā, liecina par mani.
26 Bet jūs neticat, jo jūs neesat no manām avīm, kā es jums sacīju.
27 Manas avis dzird manu balsi, un es tās pazīstu, un tās man seko.
28 Un Es viņiem dodu mūžīgo dzīvību; un tie nekad nepazudīs, un neviens tos neizraus no manas rokas.
29 Mans Tēvs, kas man tos devis, ir lielāks par visiem; un neviens nevar tos izraut no mana Tēva rokas.
30 Es un mans Tēvs esam viens.
31 Tad jūdi atkal pacēla akmeņus, lai viņu nomētātu.
32 Jēzus atbildēja viņiem: Daudz labu darbu Es jums esmu rādījis no sava Tēva. par kuru no šiem darbiem jūs mani nomētājat ar akmeņiem?
33 Jūdi viņam atbildēja, sacīdami: Laba darba dēļ mēs tevi nemetam ar akmeņiem; bet par zaimošanu; un tāpēc, ka tu, būdams vīrietis, dari sevi par Dievu.
34 Jēzus atbildēja viņiem: Vai jūsu bauslībā nav rakstīts: Es teicu: jūs esat dievi?
35 Ja viņš tos sauca par dieviem, kuriem nāca Dieva vārds, un Raksti nevar tikt salauzti;
36 Sakiet par Viņu, ko Tēvs ir svētījis un sūtījis pasaulē: Tu zaimo! jo es sacīju: Es esmu Dieva Dēls?
37 Ja es nedaru sava Tēva darbus, neticiet man.
38 Bet, ja es daru, lai gan jūs man neticat, ticiet darbiem, lai jūs zinātu un ticētu, ka Tēvs ir manī un es viņā.
39Tāpēc tie atkal meklēja Viņu sagūstīt, bet viņš izkļuva no viņu rokām,
40 Un atkal devās aiz Jordānas uz vietu, kur Jānis sākumā kristīja; un tur viņš mitinājās.
41 Un daudzi griezās pie Viņa un sacīja: Jānis nekādu brīnumu nav darījis, bet viss, ko Jānis par šo cilvēku runāja, bija patiesība.
42 Un daudzi tur viņam ticēja.

11. NODAĻA

1 Bet kāds vīrietis, vārdā Lācars, bija slims no Betānijas, Marijas un viņas māsas Martas pilsētas.
2 (Tā bija Marija, kas svaidīja To Kungu ar svaidāmu svaidījumu un ar saviem matiem noslaucīja Viņa kājas, kuras brālis Lācars bija slims.)
3 Tāpēc viņa māsas sūtīja pie viņa, sacīdamas: Kungs, lūk, tas, ko tu mīli, ir slims.
4 To dzirdēdams, Jēzus sacīja: Šī slimība nav nāvei, bet Dievam par godu, lai ar to tiktu pagodināts Dieva Dēls.
5 Bet Jēzus mīlēja Martu un viņas māsu, un Lācaru.
6 Kad viņš dzirdēja, ka ir slims, viņš vēl divas dienas palika tajā pašā vietā, kur bija.
7 Pēc tam Viņš sacīja saviem mācekļiem: Iesim atkal uz Jūdeju!
8 Viņa mācekļi viņam saka: Mācītāj, jūdi vēlējās tevi nomētāt ar akmeņiem. un vai tu atkal ej turp?
9 Jēzus atbildēja: Vai dienā nav divpadsmit stundu? Ja kāds staigā dienā, tas neklūp, jo redz šīs pasaules gaismu.
10 Bet, ja kāds staigā naktī, tas paklūp, jo viņā nav gaismas.
11 To viņš teica, un pēc tam viņš tiem sacīja: Mūsu draugs Lācars guļ; bet es eju, lai viņu pamodinātu no miega.
12Tad Viņa mācekļi sacīja: Kungs, ja viņš guļ, tad viņam klāsies labi.
13 Bet Jēzus runāja par savu nāvi, bet viņi domāja, ka viņš runājis par atpūtu miegā.
14 Tad Jēzus viņiem skaidri sacīja: Lācars ir miris.
15 Un es priecājos jūsu dēļ, ka es tur nebiju, lai jūs varētu ticēt; tomēr iesim pie viņa.
16 Tad Toms, saukts Didymus, sacīja saviem mācekļiem: Ejam arī mēs, lai mēs kopā ar viņu nomirtu.
17 Kad Jēzus atnāca, viņš atklāja, ka jau četras dienas bija gulējis kapā.
18 Bet Betānija bija tuvu Jeruzālemei, apmēram piecpadsmit vagas tālāk.
19 Un daudzi jūdi nāca pie Martas un Marijas, lai mierinātu viņus par savu brāli.
20 Tad Marta, dzirdējusi, ka Jēzus nāk, gāja un viņam pretī, bet Marija sēdēja namā mierīgi.
21. Tad Marta sacīja Jēzum: Kungs, ja Tu būtu bijis šeit, mans brālis nebūtu miris.
22 Bet es zinu, ka arī tagad visu, ko tu lūgsi no Dieva, Dievs tev dos.
23 Jēzus viņai saka: Tavs brālis celsies augšām.
24 Marta sacīja viņam: Es zinu, ka viņš augšāmcelsies augšāmcelšanās reizē, pēdējā dienā.
25 Jēzus viņai sacīja: Es esmu augšāmcelšanās un dzīvība; kas man tic, tas dzīvos, kaut arī būtu miris.
26 Un ikviens, kas dzīvo un tic man, nemirs nemūžam. Vai tu tam tici?
27 Viņa viņam saka: Jā, Kungs! Es ticu, ka Tu esi Kristus, Dieva Dēls, kam jānāk pasaulē.
28 Un, to sacījusi, viņa aizgāja un slepus sauca Mariju, savu māsu, sacīdama: Mācītājs ir atnācis un aicina tevi.
29 To dzirdējusi, viņa ātri piecēlās un nāca pie Viņa.
30 Bet Jēzus vēl nebija ienācis pilsētā, bet bija tajā vietā, kur Marta viņu satika.
31 Tad jūdi, kas bija kopā ar viņu mājā un viņu mierināja, redzēdami Mariju, ka viņa steidzīgi piecēlās un izgāja, sekoja viņai, sacīdami: Viņa iet uz kapu, lai tur raudātu.
32 Kad Marija nonāca tur, kur bija Jēzus, un ieraudzīja viņu, viņa nokrita pie Viņa kājām un sacīja viņam: Kungs, ja Tu būtu bijis šeit, mans brālis nebūtu miris.
33 Kad Jēzus redzēja viņu raudam un jūdus raudam, kas bija ar viņu, viņš garā nopūtās un nobijās,
34 Un sacīja: kur jūs viņu esat nolikuši? Tie viņam sacīja: Kungs, nāc un skaties!
35 Jēzus raudāja.
36 Tad jūdi sacīja: Redziet, kā viņš viņu mīlēja!
37 Un daži no tiem sacīja: Vai šis, kas aklajam atvēra acis, nevarēja likt pat šim cilvēkam mirt?
38 Tad Jēzus, atkal sevī nopūties, nāk kapā. Tā bija ala, un uz tās gulēja akmens.

39 Jēzus sacīja: Noņemiet akmeni! Marta, mirušā māsa, sacīja viņam: Kungs, jau tagad viņš smird, jo viņš ir miris četras dienas.
40 Jēzus viņai saka: vai es tev neteicu, ka, ja tu ticēsi, tu redzēsi Dieva godību?
41 Tad viņi noņēma akmeni no vietas, kur tika nolikts mirušais. Un Jēzus pacēla savas acis un sacīja: Tēvs, es pateicos tev, ka tu mani esi dzirdējis.
42 Un es zināju, ka tu mani vienmēr uzklausi, bet ļaužu dēļ, kas stāvēja, es to sacīju, lai viņi ticētu, ka Tu mani esi sūtījis.
43 Un, to sacījis, viņš sauca stiprā balsī: Lācar, nāc ārā!
44 Un mirušais iznāca, apsaitējis rokas un kājas ar kapu drēbēm, un viņa seja bija apsaitēta ar salveti. Jēzus viņiem saka: Atlaidiet viņu un atlaidiet!
45 Tad daudzi no jūdiem, kas nāca pie Marijas un bija redzējuši, ko Jēzus darīja, ticēja Viņam.
46 Bet daži no tiem devās pie farizejiem un stāstīja tiem, ko Jēzus bija darījis.
47 Tad augstie priesteri un farizeji sapulcināja augsto tiesu un sacīja: ko mēs darīsim? jo šis cilvēks dara daudz brīnumu.
48 Ja mēs viņu tā atstāsim, tad visi viņam ticēs, un romieši nāks un atņems gan mūsu vietu, gan tautu.
49 Un viens no tiem, vārdā Kajafa, būdams augstais priesteris tajā pašā gadā, sacīja viņiem: Jūs neko nezināt,
50 Nedomājiet arī par to, ka mums ir lietderīgi, lai viens cilvēks mirtu par tautu un lai visa tauta neiet bojā.
51 Un to viņš nerunāja no sevis, bet, būdams tajā gadā augstais priesteris, viņš pravietoja, ka Jēzum būs jāmirst par šo tautu.
52 Un ne tikai šai tautai, bet arī lai viņš sapulcinātu kopā Dieva bērnus, kas bija izklīdināti.
53 Tad no tās dienas viņi kopīgi apspriedās, lai Viņu nonāvētu.
54 Tāpēc Jēzus vairs atklāti nestaigāja starp jūdiem. bet no turienes devās uz zemi, kas atrodas tuvu tuksnesim, uz pilsētu, ko sauc par Efraimu, un tur palika kopā ar viņa mācekļiem.
55 Un jūdu Pasā svētki bija tuvu, un daudzi pirms Lieldienām devās uz Jeruzalemi, lai šķīstītos.
56 Tad viņi meklēja Jēzu un runāja savā starpā, stāvot svētnīcā: Ko jūs domājat, ka Viņš nenāks uz svētkiem?
57 Un augstie priesteri un farizeji bija devuši pavēli, ka, ja kāds zinātu, kur viņš atrodas, tam tas jāparāda, lai tie viņu sagūstītu.

12. NODAĻA

1 Tad Jēzus sešas dienas pirms Lieldienām nonāca Betānijā, kur bija miris Lācars, ko Viņš uzmodināja no miroņiem.
2 Tur viņi viņam sarīkoja vakariņas; un Marta kalpoja, bet Lācars bija viens no tiem, kas kopā ar viņu sēdēja pie galda.
3 Tad Marija paņēma mārciņu ļoti dārgas vārpatas smēres, svaidīja Jēzus kājas un noslaucīja viņa kājas ar saviem matiem, un nams piepildījās ar smēres smaku.
4 Tad viens no viņa mācekļiem Jūda Iskariots, Sīmaņa dēls, saka, ka tas viņu nodos:
5 Kāpēc šo smēri nepārdeva par trīssimt pensiem un nedeva nabagiem?
6 To viņš teica, nevis tāpēc, ka viņš rūpējās par nabagiem; bet tāpēc, ka viņš bija zaglis un viņam bija soma, un viņš nesa to, kas tajā bija ielikts.
7 Tad Jēzus sacīja: Lieciet viņu mierā, viņa to ir saglabājusi līdz manai apbedīšanas dienai.
8 Jo nabagi vienmēr ir pie jums; bet es jums ne vienmēr.
9 Tāpēc daudzi jūdi zināja, ka Viņš tur ir, un viņi ieradās ne tikai Jēzus dēļ, bet arī tāpēc, lai redzētu Lācaru, ko Viņš bija uzmodinājis no miroņiem.
10 Bet augstie priesteri apspriedās, ka varētu nonāvēt arī Lācaru;
11 Tāpēc, ka viņa dēļ daudzi jūdi aizgāja un ticēja Jēzum.
12 Otrā dienā daudz ļaužu, kas nāca uz svētkiem, dzirdēdami, ka Jēzus nāk uz Jeruzālemi,
13 Paņēma palmu zarus, izgāja viņam pretī un sauca: Ozianna! Svētīgs ir Israēla ķēniņš, kas nāk Tā Kunga vārdā!
14 Un Jēzus, atradis jaunu ēzeli, apsēdās uz tā; kā rakstīts,
15 Nebīsties, Siona meita, redzi, nāk tavs ķēniņš, sēžot uz ēzeļa kumeļa.
16 To viņa mācekļi sākumā nesaprata, bet, kad Jēzus tika pagodināts, tad viņi atcerējās, ka tas par Viņu bija rakstīts un ka viņi to Viņam bija darījuši.
17 Tad ļaudis, kas bija ar viņu, kad viņš izsauca Lācaru no sava kapa un uzmodināja viņu no miroņiem, liecināja.
18 Tāpēc arī ļaudis viņu satika, jo dzirdēja, ka viņš darījis šo brīnumu.
19. Tad farizeji savā starpā sacīja: Vai jūs saprotat, kā jūs neko neuzvarat? lūk, pasaule ir aizgājusi pēc viņa.
20 Un starp tiem bija daži grieķi, kas nāca pielūgt svētkos.
21 Tas nāca pie Filipa, kas bija no Galilejas Betsaidas, un lūdza viņu, sacīdams: Kungs, mēs vēlēsimies redzēt Jēzu.
22 Filips nāk un stāsta Andrejam, un atkal Andrejs un Filips stāsta Jēzum.
23 Un Jēzus atbildēja viņiem, sacīdams: Pienākusi stunda, kad Cilvēka Dēls tiks pagodināts.
24 Patiesi, patiesi es jums saku: ja kviešu labība nekrīt zemē un nemirst, tā paliek viena, bet, ja tā nomirst, tā nes daudz augļu.
25 Kas mīl savu dzīvību, tas to zaudēs; un kas ienīst savu dzīvību šajā pasaulē, tas to paturēs mūžīgai dzīvei.
26 Ja kāds man kalpo, lai tas man seko; un kur es esmu, tur būs arī mans kalps; ja kāds man kalpos, to mans Tēvs pagodinās.
27 Tagad mana dvēsele ir satraukta; un ko lai es saku? Tēvs, atpestī mani no šīs stundas, bet tāpēc es atnācu šajā stundā.
28 Tēvs, pagodini savu vārdu. Tad atskanēja balss no debesīm, kas sacīja: Es to esmu pagodinājis un pagodināšu vēlreiz.
29 Tad ļaudis, kas stāvēja un dzirdēja, sacīja, ka pērkons, bet citi sacīja: Eņģelis runāja ar viņu.
30 Jēzus atbildēja un sacīja: Šī balss atskanēja nevis manis dēļ, bet jūsu dēļ.
31 Tagad ir šīs pasaules tiesa; tagad šīs pasaules valdnieks tiks izmests.
32 Un es, ja tikšu pacelts no zemes, visus vilkšu pie sevis.
33 To viņš teica, norādot, kādā nāvē viņam jāmirst.
34 Ļaudis viņam atbildēja: Mēs esam dzirdējuši no bauslības, ka Kristus paliek mūžīgi. Un kā tu saki: Cilvēka Dēlam jābūt paceltam? kas ir šis Cilvēka Dēls?

35 Tad Jēzus viņiem sacīja: Vēl neilgu laiku gaisma ir pie jums. Staigājiet, kamēr jums ir gaisma, lai jūs nenāktu tumsa, jo tas, kas staigā tumsā, nezina, kurp iet.
36 Kamēr jums ir gaisma, ticiet gaismai, lai jūs būtu gaismas bērni. To Jēzus runāja, aizgāja un slēpās no tiem.
37 Bet, lai gan viņš bija darījis tik daudz brīnumu pirms viņiem, tie viņam neticēja.
38 Lai piepildītos pravieša Isaja vārdi, ko viņš teica: Kungs, kas ir ticējis mūsu vēstījumam? un kam Kunga roka ir atklāta?
39 Tāpēc viņi nevarēja noticēt, jo Isajs atkal sacīja:
40 Viņš viņiem ir padarījis acis un nocietinājis viņu sirdis; lai viņi neredzētu ar savām acīm un nesaprastu ar savu sirdi un netiktu atgriezti, un Es viņus dziedinātu.
41 To teica Isajs, redzēdams savu godību un runādams par viņu.
42 Tomēr arī no augstākajiem priekšniekiem daudzi ticēja Viņam; bet farizeju dēļ tie Viņu neatzina, lai tie netiktu izdzīti no sinagogas.
43 Jo cilvēku slavu viņi mīlēja vairāk nekā Dieva slavu.
44 Jēzus sauca un sacīja: Kas man tic, tas netic man, bet Tam, kas mani sūtījis.
45 Un kas mani redz, tas redz to, kas mani sūtījis.
46 Es esmu nācis par gaismu pasaulē, lai neviens, kas man tic, nepaliktu tumsībā.
47 Un, ja kāds dzird manus vārdus un netic, es to netiesāju, jo es nācu nevis pasauli tiesāt, bet pasauli glābt.
48 Kas mani noraida un manus vārdus neuztver, tam ir tiesnesis. Vārds, ko es runāju, to tiesās pēdējā dienā.
49 Jo es neesmu runājis par sevi; bet Tēvs, kas mani sūtījis, Viņš man deva pavēli, kas man jāsaka un kas jārunā.
50 Un es zinu, ka Viņa bauslis ir mūžīgā dzīvība. Tāpēc visu, ko es runāju, es runāju, kā Tēvs man sacījis.

13. NODAĻA

1 Bet pirms Lieldienu svētkiem Jēzus, zinādams, ka ir pienākusi Viņa stunda, kad Viņam no šīs pasaules jāiet pie Tēva, mīlēdams savējos, kas bija pasaulē, Viņš tos mīlēja līdz galam.
2 Un vakariņas beidzās, jo velns ir ielicis Jūdas Iskariota, Sīmaņa dēla, sirdī viņu nodot.
3 Jēzus zinādams, ka Tēvs visu bija atdevis Viņa rokās un ka viņš nācis no Dieva un gājis pie Dieva.
4 Viņš pieceļas no vakarēdiena un nolika savas drēbes; un paņēma dvieli un apsējās.
5 Pēc tam viņš ielēja ūdeni bļodā un sāka mazgāt mācekļu kājas un slaucīt tās ar dvieli, ar kuru bija apjozts.
6 Tad viņš atnāca pie Sīmaņa Pētera, un Pēteris viņam sacīja: Kungs, vai tu man mazgāji kājas?
7 Jēzus atbildēja un sacīja viņam: Ko es daru, tu tagad nezini. bet tu to uzzināsi turpmāk.
8 Pēteris viņam sacīja: "Tev nekad nebūs manas kājas mazgāt." Jēzus viņam atbildēja: Ja es tevi nemazgāšu, tad tev nav daļas ar mani.
9 Sīmanis Pēteris sacīja viņam: Kungs, ne tikai manas kājas, bet arī manas rokas un galvu!
10 Jēzus viņam saka: Kas ir mazgāts, tam nav jāmazgā kājas, bet viņš ir tīrs no visas sirds. Un jūs esat tīri, bet ne visi.
11 Jo viņš zināja, kas viņu nodos; Tāpēc viņš sacīja: Jūs visi neesat tīri.
12 Pēc tam, kad Viņš bija nomazgājis viņu kājas, paņēmis savas drēbes un atkal apsēdies, Viņš tiem sacīja: Vai jūs zināt, ko es jums esmu darījis?
13 Jūs saucat mani par Mācītāju un Kungu, un jūs sakāt labi; jo tāds es esmu.
14 Ja tad es, jūsu Kungs un Kungs, esmu mazgājis jūsu kājas; jums arī jāmazgā cits citam kājas.
15 Jo es jums esmu devis priekšzīmi, lai jūs darītu tā, kā Es jums esmu darījis.
16 Patiesi, patiesi es jums saku: kalps nav lielāks par savu kungu; ne sūtītais nav lielāks par to, kas viņu sūtījis.
17 Ja jūs to zināt, jūs esat laimīgi, ja jūs to darāt.
18 Es nerunāju par jums visiem: es zinu, ko esmu izredzējis, bet lai piepildītos Raksti: Kas ēd maizi ar mani, tas ir pacēlis savu papēdi pret mani.
19 Tagad es jums saku, pirms tas notiks, lai, kad tas notiks, jūs ticētu, ka es tas esmu.
20 Patiesi, patiesi es jums saku: kas uzņem to, ko es sūtu, tas uzņem mani; un kas mani uzņem, tas uzņem to, kas mani sūtījis.
21 To sacījis, Jēzus garā satraucās un liecināja, sacīdams: Patiesi, patiesi es jums saku, ka kāds no jums mani nodos.
22 Tad mācekļi skatījās viens uz otru, šaubīdamies, par ko viņš runā.
23 Bet viens no Viņa mācekļiem, ko Jēzus mīlēja, bija noliecies uz Jēzus krūtīm.
24 Tad Sīmanis Pēteris viņam pamāja, lai tas jautā, kas tas ir, par ko viņš runāja.
25 Tad viņš, guļot uz Jēzus krūtīm, sacīja viņam: Kungs, kas tas ir?
26. Jēzus atbildēja: Tas ir, kam es došu zupu, kad būšu to iemērcis. Un, iemērcis sīrupu, viņš to iedeva Jūdam Iskariotam, Sīmaņa dēlam.
27 Un pēc dzeršanas viņā iegāja sātans. Tad Jēzus viņam sacīja: Ko tu dari, dari ātri.
28 Tagad neviens pie galda nezināja, ar kādu nolūku viņš viņam to runāja.
29 Jo daži no viņiem domāja, ka Jēzus bija viņam sacījis, jo Jūdasam bija soma: nopērc to, kas mums vajadzīgs svētkos! vai arī viņam kaut kas jādod nabagiem.
30 Un viņš, paņēmis somu, tūdaļ izgāja ārā, un bija nakts.
31 Tāpēc, kad viņš bija izgājis, Jēzus sacīja: Tagad Cilvēka Dēls ir pagodināts, un Dievs ir pagodināts viņā.
32 Ja Dievs tiek pagodināts viņā, tad arī Dievs pagodinās Viņu sevī un tūlīt pagodinās viņu.
33 Bērniņi, vēl īsu brīdi es esmu ar jums. Jūs mani meklēsit, un, kā es sacīju jūdiem: kur es eju, jūs nevarat nākt. tāpēc tagad es jums saku.
34 Es jums dodu jaunu bausli, lai jūs viens otru mīlētu; kā es jūs esmu mīlējis, lai arī jūs viens otru mīlat.
35 No tā visi pazīs, ka jūs esat mani mācekļi, ja jums būs mīlestība savā starpā.
36 Sīmanis Pēteris sacīja viņam: Kungs, kur Tu ej? Jēzus viņam atbildēja: Kurp es eju, tu tagad nevari man sekot. bet pēc tam tu man sekosi.
37 Pēteris sacīja viņam: Kungs, kāpēc es tagad nevaru sekot tev? Es atdošu savu dzīvību tevis dēļ.
38 Jēzus viņam atbildēja: Vai tu atdosi savu dzīvību manis dēļ? Patiesi, patiesi es tev saku: gailis nedzieks, iekams tu mani trīs reizes nebūsi noliegs.

14. NODAĻA

1 Jūsu sirds lai nav nomākta: jūs ticat Dievam, ticiet arī man.
2 Mana Tēva namā ir daudz savrupmāju; ja tas tā nebūtu, es jums to pateiktu. Es eju sagatavot tev vietu.
3 Un, ja es iešu un sagatavošu jums vietu, es nākšu atkal un pieņemšu jūs pie sevis; lai tur, kur es esmu, tur būtu arī jūs.
4 Un kur es eju, jūs zināt, un ceļu jūs zināt.
5 Toms viņam saka: Kungs, mēs nezinām, kurp tu ej; un kā mēs varam zināt ceļu?
6 Jēzus viņam saka: Es esmu ceļš, patiesība un dzīvība; neviens netiek pie Tēva kā vien caur mani.
7 Ja jūs mani būtu pazinuši, jūs pazītu arī manu Tēvu, un no šī brīža jūs Viņu pazīstat un esat redzējuši.
8 Filips viņam saka: Kungs, rādi mums Tēvu, un mums pietiks.
9 Jēzus viņam sacīja: Vai es tik ilgi esmu bijis pie tevis, un tomēr tu mani neesi pazinis, Filip? Kas mani ir redzējis, tas ir redzējis Tēvu; un kā tad tu saki: rādi mums Tēvu?
10 Vai tu netici, ka es esmu Tēvā un Tēvs manī? vārdus, ko es jums runāju, es nerunāju no sevis, bet Tēvs, kas mājo manī, dara darbus.
11 Ticiet man, ka es esmu Tēvā un Tēvs manī, vai citādi ticiet man pašu darbu dēļ.
12 Patiesi, patiesi es jums saku: kas man tic, tas arī darīs tos darbus, ko es daru; un lielākus darbus par šiem viņš darīs; jo es eju pie sava Tēva.
13 Un visu, ko jūs lūgsit manā vārdā, es darīšu, lai Tēvs tiktu pagodināts Dēlā.
14 Ja jūs kaut ko lūgsit manā vārdā, es to darīšu.
15 Ja jūs mani mīlat, turiet manus baušļus.
16 Un es lūgšu Tēvu, un Viņš jums dos citu Mierinātāju, lai Viņš paliktu ar jums mūžīgi.
17 Pat patiesības Gars; kuru pasaule nevar uzņemt, jo tā viņu neredz un nepazīst; bet jūs Viņu pazīstat; jo Viņš dzīvo pie jums un būs jūsos.
18 Es jūs neatstāšu bez miera, es nākšu pie jums.
19 Vēl neilgs laiks, un pasaule mani vairs neredzēs; bet jūs mani redzat, jo es dzīvoju, tad arī jūs dzīvosit.
20 Tanī dienā jūs atzīsit, ka Es esmu savā Tēvā un jūs manī, un es jūsos.
21 Kam ir mani baušļi un kurš tos pilda, tas mani mīl.
22 Jūda viņam saka, nevis Iskariots: Kungs, kā tas ir, ka Tu parādies mums, nevis pasaulei?
23 Jēzus atbildēja un sacīja viņam: Ja kāds mani mīl, tas manus vārdus turēs; un mans Tēvs viņu mīlēs, un mēs nāksim pie viņa un liksim pie viņa mājvietu.
24 Kas mani nemīl, netur manus vārdus, un vārds, ko jūs dzirdat, nav mans, bet Tēva, kas mani sūtījis.
25 To es jums runāju, vēl būdams pie jums.
26 Bet Mierinātājs, kas ir Svētais Gars, ko Tēvs sūtīs manā Vārdā, Viņš jums visu mācīs un atgādinās jums visu, ko es jums teicu.
27 Mieru es jums atstāju, savu mieru es jums dodu; ne kā pasaule dod, es jums dodu. Lai tava sirds nebīstas un lai tā nebaidās.
28 Jūs esat dzirdējuši, kā es jums sacīju: Es aizeju un nāku atkal pie jums. Ja jūs mani mīlētu, jūs priecātos, jo es sacīju: Es eju pie Tēva, jo mans Tēvs ir lielāks par mani.
29 Un tagad es jums sacīju, pirms tas notiks, lai jūs ticētu, kad tas notiks.
30 Turpmāk es ar jums daudz nerunāšu, jo nāk šīs pasaules valdnieks, un manī nav nekā.
31 Bet lai pasaule zinātu, ka es mīlu Tēvu; un kā Tēvs man pavēlēja, tā arī es daru. Celies, iesim no turienes.

15. NODAĻA

1 Es esmu īstais vīna koks, un mans Tēvs ir dārznieks.
2 Katru zaru manī, kas nenes augļus, Viņš noņem, un katru zaru, kas nes augļus, Viņš to attīra, lai tas nestu vairāk augļu.
3 Tagad jūs esat tīri caur vārdu, ko es jums esmu sacījis.
4 Palieciet manī, un es jūsos. Kā zars nevar nest augļus no sevis, ja tas nepaliek vīna kokā; jūs vairs nevarat, ja nepaliekat manī.
5 Es esmu vīnogulājs, jūs esat zari. Kas paliek manī un es viņā, tas nes daudz augļu, jo bez manis jūs neko nevarat darīt.
6 Ja kāds nepaliek manī, tas tiek izmests kā zars un nokalst; un cilvēki tos savāc un iemet ugunī, un tie tiek sadedzināti.
7 Ja jūs paliekat manī un mani vārdi paliek jūsos, tad jūs lūgsit, ko gribat, un tas jums tiks darīts.
8 Ar to mans Tēvs ir pagodināts, ka jūs nesat daudz augļu; tā jūs būsiet mani mācekļi.
9 Kā Tēvs mani ir mīlējis, tā es jūs esmu mīlējis. Palieciet manā mīlestībā!
10 Ja jūs turēsit Manus baušļus, jūs paliksit manā mīlestībā; tāpat kā es esmu turējis sava Tēva baušļus un palieku viņa mīlestībā.
11 To es jums runāju, lai mans prieks paliktu jūsos un lai jūsu prieks būtu pilnīgs.
12 Tas ir mans bauslis, lai jūs viens otru mīlētu, kā es jūs esmu mīlējis.
13 Nevienam nav lielākas mīlestības par to, ka cilvēks atdod savu dzīvību par saviem draugiem.
14 Jūs esat mani draugi, ja jūs darāt visu, ko es jums pavēlu.
15 No šī brīža es jūs nesaucu par kalpiem; jo kalps nezina, ko viņa kungs dara, bet es jūs saucu par draugiem; jo visu, ko esmu dzirdējis no sava Tēva, es jums esmu darījis zināmu.
16 Ne jūs mani esat izredzējuši, bet es jūs esmu izredzējis un noteicis, lai jūs ietu un nestu augļus un lai jūsu augļi paliktu, lai visu, ko jūs Tēvam lūgsit manā vārdā, Viņš jums dos. .
17 To es jums pavēlu, lai jūs viens otru mīlētu.
18 Ja pasaule jūs ienīst, tad jūs zināt, ka tā mani ienīda pirms jūs.
19 Ja jūs būtu no pasaules, pasaule mīlētu savējos; bet tā kā jūs neesat no pasaules, bet es jūs esmu izredzējis no pasaules, tad pasaule jūs ienīst.
20 Atcerieties vārdus, ko es jums sacīju: Kalps nav lielāks par savu kungu. Ja viņi vajāja mani, viņi vajās arī jūs; ja viņi ir ievērojuši manus vārdus, viņi ievēros arī tavus.
21 Bet to visu viņi jums darīs mana vārda dēļ, jo viņi nepazīst To, kas mani sūtījis.
22 Ja es nebūtu nācis un uz tiem runājis, viņiem nebūtu grēka, bet tagad viņiem nav sava grēka aizsega.
23 Kas mani ienīst, tas ienīst arī manu Tēvu.
24 Ja es nebūtu viņu vidū darījis darbus, ko neviens cits nav darījis, tad viņiem nebūtu grēka, bet tagad viņi ir redzējuši un ienīda gan mani, gan manu Tēvu.

25 Bet tas notiek, lai piepildītos vārds, kas rakstīts viņu bauslībā: viņi mani bez iemesla ienīda.
26 Bet, kad nāks Mierinātājs, ko Es jums sūtīšu no Tēva, patiesības Gars, kas iziet no Tēva, tas liecinās par mani.
27 Un arī jūs liecināsit, jo jūs esat bijuši ar mani no sākuma.

16. NODAĻA

1 To es jums esmu runājis, lai jūs neapgrēkotos.
2 Viņi jūs izraidīs no sinagogām; jā, pienāks laiks, kad ikviens, kas jūs nogalinās, domās, ka viņš kalpo Dievam.
3 Un to viņi jums darīs, jo viņi nav pazinuši ne Tēvu, ne mani.
4 Bet to es jums teicu, lai, kad pienāks laiks, jūs atcerētos, ka Es jums par to teicu. Un to es jums neteicu sākumā, jo es biju ar jums.
5 Bet tagad es eju pie Tā, kas mani sūtījis; un neviens no jums man nejautā: uz kurieni tu ej?
6 Bet tā kā es jums to esmu teicis, jūsu sirdis ir piepildījušas skumjas.
7 Tomēr es jums saku patiesību; Jums ir lietderīgi, lai es aizeju, jo, ja es neiešu, Mierinātājs nenāks pie jums; bet, ja es aiziešu, es viņu sūtīšu pie jums.
8 Un, kad viņš nāks, Viņš pārmācīs pasauli par grēku, taisnību un tiesu.
9 No grēka, jo viņi netic man;
10 Par taisnību, jo es eju pie sava Tēva, un jūs mani vairs neredzat;
11 Tiesu, jo šīs pasaules valdnieks ir tiesāts.
12 Man vēl ir daudz ko jums teikt, bet jūs tagad nevarat to panest.
13 Bet kad Viņš, Patiesības Gars, nāks, Viņš jūs vadīs visā patiesībā, jo Viņš nerunās no sevis. bet ko viņš dzirdēs, to viņš runās, un viņš jums rādīs turpmākās lietas.
14 Viņš mani pagodinās, jo viņš ņems no mana un jums to parādīs.
15 Viss, kas Tēvam ir, ir mans. Tāpēc es sacīju, ka Viņš ņems no manas un jums to parādīs.
16 Vēl neilgs laiks, un jūs mani neredzēsit, un atkal īss brīdis, un jūs mani redzēsit, jo es eju pie Tēva.
17 Tad daži no Viņa mācekļiem savā starpā sacīja: "Kas tas ir, ko Viņš mums saka: īsi brīdis, un jūs mani neredzēsit; un atkal pēc brīža, un jūs mani redzēsit." Tēvs?
18 Tad viņi sacīja: "Kas tas ir, ko Viņš saka: īsu brīdi?" mēs nevaram pateikt, ko viņš saka.
19 Bet Jēzus saprata, ka viņi vēlas viņam jautāt, un sacīja viņiem: Vai jūs jautājat savā starpā par to, ko es teicu: īsu brīdi, un jūs mani neredzēsit; ?
20 Patiesi, patiesi es jums saku: jūs raudāt un vaimanāt, bet pasaule priecāsies, un jūs bēdāsit, bet jūsu bēdas pārvērtīsies priekā.
21 Sievietei dzemdībās ir skumjas, jo ir pienākusi viņas stunda, bet, tiklīdz viņa ir dzemdējusi, viņa vairs neatceras ciešanas, jo prieks, ka pasaulē piedzimst vīrietis.
22 Un tagad jums ir skumjas, bet es jūs atkal redzēšu, un jūsu sirds priecāsies, un jūsu prieku neviens jums neatņems.
23 Un tanī dienā jūs man neko nejautāsiet. Patiesi, patiesi es jums saku: visu, ko jūs Tēvam lūgsit Manā Vārdā, Viņš jums to dos.
24 Līdz šim jūs neko neesat lūguši manā vārdā; lūdziet, un jūs saņemsiet, lai jūsu prieks būtu pilnīgs.
25 To es jums runāju sakāmvārdos, bet pienāks laiks, kad es jums vairs nerunāšu sakāmvārdos, bet es jums teikšu atklāti par Tēvu.
26 Tanī dienā jūs lūgsit manā vārdā, un es jums nesaku, ka es lūgšu Tēvu par jums.
27 Jo pats Tēvs jūs mīl, tāpēc ka jūs esat mani mīlējuši un ticējuši, ka es esmu iznācis no Dieva.
28 Es iznācu no Tēva un esmu nācis pasaulē. Atkal es atstāju pasauli un eju pie Tēva.
29 Viņa mācekļi sacīja viņam: Lūk, tagad tu runā atklāti un nerunā sakāmvārdu.
30 Tagad mēs esam pārliecināti, ka tu visu zini un nevajag, lai kāds tev jautātu. Tāpēc mēs ticam, ka tu esi nācis no Dieva.
31 Jēzus viņiem atbildēja: Vai jūs tagad ticat?
32 Lūk, nāk stunda, jā, tagad ir atnākusi, kad jūs tiksiet izklīdināti, katrs pie sava, un atstāsiet mani vienu, un tomēr es neesmu viens, jo Tēvs ir ar mani.
33 To es jums esmu runājis, lai jums manī būtu miers. Pasaulē jums būs bēdas, bet esiet drosmīgi; Esmu uzvarējis pasauli.

17. NODAĻA

1 Šos vārdus Jēzus runāja un, pacēlis savas acis pret debesīm, sacīja: Tēvs, stunda ir pienākusi! pagodini savu Dēlu, lai arī tavs Dēls tevi pagodinātu.
2 Kā tu viņam esi devis varu pār visu miesu, lai viņš dotu mūžīgo dzīvību tiem, ko tu tam esi devis.
3 Un šī ir mūžīgā dzīvība, lai viņi pazītu tevi, vienīgo patieso Dievu, un Jēzu Kristu, ko tu esi sūtījis.
4 Es tevi esmu pagodinājis virs zemes, pabeidzu darbu, ko tu man uzdevi darīt.
5 Un tagad, ak Tēvs, pagodini mani pie sevis ar to godību, kas man bija pie tevis pirms pasaules radīšanas.
6 Es esmu atklājis Tavu vārdu cilvēkiem, kurus Tu man devi no pasaules. Tie bija Tavi, un Tu tiem devi man un viņi ir turējuši tavu vārdu.
7 Tagad viņi zina, ka viss, ko tu man esi devis, ir no tevis.
8 Jo es esmu devis tiem vārdus, ko tu man devi; un viņi tos ir uzņēmuši un noteikti zināja, ka Es esmu iznācis no tevis, un viņi ticēja, ka tu mani esi sūtījis.
9 Es lūdzu par viņiem. Es lūdzu nevis par pasauli, bet par tiem, ko tu man esi devis; jo tie ir tavi.
10 Un viss, kas mans, ir tavs, un tavs ir mans; un tajos esmu pagodināts.
11 Un tagad es vairs neesmu pasaulē, bet šie ir pasaulē, un es nāku pie tevis. Svētais Tēvs, Savā vārdā paturi tos, kurus Tu man devi, lai viņi būtu viens, tāpat kā mēs.
12 Kamēr es biju kopā ar viņiem pasaulē, es tos glabāju tavā vārdā. Tos, ko tu man devi, es esmu paturējis, un neviens no tiem nav pazudis, kā vien pazušanas dēls. lai Svētie Raksti piepildītos.
13 Un tagad es nāku pie tevis; un to es runāju pasaulē, lai mans prieks piepildītos sevī.
14 Es esmu viņiem devis tavu vārdu; un pasaule viņus ienīst, jo viņi nav no pasaules, tāpat kā es neesmu no pasaules.
15 Es nelūdzu, lai Tu viņus izņem no pasaules, bet lai tu viņus pasargā no ļauna.
16 Viņi nav no pasaules, tāpat kā es neesmu no pasaules.
17 Svētī tos ar savu patiesību: tavs vārds ir patiesība.

18 Kā Tu mani esi sūtījis pasaulē, tā arī Es viņus esmu sūtījis pasaulē.
19 Un viņu dēļ es sevi svētu, lai arī viņi tiktu svētīti patiesībā.
20 Es nelūdzu par šiem vien, bet arī par tiem, kas ticēs uz mani caur viņu vārdiem.
21 Lai viņi visi būtu viens; kā tu, Tēvs, manī un es tevī, lai arī viņi ir mūsos, lai pasaule tic, ka Tu mani esi sūtījis.
22 Un to godību, ko tu man devi, es esmu viņiem devis; lai viņi būtu viens, tāpat kā mēs esam viens:
23 Es viņos un tu manī, lai viņi būtu pilnīgi vienā; un lai pasaule zinātu, ka tu mani esi sūtījis un mīlējis viņus, kā tu mani mīlēji.
24 Tēvs, es gribu, lai arī tie, kurus Tu man esi devis, būtu ar mani tur, kur es esmu; lai viņi redzētu manu godību, ko tu man esi devis, jo tu mani mīlēji pirms pasaules radīšanas.
25 Taisnais Tēvs, pasaule Tevi nav pazinusi, bet es Tevi pazinu, un šie zina, ka Tu mani esi sūtījis.
26 Un es viņiem esmu pasludinājis tavu vārdu un pasludināšu, lai mīlestība, ar kuru tu mani esi mīlējis, būtu viņos un es viņos.

18. NODAĻA

1 Tos sacījis, Jēzus ar saviem mācekļiem izgāja pāri Cedron strautam, kur bija dārzs, kurā viņš iegāja un viņa mācekļi.
2 Un arī Jūda, kas viņu nodeva, zināja šo vietu, jo Jēzus ar saviem mācekļiem bieži tur ieradās.
3 Tad Jūda, paņēmis pulku vīru un virsniekus no augstajiem priesteriem un farizejiem, atnāca tur ar laternām, lāpām un ieročiem.
4 Tad Jēzus, zinādams visu, kas viņam nāks, izgāja un sacīja viņiem: Ko jūs meklējat?
5 Tie viņam atbildēja: Jēzu no Nācaretes. Jēzus viņiem saka: Es tas esmu. Un arī Jūda, kas viņu nodeva, stāvēja ar viņiem.
6 Tiklīdz Viņš tiem bija sacījis: Es tas esmu, viņi atkāpās un nokrita zemē.
7 Tad Viņš tiem atkal jautāja: Ko jūs meklējat? Un tie sacīja: Jēzu no Nācaretes.
8 Jēzus atbildēja: Es jums teicu, ka tas esmu; ja jūs mani meklējat, lai šie iet.
9 Lai piepildītos vārds, ko viņš teica: no tiem, ko tu man devi, es nevienu neesmu zaudējis.
10 Tad Sīmanis Pēteris, kuram bija zobens, to izvilka, sita augstā priestera kalpam un nocirta viņam labo ausi. Kalpu sauca Malhus.
11. Tad Jēzus sacīja Pēterim: Bāc savu zobenu apvalkā; vai man nedzert biķeri, ko mans Tēvs man ir devis?
12Tad karaspēks un jūdu virsnieks un virsnieki satvēra Jēzu un saistīja viņu,
13 Un aizveda viņu vispirms pie Annas; jo viņš bija sievastēvs Kajafam, kas tajā pašā gadā bija augstais priesteris.
14 Bet Kajafa bija tas, kas deva padomu jūdiem, lai viens cilvēks mirtu par tautu.
15 Un Sīmanis Pēteris sekoja Jēzum, un arī kāds cits māceklis. Tas māceklis bija pazīstams augstajam priesterim un iegāja kopā ar Jēzu augstā priestera pilī.
16 Bet Pēteris stāvēja pie durvīm ārā. Tad izgāja tas otrs māceklis, kas bija pazīstams augstajam priesterim, un runāja ar durvju sargātāju un ieveda Pēteri.
17 Tad meitene, kas sargāja durvis, sacīja Pēterim: Vai arī tu neesi viens no šī vīra mācekļiem? Viņš saka: es neesmu.
18 Un tur stāvēja kalpi un virsnieki, kas bija uztaisījuši uguni no oglēm; Jo bija auksts, un viņi sildījās, un Pēteris stāvēja pie viņiem un sildījās.
19 Tad augstais priesteris jautāja Jēzum par viņa mācekļiem un viņa mācību.
20 Jēzus viņam atbildēja: Es runāju atklāti pasaulei; Es kādreiz mācīju sinagogā un templī, kur ebreji vienmēr apmeklē; un slepenībā es neko neesmu teicis.
21 Kāpēc tu man jautā? pajautā tiem, kas mani dzirdēja, ko es viņiem esmu teicis, lūk, viņi zina, ko es teicu.
22 Un kad viņš to bija runājis, viens no virsniekiem, kas stāvēja, sita Jēzum ar viņa plaukstu, sacīdams: Vai tu tā atbildi augstajam priesterim?
23 Jēzus viņam atbildēja: Ja es runāju ļaunu, tad liec par ļaunu, bet ja labi, kāpēc tu mani sit?
24 Un Anna viņu sūtīja saistītu pie augstā priestera Kajafa.
25 Un Sīmanis Pēteris stāvēja un sildījās. Tad tie viņam sacīja: Vai arī tu neesi viens no viņa mācekļiem? Viņš to noliedza un sacīja: Es neesmu.
26 Viens no augstā priestera kalpiem, būdams viņa radinieks, kuram Pēteris nocirta ausi, sacīja: Vai es tevi neredzēju dārzā kopā ar viņu?
27 Tad Pēteris atkal noliedza, un tūdaļ gailis dziedāja.
28 Tad viņi veda Jēzu no Kajafas uz tiesas zāli. un viņi paši negāja tiesas zālē, lai netiktu aptraipīti; bet lai viņi ēstu Pasā.
29 Tad Pilāts izgāja pie viņiem un sacīja: Ko jūs apsūdzat pret šo cilvēku?
30 Tie atbildēja un sacīja Viņam: Ja viņš nebūtu ļaundaris, mēs nebūtu viņu tev nodevuši.
31. Tad Pilāts sacīja viņiem: Ņemiet viņu un tiesājiet viņu pēc saviem bauslības. Tad jūdi viņam sacīja: Mums nav atļauts nevienu nonāvēt.
32 Lai piepildītos Jēzus vārds, ko viņš teica, norādot, kādā nāvē Viņam jāmirst.
33 Tad Pilāts atkal iegāja tiesas zālē, pasauca Jēzu un sacīja viņam: Vai tu esi jūdu ķēniņš?
34 Jēzus viņam atbildēja: Vai tu to saki no sevis, vai arī citi tev par mani ir teikuši?
35 Pilāts atbildēja: Vai es esmu jūds? Tava tauta un augstie priesteri tevi man ir nodevuši. Ko tu esi izdarījis?
36 Jēzus atbildēja: Mana valstība nav no šīs pasaules; ja mana valstība būtu no šīs pasaules, tad mani kalpi cīnītos, lai es netiktu nodots jūdu rokās, bet tagad mana valstība nav no šejienes.
37 Tad Pilāts viņam sacīja: Vai tad tu esi ķēniņš? Jēzus atbildēja: Tu saki, ka es esmu ķēniņš. Šim nolūkam es esmu dzimis un šī iemesla dēļ nācis pasaulē, lai es liecinātu par patiesību. Katrs, kas ir no patiesības, dzird manu balsi.
38 Pilāts viņam sacīja: Kas ir patiesība? Un, to sacījis, viņš atkal izgāja pie jūdiem un sacīja tiem: Es neatrodu viņā nekādas vainas.
39 Bet jums ir paraža, ka es jums vienu atlaižu Lieldienu svētkos. Vai jūs tāpēc atlaidīšu jums jūdu ķēniņu?
40 Tad viņi atkal kliedza, sacīdami: Ne šis cilvēks, bet Baraba. Tagad Baraba bija laupītājs.

19. NODAĻA

1 Tad Pilāts paņēma Jēzu un šaustīja viņu.
2 Un kareivji uzlika ērkšķu vainagu un uzlika viņam to galvā, un viņi uzvilka viņam purpursarkanu tērpu,
3 Un sacīja: Esi sveicināts, jūdu ķēniņ! un tie viņu sita ar rokām.
4 Tad Pilāts atkal izgāja un sacīja viņiem: Lūk, es viņu izvedu pie jums, lai jūs zinātu, ka es viņā neatrodu nekādas vainas.
5 Tad Jēzus iznāca ērkšķu vainagā un purpursarkanā tērpā. Un Pilāts tiem sacīja: Lūk, tas cilvēks!
6 Kad augstie priesteri un virsnieki viņu ieraudzīja, tie kliedza, sacīdami: Sit Viņu krustā, sit Viņu krustā! Pilāts viņiem saka: Ņemiet viņu un sitiet krustā, jo es viņā neatrodu nekādas vainas.
7 Jūdi viņam atbildēja: Mums ir likums, un pēc mūsu bauslības viņam ir jāmirst, jo viņš sevi darījis par Dieva Dēlu.
8 Kad Pilāts dzirdēja šos vārdus, viņš izbijās vēl vairāk.
9 Un atkal iegāja tiesas zālē un sacīja Jēzum: No kurienes tu esi? Bet Jēzus viņam nesniedza nekādu atbildi.
10 Tad Pilāts viņam sacīja: "Vai tu nerunā ar mani?" Vai tu nezini, ka Man ir vara tevi sist krustā un varu tevi atbrīvot?
11 Jēzus atbildēja: Tev nevarētu būt nekādas varas pret mani, ja tas tev nebūtu dots no augšienes. Tāpēc tam, kas mani tev nodeva, ir lielāks grēks.
12 No šī brīža Pilāts centās viņu atbrīvot, bet jūdi kliedza, sacīdami: Ja tu šo cilvēku atlaid, tu neesi ķeizara draugs; ikviens, kas sevi ieceļ par ķēniņu, runā pret ķeizaru.
13 Kad Pilāts dzirdēja šos vārdus, viņš izveda Jēzu un apsēdās soģa krēslā vietā, ko sauc par bruģi, bet ebreju valodā Gabata.
14 Un tas bija Pasā svētku gatavošanās ap sesto stundu, un viņš sacīja jūdiem: Lūk, jūsu ķēniņš!
15 Bet tie kliedza: Prom viņu, prom ar viņu, sit Viņu krustā! Pilāts viņiem saka: vai man jāsit krustā jūsu ķēniņš? Augstie priesteri atbildēja: Mums nav neviena ķēniņa, kā vien ķeizars.
16 Tad viņš to nodeva tiem krustā sistam. Un tie paņēma Jēzu un aizveda.
17 Un viņš, nesot savu krustu, izgāja uz vietu, ko sauc par galvaskausa vietu, ko ebreju valodā sauc par Golgātu.
18 Kur viņi sita krustā Viņu un vēl divus kopā ar viņu, abās pusēs vienu un Jēzu vidū.
19 Un Pilāts uzrakstīja virsrakstu un pielika to pie krusta. Un rakstīts bija: JĒZUS NAZARETIS, jūdu ķēniņš.
20 Šo nosaukumu tad lasīja daudzi jūdi, jo vieta, kur Jēzus tika krustā sists, bija tuvu pilsētai, un tas bija rakstīts ebreju, grieķu un latīņu valodā.
21 Tad jūdu augstie priesteri sacīja Pilātam: Neraksti: Jūdu Ķēniņš! bet viņš teica: Es esmu jūdu ķēniņš.
22 Pilāts atbildēja: Ko esmu rakstījis, to esmu rakstījis.
23 Tad kareivji, piesituši Jēzu krustā, paņēma Viņa drēbes un izdalīja četras daļas, katram karavīram pa daļu; un arī viņa mētelis: tagad mētelis bija bez šuves, viscaur austs no augšas.
24 Tad viņi savā starpā sacīja: Neplaisīsim to, bet metīsim kaulus par to, kam tas būs, lai piepildītos Raksti, kas saka: Viņi sadalīja manas drēbes savā starpā, un par manu tērpu viņi meta kauliņus. Tāpēc karavīri to darīja.
25 Bet pie krusta stāvēja viņa māte Jēzus un viņa mātes māsa Marija, Kleofas sieva, un Marija Magdalēna.
26 Tad Jēzus, redzēdams savu māti un mācekli stāvam, ko viņš mīlēja, sacīja savai mātei: Sieviet, redzi, tavs dēls!
27 Tad viņš sacīja mācēklim: Lūk, tava māte! Un no tās stundas tas mācēklis aizveda viņu uz savām mājām.
28 Pēc tam Jēzus, zinādams, ka viss jau ir paveikts, lai Raksti piepildītos, sacīja: Man slāpst.
29 Un tur bija nolikts trauks, pilns ar etiķi, un viņi piepildīja sūkli ar etiķi, uzlika to izopam un pielika viņam pie mutes.
30 Kad Jēzus bija paņēmis etiķi, viņš sacīja: Tas ir beidzies!
31 Tāpēc jūdi, tā kā tā bija sagatavošanās, lai ķermeņi nepaliktu pie krusta sabata dienā (jo šī sabata diena bija augsta diena), lūdza Pilātu, lai viņiem tiktu salauztas kājas un lai tie tiktu nomierināti. aizveda.
32 Tad nāca kareivji un salauza kājas pirmajam un otram, kas kopā ar viņu bija krustā sists.
33Bet, kad tie nāca pie Jēzus un redzēja, ka viņš jau ir miris, viņi nelauza Viņa kājas.
34 Bet viens no kareivjiem ar šķēpu iedūra viņa sānu, un tūdaļ izplūda asinis un ūdens.
35 Un tas, kas to redzēja, liecināja, un viņa liecība ir patiesa; un viņš zina, ka viņš saka patiesību, lai jūs ticētu.
36 Jo tas ir darīts, lai piepildītos Raksti: Viņam neviens kauls netiks salauzts.
37 Un vēl kāds raksts saka: Tie skatīsies uz to, ko viņi caurdūruši.
38 Un pēc šī Jāzeps no Arimatijas, būdams Jēzus mācēklis, bet slepus, baidoties no jūdiem, lūdza Pilātu, lai viņš atņem Jēzus miesas, un Pilāts viņam atļāva. Tad viņš nāca un paņēma Jēzus miesas.
39 Un nāca arī Nikodēms, kas sākumā nāca pie Jēzus naktī un atnesa mirres un alvejas maisījumu apmēram simts mārciņu smagumā.
40 Tad viņi paņēma Jēzus miesas un ietīja to linu drēbēs ar smaržvielām, kā jūdi mēdz apglabāt.
41 Bet tajā vietā, kur viņš tika sists krustā, bija dārzs; un dārzā jauns kaps, kurā cilvēks vēl nebija guldīts.
42 Tur viņi nolika Jēzu jūdu sagatavošanas dienas dēļ. jo kaps bija tuvu pie rokas.

20. NODAĻA

1 Nedēļas pirmajā dienā Marija Magdalēna nāk agri, kad vēl bija tumšs, pie kapa un redz akmeni no kapa noņemtu.
2 Tad viņa skrien un nāca pie Sīmaņa Pētera un pie otra mācekļa, ko Jēzus mīlēja, un sacīja viņiem: Viņi ir paņēmuši Kungu no kapa, un mēs nezinām, kur viņi Viņu nolikuši.
3 Tad Pēteris un otrs mācēklis izgāja un nāca pie kapa.
4 Viņi abi skrēja kopā, un otrs mācēklis apsteidza Pēteri un pirmais nonāca pie kapa.
5 Un viņš, noliecies un ieskatījies iekšā, ieraudzīja linu drēbes guļam; tomēr viņš neiegāja.
6 Tad viņam sekoja Sīmanis Pēteris, iegāja kapā un redzēja, ka lina drēbes guļ,
7 Un salvete, kas bija ap viņa galvu, nevis gulēja kopā ar linu drēbēm, bet bija ietīta vienā vietā.
8 Tad iegāja arī tas otrs mācēklis, kas pirmais nāca pie kapa, un ieraudzīja un ticēja.

9 Jo tie vēl nezināja Rakstus, ka Viņam būs augšāmcēlies no miroņiem.
10 Tad mācekļi atkal devās uz savām mājām.
11 Bet Marija stāvēja ārā pie kapa un raudāja, un, raudot, viņa noliecās un skatījās kapā,
12 Un redzēja divus eņģeļus baltā tērpā sēžam, vienu pie galvas un otru pie kājām, kur bija gulējusi Jēzus miesa.
13 Un tie viņai sacīja: Sieviet, kāpēc tu raudi? Viņa viņiem saka: jo viņi ir paņēmuši manu Kungu, un es nezinu, kur viņi viņu nolikuši.
14 Un, to sacījusi, viņa pagriezās atpakaļ un ieraudzīja Jēzu stāvam un nezināja, ka tas ir Jēzus.
15 Jēzus viņai saka: Sieviet, kāpēc tu raudi? kuru tu meklē? Viņa, domādama, ka viņš ir dārznieks, sacīja viņam: Kungs, ja tu viņu esi iznesis no šejienes, pasaki man, kur tu viņu esi nolicis, un es viņu aizvedīšu.
16 Jēzus viņai saka: Marija! Viņa pagriezās un sacīja viņam: Rabboni! proti, Skolotāj.
17 Jēzus viņai saka: Neaiztiec mani! jo es vēl neesmu uzkāpis pie sava Tēva, bet ej pie maniem brāļiem un saki tiem: Es aizeju pie sava Tēva un jūsu Tēva. un manam Dievam, un jūsu Dievam.
18 Marija Magdalēna nāca un pastāstīja mācekļiem, ka ir redzējusi To Kungu un ka Viņš to ir tai runājis.
19Tad tās pašas dienas vakarā, nedēļas pirmajā dienā, kad durvis, kur mācekļi bija sapulcējušies, aiz bailēm no jūdiem, bija aizvērtas, nāca Jēzus un nostājās vidū un sacīja viņiem: Miers jums!
20 Un, to sacījis, viņš tiem parādīja savas rokas un sānus. Tad mācekļi priecājās, redzēdami To Kungu.
21. Tad Jēzus atkal sacīja viņiem: Miers jums! Kā Mans Tēvs mani sūtījis, tā Es jūs sūtu.
22 Un, to sacījis, Viņš dvesa tiem virsū un sacīja tiem: Saņemiet Svēto Garu!
23 Kam jūs grēkus piedosit, tiem tie tiks piedoti; un kuru grēkus jūs paturat, tie tiks aizturēti.
24 Bet Toms, viens no divpadsmit, saukts Didims, nebija ar viņiem, kad Jēzus nāca.
25 Tad pārējie mācekļi viņam sacīja: Mēs esam redzējuši To Kungu. Bet viņš tiem sacīja: Ja es neredzēšu viņa rokās naglu nospiedumu un neiebāzīšu savu pirkstu naglu nospiedumos un neiebāzīšu roku viņam sānos, es neticēšu.
26 Un pēc astoņām dienām atkal bija iekšā Viņa mācekļi un Toms ar viņiem. Tad nāca Jēzus, durvīm aizslēgts, nostājās vidū un sacīja: Miers jums!
27 Tad viņš sacīja Tomam: Pastiep šurp savu pirkstu un redzi manas rokas! un sniedz šurp savu roku un iedur to manā sānā, un neesi neticīgs, bet ticīgs.
28 Un Toms atbildēja un sacīja viņam: Mans Kungs un mans Dievs!
29 Jēzus viņam saka: Tom, tāpēc, ka tu mani redzēji, tu ticēji. Svētīgi, kas nav redzējuši un tomēr tic.
30 Un daudzas citas zīmes patiesi Jēzus darīja savu mācekļu klātbūtnē, kas nav rakstītas šajā grāmatā:
31 Bet tie ir rakstīti, lai jūs ticētu, ka Jēzus ir Kristus, Dieva Dēls. un lai jūs ticībā iegūtu dzīvību Viņa vārdā.

21. NODAĻA

1 Pēc tam Jēzus atkal parādījās mācekļiem pie Tibērijas jūras. un par to viņš sevi apliecināja.
2 Tur bija kopā Sīmanis Pēteris un Toms, saukts Didymus, un Natanaēls no Kānas Galilejā, un Zebedeja dēli un divi citi viņa mācekļi.
3 Sīmanis Pēteris sacīja viņiem: Es eju makšķerēt. Tie viņam saka: Mēs arī ejam ar tevi. Viņi izgāja un tūdaļ iekāpa laivā; un tajā naktī viņi neko nenoķēra.
4 Bet, kad rīts pienāca, Jēzus stāvēja krastā, bet mācekļi nezināja, ka tas ir Jēzus.
5 Tad Jēzus sacīja viņiem: Bērni, vai jums ir kāds ēdiens? Tie viņam atbildēja: Nē.
6 Un viņš tiem sacīja: Metiet tīklu kuģa labajā pusē, un jūs atradīsit. Tāpēc viņi meta, un tagad viņi nevarēja to izvilkt zivju daudzuma dēļ.
7 Tāpēc tas māceklis, ko Jēzus mīlēja, sacīja Pēterim: Tas ir Kungs. Kad Sīmanis Pēteris dzirdēja, ka tas ir Tas Kungs, viņš apjoza sev zvejnieka mēteli (jo viņš bija kails) un metās jūrā.
8 Un pārējie mācekļi ieradās mazā laivā; (jo tie nebija tālu no zemes, bet it kā divi simti olektis) vilka tīklu ar zivīm.
9 Tiklīdz viņi bija nokļuvuši sauszemē, viņi tur ieraudzīja ogļu uguni un uz tās noliktas zivis un maizi.
10 Jēzus viņiem saka: " Atnesiet no zivīm, ko jūs tagad esat noķēruši!"
11 Sīmanis Pēteris uzkāpa un izvilka tīklu uz zemi, kas bija pilna ar lielām zivīm, simts piecdesmit trīs; un to visu bija tik daudz, taču tīkls nebija salauzts.
12 Jēzus viņiem saka: Nāciet un ēdiet! Un neviens no mācekļiem neuzdrošinājās viņam jautāt: kas tu esi? zinot, ka tas ir Kungs.
13 Tad Jēzus atnāca un ņem maizi un dod viņiem un tāpat zivis.
14 Šī ir jau trešā reize, kad Jēzus parādījās saviem mācekļiem pēc tam, kad viņš bija augšāmcēlies no miroņiem.
15 Kad viņi bija paēduši, Jēzus sacīja Sīmanim Pēterim: Sīmani, Jonas dēls, vai tu mani mīli vairāk par šiem? Viņš tam sacīja: Jā, Kungs! tu zini, ka es tevi mīlu. Viņš viņam saka: Gani manus jērus!
16 Otrreiz viņš viņam sacīja: Sīmani, Jonas dēls, vai tu mani mīli? Viņš tam sacīja: Jā, Kungs! tu zini, ka es tevi mīlu. Viņš viņam saka: Gani manas avis!
17 Viņš sacīja viņam trešo reizi: Sīmani, Jonas dēls, vai tu mani mīli? Pēteris bija apbēdināts, jo viņš trešo reizi viņam sacīja: vai tu mani mīli? Un viņš tam sacīja: Kungs, tu visu zini; tu zini, ka es tevi mīlu. Jēzus viņam saka: Gani manas avis!
18 Patiesi, patiesi es tev saku: kad tu biji jauns, tu apjoz sevi un staigāji, kur gribi, bet, kad tu kļūsi vecs, tu izstiepsi savas rokas, un cits tevi apsēs un nesīs, kur tu gribi. negribētu.
19 To viņš runāja, norādīdams, ar kādu nāvi viņam jāpagodina Dievs. Un, to sacījis, Viņš tam sacīja: Seko man!
20 Tad Pēteris, pagriezies apkārt, redzēja, ka māceklis, kuru Jēzus mīlēja, seko. kas arī vakariņās noliecās uz viņa krūtīm un sacīja: Kungs, kas ir tas, kas tevi nodod?
21 Pēteris, viņu redzēdams, sacīja Jēzum: Kungs, un ko šis vīrs darīs?
22 Jēzus sacīja viņam: Ja es gribu, lai viņš uzkavējas, līdz es nākšu, kas tas tev? seko man.
23 Tad šis vārds izplatījās starp brāļiem, lai tas māceklis nemirtu. Bet Jēzus viņam neteica: Viņš nemirs. bet: ja es gribu, lai viņš paliktu, līdz es nākšu, kas tas tev?

24 Šis ir tas māceklis, kas par to liecina un to rakstījis, un mēs zinām, ka viņa liecība ir patiesa.
25 Un ir arī daudzas citas lietas, ko Jēzus darīja, par kurām, ja tās būtu rakstītas katra, es domāju, ka pat pasaule nevarētu saturēt grāmatas, kas būtu jāuzraksta. Āmen.

Apustuļu Darbi

1. NODAĻA

1 Iepriekšējo traktātu, ak, Teofil, esmu izveidojis par visu, ko Jēzus sāka darīt un mācīt,
2 Līdz tai dienai, kad viņš tika uzņemts, pēc tam viņš caur Svēto Garu bija devis pavēles apustuļiem, kurus bija izredzējis:
3 Viņam arī pēc savām kaislībām viņš parādīja sevi dzīvu ar daudziem nekļūdīgiem pierādījumiem, četrdesmit dienas redzēdams un runādams par to, kas attiecas uz Dieva valstību.
4 Un, sapulcējies ar viņiem, pavēlēja tiem neiziet no Jeruzalemes, bet gaidīt Tēva apsolījumu, ko jūs, Viņš saka, esat dzirdējuši par mani.
5 Jo Jānis patiesi kristīja ar ūdeni; bet jūs tiksiet kristīti ar Svēto Garu pēc dažām dienām.
6 Kad viņi bija sapulcējušies, tie jautāja Viņam, sacīdami: Kungs, vai Tu šajā laikā atkal atgriezīsi Israēlam valstību?
7 Un Viņš tiem sacīja: Nav jūsu ziņā zināt laikus un laikus, ko Tēvs ir devis savā varā.
8 Bet jūs saņemsiet spēku pēc tam, kad Svētais Gars nāks pār jums, un jūs būsiet Manis liecinieki gan Jeruzalemē, gan visā Jūdejā, un Samarijā un līdz pat zemes galam.
9 Un kad viņš to bija runājis, tad, kad viņi to redzēja, viņš tika pacelts. un mākonis paņēma Viņu no viņu redzesloka.
10 Un, kad viņi skatījās uz debesīm, kad viņš gāja augšā, lūk, pie viņiem stāvēja divi vīri baltos tērpos;
11 Kas arī sacīja: Galilejas vīri, kāpēc jūs stāvat, lūkodamies debesīs? tas pats Jēzus, kas no jums ir paņemts debesīs, nāks tāpat, kā jūs redzējāt viņu ejam debesīs.
12 Tad viņi atgriezās Jeruzālemē no kalna, ko sauc par Eļļavu, kas ir no Jeruzalemes sabata dienas ceļojumā.
13Un, kad viņi bija iegājuši, viņi uzkāpa augšistabā, kur dzīvoja Pēteris un Jēkabs, un Jānis, un Andrejs, Filips, un Toms, Bartolomejs un Matejs, Jēkabs, Alfeja dēls, un Sīmanis Celots, un Jūdu, Jēkaba brāli.
14 Tie visi vienprātīgi turpināja lūgšanā un lūgšanā ar sievietēm un Mariju, Jēzus māti, un viņa brāļiem.
15 Un tajās dienās Pēteris piecēlās mācekļu vidū un sacīja: Vārdu skaits kopā bija ap simts divdesmit.
16 Vīri un brāļi, noteikti bija piepildījušies šie Raksti, ko Svētais Gars ar Dāvida muti jau iepriekš runāja par Jūdu, kas bija ceļvedis tiem, kas sagrāba Jēzu.
17 Jo viņš bija pie mums pieskaitīts un bija ieguvis daļu no šīs kalpošanas.
18 Tagad šis vīrs nopirka tīrumu ar atlīdzību par netaisnību; un, ar galvu nokritis, viņš pārplīsa vidū, un visas viņa zarnas izplūda.
19 Un tas bija zināms visiem Jeruzālemes iemītniekiem; tā kā šo lauku viņu īstajā valodā sauc par Aceldama, tas ir, par asins lauku.
20 Jo Psalmu grāmatā ir rakstīts: Viņa mājoklis lai paliek tuksnesis un lai neviens tajā nedzīvo, un viņa bīskapu lai ieņem cits.
21 Tāpēc no šiem vīriem, kas ir bijuši kopā ar mums visu laiku, kad Kungs Jēzus gāja iekšā un ārā mūsu vidū,
22 Sākot no Jāņa kristīšanas līdz tai dienai, kad viņš tika paņemts no mums augšā, ir jābūt ieceltam par Viņa augšāmcelšanās lieciniekukopā ar mums.
23 Un viņi iecēla divus: Jāzepu, ko sauca par Barsabu, ko sauca par Justu, un Matiju.
24 Un viņi lūdza Dievu un sacīja: Tu, Kungs, kas pazīsti visu cilvēku sirdis, parādi, vai no šiem diviem tu esi izvēlējies?
25 Lai viņš būtu daļa no šīs kalpošanas un apustuļa amata, no kuras Jūda pārkāpuma dēļ atkrita, lai viņš nonāktu savā vietā.
26 Un viņi izdalīja savu loti; un loze krita pār Matiasu; un viņš tika pieskaitīts pie vienpadsmit apustuļiem.

2. NODAĻA

1 Un, kad Vasarsvētku diena bija pilnībā pienākusi, viņi visi bija vienprātīgi vienā vietā.
2 Un pēkšņi no debesīm atskanēja skaņa, it kā stiprs vējš, un tā piepildīja visu namu, kurā viņi sēdēja.
3 Un viņiem parādījās sašķeltas mēles kā uguns, un tā apsēdās uz katra no viņiem.
4 Un viņi visi tika piepildīti ar Svēto Garu un sāka runāt citās mēlēs, kā Gars viņiem deva runāt.
5 Un Jeruzalemē dzīvoja jūdi, dievbijīgi vīri, no visām tautām zem debesīm.
6 Kad tas izskanēja, ļaužu pulks sapulcējās un apmulsa, jo katrs dzirdēja tos runājam savā valodā.
7 Un viņi visi brīnījās un brīnījās, savā starpā sacīdami: Lūk, vai tie visi, kas runā, nav galilejieši?
8 Un kā mēs katrs dzirdam savā mēlē, kurā esam dzimuši?
9 Partieši, mēdieši un elamieši, un iedzīvotāji Mezopotāmijā, Jūdejā un Kapadokijā, Pontā un Āzijā,
10 Frīģija un Pamfilija Ēģiptē un Lībijas apgabalos ap Kirēnu, un Romas svešinieki, jūdi un prozelīti,
11 Krētieši un arābi, mēs dzirdam viņus runājam mūsu mēlēs Dieva brīnišķīgos darbus.
12 Un viņi visi brīnījās un šaubījās, viens otram sacīdami: Ko tas nozīmē?
13 Citi ņirgājoties sacīja: Šie vīri ir pilni ar jaunu vīnu.
14 Bet Pēteris, piecēlies kopā ar tiem vienpadsmit, pacēla balsi un sacīja viņiem: Jūdejas vīri un visi, kas dzīvojat Jeruzālemē, lai tas jums ir zināms un klausieties maniem vārdiem!
15 Jo tie nav piedzērušies, kā jūs domājat, jo ir tikai trešā dienas stunda.
16 Bet tas ir tas, ko pravietis Joēls ir teicis;
17 Un notiks pēdējās dienās, saka Dievs: Es izliešu no sava Gara pār visu miesu, un jūsu dēli un jūsu meitas pravietos, un jūsu jaunekļi redzēs parādības, un jūsu vecie sapņos sapņus. :
18 Un pār saviem kalpiem un savām kalponēm es tajās dienās izliešu Savu Garu; un viņi pravietos:
19 Un es darīšu brīnumus augšā debesīs un zīmes zem zemes; asinis un uguns, un dūmu tvaiki:
20 Saule pārvērtīsies tumsā un mēness asinīs, pirms nāks tā lielā un ievērojamā Tā Kunga diena.
21 Un notiks, ka ikviens, kas piesauks Tā Kunga vārdu, tiks izglābts.
22 Israēla vīri, klausieties šos vārdus! Jēzus no Nācaretes, vīrs, ko Dievs jūsu vidū ir apstiprinājis ar brīnumiem, brīnumiem un zīmēm, ko Dievs caur Viņu ir darījis jūsu vidū, kā jūs paši zināt.
23 Jūs esat Viņu sagrābuši un ar ļaunām rokām piesituši krustā un nonāvējuši, Dieva nolemtā padoma un iepriekšējas apziņas dēļ.

24 Viņu Dievs ir uzmodinājis, atraisīdams nāves sāpes, jo nebija iespējams, ka Viņš no tām tiktu aizturēts.
25 Jo Dāvids runā par viņu: Es vienmēr redzēju To Kungu sava vaiga priekšā, jo viņš ir man pa labo roku, lai es nekustētos.
26 Tāpēc mana sirds priecājās un mana mēle priecājās; turklāt arī mana miesa dusēs cerībā.
27 Jo tu neatstāsi manu dvēseli ellē un neļausi savam Svētajam redzēt samaitātību.
28 Tu man esi darījis zināmus dzīves ceļus; tu padarīsi mani prieka pilnu ar savu vaigu.
29 Vīri un brāļi, ļaujiet man jums atklāti runāt par patriarhu Dāvidu, ka viņš ir miris un aprakts, un viņa kaps ir pie mums līdz šai dienai.
30 Tāpēc, būdams pravietis un zinādams, ka Dievs viņam zvērējis, ka no viņa gurnu augļiem pēc miesas viņš uzmodinās Kristu, lai viņš sēdētu savā tronī.
31 To redzēdams, viņš runāja par Kristus augšāmcelšanos, ka viņa dvēsele netika atstāta ellē, un viņa miesa neredzēja samaitātību.
32 Šo Jēzu Dievs ir uzmodinājis, par ko mēs visi esam liecinieki.
33 Tāpēc Viņš, būdams paaugstināts pie Dieva labās rokas un saņēmis no Tēva Svētā Gara apsolījumu, ir izlējis to, ko jūs tagad redzat un dzirdat.
34 Jo Dāvids nav uzkāpis debesīs, bet viņš pats saka: Tas Kungs sacīja manam Kungam: sēdies pie manas labās rokas!
35 Kamēr es tavus ienaidniekus likšu par paklāju tavām kājām.
36 Tāpēc lai viss Israēla nams droši zina, ka Dievs to pašu Jēzu, ko jūs esat krustā situši, ir darījis par Kungu un Kristu.
37 Kad viņi to dzirdēja, tie saspiedās sirdī un sacīja Pēterim un pārējiem apustuļiem: Vīri, brāļi, ko mums darīt?
38Tad Pēteris viņiem sacīja: Nožēlojiet grēkus un ikviens no jums top kristīts Jēzus Kristus vārdā grēku piedošanai, un jūs saņemsiet Svētā Gara dāvanu.
39 Jo apsolījums ir jums un jūsu bērniem, un visiem, kas ir tālu, visiem, ko Tas Kungs, mūsu Dievs, aicinās.
40 Un ar daudziem citiem vārdiem viņš liecināja un mudināja, sacīdams: Glābiet sevi no šīs nepatīkamās paaudzes!
41 Tad tie, kas labprāt uztvēra viņa vārdu, tika kristīti, un tajā pašā dienā tiem pievienojās apmēram trīs tūkstoši dvēseļu.
42 Un viņi nelokāmi palika apustuļu mācībā un sadraudzībā, un maizes laušanā un lūgšanās.
43 Un bailes pārņēma katru dvēseli, un apustuļi darīja daudz brīnumu un zīmju.
44 Un visi, kas ticēja, bija kopā, un viņiem viss bija kopīgs;
45 Un pārdeva savu mantu un mantu un izdalīja tos visiem, kā katram vajadzēja.
46 Un viņi, ik dienas vienprātīgi uzturoties templī un lauzdami maizi no mājas uz māju, ēda savu gaļu ar prieku un vienprātīgu sirdi,
47 Slavējiet Dievu un priecājieties par visu tautu. Un Tas Kungs ik dienas pievienoja draudzei tos, kuriem vajadzēja tikt izglābtiem.

3. NODAĻA

1Un Pēteris un Jānis kopā devās uz templi lūgšanas stundā, devītajā stundā.
2 Un tika nēsāts kāds vīrs, kurš bija klibs no savas mātes miesām, ko viņi ik dienas lika pie svētnīcas vārtiem, ko sauc par Skaisto, lai lūgtu žēlastību no tiem, kas iegāja svētnīcā.
3 Kurš, redzot Pēteri un Jāni gatavojamies ieiet templī, lūdza žēlastību.
4 Un Pēteris, uzlūkodams viņu kopā ar Jāni, sacīja: "Paskaties uz mums!"
5 Un viņš tos uzmanīja, cerēdams kaut ko no tiem saņemt.
6 Tad Pēteris sacīja: Sudraba un zelta man nav; bet tos, kas man ir, es tev dodu: Jēzus Kristus no Nācaretes vārdā celies un staigā.
7 Un viņš satvēra to aiz labās rokas un pacēla, un tūdaļ viņa pēdas un potīšu kauli kļuva stiprāki.
8 Un viņš, lēkādams, nostājās un gāja, un iegāja kopā ar tiem svētnīcā, staigādams un lēkādams un slavēdams Dievu.
9 Un visi ļaudis redzēja viņu staigājam un slavējam Dievu.
10 Un viņi uzzināja, ka tas bija Viņš, kurš sēdēja žēlastībā pie svētnīcas skaistajiem vārtiem, un viņi bija brīnuma un izbrīna pilni par to, kas ar viņu bija noticis.
11 Un, kad klibs, kurš tika dziedināts, turēja Pēteri un Jāni, visi ļaudis ļoti brīnīdamies saskrēja pie viņiem uz priekšnams, ko sauc par Salamanu.
12 To redzēdams, Pēteris atbildēja ļaudīm: Israēla vīri, kāpēc jūs par to brīnāties? vai kāpēc jūs tik nopietni raugāties uz mums, it kā mēs ar savu spēku vai svētumu būtu likuši šim cilvēkam staigāt?
13 Ābrahāma, Īzāka un Jēkaba Dievs, mūsu tēvu Dievs, ir pagodinājis savu Dēlu Jēzu. kuru jūs nodevāt un noliedzāt Pilāta priekšā, kad tas bija apņēmies viņu atlaist.
14 Bet jūs noliedzāt Svēto un Taisno un gribējāt, lai jums tiktu dots slepkava;
15 Un nogalināja dzīvības valdnieku, ko Dievs uzmodināja no miroņiem; kam mēs esam liecinieki.
16 Un viņa vārds caur ticību viņa vārdam ir padarījis šo cilvēku stipru, ko jūs redzat un pazīstat; jā, ticība, kas ir caur viņu, ir devusi viņam šo pilnīgo veselību jūsu visu priekšā.
17 Un tagad, brāļi, es zināju, ka jūs to darījāt nezināšanas dēļ, kā to darīja arī jūsu valdnieki.
18 Bet to, ko Dievs iepriekš ar visu savu praviešu muti bija rādījis, ka Kristum jācieš, to Viņš ir izpildījis.
19 Tāpēc nožēlojiet grēkus un atgriezieties, lai jūsu grēki tiktu izdzēsti, kad veldzēšanas laiki nāks no Tā Kunga vaiga;
20 Un viņš sūtīs Jēzu Kristu, kas jums iepriekš tika sludināts.
21 Kuri debesīm jāsaņem līdz visu lietu atjaunošanas laikiem, ko Dievs ir runājis ar visu savu svēto praviešu muti kopš pasaules sākuma.
22 Jo Mozus patiesi sacīja tēviem: Tas Kungs, jūsu Dievs, jums no jūsu brāļiem cels tādu pravieti kā mani; Viņu jūs dzirdēsiet visās lietās, ko viņš jums sacīs.
23 Un notiks, ka katra dvēsele, kas nedzirdēs šo pravieti, tiks iznīcināta no tautas vidus.
24 Jā, un visi pravieši no Samuēla un tie, kas sekoja, visi, kas ir runājuši, tāpat ir pareģojuši šīs dienas.

25 Jūs esat praviešu un tās derības bērni, ko Dievs noslēdza ar mūsu tēviem, sacīdams Ābrahāmam: Un jūsu pēcnācējiem tiks svētītas visas zemes ciltis.
26 Vispirms Dievs, uzmodinājis savu Dēlu Jēzu, pie jums sūtīja Viņu svētīt, ikvienu no jums novēršot no saviem noziegumiem.

4. NODAĻA

1 Un, kad viņi runāja ļaudīm, priesteri, tempļa priekšnieks un saduceji nāca pār tiem,
2 Būdami noskumuši, ka viņi mācīja ļaudis un caur Jēzu sludināja augšāmcelšanos no miroņiem.
3 Un tie uzlika tiem rokas un aizturēja līdz nākamajai dienai, jo bija jau vakars.
4 Bet daudzi no tiem, kas dzirdēja vārdu, ticēja; un to vīru skaits bija ap pieci tūkstoši.
5 Un notika rīt, ka viņu priekšnieki, vecākie un rakstu mācītāji,
6 Un augstais priesteris Annas, Kajafa, Jānis un Aleksandrs, un visi, kas bija no augstā priestera dzimtas, bija sapulcējušies Jeruzalemē.
7 Un, nostādījuši tos vidū, tie jautāja: Ar kādu spēku vai ar kādu vārdu jūs to esat darījuši?
8Tad Pēteris, Svētā Gara pilns, sacīja viņiem: Jūs tautas vadītāji un Israēla vecākie!
9 Ja mēs šodien tiekam pārbaudīti par labo darbu, kas nodarīts nespēcīgajam, ar ko viņš ir tapis vesels?
10 Lai jums visiem un visai Israēla tautai ir zināms, ka Jēzus Kristus, Nācaretes, vārdā, kuru jūs esat situši krustā, ko Dievs uzmodināja no miroņiem, tieši caur Viņu šis vīrs stāv šeit jūsu priekšā vesels.
11 Šis ir akmens, ko jūs, celtnieki, nosodījāt, un tas ir kļuvis par stūra galvu.
12 Nevienā citā nav pestīšanas, jo zem debesīm cilvēkiem nav dots neviens cits vārds, kurā mums būtu jātiek pestītiem.
13 Kad viņi redzēja Pētera un Jāņa drosmi un saprata, ka viņi ir neizglītoti un neizglītoti cilvēki, viņi brīnījās; un viņi uzzināja par tiem, ka viņi bijuši kopā ar Jēzu.
14 Un, redzot dziedināto cilvēku stāvam kopā ar viņiem, viņi nevarēja neko iebilst pret to.
15Bet, kad tie bija pavēlējuši tiem iet malā no padomes, tie apspriedās savā starpā:
16 Sacīdams: Ko lai mēs šiem vīriem darīsim? jo tas, ka viņi patiešām ir paveikuši ievērojamu brīnumu, ir redzams visiem Jeruzālemes iemītniekiem. un mēs to nevaram noliegt.
17 Bet, lai tas vairs neizplatītos ļaužu vidū, piedraudēsim viņiem, ka viņi vairs nerunās nevienam šajā vārdā.
18 Un tie tos aicināja un pavēlēja nerunāt un nemācīt Jēzus vārdā.
19 Bet Pēteris un Jānis atbildēja un sacīja viņiem: Vai Dieva acīs ir pareizi jūs vairāk uzklausīt nekā Dievu, spriediet jūs!
20 Jo mēs nevaram nerunāt to, ko esam redzējuši un dzirdējuši.
21 Kad tie bija tiem vēl vairāk draudējuši, tie atlaida tos, neatraduši nekā, kā tos sodīt tautas dēļ, jo visi godināja Dievu par to, kas bija darīts.
22 Jo vīrietis bija vairāk nekā četrdesmit gadus vecs, un viņam tika parādīts šis dziedināšanas brīnums.
23 Un, atlaisti, viņi gāja savā pulkā un ziņoja par visu, ko augstie priesteri un vecākie tiem bija sacījuši.
24 To dzirdējuši, viņi vienprātīgi pacēla balsi uz Dievu un sacīja: Kungs, Tu esi Dievs, kas radījis debesis un zemi un jūru un visu, kas tajos ir.
25 Kurš ar sava kalpa Dāvida muti ir sacījis: Kāpēc pagāni trakoja un ļaudis iztēlojas tukšas lietas?
26 Zemes ķēniņi piecēlās, un valdnieki bija sapulcējušies pret To Kungu un pret Viņa Kristu.
27 Jo patiesības dēļ pret tavu svēto bērnu Jēzu, ko tu esi svaidījis, gan Hērods, gan Poncijs Pilāts kopā ar pagāniem un Israēla tautu bija sapulcējušies,
28 Jo darīt visu, ko tava roka un tavs padoms iepriekš bija nolēmis darīt.
29 Un tagad, Kungs, redzi viņu draudus un dod saviem kalpiem, lai tie ar visu drosmi runātu Tavu vārdu,
30 Izstiepjot savu roku, lai dziedinātu; un lai tiktu darītas zīmes un brīnumi tava svētā bērna Jēzus vārdā.
31 Un kad viņi lūdza Dievu, tā vieta, kur viņi bija sapulcējušies, satricināja. un viņi visi tika piepildīti ar Svēto Garu, un viņi runāja Dieva vārdu ar pārliecību.
32 Un daudzi ticīgie bija ar vienu sirdi un vienu dvēseli, un neviens no tiem, kas viņam pieder, neteica, ka viņam pieder; bet viņiem viss bija kopīgs.
33 Un ar lielu spēku apustuļi liecināja par Kunga Jēzus augšāmcelšanos, un liela žēlastība bija pār viņiem visiem.
34 Neviena arī nebija starp tiem, kam trūka, jo visi, kam bija zeme vai mājas, tos pārdeva un nesa cenas par pārdotajām lietām,
35 Un nolika tos pie apustuļu kājām, un katram tika izdalīts pēc vajadzības.
36 Un Jozejs, ko apustuļi sauca par Barnabu, kas tulkojumā nozīmē: mierinājuma dēls, levīts un no Kipras zemes,
37 Kad viņam bija zeme, pārdeva to, atnesa naudu un nolika to pie apustuļu kājām.

5. NODAĻA

1 Bet kāds vīrs, vārdā Ananija, kopā ar savu sievu Safīru pārdeva mantu,
2 Un paturēja daļu no cenas, un viņa sieva arī to uzzināja, un atnesa daļu un nolika to pie apustuļu kājām.
3 Bet Pēteris sacīja: Ananij, kāpēc sātans ir piepildījis tavu sirdi, lai melotu Svētajam Garam un paturētu daļu no zemes cenas?
4 Kamēr tas palika, vai tas nebija tavs? un vai pēc pārdošanas tas nebija tavā spēkos? kāpēc tu to esi iedomājies savā sirdī? tu neesi melojis cilvēkiem, bet Dievam.
5 Un Ananija, dzirdēdams šos vārdus, nokrita un atdeva garu, un lielas bailes pārņēma visus, kas to dzirdēja.
6 Un jaunekļi cēlās, viņu savāca, iznesa ārā un apraka.
7 Un tas bija apmēram trīs stundas pēc tam, kad viņa sieva, nezinādama, kas ir darīts, ienāca.
8 Un Pēteris viņai atbildēja: Saki man, vai tu pārdevi zemi par tik dārgu? Un viņa sacīja: Jā, par tik daudz.
9 Tad Pēteris viņai sacīja: Kā jūs esat vienojušies kārdināt Tā Kunga Garu? redzi, to kājas, kas tavu vīru apglabājušas, ir pie durvīm un tevi nesīs ārā.
10 Tad viņa tūdaļ nokrita pie viņa kājām un atdeva garu. Un jaunekļi ienāca un atrada viņu mirušu un, iznesusi viņu, apglabāja pie viņas vīra.

11 Un lielas bailes pārņēma visu draudzi un visus, kas to dzirdēja.
12 Un ar apustuļu rokām notika daudzas zīmes un brīnumi ļaužu vidū; (un viņi visi bija vienprātīgi Zālamana verandā.
13 Un no pārējiem neviens neuzdrošinājās tiem pievienoties, bet ļaudis tos paaugstināja.
14 Un jo vairāk ticīgo pievienojās Tam Kungam, daudz vīriešu un sieviešu.)
15 Tā ka viņi izveda uz ielām slimos un nolika tos gultās un dīvānos, lai vismaz Pētera ēna, kas iet garām, varētu aizēnot dažus no viņiem.
16 Arī no apkārtējām pilsētām uz Jeruzalemi nāca ļaudis, vedot slimus un nešķīsto garu nomocītus, un viņi visi tika dziedināti.
17Tad augstais priesteris cēlās un visi, kas bija ar viņu (kas ir saduķeju sekta), bija dusmu pilni,
18 Un uzlika savas rokas apustuļiem un ievietoja tos kopējā cietumā.
19Bet Tā Kunga eņģelis naktī atvēra cietuma durvis, izveda tos un sacīja:
20 Ejiet, stāviet un runājiet svētnīcā ļaudīm visus šīs dzīves vārdus.
21 To dzirdējuši, viņi agri no rīta iegāja svētnīcā un mācīja. Bet atnāca augstais priesteris un tie, kas bija ar viņu, un sasauca Augsto padomi un visu Israēla bērnu senātu un nosūtīja uz cietumu, lai tos atvestu.
22 Bet kad kalpi atnāca un neatrada viņus cietumā, viņi atgriezās un sacīja:
23 Sacīdami: Cietums patiesi mūs atrada aizslēgtu ar visu drošību, un sargi stāvam ārā durvju priekšā;
24 Kad augstais priesteris un tempļa priekšnieks un augstie priesteri to dzirdēja, viņi šaubījās par to, uz ko tas pieaugs.
25 Tad kāds atnāca un sacīja viņiem, sacīdams: Lūk, vīri, kurus jūs ievietojat cietumā, stāv svētnīcā un māca ļaudis.
26 Tad kapteinis ar kalpi aizgāja un atveda tos bez vardarbības, jo viņi baidījās no ļaudīm, ka tie nebūtu nomētāti ar akmeņiem.
27 Un tie, tos atnesuši, nostādīja tiesas priekšā, un augstais priesteris tiem jautāja:
28 Sacīdami: Vai mēs jums nelikām stingri, lai jūs nemācītu šajā vārdā? un, lūk, jūs piepildījāt Jeruzalemi ar savu mācību un domājat ienest pār mums šī cilvēka asinis.
29 Tad Pēteris un pārējie apustuļi atbildēja un sacīja: Dievam mums vajadzētu paklausīt vairāk nekā cilvēkiem.
30 Mūsu tēvu Dievs uzmodināja Jēzu, kuru jūs nogalinājāt un pakārāt kokā.
31 Viņu Dievs ar savu labo roku ir paaugstinājis par valdnieku un Pestītāju, lai Israēlam dotu grēku nožēlu un grēku piedošanu.
32 Un mēs esam Viņa liecinieki tam; tāpat arī Svētais Gars, ko Dievs ir devis tiem, kas Viņam paklausa.
33 Kad viņi to dzirdēja, viņiem iecirta sirds un viņi nolēma tos nogalināt.
34 Tad tur piestāja viens farizejs, vārdā Gamaliēls, bauslības zinātājs, kas bija slavens starp visiem ļaudīm, un pavēlēja apustuļiem izlikt nedaudz vietas;
35 Un sacīja viņiem: Israēla vīri, uzmanieties, ko jūs domājat darīt, pieskaroties šiem vīriem!
36 Jo pirms šīm dienām cēlās Teudas, lepodamies, ka ir kāds; pie kuriem pievienojās vairāki vīri, apmēram četri simti: kurš tika nogalināts; un visi, kas viņam paklausīja, tika izklīdināti un iznīcināti.
37 Pēc šī vīra uzcēlās Jūda no Galilejas nodokļu dienās un aizvilka sev līdzi daudz ļaužu, un arī viņš gāja bojā. un visi, pat visi, kas viņam paklausīja, tika izklīdināti.
38 Un tagad es jums saku: atturieties no šiem vīriem un atstājiet viņus mierā, jo, ja šis padoms vai darbs ir no cilvēku puses, tas izzudīs.
39 Bet, ja tas ir no Dieva, jūs to nevarat gāzt; lai jūs pat neatrastos cīnāmies pret Dievu.
40 Un tie piekrita viņam, un, saukuši apustuļus un tos sita, tie pavēlēja nerunāt Jēzus vārdā, un atlaida tos.
41 Un viņi aizgāja no padomes, priecādamies, ka viņi tika uzskatīti par cienīgiem ciest kaunu Viņa vārda dēļ.
42 Un ik dienas svētnīcā un katrā mājā viņi nepārstāja mācīt un sludināt Jēzu Kristu.

6. NODAĻA

1 Un tajās dienās, kad mācekļu skaits pieauga, grieķi izcēlās kurnēšana pret ebrejiem, jo viņu atraitnes tika atstātas novārtā ikdienas kalpošanā.
2 Tad tie divpadsmit sasauca pie sevis daudzus mācekļus un sacīja: Nav jēgas mums atstāt Dieva vārdu un kalpot pie galdiem.
3 Tāpēc, brāļi, uzmaniet no sava vidus septiņiem godīgiem, Svētā Gara un gudrības pilniem vīriem, kurus mēs varam iecelt par šo lietu.
4 Bet mēs pastāvīgi nodosimies lūgšanām un vārda kalpošanai.
5Un šis vārds patika visam ļaužu pulkam, un viņi izvēlējās Stefanu, ticības un Svētā Gara pilnu vīru, un Filipu, un Prohoru, un Nikanoru, un Timonu, un Parmenu, un Nikolaju, prozelītu no Antiohijas.
6 Viņi tos nostādīja apustuļu priekšā un, lūguši Dievu, uzlika tiem savas rokas.
7 Un Dieva vārds pieauga; un mācekļu skaits Jeruzalemē ļoti pieauga; un liels priesteru pulks bija paklausīgs ticībai.
8 Un Stefans, pilns ticības un spēka, darīja lielus brīnumus un brīnumus ļaužu vidū.
9 Tad daži no sinagogas, ko sauc par libertiešu, kirēniešu un aleksandriešu, un no Kilikijas un Āzijas sinagogu, cēlās strīdēties ar Stefanu.
10 Un tie nespēja pretoties gudrībai un garam, ar kādu viņš runāja.
11 Tad viņi pavēlēja vīrus, kas sacīja: "Mēs esam dzirdējuši viņu runājam zaimojošus vārdus pret Mozu un Dievu."
12 Un tie uzbudināja ļaudis, vecākos un rakstu mācītājus, nāca viņam virsū, satvēra un aizveda uz tiesu,
13 Un iecēla viltus lieciniekus, kas sacīja: Šis vīrs nebeidz runāt zaimojošus vārdus pret šo svēto vietu un likumu.
14 Jo mēs esam dzirdējuši viņu sakām, ka šis Jēzus no Nācaretes iznīcinās šo vietu un mainīs paražas, ko Mozus mums ir devis.
15 Un visi, kas sēdēja padomē, stingri skatījās uz viņu, redzēja viņa seju kā eņģeļa seju.

7. NODAĻA

1 Tad augstais priesteris sacīja: Vai tas tā ir?
2 Un viņš sacīja: Vīri, brāļi un tēvi, klausieties! Godības Dievs parādījās mūsu tēvam Ābrahāmam, kad viņš bija Mezopotāmijā, pirms viņš dzīvoja Charranā,

3 Un sacīja viņam: Ej prom no savas valsts un no saviem radiniekiem un nāc uz zemi, ko es tev rādīšu.
4 Tad viņš iznāca no kaldeju zemes un apmetās Charranā; un no turienes, kad viņa tēvs bija miris, viņš to aizveda uz šo zemi, kurā jūs tagad dzīvojat.
5 Un viņš tam nedeva nekādu mantojumu, nē, ne tik daudz, lai uzliktu savu kāju; tomēr viņš apsolīja, ka atdos to viņam īpašumā un viņa pēcnācējiem pēc viņa, kad viņam vēl nebija bērna. .
6 Un Dievs runāja par to: ka viņa pēcnācēji dzīvos svešā zemē; un lai tie viņus ieved verdzībā un lūdz viņiem ļaunu četrsimt gadus.
7 Un tautu, kurai viņi būs verdzībā, es tiesāšu, saka Dievs, un pēc tam viņi izies un kalpos man šajā vietā.
8 Un viņš deva viņam apgraizīšanas derību, un tā Ābrahāms dzemdināja Īzāku, un viņš to apgraizīja astotajā dienā. un Īzākam piedzima Jēkabs; un Jēkabam dzemdināja divpadsmit patriarhus.
9 Un patriarhi, skaudības pārņemti, pārdeva Jāzepu Ēģiptei, bet Dievs bija ar viņu,
10 Un izglāba viņu no visām viņa ciešanām un deva viņam labvēlību un gudrību faraona, Ēģiptes ķēniņa, acīs; un viņš iecēla viņu par Ēģiptes un visa viņa nama pārvaldnieku.
11 Un pār visu Ēģiptes un Kanaānas zemi iestājās trūkums un lielas ciešanas, un mūsu tēvi neatrada iztikas.
12 Bet Jēkabs, dzirdējis, ka Ēģiptē ir labība, vispirms izsūtīja mūsu tēvus.
13 Un otro reizi Jāzeps tika darīts zināms viņa brāļiem; un Jāzepa radinieki tika darīti zināmi faraonam.
14 Tad sūtīja Jāzepu un aicināja pie sevis savu tēvu Jēkabu un visus viņa radus, sešdesmit piecpadsmit dvēseles.
15Tad Jēkabs devās uz Ēģipti un nomira, viņš un mūsu tēvi,
16 Un viņi tika pārvesti uz Sihemu un noguldīti kapā, ko Ābrahāms par naudu nopirka no Sihemas tēva Emmora dēliem.
17Bet, kad tuvojās apsolījuma laiks, ko Dievs bija zvērējis Ābrahāmam, Ēģiptē ļaudis auga un vairojās,
18 Līdz cēlās cits ķēniņš, kas nepazina Jāzepu.
19Tas viltīgi izturējās pret mūsu radiem, un ļauni izturējās pret mūsu tēviem, lai tie izdzina savus bērnus, lai tie nedzīvotu.
20Tajā laikā Mozus piedzima un bija ļoti glīts un trīs mēnešus barojās sava tēva namā.
21 Un kad viņš tika izdzīts, faraona meita paņēma viņu un baroja viņu par savu dēlu.
22 Un Mozus bija izglītots visās ēģiptiešu gudrībās, un viņš bija varens vārdos un darbos.
23 Un, kad viņš bija pilns četrdesmit gadus vecs, viņa sirdī ienāca prātā apmeklēt savus brāļus, Israēla bērnus.
24 Un, redzēdams kādu no viņiem ciest, viņš to aizstāvēja un atriebās apspiestajam un sita ēģiptieti.
25 Jo viņš domāja, ka viņa brāļi sapratīs, kā Dievs ar viņa roku tos izglābs, bet viņi nesaprata.
26 Un nākamajā dienā viņš tiem parādījās, kad tie strīdējās, un gribēja tos atkal satuvināt, sacīdams: Kungi, jūs esat brāļi! kāpēc jūs viens otram apvainojat?
27 Bet tas, kas savam tuvākajam darīja ļaunu, to atgrūda, sacīdams: Kas tevi iecēlis par mums priekšnieku un tiesnesi?
28 Vai tu mani nogalināsi tāpat kā vakar ēģiptieti?
29Tad Mozus bēga pēc šī vārda un bija svešinieks Madiānas zemē, kur viņam piedzima divi dēli.
30 Un, kad pagāja četrdesmit gadi, Sīnas kalna tuksnesī viņam parādījās Tā Kunga eņģelis uguns liesmā krūmā.
31 Kad Mozus to redzēja, viņš brīnījās par šo skatu; un, kad viņš tuvojās, lai to ieraudzītu, Kunga balss atskanēja pār viņu:
32 Sacīdams: Es esmu tavu tēvu Dievs, Ābrahāma Dievs, Īzāka Dievs un Jēkaba Dievs. Tad Mozus trīcēja un neuzdrošinājās skatīties.
33 Tad Tas Kungs sacīja viņam: Novelc kurpes no savām kājām, jo vieta, kur tu stāvi, ir svēta zeme.
34 Es esmu redzējis un redzējis savas tautas bēdas, kas ir Ēģiptē, un dzirdēju viņu vaidēšanu un esmu nonācis tos glābt. Un tagad nāc, es sūtīšu tevi uz Ēģipti.
35 Šo Mozu viņi atteica, sacīdami: Kas tevi iecēlis par priekšnieku un tiesnesi? to pašu Dievs sūtīja par valdnieku un glābēju ar eņģeļa roku, kas viņam parādījās krūmā.
36 Viņš tos izveda, kad viņš bija darījis brīnumus un zīmes Ēģiptes zemē un Sarkanajā jūrā un tuksnesī četrdesmit gadus.
37 Tas ir tas Mozus, kas sacīja Israēla bērniem: Tas Kungs, jūsu Dievs, jums no jūsu brāļiem cels tādu pravieti, kāds ir mans; jūs viņu dzirdēsit.
38 Šis ir tas, kas bija draudzē tuksnesī ar eņģeli, kas uz viņu runāja Sinas kalnā, un pie mūsu tēviem, kas saņēma dzīvīgos vārdus, lai dotu mums.
39Kam mūsu tēvi negribēja paklausīt, bet viņu atgrūda no viņiem un viņu sirdīs atgriezās atpakaļ Ēģiptē,
40 Sacīdami Āronam: dari mums dievus, kas iet mums pa priekšu, jo mēs nezinām, kas ar viņu ir noticis ar šo Mozu, kas mūs izveda no Ēģiptes zemes.
41 Un tajās dienās viņi taisīja teļu, upurēja elkam un priecājās par savu roku darbiem.
42 Tad Dievs pagriezās un nodeva tos pielūgt debesu pulku; Kā ir rakstīts praviešu grāmatā: ak jūs Israēla nams, vai jūs četrdesmit gadus tuksnesī esat man upurējuši nokautus zvērus un upurus?
43 Jā, jūs paņēmāt Moloha telti un sava dieva Remfana zvaigzni, figūras, kuras jūs veidojāt, lai tās pielūgtu, un es jūs aizvedīšu aiz Bābeles.
44 Mūsu tēviem bija liecības telts tuksnesī, kā viņš bija noteicis, runādams ar Mozu, lai tas taisītu tā, kā viņš bija redzējis.
45 To arī mūsu tēvi, kas nākuši, kopā ar Jēzu ieveda pagāniem, kurus Dievs izdzina mūsu tēvu priekšā, līdz Dāvida dienām.
46 Kas atrada žēlastību Dieva priekšā un gribēja atrast mājokli Jēkaba Dievam.
47 Bet Salamans uzcēla viņam māju.
48 Bet Visaugstākais nemājo ar rokām celtos tempļos; kā saka pravietis,
49 Debesis ir mans tronis un zeme ir mans kāju paklājs. Kādu namu jūs man uzcelsit? saka Tas Kungs: vai kas ir mana atdusas vieta?
50 Vai mana roka nav visu to radījusi?
51 Jūs, stīvie kakli un neapgraizītie sirdī un ausīs, jūs vienmēr pretojaties Svētajam Garam; kā jūsu tēvi darīja, tā jūs darāt.
52 Kuru no praviešiem jūsu tēvi nav vajājuši? un tie ir nogalinājuši tos, kas iepriekš vēstīja par Taisnīgā atnākšanu; kuru nodevēji un slepkavas jūs tagad esat bijuši:
53 Tie, kas saņēmuši bauslību pēc eņģeļu prāta, bet nav to pildījuši.

54 Kad viņi to dzirdēja, viņiem iedūrās sirdī, un tie grieza viņu ar zobiem.
55 Bet viņš, būdams Svētā Gara pilns, stingri paskatījās uz debesīm un redzēja Dieva godību un Jēzu stāvam pie Dieva labās rokas,
56 Un sacīja: redzi, es redzu debesis atvērtas un Cilvēka Dēlu stāvam pie Dieva labās rokas.
57 Tad tie kliedza stiprā balsī, aizbāza ausis un vienprātīgi metās viņam virsū,
58 Un izdzina viņu no pilsētas un nomētāja ar akmeņiem, un liecinieki nolika savas drēbes pie jauna vīrieša kājām, kura vārds bija Sauls.
59 Un viņi nomētāja Stefanu akmeņiem, piesaucot Dievu un sacīdami: Kungs Jēzu, pieņem manu garu!
60 Un viņš nometās ceļos un sauca stiprā balsī: Kungs, nepieskaiti viņiem šo grēku! Un, to sacījis, viņš aizmiga.

8. NODAĻA

1 Un Sauls piekrita savai nāvei. Un tajā laikā notika lielas vajāšanas pret baznīcu, kas atradās Jeruzālemē; un viņi visi, izņemot apustuļus, bija izkaisīti pa Jūdejas un Samarijas apgabaliem.
2 Un dievbijīgi vīri nesa Stefanu uz viņa apbedījumu un ļoti apraudāja viņu.
3 Kas attiecas uz Saulu, viņš izpostīja draudzi, ieejot katrā mājā un slepkavojot vīriešus un sievietes, ieslodzīja viņus cietumā.
4 Tāpēc tie, kas bija izklīdināti, gāja visur, sludinot vārdu.
5 Tad Filips nogāja uz Samarijas pilsētu un sludināja tiem Kristu.
6 Un ļaudis vienprātīgi pievērsa uzmanību tam, ko Filips runāja, dzirdot un redzot brīnumus, ko viņš darīja.
7 Jo nešķīstie gari, skaļā balsī kliegdami, izgāja no daudziem, kas bija kopā ar tiem apsēsti, un daudzi triekas slimie un klibi tika dziedināti.
8 Un tajā pilsētā valdīja liels prieks.
9Bet bija kāds vīrs, vārdā Sīmanis, kas agrāk tajā pašā pilsētā izmantoja burvestības un apbūra Samarijas ļaudis, norādot, ka viņš ir kāds dižens.
10 To visi, no mazākā līdz lielākajam, uzmanīja, sacīdami: Šis ir lielais Dieva spēks.
11 Un viņi uzlūkoja viņu, jo viņš ilgu laiku bija viņus apbūris ar burvībām.
12 Bet, kad viņi ticēja Filipam, kas sludināja par Dieva valstību un Jēzus Kristus vārdu, viņi tika kristīti, gan vīrieši, gan sievietes.
13 Tad arī Sīmanis ticēja, un, kad viņš tika kristīts, viņš palika kopā ar Filipu un brīnījās, redzēdams brīnumus un zīmes, kas notika.
14 Kad apustuļi, kas bija Jeruzalemē, dzirdēja, ka Samarija ir pieņēmusi Dieva vārdu, tie sūtīja pie tiem Pēteri un Jāni:
15 Kas, kad viņi nonāca lejā, lūdza par viņiem, lai tie saņemtu Svēto Garu.
16 (Jo viņš vēl nebija kritis pār nevienu no viņiem, tikai viņi tika kristīti Kunga Jēzus vārdā.)
17 Tad tie uzlika tiem savas rokas, un tie saņēma Svēto Garu.
18Un, kad Sīmanis redzēja, ka caur apustuļu roku uzlikšanu tika dots Svētais Gars, viņš tiem piedāvāja naudu,
19 Sacīdams: Dod arī man šo spēku, lai uz kuru es uzliku rokas, tas saņemtu Svēto Garu.
20 Bet Pēteris sacīja viņam: Tava nauda iet bojā kopā ar tevi, jo tu domā, ka Dieva dāvanu var nopirkt par naudu.
21 Tev šajā lietā nav ne daļas, ne daļas, jo tava sirds nav taisna Dieva acīs.
22 Tāpēc nožēlo savu ļaunumu un lūdz Dievu, ja varbūt tavas sirds domas tev tiktu piedotas!
23 Jo es saprotu, ka tu esi rūgtuma žultī un netaisnības saitē.
24 Tad Sīmanis atbildēja un sacīja: Lūdziet to Kungu par mani, lai nekas no tā, ko jūs runājāt, man neatnāk.
25 Un viņi, liecinājuši un sludinājuši Tā Kunga vārdu, atgriezās Jeruzālemē un sludināja evaņģēliju daudzos samariešu ciemos.
26 Un Tā Kunga eņģelis runāja uz Filipu, sacīdams: Celies un ej uz dienvidiem uz ceļu, kas iet no Jeruzalemes uz Gazu, kas ir tuksnešaina.
27 Un viņš cēlās un aizgāja, un, lūk, kāds Etiopijas vīrs, Etiopijas ķēniņienes Kandakas valdīšanas einuhs, kas bija pārzinis par visu viņas mantu un bija ieradies Jeruzālemē, lai pielūgtu.
28 Viņš atgriezās un, sēžot savos ratos, lasīja pravieti Jesaju.
29 Tad Gars sacīja Filipam: nāc klāt un pievienojies šiem ratiem!
30 Un Filips skrēja pie viņa un dzirdēja viņu lasām pravieti Isaju un sacīja: vai tu saproti, ko tu lasi?
31 Un viņš sacīja: Kā es varu, ja kāds mani nevada? Un viņš vēlējās, lai Filips nāktu un apsēstos ar viņu.
32 Rakstu vieta, ko viņš lasīja, bija šī: Viņu veda kā aitu uz kaušanu; un kā mēms jērs sava cirpēja priekšā, tā viņš neatvēra savu muti.
33 Viņa pazemojumā viņa sods tika atņemts; un kas pasludinās viņa cilti? jo viņa dzīvība ir atņemta no zemes.
34 Un einuhs atbildēja Filipam, sacīdams: Es lūdzu tevi, par ko pravietis tā runā? par sevi, vai kādu citu vīrieti?
35 Tad Filips atvēra savu muti un sāka no tiem pašiem Rakstiem un sludināja viņam Jēzu.
36 Un, edami ceļā, viņi nonāca pie kāda ūdens. Un einuhs sacīja: Redzi, šeit ir ūdens! kas man traucē kristīties?
37 Un Filips sacīja: Ja tu tici no visas sirds, tu to vari. Un viņš atbildēja un sacīja: Es ticu, ka Jēzus Kristus ir Dieva Dēls.
38 Un viņš pavēlēja ratiem nostāties, un viņi abi nokāpa ūdenī, gan Filips, gan einuhs; un viņš to kristīja.
39 Kad viņi bija izkāpuši no ūdens, Tā Kunga Gars satvēra Filipu, tā ka einuhs viņu vairs neredzēja, un viņš gavilēdams devās ceļā.
40 Bet Filips tika atrasts Azotā, un, ejot cauri, viņš sludināja visās pilsētās, līdz nonāca Cēzarejā.

9. NODAĻA

1Un Sauls, vēl izdvesot draudus un slepkavošanu pret Tā Kunga mācekļiem, gāja pie augstā priestera,
2 Un lūdza no viņa vēstules uz Damasku sinagogām, lai, ja viņš atrastu kādu no šī ceļa, neatkarīgi no tā, vai tie būtu vīrieši vai sievietes, viņš tos sasietus nogādātu Jeruzālemē.
3 Un, ceļodams, viņš tuvojās Damaskai, un pēkšņi ap viņu apspīdēja gaisma no debesīm.
4 Un viņš nokrita zemē un dzirdēja balsi sakām viņam: Saul, Saul, kāpēc tu mani vajā?

5 Un viņš sacīja: Kas tu esi, Kungs? Un Tas Kungs sacīja: Es esmu Jēzus, kuru tu vajā; tev ir grūti spārdīt pret durkļiem.
6 Un viņš trīcēdams un pārsteigts sacīja: Kungs, ko Tu vēlies, lai es daru? Un Tas Kungs viņam sacīja: celies un ej pilsētā, tad tev pateiks, kas tev jādara.
7 Un vīri, kas ar viņu gāja, stāvēja bez vārdiem, dzirdēdami balsi, bet nevienu neredzēdami.
8 Un Sauls cēlās no zemes; un, kad viņa acis atvērās, viņš nevienu neredzēja, bet viņu turēja aiz rokas un ieveda Damaskā.
9 Un viņš bija trīs dienas bez redzes, un viņš neēda un nedzēra.
10 Un Damaskā bija kāds māceklis, vārdā Ananija; Un Tas Kungs viņam sacīja parādībā: Ananija. Un viņš sacīja: Lūk, es esmu šeit, Kungs.
11 Un Tas Kungs viņam sacīja: " Celies un ej uz ielu, kas saucas Taisna, un pajautā Jūdas namā par Saulu no Tarsas, jo redzi, viņš lūdz Dievu.
12 Un viņš parādībā redzēja cilvēku, vārdā Ananija, ienākam un uzliekot viņam roku, lai tas kļūtu redzīgs.
13Tad Ananija atbildēja: Kungs, es no daudziem esmu dzirdējis par šo cilvēku, cik daudz ļauna viņš ir darījis taviem svētajiem Jeruzalemē.
14 Un šeit viņam ir augsto priesteru pilnvaras saistīt visus, kas piesauc Tavu vārdu.
15 Bet Tas Kungs viņam sacīja: Ej, jo viņš man ir izredzēts trauks, lai nestu manu vārdu pagānu, ķēniņu un Israēla bērnu priekšā.
16 Es viņam parādīšu, cik lielas lietas viņam būs jācieš mana vārda dēļ.
17 Un Ananija aizgāja un iegāja namā; un, uzlicis viņam rokas, sacīja: Brāli Saul, Kungs, Jēzus, kas tev parādījās ceļā, pa kuru tu nāci, mani sūtīja, lai tu kļūtu redzīgs un piepildīts ar Svēto Garu.
18 Un tūdaļ no viņa acīm nokrita kā zvīņas, un viņš tūdaļ kļuva redzīgs, cēlās un tika kristīts.
19 Un, kad viņš bija ēdis, viņš kļuva stiprs. Tad Sauls dažas dienas bija kopā ar mācekļiem, kas bija Damaskā.
20 Un tūdaļ viņš sinagogās sludināja Kristu, ka Viņš ir Dieva Dēls.
21 Bet visi, kas viņu dzirdēja, brīnījās un sacīja: Vai tas nav tas, kas iznīcināja tos, kas piesauca šo vārdu Jeruzalemē, un nāca šurp ar šo nodomu, lai novestu tos saistītus pie augstajiem priesteriem?
22 Bet Sauls kļuva arvien spēcīgāks un apmulsināja jūdus, kas dzīvoja Damaskā, apliecinādams, ka tas ir Kristus.
23 Un pēc tam, kad bija pagājis daudzas dienas, jūdi nolēma viņu nogalināt.
24 Bet Sauls zināja par viņu gaidīšanu. Un viņi dienu un nakti vēroja vārtus, lai Viņu nogalinātu.
25 Tad mācekļi viņu paņēma naktī un nolaida pie sienas grozā.
26 Kad Sauls nonāca Jeruzālemē, viņš mēģināja pievienoties mācekļiem, bet tie visi no viņa baidījās un neticēja, ka viņš ir māceklis.
27Bet Barnaba viņu paņēma un atveda pie apustuļiem un stāstīja tiem, kā viņš bija redzējis Kungu ceļā un ka Viņš ar viņu runājis, un kā viņš drosmīgi sludinājis Damaskā Jēzus vārdā.
28 Un viņš bija ar tiem, ieejot un izejot Jeruzālemē.
29 Un viņš droši runāja Kunga Jēzus vārdā un strīdējās pret grieķiem, bet tie grasījās viņu nogalināt.
30 Kad brāļi to uzzināja, tie viņu nogādāja Cēzarejā un aizsūtīja uz Tarsu.
31 Tad baznīcas atpūtās visā Jūdejā, Galilejā un Samarijā un tika celtas; un staigājot Tā Kunga bijībā un Svētā Gara mierinājumā, tika vairoti.
32 Un notika, kad Pēteris gāja pa visām pusēm, viņš nonāca arī pie svētajiem, kas dzīvoja Lidā.
33 Un tur viņš atrada kādu vīrieti, vārdā Enejs, kurš astoņus gadus bija gulējis savā gultā un bija slims ar paralīzi.
34 Un Pēteris sacīja viņam: Enej, Jēzus Kristus tevi izglābj, celies un saklāj savu gultu! Un viņš tūdaļ piecēlās.
35 Un visi, kas dzīvoja Lidā un Saronā, viņu ieraudzīja un vērsās pie Tā Kunga.
36 Jopā bija kāds māceklis, vārdā Tabita, ko tulkojumā sauc par Dorka; šī sieviete bija pilna ar labiem darbiem un žēlastības darbiem, ko viņa darīja.
37 Un notika tajās dienās, ka viņa bija slima un nomira. Kad viņi to bija nomazgājuši, viņi to noguldīja augšējā kambarī.
38 Un, tā kā Lida bija tuvu Jopei un mācekļi bija dzirdējuši, ka Pēteris ir tur, viņi sūtīja pie viņa divus vīrus, vēlēdami, lai viņš nekavējas nākt pie viņiem.
39 Tad Pēteris cēlās un gāja viņiem līdzi. Kad viņš bija atnācis, tie ieveda viņu augštelpā, un visas atraitnes stāvēja pie viņa un raudāja un rādīja mēteļus un drēbes, ko Dorka darināja, kamēr viņa bija pie viņiem.
40 Bet Pēteris tos visus izlaida, nometies ceļos un lūdza Dievu. un, pagriezis viņu pret ķermeni, sacīja: Tabita, celies! Un viņa atvēra acis, un, ieraudzījusi Pēteri, viņa piecēlās sēdus.
41 Un viņš sniedza viņai savu roku, pacēla viņu un, pasaucis svētos un atraitnes, to dzīvu pasniedza.
42 Un tas bija zināms visā Jopē; un daudzi ticēja Tam Kungam.
43 Un notika, ka viņš daudzas dienas palika Jopē pie viena Sīmaņa, ādas ādītāja.

10. NODAĻA

1 Cēzarejā bija kāds vīrs, vārdā Kornēlijs, simtnieks no itāļu bandas,
2 Dievbijīgs vīrs, kas bīstas Dieva ar visu savu namu, kas deva daudz žēlastības ļaudīm un vienmēr lūdza Dievu.
3 Viņš redzēja parādībā ap devīto stundu Dieva eņģeli ienākam pie viņa un sacīja viņam: Kornēlijs!
4 Un, uzlūkojis viņu, viņš nobijās un sacīja: Kas tas ir, Kungs? Un viņš tam sacīja: Tavas lūgšanas un tava dāvana nāk par piemiņu Dieva priekšā.
5 Un tagad sūtiet vīrus uz Jopi un pasauciet Sīmani, kura uzvārds ir Pēteris.
6 Viņš nakšņo pie viena Sīmaņa, miecētāja, kura nams atrodas jūras krastā; viņš tev pateiks, kas tev jādara.
7 Kad eņģelis, kas runāja ar Kornēliju, aizgāja, viņš pasauca divus no saviem nama kalpus un vienu dievbijīgu karavīru no tiem, kas viņu pastāvīgi gaidīja;
8 Un, kad viņš visu to bija viņiem paziņojis, viņš tos nosūtīja uz Jopi.
9 Rītdien, kad viņi devās ceļā un tuvojās pilsētai, Pēteris ap sesto stundu uzkāpa uz mājas jumta lūgties.

10 Un viņš kļuva ļoti izsalcis un gribēja ēst, bet, kamēr viņi gatavojās, viņš krita transā,
11 Un ieraudzīja debesis atvērtas un kādu trauku nolaižamies pie Viņa, it kā tas bija liels palags, noadīts no četriem stūriem un nolaists zemē.
12 Tur bija visdažādākie četrkājainie zemes zvēri un meža zvēri, un rāpuļi, un gaisa putni.
13 Un viņam atskanēja balss: Celies, Pēter! nogalināt un ēst.
14 Bet Pēteris sacīja: Ne tā, Kungs! jo es nekad neesmu ēdis neko tādu, kas ir parasts vai nešķīsts.
15 Un balss uz viņu atkal runāja otrreiz: Ko Dievs ir šķīstījis, to nesauc par neparastu.
16Tas notika trīsreiz, un trauks atkal tika uzņemts debesīs.
17Kamēr Pēteris sevī šaubījās, ko nozīmē šī parādība, ko viņš bija redzējis, lūk, vīri, kas bija sūtīti no Kornēlija, bija izpētījuši Sīmaņa namu un nostājās vārtu priekšā,
18 Un sauca un jautāja, vai Sīmanis, vārdā Pēteris, nav tur apmeties.
19 Kamēr Pēteris domāja par parādību, Gars viņam sacīja: Lūk, trīs vīri tevi meklē.
20 Tāpēc celies, nokāp un ej viņiem līdzi, nešaubīdamies, jo Es tos esmu sūtījis.
21. Tad Pēteris nogāja pie tiem vīriem, kas pie viņa bija sūtīti no Kornēlija; un sacīja: Lūk, es esmu tas, ko jūs meklējat. Kāds ir iemesls, kāpēc jūs esat atnākuši?
22 Un viņi sacīja: Virsnieks Kornēlijs, taisnīgs vīrs, Dieva bīstas un labas ziņas visai jūdu tautai, no Dieva brīdināja svēto eņģeli, lai viņš sūta tevi savā namā un uzklausa. tavi vārdi.
23 Tad viņš tos iesauca un pamitināja. Un rīt Pēteris gāja viņiem līdzi, un daži brāļi no Jopes viņu pavadīja.
24 Un rīt pēc tam viņi iegāja Cēzarejā. Un Kornēlijs viņus gaidīja un bija sasaucis savus radiniekus un tuvākos draugus.
25 Un, Pēterim ienākot, Kornēlijs viņam pretī nāca, nometās pie viņa kājām un pielūdza viņu.
26 Bet Pēteris pacēla viņu, sacīdams: Celies! Es pats arī esmu vīrietis.
27 Un, runādams ar viņu, viņš iegāja un atrada daudzus kopā sanākušos.
28 Un viņš tiem sacīja: Jūs zināt, ka jūdam ir aizliegts uzturēties sabiedrībā vai nākt pie citas tautas. bet Dievs man ir parādījis, ka es nevienu cilvēku nesaucu par parastu vai nešķīstu.
29 Tāpēc es nācu pie jums bez pretrunām, tiklīdz tiku sūtīts. Tāpēc es jautāju, ar kādu nolūku jūs esat mani sūtījuši?
30 Un Kornēlijs sacīja: Pirms četrām dienām es gavēju līdz šai stundai; un devītajā stundā es lūdzos savā namā, un, lūk, manā priekšā stāvēja vīrs gaišās drēbēs,
31 Un viņš sacīja: Kornēlij, tava lūgšana ir uzklausīta, un tavas dāvanas ir pieminētas Dieva priekšā.
32 Tad sūtiet uz Jopi un sauciet šurp Sīmani, kura uzvārds ir Pēteris; viņš ir apmeties viena Sīmaņa miecētāja namā jūras krastā. Viņš, kad atnāks, runās ar tevi.
33 Tāpēc es tūdaļ sūtīju pie tevis; un tu esi labi darījis, ka atnāci. Tāpēc tagad mēs visi esam šeit, Dieva priekšā, lai dzirdētu visu, ko Dievs tev pavēlējis.
34 Tad Pēteris atvēra savu muti un sacīja: Patiesi es saprotu, ka Dievs neskatās cilvēkus.
35 Bet katrā tautā tas, kas Viņu bīstas un dara taisnību, ir Viņam tīkams.
36 Vārds, ko Dievs sūtīja Israēla bērniem, sludinādams mieru caur Jēzu Kristu: Viņš ir visu Kungs.
37 Es saku: jūs zināt šo vārdu, kas tika sludināts visā Jūdejā un sākās no Galilejas pēc kristībām, ko Jānis sludināja.
38 Kā Dievs svaidīja Jēzu no Nācaretes ar Svēto Garu un spēku, kas gāja apkārt, labu darīdams un dziedināja visus velna nomocītos. jo Dievs bija ar viņu.
39 Un mēs esam liecinieki visam, ko viņš darīja gan jūdu zemē, gan Jeruzalemē; kuru viņi nogalināja un pakāra kokā:
40 Trešajā dienā Dievs Viņu uzmodināja un atklāja Viņu.
41 Ne visai tautai, bet Dieva iepriekš izraudzītiem lieciniekiem, mums, kas kopā ar Viņu ēdām un dzērām pēc tam, kad Viņš bija augšāmcēlies no miroņiem.
42 Un viņš pavēlēja mums sludināt ļaudīm un liecināt, ka tas ir tas, ko Dievs ir iecēlis par dzīvo un mirušo tiesnesi.
43 Par Viņu lieciniet visi pravieši, ka katrs, kas Viņam tic, caur Viņa vārdu saņems grēku piedošanu.
44 Kad Pēteris vēl runāja šos vārdus, Svētais Gars nāca pār visiem tiem, kas vārdu dzirdēja.
45 Un ticīgie apgraizītie brīnījās, visi, kas nāca kopā ar Pēteri, jo arī pār pagāniem tika izlieta Svētā Gara dāvana.
46 Jo viņi dzirdēja tos runājam mēlēs un godina Dievu. Tad Pēteris atbildēja:
47 Vai kāds var aizliegt ūdeni kristīt tiem, kas ir saņēmuši Svēto Garu tāpat kā mēs?
48 Un viņš pavēlēja tos kristīt Tā Kunga vārdā. Tad viņi lūdza, lai viņš paliek dažas dienas.

11. NODAĻA

1 Un apustuļi un brāļi, kas bija Jūdejā, dzirdēja, ka arī pagāni ir saņēmuši Dieva vārdu.
2 Un kad Pēteris nāca uz Jeruzālemi, apgraizītie strīdējās ar viņu,
3 Sacīdams: Tu iegāji pie neapgraizītiem cilvēkiem un ēdi kopā ar tiem.
4 Bet Pēteris stāstīja šo lietu no paša sākuma un pēc pavēles viņiem to izskaidroja, sacīdams:
5 Es biju Jopes pilsētā un lūdzos, un transā es redzēju vīziju: Kāds trauks nokāpa kā liels palags, kas nolaists no debesīm pa četriem stūriem; un pat man atnāca:
6 Uz to, kad es pievēru savas acis, es to aplūkoju un redzēju četrkājainus zemes zvērus un meža zvērus, un rāpoņus, un gaisa putnus.
7 Un es dzirdēju balsi sakām man: Celies, Pēter! nokauj un ēd.
8 Bet es sacīju: Ne tā, Kungs, jo manā mutē nekad nav nācis nekas parasts vai nešķīsts.
9 Bet balss man atkal atbildēja no debesīm: Ko Dievs šķīstījis, to nesauc par parastu!
10 Un tas notika trīs reizes, un visi tika atkal uzvilkti debesīs.
11 Un, lūk, pie mājas, kur es biju, tūlīt jau bija atnākuši trīs vīri, sūtīti pie manis no Cēzarejas.
12 Un Gars lika man iet viņiem līdzi, nešaubīdamies. Un šie seši brāļi mani pavadīja, un mēs iegājām tā vīra namā.
13 Un viņš mums parādīja, kā redzējis eņģeli savā namā, kas stāvēja un sacīja viņam: Sūti cilvēkus uz Jopi un sauc Sīmani, kura uzvārds ir Pēteris.
14 Kas tev pateiks vārdus, ar kuriem tu un viss tavs nams tiksi izglābts?

15 Un, kad es sāku runāt, Svētais Gars nāca pār viņiem, tāpat kā sākumā uz mums.
16 Tad es atcerējos Tā Kunga vārdu, ko Viņš teica: Jānis tiešām kristīja ar ūdeni. bet jūs tiksiet kristīti ar Svēto Garu.
17 Tā kā Dievs viņiem ir devis tādu pašu dāvanu kā mums, kas ticējām uz Kungu Jēzu Kristu; kas es biju, ka varēju pretoties Dievam?
18 To dzirdējuši, viņi apklusa un godināja Dievu, sacīdami: Tad arī pagāniem Dievs ir devis grēku nožēlu dzīvībai.
19 Bet tie, kas bija izklīdināti no vajāšanām, kas izcēlās par Stefanu, ceļoja līdz Feniķijai, Kiprai un Antiohijai, sludinādami vārdu nevienam, kā tikai jūdiem.
20 Un daži no tiem bija vīri no Kipras un Kirēnes, kas, nonākuši Antiohijā, runāja uz grieķiem, sludinādami Kungu Jēzu.
21 Un Tā Kunga roka bija ar viņiem, un liels skaits ticēja un atgriezās pie Tā Kunga.
22 Tad ziņa par šīm lietām nonāca draudzes ausīs, kas bija Jeruzālemē, un viņi sūtīja Barnabu, lai viņš aiziet līdz Antiohijai.
23 Viņš, atnācis un redzējis Dieva žēlastību, priecājās un mudināja visus, lai tie ar nodomu pieķertos Tam Kungam.
24 Jo viņš bija labs vīrs un pilns ar Svēto Garu un ticību, un daudz ļaužu tika pievienots Tam Kungam.
25Tad Barnaba devās uz Tarsu, lai meklētu Saulu.
26 Un viņš, to atradis, aizveda uz Antiohiju. Un notika, ka viņi veselu gadu pulcējās pie draudzes un mācīja daudz ļaužu. Un mācekļus vispirms sauca par kristiešiem Antiohijā.
27 Un šajās dienās pravieši nāca no Jeruzalemes uz Antiohiju.
28 Un tur piecēlās viens no tiem, vārdā Agabus, un ar Garu norādīja, ka visā pasaulē būs liela trūkums, kas notika Klaudija ķeizara dienās.
29 Tad mācekļi, katrs atbilstoši savām spējām, nolēma sūtīt palīdzību brāļiem, kas dzīvoja Jūdejā.
30 To viņi arī izdarīja un nosūtīja to vecākajiem ar Barnabas un Saula rokām.

12. NODAĻA

1 Ap to laiku ķēniņš Hērods izstiepa rokas, lai satrauktu dažus no draudzes.
2Un viņš ar zobenu nogalināja Jēkabu, Jāņa brāli.
3 Un, redzot, ka tas jūdiem patīk, viņš devās tālāk, lai paņemtu arī Pēteri. (Toreiz bija neraudzētās maizes dienas.)
4 Un, aizturējis viņu, viņš ieslodzīja viņu un nodeva četriem četriem kareivjiem, lai viņu paturētu. plānojot pēc Lieldienām viņu izvest pie ļaudīm.
5 Tāpēc Pēteris tika turēts cietumā, bet draudze bez mitēšanās lūdza Dievu par viņu.
6 Un, kad Hērods gribēja viņu izvest, Pēteris tajā pašā naktī gulēja starp diviem kareivjiem, sasiets ar divām ķēdēm, un sargi durvju priekšā sargāja cietumu.
7 Un, lūk, Tā Kunga eņģelis nāca pār viņu, un cietumā spīdēja gaisma, un viņš sita Pēterim pa sāniem un pacēla viņu, sacīdams: Celies ātri! Un ķēdes viņam nokrita no rokām.
8 Un eņģelis viņam sacīja: Apģērbies un iesien kurpes! Un tā viņš darīja. Un viņš viņam sacīja: Apmet sev drēbes un seko man!
9 Un viņš izgāja un sekoja viņam; un neziniet, ka tas bija patiesība, ko darīja eņģelis; bet domāja, ka redz vīziju.
10 Kad viņi bija garām pirmajai un otrajai palātai, viņi nonāca pie dzelzs vārtiem, kas ved uz pilsētu; kas viņiem atvērās pēc paša vēlēšanās. Un viņi izgāja un gāja tālāk pa vienu ielu; un tūdaļ eņģelis aizgāja no viņa.
11 Un, kad Pēteris piegāja pie sevis, viņš sacīja: Tagad es droši zinu, ka Tas Kungs ir sūtījis savu eņģeli un izglābis mani no Hēroda rokas un no visām jūdu tautas cerībām.
12 Un viņš, to pārdomājis, nonāca Marijas, Jāņa mātes, namā, kuras uzvārds bija Marks. kur daudzi bija sapulcējušies, lūdzot.
13 Un kad Pēteris klauvēja pie vārtu durvīm, meitene nāca uzklausīt, vārdā Roda.
14 Un viņa, pazinusi Pētera balsi, prieka pēc neatvēra vārtus, bet ieskrēja un stāstīja, kā Pēteris stāvējis vārtu priekšā.
15 Un tie viņai sacīja: Tu esi traka. Bet viņa pastāvīgi apliecināja, ka tas tā ir. Tad viņi sacīja: Tas ir viņa eņģelis.
16 Bet Pēteris turpināja klauvēt, un tie, atvēruši durvis un Viņu ieraudzījuši, brīnījās.
17 Bet viņš, ar roku pamādams tiem klusēt, stāstīja tiem, kā Tas Kungs viņu izvedis no cietuma. Un viņš sacīja: Ejiet, parādiet to Jēkabam un brāļiem. Un viņš aizgāja un aizgāja citā vietā.
18 Bet, tiklīdz bija iestājusies diena, kareivji nesatricināja, kā tas notika ar Pēteri.
19 Un, kad Herods viņu meklēja, bet neatrada, viņš pārbaudīja sargus un pavēlēja tos sodīt. Un viņš nogāja no Jūdejas uz Cēzareju un tur apmetās.
20 Un Hērods bija ļoti neapmierināts ar Tiras un Sidonas iedzīvotājiem, bet tie vienprātīgi nāca pie viņa un, iecēluši par savu draugu ķēniņa kambarkungu Blastu, vēlējās mieru. jo viņu zeme tika barota no ķēniņa valsts.
21 Un noteiktā dienā Hērods, tērpies karaliskās drēbēs, apsēdās savā tronī un teica tiem runu.
22 Un ļaudis kliedza, sacīdami: Tā ir dieva, nevis cilvēka balss.
23 Un tūdaļ Tā Kunga eņģelis viņu sita, jo viņš nedeva Dievam slavu, un viņš tika tārpu saēsts un atdeva garu.
24 Bet Dieva vārds auga un vairojās.
25 Un Barnaba un Sauls atgriezās no Jeruzalemes, kad viņi bija izpildījuši savu kalpošanu, un paņēma līdzi Jāni, kura uzvārds bija Marks.

13. NODAĻA

1 Bet Antiohijas draudzē bija daži pravieši un skolotāji; kā Barnaba un Simeons, ko sauca par Nigēru, un Lūcijs no Kirenes, un Manaens, kas bija audzis kopā ar tetrarhu Hērodu, un Sauls.
2 Kad viņi kalpoja Tam Kungam un gavēja, Svētais Gars sacīja: Atšķiriet man Barnabu un Saulu darbam, kam Es viņus esmu aicinājis!
3 Kad tie bija gavējuši un lūdzuši Dievu, un uzlikuši tiem savas rokas, tie tos palaida.
4 Tā viņi, Svētā Gara sūtīti, devās uz Seleikiju; un no turienes viņi kuģoja uz Kipru.
5 Un, kad viņi bija Salamisā, viņi sludināja Dieva vārdu jūdu sinagogās, un viņiem bija arī Jānis.
6 Un, kad viņi bija izgājuši cauri salu uz Pafos, viņi atrada kādu burvi, viltus pravieti, jūdu, kura vārds bija Barēzus.

7 Kas bija kopā ar valsts vietnieku Sergiju Pāvilu, saprātīgu vīru; kas sauca Barnabu un Saulu un gribēja dzirdēt Dieva vārdu.
8Bet burvis Elima (tāds ir viņa vārds) pretojās tiem, cenšoties novērst vietnieku no ticības.
9Tad Sauls (to sauc arī Pāvils), Svētā Gara piepildīts, pievērsa viņam acis,
10 Un viņš sacīja: ak, visu viltību un ļaunumu pilns, tu velna bērns, tu visas taisnības ienaidnieks, vai tu nemitīsies sagrozīt Tā Kunga pareizos ceļus?
11 Un tagad, lūk, Tā Kunga roka ir pār tevi, un tu būsi akls, kādu laiku neredzēdams sauli. Un tūdaļ pār viņu krita migla un tumsa; un viņš gāja apkārt un meklēja, kas viņu aiz rokas vadītu.
12 Tad vietnieks, redzēdams, kas notika, ticēja, brīnīdamies par Tā Kunga mācību.
13 Kad Pāvils un viņa pulks izgāja no Pafas, viņi nonāca Pergā Pamfilijā, un Jānis, no viņiem aizgājis, atgriezās Jeruzālemē.
14Bet, izgājuši no Pergas, viņi nonāca Antiohijā Pisidijā, sabata dienā iegāja sinagogā un apsēdās.
15 Un pēc bauslības un praviešu lasīšanas sinagogas priekšnieki sūtīja pie viņiem, sacīdami: jūs, brāļi, ja jums ir kāds pamudinājuma vārds ļaudīm, sakiet tālāk!
16 Tad Pāvils piecēlās un, ar roku pamādams, sacīja: Israēla vīri un jūs, kas Dieva bīstieties, klausieties!
17 Šīs Israēla tautas Dievs izraudzījās mūsu tēvus un paaugstināja ļaudis, kad tie dzīvoja kā svešinieki Ēģiptes zemē, un ar augstu roku izveda tos no tās.
18 Un apmēram četrdesmit gadus viņš pacieta viņu izturēšanos tuksnesī.
19 Un viņš, iznīcinājis septiņas tautas Kanaānas zemē, sadalīja tām zemi ar izlozi.
20 Un pēc tam viņš deva tiem tiesnešus apmēram četrsimt piecdesmit gadus līdz pravietim Samuēlam.
21 Un pēc tam viņi vēlējās pēc ķēniņa, un Dievs viņiem iedeva Saulu, Cisa dēlu, vīru no Benjamīna cilts, uz četrdesmit gadiem.
22 Un, kad viņš to bija atcēlis, viņš uzcēla tiem Dāvidu par viņu ķēniņu; par ko viņš arī liecināja, sacīdams: Es esmu atradis Dāvidu, Isaja dēlu, vīrieti pēc savas sirds, kas izpildīs visu manu gribu.
23 No šī cilvēka pēcnācējiem Dievs pēc sava apsolījuma ir uzmodinājis Israēlam Pestītāju Jēzu.
24 Kad Jānis pirms savas atnākšanas sludināja grēku nožēlošanas kristību visai Israēla tautai.
25 Un Jānis, izpildot savu ceļu, sacīja: Par ko jūs domājat, ka es esmu? Es neesmu viņš. Bet, lūk, pēc manis nāk viens, kuram es neesmu cienīgs atraut viņa kurpes.
26 Vīri un brāļi, Ābrahāma dzimtas bērni un visi, kas no jums bīstas Dieva, jums ir sūtīts šīs pestīšanas vārds.
27 Jo tie, kas dzīvo Jeruzālemē, un viņu priekšnieki, jo viņi Viņu nepazina, nedz arī praviešu balsis, kas tiek lasītas katru sabatu, ir piepildījuši to, nosodot Viņu.
28 Un, lai gan viņi neatrada viņā nekādu nāves iemeslu, viņi tomēr lūdza Pilātu, lai viņš tiktu nogalināts.
29 Un, izpildījuši visu, kas par viņu bija rakstīts, tie nocēla viņu no koka un ielika kapā.
30 Bet Dievs viņu uzmodināja no miroņiem.
31 Un viņš bija redzams daudzas dienas no tiem, kas ar viņu nāca no Galilejas uz Jeruzalemi, kas ir Viņa liecinieki tautai.
32 Un mēs jums pasludinām priecīgo vēsti, ka apsolījums, kas tika dots tēviem,
33 To Dievs ir piepildījis mums, viņu bērniem, uzmodinādams Jēzu. kā rakstīts arī otrajā psalmā: Tu esi mans Dēls, šodien es tevi dzemdēju.
34 Un par to, ka Viņš to uzmodināja no miroņiem, lai tagad vairs nebūtu jāatgriežas pie samaitātības, viņš teica tā: Es jums došu Dāvida žēlastību.
35 Tāpēc arī citā psalmā viņš saka: Tev nebūs ļaut savam Svētajam redzēt samaitātību.
36 Jo Dāvids, pēc Dieva prāta kalpojis savai paaudzei, aizmiga un tika noguldīts pie saviem tēviem un redzēja iznīcību.
37 Bet tas, ko Dievs uzmodināja, neredzēja samaitātību.
38 Tāpēc lai jums, vīri un brāļi, zināms, ka caur šo cilvēku jums tiek sludināta grēku piedošana.
39 Un caur Viņu visi, kas tic, tiek attaisnoti no visa, no kā jūs nevarēja tikt attaisnoti ar Mozus likumu.
40 Tāpēc uzmanieties, lai tas nenonāktu pār jums, par ko ir runāts praviešos;
41 Lūk, jūs nicinātāji, brīnieties un ejiet bojā, jo es daru darbu jūsu dienās, darbu, kam jūs neticēsit, ja kāds jums to pasludinātu.
42 Kad jūdi bija izgājuši no sinagogas, pagāni lūdza, lai šie vārdi viņiem tiktu sludināti nākamajā sabatā.
43 Kad draudze izjuka, daudzi jūdi un ticīgie prozelīti sekoja Pāvilam un Barnabam, un tie, runādami ar viņiem, pārliecināja tos palikt Dieva žēlastībā.
44 Un nākamajā sabatā gandrīz visa pilsēta sanāca kopā, lai klausītos Dieva vārdu.
45 Bet, kad jūdi redzēja ļaužu pulku, tie bija skaudības pilni un runāja pret to, ko Pāvils runāja, pretrunādami un zaimodami.
46 Tad Pāvils un Barnaba kļuva drosmīgi un sacīja: Dieva vārds vispirms bija jāskan jums, bet, redzot, ka jūs to atņemat no jums un uzskatāt sevi par necienīgiem mūžīgai dzīvei, lūk, mēs vēršamies pie pagāniem. .
47 Jo tā Tas Kungs mums ir pavēlējis, sacīdams: Es tevi esmu nolicis par gaismu pagāniem, lai tu būtu pestīšana līdz pat zemes galiem.
48 Kad pagāni to dzirdēja, tie priecājās un godināja Tā Kunga vārdu, un visi, kas bija iecelti mūžīgai dzīvei, ticēja.
49 Un Tā Kunga vārds tika pasludināts visā reģionā.
50Bet jūdi pamudināja dievbijīgās un godājamās sievietes un pilsētas augstākos vīrus un izraisīja vajāšanas pret Pāvilu un Barnabu un izdzina tos no savām robežām.
51 Bet tie nokratīja putekļus no savām kājām pret viņiem un nonāca Ikonijā.
52 Un mācekļi bija prieka un Svētā Gara pilni.

14. NODAĻA

1 Un notika Ikonijā, ka viņi abi kopā iegāja jūdu sinagogā un runāja tā, ka liels pulks gan jūdu, gan arī grieķu ticēja.
2 Bet neticīgie jūdi uzbudināja pagānus un lika viņu prātus ļauniem pret brāļiem.
3 Tad viņi ilgu laiku palika, drosmīgi runādami Kungā, kas liecināja par Viņa žēlastības vārdu un deva zīmes un brīnumus darīt ar viņu rokām.
4 Bet pilsētas ļaudis sadalījās: daļa piederēja jūdiem un daļa apustuļiem.

5 Un, kad notika uzbrukums gan pagāniem, gan arī jūdiem ar viņu valdniekiem, lai tos nežēlotu un nomētātu ar akmeņiem,
6 Viņi to apzinājās un bēga uz Listru un Derbi, Likaonijas pilsētām, un uz apkārtni.
7 Un tur viņi sludināja evaņģēliju.
8Un Listrā sēdēja kāds vīrs, nespēcīgs ar kājām, būdams invalīds no mātes miesām, kurš nekad nebija staigājis.
9Tas pats dzirdēja Pāvilu runājam, kas stingri uz Viņu skatījās un saprata, ka viņam ir ticība tikt dziedinātam,
10 Spēcīgā balsī sacīja: Nostājies taisni uz savām kājām. Un viņš lēca un gāja.
11 Kad ļaudis redzēja, ko Pāvils bija darījis, tie pacēla savas balsis, sacīdami Likaonijas runā: Dievi ir nokāpuši pie mums cilvēku līdzībā.
12 Un viņi sauca Barnabu par Jupiteru; un Pāvils Merkūrijs, jo viņš bija galvenais runātājs.
13 Tad Jupitera priesteris, kas atradās viņu pilsētas priekšā, atnesa vēršus un vītnes pie vārtiem un gribēja upurēt kopā ar ļaudīm.
14 Apustuļi Barnaba un Pāvils, to dzirdējuši, saplēsa savas drēbes un ieskrēja ļaužu vidū, saucot:
15 Un sacīdams: Kungi, kāpēc jūs to darāt? Arī mēs ar jums esam līdzīgas kaislības cilvēki un sludinām jums, lai jūs no šīm tukšībām atgrieztos pie dzīvā Dieva, kas radījis debesis un zemi, jūru un visu, kas tajās ir.
16 Kas agrāk ļāva visām tautām staigāt savus ceļus.
17 Tomēr viņš neatstāja sevi bez liecības, darīdams labu un dāvājot mums lietu no debesīm un auglīgu laiku, piepildot mūsu sirdis ar barību un prieku.
18 Un ar šiem vārdiem tie ļaudis maz ierobežoja, ka tie nebija tiem upuri.
19 Un tur ieradās daži jūdi no Antiohijas un Ikonijas, kas pārliecināja ļaudis un, nomētājuši Pāvilu ar akmeņiem, izvilka viņu no pilsētas, domādami, ka viņš ir miris.
20 Bet, mācekļiem ap viņu stāvot, viņš cēlās un ienāca pilsētā; un nākamajā dienā viņš kopā ar Barnabu devās uz Derbi.
21 Un, sludinājuši evaņģēliju tai pilsētai un daudzus mācījuši, viņi atkal atgriezās Listrā, Ikonijā un Antiohijā,
22 Apstiprinot mācekļu dvēseles un mudinot viņus palikt ticībā un ka mums caur daudzām bēdām jāieiet Dieva valstībā.
23 Un, kad viņi tos bija iecēluši par vecākajiem katrā draudzē un lūdza Dievu ar gavēni, tie nodeva tos Tam Kungam, kuram tie ticēja.
24 Un pēc tam, kad viņi bija izbraukuši visu Pisidiju, viņi nonāca Pamfīlijā.
25 Un, sludinājuši vārdu Pergā, viņi devās uz Atāliju.
26 Un no turienes kuģoja uz Antiohiju, no kurienes viņi tika ieteikti Dieva žēlastībai darbam, ko viņi veica.
27 Un kad viņi bija atnākuši un sapulcināja draudzi, viņi stāstīja visu, ko Dievs ar viņiem bija darījis un kā Viņš pagāniem bija atvēris ticības durvis.
28 Un tur viņi ilgi uzturējās pie mācekļiem.

15. NODAĻA

1 Un daži vīri, kas nāca no Jūdejas, mācīja brāļus un sacīja: Ja jūs neesat apgraizīts pēc Mozus, jūs nevarat tikt glābti.
2 Kad Pāvilam un Barnabam ar viņiem radās domstarpības un strīdi, viņi nolēma, ka Pāvilam un Barnabam un dažiem citiem no viņiem par šo jautājumu jādodas uz Jeruzalemi pie apustuļiem un vecākajiem.
3 Baznīcas atveduši, viņi gāja cauri Feniķijai un Samarijai, sludinādami pagānu atgriešanos, un sagādāja lielu prieku visiem brāļiem.
4 Un kad viņi ieradās Jeruzālemē, tos uzņēma draudze, apustuļi un vecākie, un viņi paziņoja visu, ko Dievs ar viņiem bija darījis.
5 Bet daži no farizeju sektas cēlās, kas ticēja, sacīdami: tos vajag apgraizīt un pavēlēt ievērot Mozus likumu.
6 Un apustuļi un vecākie sapulcējās, lai apspriestu šo lietu.
7 Kad bija daudz strīdu, Pēteris piecēlās un sacīja viņiem: Vīri, brāļi, jūs zināt, ka Dievs jau labu laiku iepriekš izraudzījās starp mums, lai pagāni ar manu muti dzirdētu evaņģēlija vārdu. un ticēt.
8 Un Dievs, kas pazīst sirdis, liecināja par tām, dāvādams tiem Svēto Garu, tāpat kā Viņš darīja mums;
9 Un neatšķirieties starp mums un viņiem, šķīstīdami viņu sirdis ticībā.
10 Kāpēc tagad jūs kārdināt Dievu, uzlikt mācekļu kaklā jūgu, ko ne mūsu tēvi, ne mēs nevarējām panest?
11 Bet mēs ticam, ka caur Kunga Jēzus Kristus žēlastību mēs tāpat kā viņi tiksim izglābti.
12Tad viss ļaužu pulks klusēja un klausījās Barnabu un Pāvilu, stāstot, kādus brīnumus un brīnumus Dievs ar viņiem darījis pagāniem.
13 Un pēc tam, kad viņi bija apklusuši, Jēkabs atbildēja, sacīdams: Vīri, brāļi, klausieties mani!
14 Simeons ir stāstījis, kā Dievs sākumā apmeklēja pagānus, lai izceltu no tiem tautu savam vārdam.
15 Un tam piekrīt praviešu vārdi; kā rakstīts,
16 Pēc tam es atgriezīšos un atkal uzcelšu Dāvida telti, kas ir nogāzta; un es atkal uzcelšu tās drupas un uzcelšu to.
17 Lai cilvēki, kas paliek, meklētu To Kungu, un visi pagāni, par kuriem mans vārds ir nosaukts, saka Tas Kungs, kas visu to dara.
18 Dievam zināmi visi Viņa darbi no pasaules sākuma.
19Tāpēc mans spriedums ir, lai mēs neapgrūtinam tos, kas no pagāniem ir vērsušies pie Dieva.
20 Bet lai mēs rakstām viņiem, lai viņi atturas no piesārņošanas ar elkiem, no netiklības, no nožņaugtām lietām un no asinīm.
21 Jo Mozum no seniem laikiem katrā pilsētā ir tie, kas viņu sludina, katru sabatu lasa sinagogās.
22 Tad apustuļi un vecākie gribēja kopā ar visu draudzi sūtīt uz Antiohiju izredzētus vīrus kopā ar Pāvilu un Barnabu. proti, Jūda, vārdā Barsaba, un Sīla, brāļu galvenie vīri.
23 Un viņi rakstīja vēstules no tiem šādā veidā; Apustuļi un vecākie, un brāļi sūta sveicienus brāļiem, kas ir no pagāniem Antiohijā, Sīrijā un Kilikijā:
24 Kā mēs esam dzirdējuši, daži, kas no mums izgājuši, ir jūs satraucuši ar vārdiem, sagrozot jūsu dvēseles, sacīdami: jums jābūt apgraizītiem un jāpilda bauslība, kam mēs neesam devuši tādu pavēli.
25 Mums, vienprātīgi sanākušiem, šķita labi sūtīt pie jums izredzētus vīrus kopā ar mūsu mīļajiem Barnabu un Pāvilu,
26 Vīrieši, kas ir apdraudējuši savas dzīvības mūsu Kunga Jēzus Kristus vārda dēļ.
27 Mēs esam sūtījuši Jūdu un Sīlu, kas jums to pašu pateiks ar muti.

28 Jo Svētajam Garam un mums šķita labi neuzlikt jums lielāku nastu kā šīs nepieciešamās lietas;
29 Lai jūs atturaties no elkiem upurētajiem ēdieniem, asinīm un nožņaugtām lietām, un netiklības. Lai jums labi.
30 Kad viņi tika atlaisti, viņi nonāca Antiohijā un, sapulcinājuši ļaudis, nodeva vēstuli:
31 To izlasījuši, viņi priecājās par mierinājumu.
32 Un Jūda un Sīla, būdami arī paši pravieši, mudināja brāļus ar daudziem vārdiem un tos apstiprināja.
33 Un pēc tam, kad viņi tur bija palikuši, brāļi tos mierā atlaida pie apustuļiem.
34 Tomēr Sīlam patika tur palikt.
35 Arī Pāvils un Barnaba palika Antiohijā, kopā ar daudziem citiem mācīdami un sludinādami Tā Kunga vārdu.
36 Un dažas dienas pēc tam Pāvils sacīja Barnabam: Iesim vēlreiz un apciemojam savus brāļus visās pilsētās, kur mēs esam sludinājuši Tā Kunga vārdu, un paskatīsimies, kā viņiem klājas.
37 Un Barnaba nolēma ņemt līdzi Jāni, kura uzvārds bija Marks.
38 Bet Pāvils nedomāja par labu ņemt līdzi Viņu, kas aizgāja no viņiem no Pamfilijas un negāja viņiem līdzi darbā.
39 Un strīds starp viņiem bija tik ass, ka viņi atdalījās viens no otra. Un Barnaba paņēma Marku un kuģoja uz Kipru;
40 Un Pāvils izvēlējās Sīlu un aizgāja, brāļu ieteikts Dieva žēlastībai.
41 Un viņš gāja cauri Sīrijai un Kilikijai, stiprinādams draudzes.

16. NODAĻA

1 Tad viņš nonāca Derbē un Listrā, un, lūk, tur bija kāds māceklis, vārdā Timotejs, kādas jūdietes dēls, kas bija ticīga. bet viņa tēvs bija grieķis:
2 Par ko labi stāstīja brāļi, kas bija Listrā un Ikonijā.
3 Pāvilam būtu jādodas viņam līdzi; Un ņēma un apgraizīja viņu jūdu dēļ, kas atradās tajos apgabalos, jo viņi visu zināja, ka viņa tēvs ir grieķis.
4 Un, ejot cauri pilsētām, tie nodeva tiem izpildīšanai pavēles, ko bija noteikuši apustuļi un vecākie, kas bija Jeruzalemē.
5 Tā arī draudzes nostiprinājās ticībā, un katru dienu to skaits pieauga.
6 Kad viņi bija izbraukuši pa Frīģiju un Galatijas apgabalu, un Svētais Gars viņiem aizliedza sludināt vārdu Āzijā,
7 Kad viņi bija nokļuvuši Mīzijā, viņi mēģināja doties uz Bitīniju, bet Gars viņiem neļāva.
8 Un tie, ejot garām Mīsijai, nonāca Troadā.
9 Un Pāvilam naktī parādījās parādība; Tur stāvēja kāds Maķedonijas vīrs un lūdza viņu, sacīdams: Nāc uz Maķedoniju un palīdzi mums!
10 Un pēc tam, kad viņš bija redzējis vīziju, mēs tūliņ centāmies doties uz Maķedoniju, pārliecināti, ka Tas Kungs mūs ir aicinājis sludināt viņiem evaņģēliju.
11 Tāpēc, atkāpušies no Troas, mēs taisnā ceļā devāmies uz Samotrakiju un nākamajā dienā uz Neapoli;
12 Un no turienes uz Filipiem, kas ir tās Maķedonijas daļas galvenā pilsēta un kolonija, un mēs bijām šajā pilsētā, uzturoties dažas dienas.
13 Un sabatā mēs izgājām no pilsētas upes krastā, kur bija ierasts lūgt lūgšanu; un mēs apsēdāmies un runājām ar sievietēm, kas tur ieradās.
14 Un kāda sieviete, vārdā Lidija, purpura pārdevēja no Tiatiras pilsētas, kas pielūdza Dievu, mūs uzklausīja. Viņas sirdi Tas Kungs atvēra, ka viņa uzklausīja Pāvila teikto.
15 Kad viņa un viņas nams tika kristīti, viņa mūs lūdza, sacīdama: Ja jūs uzskatāt, ka esmu uzticīgs Tam Kungam, nāciet manā namā un palieciet tur. Un viņa mūs ierobežoja.
16 Un notika, kad mēs devāmies uz lūgšanu, mūs sagaidīja kāda meitene, kurai bija zīlēšanas gars, kas saviem kungiem deva lielu labumu, zīlējot:
17 Tas sekoja Pāvilam un mums un sauca, sacīdams: Šie vīri ir Visaugstākā Dieva kalpi, kas mums rāda pestīšanas ceļu.
18 Un tā viņa darīja daudzas dienas. Bet Pāvils, noskumis, pagriezās un sacīja garam: Jēzus Kristus vārdā es pavēlu tev iziet no viņas. Un viņš iznāca tajā pašā stundā.
19Un, kad viņas kungi redzēja, ka cerība uz viņu ieguvumiem ir zudusi, viņi satvēra Pāvilu un Sīlu un ievilka tos tirgū pie valdniekiem,
20 Un veda tos pie tiesnešiem, sacīdams: Šie vīri, būdami jūdi, ļoti apgrūtina mūsu pilsētu.
21 Un māciet paražas, kuras mums, romiešiem, nav atļauts pieņemt un neievērot.
22 Un ļaužu pulks sacēlās pret viņiem, un priekšnieki saplēsa viņiem drēbes un pavēlēja tos sist.
23 Un, kad tie bija uzlikuši tiem daudz sitienu, tie iemeta tos cietumā, uzdodot cietuma sargam viņus sargāt.
24 Viņš, saņemot šādu pavēli, iemeta tos iekšējā cietumā un lika viņu kājas spārnos.
25 Un pusnaktī Pāvils un Sīla lūdza Dievu un dziedāja slavas vārdus Dievam, un ieslodzītie tos dzirdēja.
26 Un pēkšņi notika liela zemestrīce, tā ka cietuma pamati satricināja, un tūdaļ atvērās visas durvis, un ikviena saites tika atraisītas.
27 Un cietuma sargs pamodās no miega un, redzēdams cietuma durvis vaļā, izvilka zobenu un gribēja sevi nogalināt, domādams, ka cietumnieki ir aizbēguši.
28 Bet Pāvils sauca stiprā balsī, sacīdams: Nedari sev ļaunu, jo mēs visi esam šeit.
29Tad viņš sauca pēc gaismas, ielēca un trīcēdams nāca un nokrita Pāvila un Sīlas priekšā,
30 Un izveda tos un sacīja: Kungi, kas man jādara, lai es tiktu izglābts?
31 Un viņi sacīja: Tici uz Kungu Jēzu Kristu, un tu un tavs nams tiksi pestīts.
32 Un tie runāja viņam Tā Kunga vārdu un visiem, kas bija viņa namā.
33 Un Viņš tos paņēma tajā pašā nakts stundā un nomazgāja to brūces; un viņš un visi viņa cilvēki tūdaļ tika kristīti.
34 Un Viņš, tos ievedis savā namā, lika tiem ēst un priecājās, ticēdams Dievam ar visu savu namu.
35. Kad uznāca diena, tiesu vadītāji sūtīja kalpus, sacīdami: Atlaidiet tos cilvēkus!
36. Un cietuma pārzinis Pāvilam sacīja: Tiesneši ir sūtījuši jūs atlaist. Tāpēc tagad ej un ej ar mieru.
37 Bet Pāvils uz tiem sacīja: Viņi mūs, romiešus, ir sita bez nosodījuma, un iemeta cietumā. un tagad viņi mūs slepeni izdzina? nē, patiesi; bet lai viņi paši nāk un mūs izved.

38 Un kalpi sacīja šos vārdus tiesnešiem, un tie izbijās, dzirdēdami, ka viņi ir romieši.
39 Un tie nāca un lūdza tos, izveda tos un lūdza, lai tie iziet no pilsētas.
40 Un viņi izgāja no cietuma un iegāja Lidijas namā. Un, ieraudzījuši brāļus, tie mierināja tos un aizgāja.

17. NODAĻA

1 Kad viņi bija izgājuši cauri Amfipolijai un Apolonijai, viņi nonāca Tesalonikā, kur atradās jūdu sinagoga.
2 Un Pāvils pēc sava veida iegāja pie viņiem, un trīs sabata dienas runāja ar viņiem no Rakstiem,
3 Atklājot un apgalvojot, ka Kristum vajadzēja ciest un augšāmcelties no miroņiem; un ka šis Jēzus, ko es jums sludinu, ir Kristus.
4 Un daži no tiem ticēja un sabiedrojās ar Pāvilu un Sīlu; un no dievbijīgajiem grieķiem liels pulks, un no galvenajām sievietēm ne mazums.
5 Bet ebreji, kas neticēja, aizkustinājās no skaudības, paņēma pie sevis dažus nekrietnus biedrus no zemāka veida un sapulcināja pulku un sacēla visu pilsētu nemieros un uzbruka Jāsona namam un centās viņus izvest. cilvēkiem.
6 Un, kad viņi tos neatrada, viņi pievilka Jāsonu un dažus brāļus pie pilsētas vadītājiem, saucot: Arī tie, kas pasauli apgriezuši kājām gaisā, ir atnākuši šurp;
7 To Jāsons ir saņēmis, un tie visi rīkojas pretēji ķeizara pavēlēm, sakot, ka ir cits ķēniņš, viens Jēzus.
8 Un tie satrauca ļaudis un pilsētas priekšniekus, to dzirdēdami.
9 Un, kad viņi bija paņēmuši apsardzi Jāsonam un otram, viņi tos atlaida.
10 Un brāļi tūdaļ naktī sūtīja Pāvilu un Sīlu uz Bereju. Tie, kas tur ieradās, iegāja jūdu sinagogā.
11 Tie bija dižciltīgāki par tiem, kas bija Tesalonikā, jo tie uztvēra vārdu ar pilnu prātu un ik dienas pētīja Rakstus, vai tas tā ir.
12 Tāpēc daudzi no viņiem ticēja; arī godājamās sievietes, kas bija grieķi, un vīrieši, ne mazums.
13 Bet, kad Tesaloniku jūdi uzzināja, ka Pāvils Berojā sludināja Dieva vārdu, viņi ieradās arī tur un uzbudināja ļaudis.
14 Un tad brāļi tūdaļ aizsūtīja Pāvilu it kā uz jūru, bet Sīls un Timotejs tur joprojām palika.
15. Un tie, kas vadīja Pāvilu, aizveda viņu uz Atēnām. Saņēmuši pavēli Sīlam un Timotejam, lai viņi ar visu ātrumu nāktu pie viņa, tie aizgāja.
16 Kad Pāvils gaidīja viņus Atēnās, viņa gars viņā sacēlās, kad viņš redzēja, ka pilsēta ir pilnībā nodota elkdievībai.
17Tāpēc viņš strīdējās sinagogā ar jūdiem un dievbijīgajiem cilvēkiem, un katru dienu tirgū ar tiem, kas ar viņu satikās.
18 Tad daži epikūriešu un stoiķu filozofi saskārās ar viņu. Un daži sacīja: Ko tas pļāpātājs teiks? citi šķiet, ka Viņš ir svešu dievu izteicējs, jo viņš tiem sludināja Jēzu un augšāmcelšanos.
19 Un tie viņu satvēra un aizveda uz Areopagu, sacīdami: vai mēs varam zināt, kas ir šī jaunā mācība, par kuru tu runā?
20 Jo tu mūsu ausīm dzirdi dīvainas lietas, tāpēc mēs gribam zināt, ko tas nozīmē.
21 (Jo visi atēnieši un svešinieki, kas tur bija, pavadīja laiku nekam citam, kā tikai lai pastāstītu vai dzirdētu ko jaunu.)
22 Tad Pāvils nostājās Marsa kalna vidū un sacīja: Atēnu vīri, es saprotu, ka jūs visās lietās esat pārāk māņticīgi.
23 Jo, ejot garām un vērojot jūsu dievbijību, es atradu altāri ar uzrakstu: NEZINĀMAM DIEVAM. Tāpēc es jums to saku, ko jūs neprātīgi pielūdzat.
24 Dievs, kas radījis pasauli un visu, kas tajā ir, jo Viņš ir debesu un zemes Kungs, nemājo ar rokām celtos tempļos.
25 Un tas netiek pielūgts ar cilvēku rokām, it kā viņam kaut kas būtu vajadzīgs, jo viņš dod visiem dzīvību un elpu, un visu.
26 Un ir radījis no vienām asinīm visas cilvēku tautas, lai tās dzīvotu uz visas zemes virsas, un ir noteicis iepriekš noteiktos laikus un viņu dzīvesvietas robežas;
27 Lai tie meklētu To Kungu, ja varbūt varētu Viņu sajust un atrast, kaut arī Viņš nav tālu no mums visiem.
28 Jo Viņā mēs dzīvojam, kustamies un esam; kā daži no jūsu dzejniekiem ir teikuši: jo arī mēs esam viņa pēcnācēji.
29 Tā kā mēs esam Dieva pēcnācēji, mums nevajadzētu domāt, ka Dievība ir līdzīga zeltam vai sudrabam, vai akmenim, kas izkalts ar mākslas un cilvēka izdomājumiem.
30 Un šīs neziņas laikiem Dievs piemiedza aci; bet tagad pavēl visiem cilvēkiem visur nožēlot grēkus:
31 Jo Viņš ir nolicis dienu, kurā Viņš tiesās pasauli taisnīgi caur cilvēku, ko Viņš ir nolicis. par ko Viņš ir devis pārliecību visiem cilvēkiem, uzmodinādams viņu no miroņiem.
32 Kad viņi dzirdēja par mirušo augšāmcelšanos, daži ņirgājās, bet citi sacīja: "Mēs vēl dzirdēsim tevi par šo lietu."
33 Tad Pāvils aizgāja no viņu vidus.
34 Bet daži vīri pieķērās Viņam un ticēja, starp tiem bija Dionīsijs Areopagīts un sieviete, vārdā Damarisa, un citi ar viņiem.

18. NODAĻA

1 Pēc tam Pāvils aizgāja no Atēnām un nonāca Korintā;
2 Un atrada kādu ebreju vārdā Akvila, dzimis Pontā, nesen nācis no Itālijas, kopā ar savu sievu Priskilu; (jo Klaudijs bija pavēlējis visiem ebrejiem doties prom no Romas:) un nāca pie viņiem.
3 Un, tā kā viņam bija tāds pats amats, viņš palika pie viņiem un strādāja, jo pēc savas nodarbošanās viņi bija telšu taisītāji.
4 Un viņš runāja sinagogā katru sabatu un pārliecināja jūdus un grieķus.
5 Kad Sīls un Timotejs atnāca no Maķedonijas, Pāvils bija garā nospiests un liecināja jūdiem, ka Jēzus ir Kristus.
6 Un, kad tie pretojās un zaimoja, viņš kratīja savas drēbes un sacīja tiem: Jūsu asinis lai ir uz jūsu pašu galvām! Es esmu tīrs: no šī brīža es iešu pie pagāniem.
7 Un viņš aizgāja no turienes un iegāja kāda vīra namā, vārdā Justs, kas pielūdza Dievu un kura nams cieši savienojās ar sinagogu.
8 Un Krisps, sinagogas priekšnieks, ticēja Tam Kungam ar visu savu namu; un daudzi korintieši, to dzirdēdami, ticēja un tika kristīti.
9 Tad Tas Kungs runāja Pāvilam naktī ar parādību: Nebīsties, bet runā un neklusē!

10 Jo es esmu ar tevi, un neviens tevi neuzsāks, lai tevi sāpinātu, jo man ir daudz ļaužu šajā pilsētā.
11 Un viņš tur pavadīja gadu un sešus mēnešus, mācīdams starp viņiem Dieva vārdu.
12Kad Galilijs bija Ahajas vietnieks, jūdi vienprātīgi sacēlās pret Pāvilu un atveda viņu pie tiesas krēsla,
13 Sacīdams: Šis pārliecina cilvēkus pielūgt Dievu pretrunā ar likumu.
14 Un, kad Pāvils jau grasījās atvērt muti, Galilijs sacīja ebrejiem: Ja tas būtu saistīts ar nepareizu vai ļaunu netiklību, jūs, jūdi, tad es jums paciestu.
15 Bet, ja runa ir par vārdiem un vārdiem, un par jūsu likumu, tad raugies uz to; jo es nebūšu tiesnesis šādos jautājumos.
16 Un viņš tos padzina no soģa krēsla.
17 Tad visi grieķi paņēma Sostenu, sinagogas priekšnieku, un sita viņu soģa krēsla priekšā. Un Gallio ne par ko no šīm lietām nerūpējās.
18 Un pēc tam Pāvils tur palika vēl labu laiciņu un pēc tam atkāpās no brāļiem un devās no turienes uz Sīriju un kopā ar viņu Priskilla un Akvila; viņš apcirpa galvu Kenhrejā, jo viņam bija zvērests.
19 Un viņš nonāca Efezā un atstāja tos tur, bet pats iegāja sinagogā un runāja ar jūdiem.
20 Kad tie vēlējās, lai viņš paliktu pie viņiem ilgāku laiku, viņš nepiekrita;
21 Bet atvadījās no viņiem, sacīdams: Man noteikti jātur šie svētki, kas ir Jeruzalemē, bet es atgriezīšos pie jums, ja Dievs to gribēs. Un viņš izbrauca no Efezas.
22 Un, kad viņš bija nolaidies Cēzarejā, uzkāpis un sveicis draudzi, viņš devās lejā uz Antiohiju.
23 Un, kādu laiku tur pavadījis, viņš aizgāja un apgāja visu Galatijas un Frīģijas zemi, stiprinādams visus mācekļus.
24 Un kāds jūds, vārdā Apolls, dzimis Aleksandrijā, daiļrunīgs un varens rakstu vīrs, ieradās Efezā.
25 Šis vīrs bija mācīts Tā Kunga ceļā; un būdams dedzīgs garā, viņš runāja un cītīgi mācīja Tā Kunga lietas, zinādams tikai Jāņa kristību.
26 Un viņš sāka drosmīgi runāt sinagogā. Akvila un Priskilla, to dzirdējuši, ņēma viņu pie sevis un precīzāk izskaidroja viņam Dieva ceļu.
27 Un, kad viņš gribēja doties uz Ahaju, brāļi rakstīja, mudinādami mācekļus Viņu uzņemt.
28 Jo viņš spēcīgi pārliecināja jūdus un to publiski, ar Rakstiem parādīdams, ka Jēzus ir Kristus.

19. NODAĻA

1 Un notika, kad Apolls bija Korintā, Pāvils, izbraucis cauri augšējiem krastiem, nonāca Efezā un atrada dažus mācekļus,
2 Viņš tiem sacīja: Vai jūs esat saņēmuši Svēto Garu, kopš ticējāt? Un tie viņam sacīja: Mēs neesam dzirdējuši, vai ir kāds Svētais Gars.
3 Un Viņš tiem sacīja: Ar ko tad jūs esat kristīti? Un tie sacīja: Līdz Jāņa kristībām.
4 Tad Pāvils sacīja: Jānis patiesi kristīja ar grēku nožēlas kristību, sacīdams ļaudīm, lai tie tic Tam, kas nāks pēc Viņa, tas ir, Kristum Jēzum.
5 Kad viņi to dzirdēja, viņi tika kristīti Kunga Jēzus vārdā.
6 Un kad Pāvils bija uzlicis tiem savas rokas, Svētais Gars nāca pār viņiem; un viņi runāja mēlēs un pravietoja.
7 Un visiem vīriešiem bija apmēram divpadsmit.
8 Un viņš iegāja sinagogā un drosmīgi runāja trīs mēnešus, strīdēdamies un pārliecinādams lietas par Dieva valstību.
9 Bet, kad nirēji bija nocietinājušies un neticēja, bet runāja par šo ceļu ļaužu priekšā, viņš aizgāja no tiem un nošķīra mācekļus, ik dienas strīdēdamies viena Tirana skolā.
10 Un tas turpinājās divus gadus; tā ka visi, kas dzīvoja Āzijā, dzirdēja Kunga Jēzus vārdu, gan jūdi, gan grieķi.
11 Un Dievs ar Pāvila rokām darīja īpašus brīnumus:
12 Tā ka no viņa miesas pie slimajiem tika atnesti kabatlakatiņi vai priekšauti, un slimības no tiem aizgāja, un ļaunie gari no tiem izgāja.
13 Tad daži no klaiņojošiem jūdiem, eksorcisti, ķērās pie tiem, lai piesauktu Kunga Jēzus vārdu pār tiem, kam bija ļaunie gari, sacīdami: Mēs jūs zvērinām pie Jēzus, ko Pāvils sludina.
14 Un bija septiņi dēli vienam Skevam, jūdam un priesteru priekšniekam, kas to darīja.
15 Un ļaunais gars atbildēja un sacīja: Jēzu es pazīstu, un Pāvilu es pazīstu. bet kas tu esi?
16 Un vīrs, kurā bija ļaunais gars, uzlēca viņiem virsū un uzvarēja tos un uzvarēja tos, tā ka viņi kaili un ievainoti bēga no šī nama.
17 Un to zināja visi jūdi un grieķi, kas arī dzīvoja Efezā; un bailes pārņēma viņus visus, un Kunga Jēzus vārds tika paaugstināts.
18 Un daudzi ticīgie nāca un atzinās un sludināja savus darbus.
19 Un daudzi no tiem, kas izmantoja ziņkārīgos mākslas darbus, sanesa kopā savas grāmatas un sadedzināja tās visu cilvēku priekšā; un tie saskaitīja to cenu un atrada piecdesmit tūkstošus sudraba gabalu.
20 Tik spēcīgi auga Dieva vārds un guva virsroku.
21 Pēc tam, kad tas bija beidzies, Pāvils garā nodomāja, kad viņš bija izgājis cauri Maķedonijai un Ahajai, doties uz Jeruzalemi, sacīdams: Pēc tam, kad būšu tur, man jāredz arī Roma.
22 Un viņš sūtīja uz Maķedoniju divus no tiem, kas viņam kalpoja, Timoteju un Erastu; bet viņš pats uz sezonu palika Āzijā.
23 Un tajā pašā laikā par šo ceļu izcēlās neliela satraukums.
24 Jo kāds vīrs, vārdā Dēmetrijs, sudrabkalis, kas taisīja Diānai sudraba svētnīcas, nenesa amatniekiem ne mazāko labumu;
25 Viņš tos sasauca kopā ar tādiem pašiem strādniekiem un sacīja: Kungi, jūs zināt, ka ar šo amatu mēs iegūstam savu bagātību.
26 Turklāt jūs redzat un dzirdat, ka šis Pāvils ne vien Efezā, bet gandrīz visā Āzijā ir pārliecinājis un noraidījis daudz ļaužu, sacīdams, ka tie nav dievi, kas ir rokām radīti.
27 Lai ne tikai šis mūsu amats varētu tikt iznīcināts; bet arī to, ka jānicina lielās dievietes Diānas templis un jāiznīcina viņas varenība, kuru pielūdz visa Āzija un pasaule.
28 Kad tie dzirdēja šos vārdus, tie bija dusmu pilni un kliedza, sacīdami: Liela ir Diāna no Efeziešiem.
29 Un visa pilsēta bija apjukuma pilna; un, satvēruši Gaju un Aristarhu, Maķedonijas vīrus, Pāvila ceļabiedrus, viņi vienprātīgi metās uz teātri.
30 Kad Pāvils gribēja ieiet ļaužu pulkā, mācekļi viņu neļāva.
31 Un daži no Āzijas priekšniekiem, kas bija viņa draugi, sūtīja pie viņa, vēlēdamies, lai viņš neietu teātrī.

32 Tāpēc daži sauca vienu, bet citi citu, jo draudze bija apjukusi; un lielākā daļa nezināja, kāpēc viņi ir sapulcējušies.
33 Un viņi izvilka Aleksandru no ļaužu pulka, jūdiem viņu izvirzot. Un Aleksandrs pamāja ar roku un būtu vērsies pret ļaudīm.
34 Bet, kad viņi uzzināja, ka viņš ir jūds, visi vienā balsī apmēram divas stundas kliedza: Diāna no Efeziešiem ir liela.
35 Un, kad pilsētas ierēdnis bija nomierinājis ļaudis, viņš sacīja: Efezas vīri, kāds ir cilvēks, kas nezina, ka efeziešu pilsēta pielūdz lielo dievieti Diānu un tēlu, kas nokrita no Jupitera. ?
36 Tā kā tam nevar iebilst, jums vajadzētu būt klusiem un nedarīt neko pārsteidzīgi.
37 Jo jūs esat atveduši šurp šos vīrus, kas nav ne baznīcu aplaupītāji, ne arī jūsu dievietes zaimotāji.
38 Tāpēc, ja Dēmetrijam un amatniekiem, kas ir ar viņu, ir kaut kas pret kādu cilvēku, bauslība ir atklāta, un ir vietnieki: lai viņi viens otru apmāna!
39 Bet, ja jūs kaut ko jautājat par citiem jautājumiem, tas tiks noteikts likumīgā sapulcē.
40 Jo mums draud briesmas tikt apšaubītam šīs dienas sacelšanās dēļ, jo mums nav iemesla sniegt pārskatu par šo notikumu.
41 Un, to sacījis, viņš sapulci atlaida.

20. NODAĻA

1 Un pēc tam, kad kņada bija beigusies, Pāvils pasauca pie sevis mācekļus, apskāva tos un devās uz Maķedoniju.
2 Un, kad viņš bija pārgājis šīs vietas un tos daudz pamudināja, viņš nonāca Grieķijā,
3 Un tur palika trīs mēneši. Un, kad jūdi viņu gaidīja, kad viņš grasījās kuģot uz Sīriju, viņš nolēma atgriezties caur Maķedoniju.
4 Un tur viņu pavadīja Āzijā Sopaters no Berejas; un no tesaloniķiešiem Aristarhs un Sekunds; un Gajs no Derbes un Timotejs; un Āzijā Tihiks un Trofims.
5 Tie, kas gāja priekšā, palika pie mums Troadā.
6 Un mēs devāmies prom no Filipiem pēc neraudzētās maizes dienām un piecās dienās nonācām pie viņiem Troadā; kur mēs palikām septiņas dienas.
7 Un nedēļas pirmajā dienā, kad mācekļi sapulcējās, lai lauztu maizi, Pāvils tiem sludināja, būdams gatavs rīt doties ceļā; un turpināja savu runu līdz pusnaktij.
8 Un augšējā kambarī, kur viņi bija sapulcējušies, bija daudz lukturu.
9 Un kāds jauneklis, vārdā Eitihs, sēdēja logā, būdams dziļā miegā. Un, Pāvilam ilgi sludinot, viņš aiz miegā iegrima, nokrita no trešā stāva un tika pacelts miris.
10 Un Pāvils nokāpa lejā un metās viņam virsū un, viņu apskādams, sacīja: Netraucieties! jo viņa dzīvība ir viņā.
11 Kad viņš atkal bija nācis augšā, lauza maizi un ēda, un ilgi runāja, līdz rītausmai, tad viņš aizgāja.
12 Un viņi atveda jaunekli dzīvu, un tie nebija maz mierināti.
13 Un mēs devāmies pirms kuģa un devāmies uz Asosu, ar nodomu uzņemt Pāvilu, jo tā viņš bija nolēmis iet kājās.
14 Un kad viņš satikās ar mums Asosā, mēs viņu uzņēmām un nonācām Mitilenē.
15 Mēs no turienes kuģojām un nākamajā dienā nonācām pretī Hiosai; un nākamajā dienā mēs nonācām Samosā un palikām Trogilijā; un nākamajā dienā mēs nonācām Miletā.
16 Jo Pāvils bija nolēmis kuģot pa Efezu, jo viņš negribēja pavadīt laiku Āzijā, jo viņš steidzās Vasarsvētku dienā, ja tas bija iespējams, būt Jeruzalemē.
17 Un no Milētas viņš sūtīja uz Efezu un aicināja draudzes vecākos.
18 Un kad tie piegāja pie viņa, viņš tiem sacīja: Jūs zināt, kopš pirmās dienas, kad es ierados Āzijā, kā es esmu bijis ar jums visos gadalaikos.
19 Kalpoju Tam Kungam ar visu prāta pazemību un daudzām asarām un kārdinājumiem, kas mani piemeklēja jūdu gaidīšanas dēļ.
20 Un kā es neatturēju neko, kas jums būtu derīgs, bet esmu jums parādījis un mācījis publiski un no mājas uz māju,
21 Apliecinot gan jūdiem, gan grieķiem par grēku nožēlu pie Dieva un ticību mūsu Kungam Jēzum Kristum.
22 Un tagad, lūk, es eju garā saistīts uz Jeruzalemi, nezinādams, kas ar mani tur notiks.
23 Izņemot to, ka Svētais Gars liecina katrā pilsētā, sacīdams, ka mani pavada važas un ciešanas.
24 Bet nekas no tā mani neaizkustina, un es neuzskatu savu dzīvību par dārgu sev, lai es ar prieku pabeigtu savu gaitu un kalpošanu, ko esmu saņēmis no Kunga Jēzus, lai liecinātu par Dieva žēlastības evaņģēliju. .
25 Un tagad, lūk, es zinu, ka jūs visi, starp kuriem es esmu gājis, sludinādams Dieva valstību, vairs neredzēsiet manu vaigu.
26 Tāpēc es lieku jums apliecināt šo dienu, ka es esmu tīrs no visu cilvēku asinīm.
27 Jo es neesmu vairījies sludināt jums visu Dieva padomu.
28 Tāpēc esiet uzmanīgs paši sev un visam ganāmpulkam, kam Svētais Gars jūs iecēlis par pārraugiem, lai ganītu Dieva draudzi, ko Viņš ar savām asinīm ir iegādājies.
29 Jo es to zinu, ka pēc manas aiziešanas jūsu vidū ienāks ļauni vilki, kas nesaudzēs ganāmpulku.
30 Arī no jums pašiem celsies cilvēki, kas runā aplami, lai aizvilktu mācekļus sev līdzi.
31 Tāpēc esiet nomodā un atcerieties, ka trīs gadus es nepārstāju brīdināt katru dienu un nakti ar asarām.
32 Un tagad, brāļi, es jūs nododu Dievam un Viņa žēlastības vārdam, kas var jūs celt un dot jums mantojumu starp visiem svētajiem.
33 Es nevienam neesmu iekārojis ne sudrabu, ne zeltu, ne apģērbu.
34 Jā, jūs paši zināt, ka šīs rokas ir kalpojušas manām vajadzībām un tiem, kas bija ar mani.
35 Es jums visu esmu parādījis, ka, tā strādājot, ir jāatbalsta vājie un jāatceras Kunga Jēzus vārdi, ko Viņš teica: svētīgāk ir dot nekā ņemt.
36 Un, to sacījis, viņš nometās ceļos un lūdza kopā ar viņiem visiem.
37 Un viņi visi ļoti raudāja, krita Pāvilam uz kakla un skūpstīja viņu,
38 Visvairāk noskumusi par vārdiem, ko viņš runāja, lai tie vairs neredzētu Viņa vaigu. Un tie viņu pavadīja līdz laivai.

21. NODAĻA

1 Un notika, kad mēs bijām no viņiem atņemti un palaisti, mēs taisnā ceļā devāmies uz Kūsu un nākamajā dienā uz Rodu, un no turienes uz Pataru.
2 Un mēs atradām kuģi, kas kuģoja uz Feniķiju, un mēs kāpām uz klāja un devāmies ceļā.
3 Kad mēs atradām Kipru, mēs atstājām to kreisajā pusē un devāmies uz Sīriju un piekāpām Tirā, jo tur kuģim bija jāizkrauj sava nasta.
4 Un, atraduši mācekļus, mēs tur palikām septiņas dienas. Viņš ar Garu sacīja Pāvilam, lai viņš neiet uz Jeruzālemi.
5 Kad bijām pabeiguši šīs dienas, mēs devāmies ceļā un devāmies ceļā; un viņi visi veda mūs ceļā, ar sievām un bērniem, līdz mēs bijām ārā no pilsētas. Un mēs nometāmies ceļos krastā un lūdzām Dievu.
6 Un, kad mēs viens no otra atkāpāmies, mēs devāmies uz kuģa; un viņi atkal atgriezās mājās.
7 Kad mēs bijām pabeiguši savu ceļu no Tiras, mēs nonācām Ptolemaisā, sveicinājām brāļus un kādu dienu palikām pie viņiem.
8 Un nākamajā dienā mēs, Pāvila biedri, devāmies ceļā un nonācām Cēzarejā. Un mēs iegājām evaņģēlista Filipa namā, kas bija viens no septiņiem. un palikt pie viņa.
9 Un tam pašam vīram bija četras meitas, jaunavas, kas pravietoja.
10 Kad mēs tur uzturējāmies daudzas dienas, no Jūdejas atnāca kāds pravietis, vārdā Agabs.
11 Un, atnācis pie mums, viņš paņēma Pāvila jostu, sasēja savas rokas un kājas un sacīja: tā saka Svētais Gars: tā jūdi Jeruzālemē saistīs vīru, kam pieder šī josta, un nodos viņu pagānu rokas.
12 Kad mēs to dzirdējām, mēs un tie no tās vietas lūdzām viņu neiet uz Jeruzalemi.
13 Tad Pāvils atbildēja: Ko jūs domājat raudāt un salauzt manu sirdi? jo es esmu gatavs ne tikai būt saistīts, bet arī mirt Jeruzalemē Kunga Jēzus vārda dēļ.
14 Un kad viņš nebija pārliecināts, mēs beidzām teikt: lai notiek Tā Kunga prāts!
15 Un pēc šīm dienām mēs paņēmām savus ratus un devāmies uz Jeruzalemi.
16 Ar mums gāja arī daži no Cēzarejas mācekļiem un atveda līdzi vienu Mnasonu no Kipras, vecu mācekli, pie kura mums bija jānakšņo.
17 Kad bijām nokļuvuši Jeruzālemē, brāļi mūs uzņēma ar prieku.
18 Un nākamajā dienā Pāvils iegāja ar mums pie Jēkaba; un visi vecākie bija klāt.
19 Un, tos sveicinājis, viņš īpaši stāstīja, ko Dievs ar savu kalpošanu bija darījis starp pagāniem.
20 To dzirdējuši, viņi pagodināja To Kungu un sacīja Viņam: Tu redzi, brāli, cik daudz tūkstošu jūdu ir ticīgo. un viņi visi dedzīgi pilda likumu:
21 Un viņi ir informēti par tevi, ka tu māci visus jūdus, kas ir starp pagāniem, atstāt Mozu, sakot, ka viņiem nevajadzētu apgraizīt savus bērnus un nestaigāt pēc paražām.
22 Kas tad tas ir? ļaužu pulkam ir jāsanāk kopā, jo viņi dzirdēs, ka tu esi atnācis.
23 Tāpēc dari to, ko mēs tev sakām: mums ir četri vīri, kuriem ir zvērests;
24 Ņemiet un šķīstieties kopā ar viņiem un apsūdziet viņus, lai viņi noskūtu galvas. bet arī tu staigā kārtīgi un ievēro likumu.
25 Runājot par pagāniem, kas tic, mēs esam rakstījuši un secinājuši, ka viņi neko tādu neievēro, izņemot to, ka viņi atturas no elkiem upuriem, no asinīm, no žņaugšanas un netiklības.
26 Tad Pāvils ņēma vīrus un nākamajā dienā, šķīstīdamies, iegāja svētnīcā, lai norādītu, ka šķīstīšanas dienas ir pabeigtas, līdz par katru no viņiem tiks upurēts upuris.
27 Kad septiņas dienas bija gandrīz beigušās, Āzijas jūdi, ieraudzījuši Viņu svētnīcā, satricināja visu tautu un uzlika viņam rokas,
28 Sakdami, Israēla vīri, palīdziet! Šis ir tas vīrs, kas visus visur māca pret tautu un bauslību, un šo vietu. Un vēl ieveda templī arī grieķus un apgānīja šo svēto vietu.
29 (Jo viņi jau iepriekš bija redzējuši kopā ar viņu pilsētā Trofimu efezieti, ko viņi domāja, ka Pāvils bija ievedis templī.)
30 Un visa pilsēta satricinājās, un ļaudis saskrēja, un tie satvēra Pāvilu un izvilka viņu no svētnīcas, un tūdaļ durvis tika aizvērtas.
31 Un, kad viņi grasījās viņu nogalināt, pulka priekšniekam pienāca ziņa, ka visa Jeruzālemē valda nemiers.
32 Tie tūdaļ paņēma kareivjus un virsniekus un skrēja pie tiem; un, ieraudzījuši virsnieku un kareivjus, tie atstāja Pāvilu sist.
33 Tad priekšnieks pienāca klāt, satvēra viņu un pavēlēja sasiet ar divām ķēdēm; un prasīja, kas viņš ir un ko darījis.
34 Un daži ļaužu pulkā sauca vienu, citi ko citu, un, nevarēdams zināt, kāds ir satraukums, viņš pavēlēja viņu ievest pilī.
35 Un, kad viņš uzkāpa uz kāpnēm, tas notika, ka viņš bija kareivju nesējs par tautas vardarbību.
36 Jo daudz ļaužu sekoja un sauca: Prom viņu!
37 Kad Pāvils bija jāieved pilī, viņš sacīja virsniekam: "Vai es drīkstu ar tevi runāt?" Kurš teica: vai tu proti runāt grieķu valodā?
38 Vai tu neesi tas ēģiptietis, kas pirms šīm dienām izraisīja sacelšanos un izvedi tuksnesī četrus tūkstošus slepkavu vīru?
39 Bet Pāvils sacīja: Es esmu jūds no Tarsas, pilsētas Kilikijā, pilsonis no nenozīmīgas pilsētas, un, es lūdzu, atļauj man runāt ar ļaudīm.
40 Un Pāvils, devis viņam atļauju, nostājās uz kāpnēm un pamāja ar roku ļaudīm. Un, kad iestājās liels klusums, viņš runāja uz tiem ebreju valodā, sacīdams:

22. NODAĻA

1 Vīri, brāļi un tēvi, uzklausiet manu aizstāvību, ko es tagad jums sniedzu.
2 (Un, kad tie dzirdēja, ka Viņš ar tiem runāja ebreju valodā, tie vēl vairāk klusēja, un viņš saka:
3 Es patiesi esmu jūdu vīrs, dzimis Tarsā, Kilikijas pilsētā, tomēr uzaudzis šajā pilsētā pie Gamaliēla kājām un mācīts saskaņā ar tēvu likuma pilnīgo kārtību un dedzīgs pret to. Dievs, kā jūs visi esat šodien.
4 Un es vajāju šo ceļu līdz nāvei, saistot un nogādājot cietumos gan vīriešus, gan sievietes.
5 Kā par mani liecina augstais priesteris un viss vecāko mantojums, no kuriem arī es saņēmu vēstules brāļiem un

devos uz Damasku, lai nogādātu tos, kas tur bija saistīti, uz Jeruzālemi, lai saņemtu sodu.
6 Un notika, kad es devos ceļā un ap pusdienlaiku tuvojos Damaskai, pēkšņi no debesīm ap mani spīdēja liela gaisma.
7 Un es nokritu zemē un dzirdēju balsi man sakām: Saul, Saul, kāpēc tu mani vajā?
8 Un es atbildēju: Kas tu esi, Kungs? Un viņš man sacīja: Es esmu Jēzus no Nācaretes, ko tu vajā.
9 Un tie, kas bija ar mani, patiešām redzēja gaismu un izbijās; bet tie nedzirdēja tā balsi, kas ar mani runāja.
10 Un es jautāju: ko man darīt, Kungs? Un Tas Kungs man sacīja: Celies un ej uz Damasku! un tur tev pastāstīs par visu, kas tev nolemts darīt.
11 Un, kad es nevarēju redzēt šīs gaismas godības dēļ, to rokas vadīts, kas bija ar mani, es nonācu Damaskā.
12 Un viens Ananija, dievbijīgs vīrs pēc bauslības, kas labi stāstīja visus jūdus, kas tur dzīvoja,
13 Nāca pie manis, nostājās un sacīja man: Brāli Saul, kļūsti redzīgs! Un tajā pašā stundā es paskatījos uz viņu.
14 Un viņš sacīja: Mūsu tēvu Dievs tevi ir izredzējis, lai tu zinātu Viņa gribu un redzētu Taisnīgo un dzirdētu viņa mutes balsi.
15 Jo tu būsi Viņa liecinieks visiem cilvēkiem par to, ko tu esi redzējis un dzirdējis.
16 Un kāpēc tagad tu kavējies? celies un topies kristīts un nomazgā savus grēkus, piesaucot Tā Kunga vārdu.
17 Un notika, kad es atkal atgriezos Jeruzalemē, kad es lūdzu Dievu templī, es biju transā;
18 Un viņš redzēja viņu man sakām: Steidzieties un ātri izejiet no Jeruzalemes, jo viņi nepieņems tavu liecību par mani.
19 Un es sacīju: Kungs, viņi zina, ka es ieslodzīju un situ katrā sinagogā tos, kas tev ticēja.
20 Un, kad tika izlietas tava mocekļa Stefana asinis, arī es stāvēju blakus un piekritu viņa nāvei, un glabāju drēbes tiem, kas viņu nogalināja.
21 Un viņš man sacīja: Ej, jo Es tevi sūtīšu tālu no šejienes pie pagāniem.
22 Un tie viņu klausīja šim vārdam, un tad pacēla savas balsis un sacīja: Prom tādu cilvēku no zemes, jo viņam neder dzīvot.
23 Un tie kliedza un nometa savas drēbes un svieda putekļus gaisā,
24 Virsnieks pavēlēja viņu ievest pilī un lika viņu pārbaudīt ar šaustīšanu; lai viņš zinātu, kāpēc tie tik ļoti kliedza pret viņu.
25 Kad tie viņu sasēja ar siksnām, Pāvils sacīja virsniekam, kas stāvēja blakus: Vai jums ir tiesības šaustīt cilvēku, kas ir romietis un nenosodīts?
26 Kad virsnieks to dzirdēja, viņš aizgāja un paziņoja priekšniekam, sacīdams: Uzmanies, ko tu dari, jo šis ir romietis.
27 Tad nāca priekšnieks un sacīja viņam: Saki man, vai tu esi romietis? Viņš teica: Jā.
28Un virsnieks atbildēja: "Par lielu naudu es ieguvu šo brīvību." Un Pāvils sacīja: Bet es esmu brīvs dzimis.
29 Tad tie tūdaļ aizgāja no tā, kam vajadzēja viņu pārbaudīt, un arī priekšnieks nobijās, jo uzzināja, ka viņš ir romietis, un tāpēc, ka viņš bija viņu saistījis.
30 Rītdien, tā kā viņš būtu zinājis, kāpēc jūdi viņu apsūdzēja, viņš atraisīja viņu no važām un pavēlēja augstajiem priesteriem un visai viņu padomei ierasties, noveda Pāvilu un nostādīja viņu priekšā.

23. NODAĻA

1 Un Pāvils, nopietni skatīdamies uz sludināšanu, sacīja: Vīri, brāļi, es esmu dzīvojis pēc labākās sirdsapziņas Dieva priekšā līdz šai dienai.
2Un augstais priesteris Ananija pavēlēja tiem, kas stāvēja pie viņa, sist viņam pa muti.
3 Tad Pāvils viņam sacīja: "Dievs sitīs tevi, tu nobalsinātā siena, jo tu sēdi mani tiesāt pēc bauslības un pavēli mani sist pretrunā ar likumu?"
4 Un tie, kas stāvēja, sacīja: vai tu zaimo, Dieva augstais priesteris?
5 Tad Pāvils sacīja: Brāļi, es nezināju, ka viņš bija augstais priesteris, jo ir rakstīts: tev nebūs ļaunu runāt par savas tautas priekšnieku.
6 Bet, kad Pāvils saprata, ka viena daļa ir saduceji, bet otrs – farizeji, viņš sapulcē sauca: "Vīri un brāļi, es esmu farizejs, farizeja dēls; cerībai un mirušo augšāmcelšanās mani sauc. jautājumā.
7 Kad viņš to bija sacījis, izcēlās nesaskaņas starp farizejiem un saducejiem, un ļaudis sašķēlās.
8 Jo saduceji saka, ka nav augšāmcelšanās, nav ne eņģeļa, ne gara, bet farizeji atzīst abus.
9 Un izcēlās liels sauciens, un rakstu mācītāji, kas bija no farizeju puses, cēlās un strīdējās, sacīdami: Mēs šajā cilvēkā neatrodam nekā ļauna. Dievs.
10 Un, kad izcēlās lielas nesaskaņas, galvenais kapteinis, baidīdamies, ka Pāvils tos nesarauj, pavēlēja kareivjiem iet lejā un viņu ar spēku paņemt no sava vidus un ievest pilī.
11 Un nākamajā naktī Tas Kungs stāvēja pie viņa un sacīja: " Esi drošs, Pāvil, jo, kā tu par mani liecināji Jeruzalemē, tā tev jāliecina arī Romā."
12 Un, kad gāja diena, daži no jūdiem sapulcējās un lika sev lāstu, sakot, ka viņi neēdīs un nedzers, kamēr nebūs nogalinājuši Pāvilu.
13 Un to bija vairāk nekā četrdesmit, kas bija veidojuši šo sazvērestību.
14 Un tie nāca pie augstajiem priesteriem un vecākajiem un sacīja: Mēs esam sevi saistījuši ar lielu lāstu, ka mēs neko neēdīsim, kamēr nenogalināsim Pāvilu.
15 Tāpēc tagad jūs kopā ar Padomi paziņojiet galvenajam kapteinim, ka viņš rīt atved viņu pie jums, it kā jūs par viņu jautātu kaut ko pilnīgāku; un mēs, vai arī viņš tuvojas, esam gatavi viņu nogalināt.
16 Un, kad Pāvila māsas dēls dzirdēja par viņu slepkavībām, viņš aizgāja un iegāja pilī un paziņoja Pāvilam.
17 Tad Pāvils pasauca pie sevis vienu no virsniekiem un sacīja: "Atved šo jaunekli pie priekšnieka, jo viņam ir kas viņam sakāms."
18 Tad viņš to paņēma un atveda pie virspavēlnieka un sacīja: ieslodzītais Pāvils aicināja mani pie sevis un lūdza, lai atvedu pie tevis šo jaunekli, kuram ir kas tev sakāms.
19 Tad priekšnieks satvēra viņu aiz rokas, aizgāja viņam līdzās un jautāja: Kas tev man jāsaka?
20 Un viņš sacīja: "Ebreji ir vienojušies par tevi vēlēties, lai tu rīt Pāvilu novestu pie padomes, it kā viņi kaut ko precīzāk par viņu jautātu."

21 Bet nepadodies tiem, jo no tiem vairāk nekā četrdesmit vīru gaida, kas ir apņēmušies ar zvērestu, ka viņi neēdīs un nedzers, kamēr nebūs viņu nogalinājuši. meklēju no tevis solījumu.
22 Tad priekšnieks atlaida jaunekli un pavēlēja viņam: Skaties, tu nevienam nesaki, ka tu man to esi parādījis.
23 Un viņš piesauca divus virsniekus, sacīdams: Sagatavojiet divus simtus karavīru doties uz Cēzareju, sešdesmit jātniekus un divsimt šķēpniekus trešajā nakts stundā.
24 Un sagādājiet tiem zvērus, lai tie varētu iesēdināt Pāvilu un nogādāt viņu drošībā pie pārvaldnieka Fēliksa.
25 Un viņš rakstīja vēstuli šādā veidā:
26 Klaudijs Lizijs sūta sveicienu izcilajam pārvaldniekam Fēliksam.
27 Šo cilvēku paņēma jūdi, un to vajadzēja nogalināt. Tad es atnācu ar karaspēku un izglābu viņu, sapratis, ka viņš ir romietis.
28 Un, kad es gribēju zināt iemeslu, kāpēc viņi viņu apsūdzēja, es viņu izvedu viņu padomē.
29 Es uztvēru, ka viņu apsūdz viņu bauslības jautājumos, bet viņam nekas nav apsūdzēts, kas būtu nāves vai važas.
30 Un, kad man stāstīja, ka jūdi sargāja šo cilvēku, es tūdaļ sūtīju pie tevis un pavēlēju arī viņa apsūdzētājiem pateikt tavā priekšā, kas viņiem ir pret viņu. Ardievas.
31 Tad kareivji, kā viņiem bija pavēlēts, satvēra Pāvilu un atveda viņu naktī uz Antipatrisu.
32Rītdien viņi atstāja jātniekus, lai iet viņam līdzi, un atgriezās pilī.
33 Kad viņi ieradās Cēzarejā un nodeva vēstuli zemes pārvaldniekam, sludināja viņam arī Pāvilu.
34 Un, kad gubernators bija izlasījis vēstuli, viņš jautāja, kurā provincē viņš ir. Un kad viņš saprata, ka viņš ir no Kilikijas;
35 Es tevi uzklausīšu, viņš sacīja, kad nāks arī tavi apsūdzētāji. Un viņš pavēlēja viņu turēt Hēroda tiesas zālē.

24. NODAĻA

1 Un pēc piecām dienām augstais priesteris Ananija nonāca kopā ar vecākajiem un kādu oratoru, vārdā Tertuls, kas paziņoja pārvaldniekam pret Pāvilu.
2 Kad viņš tika izsaukts, Tertulls sāka viņu apsūdzēt, sacīdams: redzot, ka pie tevis mēs baudām lielu klusumu un ka tava gādība šai tautai dara ļoti cienīgus darbus,
3 Mēs to pieņemam vienmēr un visur, cildenais Fēlikss, ar visu pateicību.
4 Tomēr, lai es tev vairs nebūtu nogurdinošs, es lūdzu tevi, lai tu uzklausi mūs dažus vārdus no Tavas žēlastības.
5 Jo mēs esam atraduši šo vīru par mēri slimu cilvēku un nemieru ierosinātāju starp visiem jūdiem visā pasaulē un nācariešu sektas vadītāju.
6 Kurš arī grasījās apgānīt svētnīcu, kuru mēs saņēmām un gribējām tiesāt pēc mūsu likuma.
7Bet virsnieks Lizija nāca pār mums un ar lielu vardarbību izņēma viņu no mūsu rokām,
8 Pavēlēdams saviem apsūdzētājiem nākt pie tevis, pārbaudot, par ko tu vari uzzināt visas šīs lietas, par kurām mēs viņu apsūdzam.
9 Un arī jūdi piekrita, sacīdami, ka tas tā ir.
10 Tad Pāvils, pēc tam, kad pārvaldnieks bija pamudinājis viņu runāt, atbildēja: "Tā kā es zinu, ka tu daudzus gadus esi bijis šīs tautas tiesnesis, tad es atbildu pats par sevi.
11 Jo lai tu saprastu, ka vēl ir tikai divpadsmit dienas, kopš es devos uz Jeruzālemi pielūgt.
12 Un viņi neatrada mani nedz svētnīcā strīdam ar kādu cilvēku, nedz cildinošu ļaudis, nedz sinagogās, nedz pilsētā.
13 Viņi arī nevar pierādīt to, par ko viņi tagad mani apsūdz.
14 Bet to es tev apliecinu, ka pēc tā ceļa, ko viņi sauc par ķecerību, es pielūdzu savu tēvu Dievu, ticot visam, kas rakstīts bauslībā un praviešos.
15 Un ir cerība uz Dievu, ko viņi paši arī pieļauj, ka būs mirušo augšāmcelšanās, gan taisno, gan netaisno.
16 Un ar to es nodarbojos, lai sirdsapziņa vienmēr būtu bez apvainojuma pret Dievu un cilvēkiem.
17 Pēc daudziem gadiem es atnācu nest savai tautai žēlastības dāvanas un ziedojumus.
18Tāpēc daži jūdi no Āzijas atrada mani šķīstītu templī, ne no daudzuma, ne no nemieriem.
19 Kam vajadzēja šeit būt tavā priekšā un iebilst, ja viņiem būtu kaut kas pret mani.
20 Vai arī tie lai saka: ja viņi ir atraduši manī kaut ko ļaunu darām, kamēr es stāvu tiesas priekšā,
21 Ja vien šīs vienas balss dēļ es kliedzu, stāvēdams viņu vidū: Kas attiecas uz mirušo augšāmcelšanos, šodien jūs mani apšaubāt.
22 Kad Fēlikss to dzirdēja, zinādams šo ceļu, viņš to atlika un sacīja: "Kad virsnieks Lisijs nāks lejā, es uzzināšu visu par jūsu lietu."
23 Un viņš pavēlēja virsniekam paturēt Pāvilu un ļaut viņam brīvību un nevienam no saviem paziņām neliegt viņam kalpot vai nākt pie viņa.
24 Un pēc dažām dienām, kad Fēlikss ieradās ar savu sievu Drusillu, kas bija jūdiete, viņš sūtīja pēc Pāvila un uzklausīja viņu par ticību Kristum.
25 Un, domādams par taisnību, atturību un gaidāmo tiesu, Fēlikss drebēja un atbildēja: "Šoreiz ej! kad man būs ērta sezona, es tevi piezvanīšu.
26 Viņš arī cerēja, ka Pāvils viņam būs iedevis naudu, lai viņš varētu viņu atraisīt. Tāpēc viņš biežāk sūtīja pēc viņa un runāja ar viņu.
27 Bet pēc diviem gadiem Porcijs Fēsts ienāca Fēliksa istabā, un Fēlikss, gribēdams jūdiem izrādīt prieku, atstāja Pāvilu ieslodzītu.

25. NODAĻA

1 Kad Fēsts ieradās apgabalā, pēc trim dienām viņš no Cēzarejas uzkāpa Jeruzālemē.
2Tad augstais priesteris un jūdu priekšnieks paziņoja viņam pret Pāvilu un lūdza viņu:
3 Un vēlējās viņam žēlastību, lai viņš sūtītu viņu uz Jeruzalemi, gaidot ceļu, lai viņu nogalinātu.
4 Bet Fēsts atbildēja, ka Pāvils jāpatur Cēzarejā un lai viņš pats drīzumā dosies uz turieni.
5 Tad lai tie, kas no jums var, iet kopā ar mani un apsūdz šo cilvēku, ja viņā ir kāds ļaunums.
6 Un viņš, uzkavējies pie tiem vairāk nekā desmit dienas, devās uz Cēzareju; un nākamajā dienā sēdēdams soģa krēslā, pavēlēja Pāvilu atvest.

7 Kad viņš ieradās, jūdi, kas nāca no Jeruzalemes, stāvēja visapkārt un izteica daudz un smagu sūdzību pret Pāvilu, ko viņi nevarēja pierādīt.
8Kamēr viņš pats par sevi atbildēja: Ne pret jūdu bauslību, ne pret templi, ne pret ķeizaru es vispār neko neesmu pārkāpis.
9 Bet Fēsts, gribēdams jūdiem izpatikt, atbildēja Pāvilam un sacīja: Vai tu gribi iet uz Jeruzalemi, lai par to tiktu tiesāts manā priekšā?
10 Tad Pāvils sacīja: "Es stāvu pie ķeizara soģa krēsla, kur man jātiek tiesātam. Es jūdiem neesmu darījis ļaunu, kā tu labi zini."
11 Jo, ja es esmu ļaundaris vai esmu izdarījis ko nāves cienīgu, es nevēlos mirt. Es vēršos pie Cēzara.
12 Tad Fēsts, apspriedies ar Padomi, atbildēja: Vai tu esi vērsies pie ķeizara? pie ķeizara tev jāiet.
13 Un pēc dažām dienām ķēniņš Agripa un Bernīke ieradās Cēzarejā, lai sveiktu Fēstu.
14 Kad viņi tur bija pavadījuši daudzas dienas, Fēsts paziņoja ķēniņam Pāvila lietu, sacīdams: Fēlikss ir atstājis važās kādu cilvēku.
15 Par kuru, kad es biju Jeruzalemē, man paziņoja augstie priesteri un jūdu vecākie, gribēdami viņu tiesāt.
16 Es viņam atbildēju: romieši nepieklājas nevienu cilvēku nodot nāvē, pirms tam, kas tiek apsūdzēts, apsūdzētāji ir vaigu vaigā un viņam ir tiesības pašam atbildēt par noziegumu, kas viņam uzlikts.
17 Tāpēc, kad viņi ieradās šeit, es rīt bez kavēšanās sēdos uz soģa krēsla un pavēlēju izvest cilvēku.
18 Pret kuru, kad apsūdzētāji piecēlās, viņi necēla nekādu apsūdzību par tādām lietām, kā es domāju:
19 Bet viņiem bija daži jautājumi pret viņu par viņu pašu māņticību un par vienu mirušo Jēzu, kuru Pāvils apliecināja, ka viņš ir dzīvs.
20 Un, tā kā es šaubījos par šādiem jautājumiem, es viņam jautāju, vai viņš dosies uz Jeruzalemi, un tur par šiem jautājumiem tiks lemts.
21 Bet, kad Pāvils lūdza viņu paturēt Augusta uzklausīšanai, es pavēlēju viņu paturēt, līdz es viņu sūtīšu pie ķeizara.
22. Tad Agripa sacīja Fēstam: "Es arī gribu dzirdēt šo cilvēku." Viņš sacīja, ka rīt tu viņu dzirdēsi.
23 Un rītdien, kad ieradās Agripa un Bernīke ar lielu greznību un kopā ar pilsētas priekšniekiem un galvenajiem vīriem iegāja uzklausīšanas vietā, pēc Fēsta pavēles Pāvils tika izvests.
24 Un Fēsts sacīja: ķēniņ Agripa un visi vīri, kas šeit ir kopā ar mums, jūs redzat šo cilvēku, par kuru visi jūdu pulki ir runājuši ar mani gan Jeruzalemē, gan arī šeit, saucot, ka viņam nevajadzētu dzīvot ilgāk.
25 Bet, kad es atklāju, ka viņš nav izdarījis neko nāves cienīgu un ka viņš pats ir vērsies pie Augusta, es nolēmu viņu nosūtīt.
26 Par kuriem man nav ko rakstīt savam kungam. Tāpēc es viņu izvedu tavā priekšā un īpaši tavā priekšā, ak, ķēniņ Agripa, lai pēc pārbaudes man būtu, ko rakstīt.
27 Jo man šķiet nesaprātīgi sūtīt ieslodzīto un neminēt pret viņu vērstos noziegumus.

26. NODAĻA

1 Tad Agripa sacīja Pāvilam: "Tev ir atļauts runāt par sevi." Tad Pāvils izstiepa roku un atbildēja sev:
2 Es domāju, ka esmu laimīgs, ķēniņ Agripa, jo es šodien atbildēšu par sevi tavā priekšā, pieskaroties visam, par ko jūdi mani apsūdz.
3 Jo īpaši tāpēc, ka es zinu, ka esi zinātājs visās jūdu paražās un jautājumos, tāpēc es lūdzu tevi pacietīgi uzklausīt.
4 Mans dzīvesveids kopš manas jaunības, kas bija pirmais manas tautas vidū Jeruzalemē, pazīst visus jūdus;
5 Tie mani jau no paša sākuma zināja, ja viņi liecinātu, ka pēc mūsu reliģijas šaurākās sektas es dzīvoju kā farizejs.
6 Un tagad es stāvu un tieku tiesāts par cerību uz solījumu, ko Dievs devis mūsu tēviem:
7 Uz šo solījumu cer nākt mūsu divpadsmit ciltis, kas dienu un nakti kalpo Dievam. Kuras cerības dēļ, ķēniņ Agripa, mani apsūdz ebreji.
8 Kāpēc jums šķiet kaut kas neticams, ka Dievs uzmodina mirušos?
9 Es patiesi domāju pie sevis, ka man būtu jādara daudz kas pretrunā Jēzus no Nācaretes vārdam.
10 Ko es darīju arī Jeruzalemē, un daudzus svētos es ieslodzīju cietumā, saņemot pilnvaras no augstajiem priesteriem. un kad viņi tika nogalināti, es savu balsi nodevu pret viņiem.
11 Un es viņus bieži sodīju katrā sinagogā un piespiedu viņus zaimot; un, būdams ļoti traks pret viņiem, es viņus vajāju līdz svešām pilsētām.
12 Kad es devos uz Damasku ar augsto priesteru pilnvarām un pavēli,
13 Pusdienā, ķēniņ, es redzēju gaismu no debesīm, virs saules spožuma, spīdam ap mani un tiem, kas ceļoja ar mani.
14 Un, kad mēs visi bijām nokrituši zemē, es dzirdēju balsi, kas uz mani runāja un sakām ebreju valodā: Saul, Saul, kāpēc tu mani vajā? tev ir grūti spert pret durkļiem.
15 Un es jautāju: Kas tu esi, Kungs? Un viņš sacīja: Es esmu Jēzus, ko tu vajā.
16 Bet celies un stājies uz savām kājām, jo es tev esmu parādījies šim nolūkam, lai tevi ieceltu par kalpu un liecinieku gan tam, ko tu esi redzējis, gan tam, ko es tev parādīšu.
17 Atpestīdams tevi no tautas un pagāniem, pie kuriem es tevi tagad sūtu,
18 Atvērt viņu acis un vērst viņus no tumsas uz gaismu un no sātana varas pie Dieva, lai viņi saņemtu grēku piedošanu un mantojumu starp svētajiem ticībā, kas ir manī.
19 Tāpēc, ķēniņ Agripa, es nebiju nepaklausīgs debesu redzējumam.
20 Bet vispirms rādīja tiem Damaskā un Jeruzālemē, un visā Jūdejas krastā, un pēc tam pagāniem, ka viņiem ir jānožēlo grēki un jāgriežas pie Dieva un jādara grēku nožēlai cienīgi darbi.
21 Šo iemeslu dēļ jūdi mani satvēra templī un grasījās mani nogalināt.
22 Tāpēc, saņēmis Dieva palīdzību, es turpinu līdz pat šai dienai, sludinādams gan maziem, gan lieliem, nesaku neko citu kā tikai to, ko pravieši un Mozus bija sacījuši, lai nāks.

23 Lai Kristus ciestu un lai Viņš būtu pirmais, kas augšāmcelsies no miroņiem un parādītu gaismu ļaudīm un pagāniem.
24 Un, kad viņš to runāja pats par sevi, Fēsts skaļā balsī sacīja: Pāvil, tu esi blakus! daudz mācīšanās dara tevi traku.
25 Bet viņš sacīja: Es neesmu traks, augstprātīgais Fēst; bet runā patiesības un skaidrības vārdus.
26 Jo to zina ķēniņš, kura priekšā es arī runāju brīvi, jo es esmu pārliecināts, ka nekas no tā viņam nav apslēpts. jo šī lieta netika darīta stūrī.
27 Ķēniņ Agripa, vai tu tici praviešiem? Es zinu, ka tu tici.
28. Tad Agripa sacīja Pāvilam: "Gandrīz tu mani pārliecini būt par kristieti."
29 Un Pāvils sacīja: "Es gribētu Dievam, lai ne tikai tu, bet arī visi, kas šodien mani dzird, būtu gandrīz un pilnīgi tādi kā es, ja neskaita šīs saites."
30 Un, kad viņš to bija runājis, ķēniņš piecēlās un pārvaldnieks, un Bernīke, un tie, kas sēdēja ar viņiem.
31 Un, kad viņi aizgāja malā, viņi sarunājās savā starpā, sacīdami: Šis vīrs nedara neko, kas būtu nāves vai važu cienīgs.
32. Tad Agripa sacīja Fēstam: "Šo cilvēku varētu atbrīvot, ja viņš nebūtu vērsies pie ķeizara."

27. NODAĻA

1 Kad tika nolemts, ka mums jākuģo uz Itāliju, viņi nodeva Pāvilu un dažus citus ieslodzītos vienam, vārdā Jūlijs, Augusta bandas simtniekam.
2 Un, iekāpuši Adramitijas kuģī, mēs devāmies ūdenī, lai dotos pa Āzijas krastiem; viens Aristarhs, Tesaloniku maķedonietis, kas bija kopā ar mums.
3 Un nākamajā dienā mēs pieskārāmies Sidonai. Un Jūlijs pieklājīgi lūdza Pāvilu un deva viņam brīvību doties pie draugiem, lai atveldzētos.
4 Un, kad bijām no turienes, mēs devāmies zem Kipras, jo bija pretvējš.
5 Kad mēs bijām kuģojuši pāri Kilikijas un Pamfilijas jūrai, mēs nonācām Mīrā, Likijas pilsētā.
6 Un tur virsnieks atrada Aleksandrijas kuģi, kas brauca uz Itāliju; un viņš mūs tajā ielika.
7 Kad mēs bijām lēni kuģojuši daudzas dienas un maz tikām pretim Knidu, vējam mūs necietot, mēs kuģojām zem Krētas, pāri Salmonei;
8 Un, grūti ejot garām, nonāca vietā, ko sauc par skaistām patvērumiem; netālu no tās atradās Lasejas pilsēta.
9 Kad bija pagājis daudz laika un kad burāšana bija bīstama, jo gavēnis jau bija pagājis, Pāvils viņus pamācīja:
10 Un sacīja viņiem: Kungi, es saprotu, ka šis ceļojums būs ar ievainojumiem un lielu postu ne tikai kravai un kuģim, bet arī mūsu dzīvībai.
11 Tomēr virsnieks ticēja kapteinim un kuģa īpašniekam vairāk nekā tam, ko runāja Pāvils.
12 Un tā kā patvērums nebija ērts ziemošanai, lielākā daļa ieteica arī no turienes doties prom, ja viņi kaut kādā veidā varētu nokļūt Fenikā un tur pārziemot; kas ir Krētas osta un atrodas dienvidrietumu un ziemeļrietumu virzienā.
13 Kad pūta lēns dienvidu vējš, domādami, ka viņi ir sasnieguši savu nodomu, zaudējot no turienes, viņi kuģoja tuvu Krētai.
14 Bet neilgi pēc tam pret to sacēlās vētrains vējš, ko sauca par Eiroklidonu.
15 Kad kuģis bija aizķerts un nevarēja izturēt vēju, mēs ļāvām tai braukt.
16 Un, skrienot zem kādas salas, ko sauc par Klaudu, mums bija daudz darba ar laivu.
17 Kuru paņēmuši, viņi izmantoja palīgierīces, lai apjoztu laivu; un, baidoties, ka viņi neiekristu plūstošajās smiltīs, sasita buras, un tā tika padzīti.
18 Un, mūs ļoti mētāja vētra, nākamajā dienā viņi atviegloja kuģi;
19 Un trešajā dienā mēs paši ar savām rokām izmetām kuģa bruņojumu.
20 Un, kad daudzās dienās neparādījās ne saule, ne zvaigznes, un pār mums negāja neliela vētra, tad visa cerība, ka mēs tiksim izglābti, tika atņemta.
21 Bet pēc ilgas atturēšanās Pāvils nostājās viņu vidū un sacīja: Kungi, jums vajadzēja mani uzklausīt un nezaudēties no Krētas, un gūt šo postu un zaudējumu.
22 Un tagad es aicinu jūs būt noskaņotiem, jo neviens no jums nezaudēs dzīvību, izņemot kuģi.
23 Jo šonakt pie manis stāvēja Dieva eņģelis, kura es esmu un kam es kalpoju,
24 Sacīdams: Nebīsties, Pāvil! Tevi jāved ķeizara priekšā, un, lūk, Dievs tev ir devis visus, kas brauc ar tevi.
25 Tāpēc, kungi, esiet droši, jo es ticu Dievam, ka notiks tā, kā man sacīts.
26 Tomēr mums jātiek iemestiem kādā salā.
27 Bet kad pienāca četrpadsmitā nakts, kad mēs braucām augšā un lejā Adrijā, ap pusnakti kuģu vadītāji uzskatīja, ka viņi tuvojas kādai zemei;
28 Un līgoja, un atrada to divdesmit dēstu; un, pagājuši mazliet tālāk, viņi atkal dārdēja un atrada to piecpadsmit zīlīšu augstumā.
29 Tad viņi, baidoties, ka mēs nenokrītam uz akmeņiem, izmeta četrus enkurus no pakaļgala un novēlēja dienu.
30 Un kad kuģu vadītāji grasījās bēgt no kuģa, kad tie bija nolaiduši laivu jūrā, tā, it kā viņi būtu izmetuši enkurus no priekšgala,
31 Pāvils sacīja virsniekam un kareivjiem: Ja tie nepaliek laivā, jūs nevarat tikt izglābti.
32 Tad kareivji nocirta laivai virves un ļāva tai nokrist.
33 Un dienai ejot, Pāvils lūdza visus ēst, sacīdams: Šī diena ir četrpadsmitā diena, kad jūs palikāt un gavējāt, neko neēduši.
34 Tāpēc es lūdzu jūs paēst kādu barību, jo tas ir jūsu veselībai, jo nevienam no jums no galvas nenokrīt mats.
35 Un, to sacījis, viņš paņēma maizi un pateicās Dievam viņu visu priekšā un, to lauzis, sāka ēst.
36 Tad viņi visi bija priecīgi un paņēma arī kādu gaļu.
37 Un mēs kopā laivā bijām divi simti sešdesmit sešpadsmit dvēseles.
38 Un, kad viņi bija pietiekami ēduši, viņi atviegloja laivu un izmeta kviešus jūrā.
39 Un, kad bija diena, viņi nepazina zemi, bet viņi atklāja kādu strautu ar krastu, kurā viņi domāja, ja iespējams, iemest laivu.
40 Un, pacēluši enkurus, viņi nodevās jūrā un atraisīja stūres saites, pacēla galveno buru pret vēju un devās uz krastu.
41 Un, iekrituši vietā, kur satikās divas jūras, viņi uzskrēja kuģim uz sēkļa; un priekšdaļa strauji iestrēga un palika nekustīga, bet aizmugures daļa tika salauzta viļņu vardarbībā.

42 Un karavīru padoms bija nogalināt gūstekņus, lai kāds no viņiem neizpeldētu un neizbēgtu.
43 Bet virsnieks, gribēdams glābt Pāvilu, atturēja viņus no viņu nodoma. un pavēlēja tiem, kas māk peldēt, vispirms mesties jūrā un nokļūt krastā.
44 Un pārējie, daži uz dēļiem un citi uz kuģa šķembām. Un tā notika, ka viņi veseli aizbēga uz sauszemes.

28. NODAĻA

1 Kad viņi bija izbēguši, viņi uzzināja, ka sala saucas Melita.
2 Un barbaru ļaudis izrādīja mums ne mazāko laipnību, jo tie iekurināja uguni un mūs visus uzņēma pašreizējā lietus un aukstuma dēļ.
3 Kad Pāvils bija savācis nūju saišķi un nolicis tos ugunī, tad no karstuma iznāca odze un pieķērās viņam pie rokas.
4 Kad barbari redzēja indīgo zvēru karājamies uz viņa rokas, viņi savā starpā sacīja: Šis vīrs, bez šaubām, ir slepkava, kas, lai gan viņš ir izbēdzis no jūras, tomēr atriebība neļauj dzīvot.
5 Un viņš nokratīja zvēru ugunī un nejuta nekādu ļaunumu.
6 Bet tie skatījās, kad viņam vajadzēja pietūkt vai pēkšņi nokrist, bet, kad tie ilgi izskatījušies un neredzējuši, ka viņam nekas kaitēs, viņi pārdomāja un sacīja, ka viņš ir dievs.
7 Tajā pašā vietā atradās salas galvenā vīra, kura vārds bija Publius, īpašumi; kas mūs uzņēma un pieklājīgi izmitināja trīs dienas.
8 Un notika, ka Publija tēvs gulēja slims ar drudzi un asiņu pieplūdumu. Pāvils iegāja pie viņa un lūdza Dievu, uzlika viņam rokas un dziedināja viņu.
9 Kad tas bija izdarīts, atnāca arī citi, kam salā bija slimības, un tika dziedināti.
10 Viņš arī mūs ir pagodinājis ar lielu pagodinājumu; un, kad mēs devāmies ceļā, viņi apkrāva mūs ar nepieciešamajām lietām.
11 Un pēc trim mēnešiem mēs izbraucām ar Aleksandrijas kuģi, kas bija pārziemojis salā un kura zīme bija Kastors un Polukss.
12 Un, nokāpjot Sirakūzās, mēs tur palikām trīs dienas.
13 Un no turienes mēs paņēmām kompasu un nonācām Rhegium; un pēc vienas dienas pūta dienvidu vējš, un nākamajā dienā mēs nonācām Puteoli.
14 Kur mēs atradām brāļus un gribējām palikt pie viņiem septiņas dienas, un tā mēs devāmies uz Romu.
15 Un no turienes, kad brāļi dzirdēja par mums, viņi nāca mums pretī līdz Appii forumam un trim krodziņiem. Tos ieraudzījis, Pāvils pateicās Dievam un kļuva drosmīgs.
16 Kad mēs nonācām Romā, virsnieks nodeva gūstekņus sardzes priekšniekam, bet Pāvilam ļāva apmesties vienatnē ar kareivi, kas viņu apsargāja.
17 Un notika, ka pēc trim dienām Pāvils sasauca jūdu priekšniekus, un, kad tie bija sapulcējušies, viņš tiem sacīja: Vīri, brāļi, kaut gan es neko neesmu nodarījis pret mūsu tēvu tautu vai paražām. , tomēr es tiku no Jeruzalemes nogādāts gūstā romiešu rokās.
18 Tie, mani nopratinājuši, būtu mani atlaiduši, jo manī nebija nāves iemesla.
19 Bet, kad jūdi runāja pret to, es biju spiests vērsties pie ķeizara; ne tāpēc, ka man vajadzēja apsūdzēt savu tautu.
20 Tāpēc es jūs aicināju, lai jūs redzētu un runātu ar jums, jo Israēla cerības dēļ es esmu saistīts ar šo ķēdi.
21 Un tie viņam sacīja: Mēs neesam saņēmuši vēstules no Jūdejas par tevi, nedz arī neviens no brāļiem, kas atnāca, neko ļaunu par tevi nerādīja un nerunāja.
22 Bet mēs vēlamies dzirdēt no tevis, ko tu domā, jo par šo sektu mēs zinām, ka visur, kur tai tiek runāts pretī.
23 Un kad tie viņam bija noteikuši dienu, daudzi ieradās pie viņa viņa miteklī; viņam viņš skaidroja un liecināja par Dieva valstību, pārliecinādams tos par Jēzu gan no Mozus bauslības, gan no praviešiem no rīta līdz vakaram.
24 Un daži ticēja tam, kas tika runāts, bet daži neticēja.
25 Un, kad tie nesakrita savā starpā, tie aizgāja, kad Pāvils bija teicis vienu vārdu: Labi runāja Svētais Gars caur pravieti Isaju mūsu tēviem.
26 Sacīdami: Ejiet pie šīs tautas un sakiet: dzirdēdami, jūs dzirdēsit, bet nesapratīsit; un redzēdami jūs redzēsiet, bet neredzēsiet:
27 Jo šīs tautas sirds ir nomākta, un viņu ausis ir vājas dzirdēt, un viņu acis ir aizvērtas. lai viņi neredzētu ar savām acīm un nedzirdētu ar savām ausīm un nesaprastu ar savu sirdi un neatgrieztos, un Es viņus neizdziedinātu.
28 Tāpēc lai jums ir zināms, ka Dieva pestīšana ir sūtīta pagāniem, un viņi to dzirdēs.
29 Un kad viņš šos vārdus bija sacījis, jūdi aizgāja un savā starpā strīdējās.
30 Un Pāvils dzīvoja veselus divus gadus savā īrētā namā un saņēma visu, kas pie viņa bija ienācis,
31 Sludināt Dieva valstību un mācīt to, kas attiecas uz Kungu Jēzu Kristu, ar pilnu paļāvību, neviens viņam neliedz.